

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WAR OF FIRE AND FURY

FLAME AND THORNS: BOOK FIVE

MARION BLACKWOOD

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

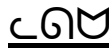
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ATEŞ VE ÖFKE SAVAŞI

ALEV VE DİKENLER

BEŞİNCİ KİTAP

MARION BLACKHOOD

Telif hakkı © 2026 Marion Blackwood'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak eleştirmenler, incelemelerinde kısa pasajlar alıntılatabilirler. Daha fazla bilgi için info@marionblackwood.com adresine başvurunuz.

ISBN 978-91-989044-6-8 (e-kitap)
ISBN 978-91-989044-7-5 (ciltsiz)
ISBN 978-91-989044-8-2 (ciltli)
ISBN 978-91-989044-9-9 (özel baskı)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.marionblackwood.com

İÇİNDEKİLER

İçerik uyarıları

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39

Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62

Bir sonraki macera

İÇERİK UYARILARI

Eğer belirli tetikleyicileriniz varsa, içerik uyarılarının tam listesini şu adreste bulabilirsiniz: www.marionblackwood.com/content-warnings

*Her Şeyi isteyen herkes için.
Umarım gerçekten alırsınız.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Gözlerimin önünden anılar geçiyor. Bunların anı olduğunu biliyorum çünkü şu anda yaşanan gerçek olaylar olamayacak kadar hızlı değişiyorlar. Ve aynı insanlar farklı ortamlarda sürekli karşıma çıkıyor. Tek sorun, bu anıları neden sürekli gördüğümü bilmiyor olmam. Bunlar benim anılarım değil.

Bu anıda, düzenli ama yıpranmış bir mutfağın içinde duruyorum. İçeride iki kişi daha var. Sarı saçlı ve turkuaz ile gümüş renkli gözleri olan bir peri erkeği ve benimkiyle aynı tonda uzun gümüş saçlı, lavanta ve sarı renkli gözleri olan bir peri kadını. Kadın bir şey arıyor gibi görünüyor ve arkamdaki dolaba doğru işaret ederken dalgın bir şekilde bana bakıyor.

“Selena, üst rafa bakar mısın?” diyor. “Eminim buraya koymuşumdur.”

Selena. İşte o isim yine. İnsanların bana sürekli seslendiği isim. Hem bu anılarda, hem de anıların dışında. Güzel bir isim. Ama benim ismim değil. Çünkü benim adım...

Kaşlarımı çatıyorum.

Hafızamda hâlâ izliyorum, arkamı dönüp dolabı açıyorum ve en üst rafa uzanıyorum. Ama kafamda, gerçek kafamda, zihnim karmakarışık. Çünkü adım...

Cevap tam orada, zihnimin ucunda. Ama ona ulaşamıyorum. Sanki dumanı ellerimle yakalamaya çalışmak gibi. Her uzandığımda parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Bu, anılarımdaki mücadelelerimi de yansıtıyor. Çünkü anılarımda, parmak uçlarımda yükselip üst raftaki bir şeye uzanıyorum. Sonra ayağım kayıyor. Kolumu hızla aşağı çekip tahta tezgaha tutunmaya çalışıyorum ama bunun yerine elimi bulaşık rafının kenarına çarpıyorum. Raf devriliyor

ve üzerinde kurumakta olan bardaklar yere düşüyor. Hemen arkamı dönüp onlara bakıyorum.

"Özür dilerim," dediğimi duydum.

Çünkü bu benim sesim. Çok genç bir ses tonum var ama ses kesinlikle bana ait. Bu garip, çünkü hafıza bana ait değil.

"Çok, çok özür dilerim," diyorum bu garip anıda boğuk bir sesle.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Sonra tekrar daha önce gördüğüm peri adam ve kadına baktım. Onlar da kırık bardaklara bakıyorlardı, ama şimdi şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Sonra ifadeleri aniden derin bir kızgınlığa dönüşmeye başladı.

"Hayır, hayır, hayır, lütfen," diye yalvarıyorum o genç sesimle. "Lütfen, benden nefret etmeyin. Bunu kastetmedim... Lütfen, bunu kastetmedim—"

"Her şeyi hep mahvediyorsun!" diye çıkıştı peri kadın.

Kendi içimde, onu sadece duygusuzca izliyorum. Bu anıyı izlerken bir şeyler hissetmem gerektiğini düşünüyorum. Ama hissetmiyorum.

Mutfak kayboluyor ve yerini başka bir anı alıyor. Yine, bu da bana ait değil. Ama bana benzeyen biri bir şekilde hâlâ orada. Bunu biliyorum çünkü şık bir yatak odasında iki saldırgan karşı kendimi savunmaya çalışırken duvardaki aynada kendi yansımamı görüyorum. İki peri adam bana amansızca saldırıyor.

Onlardan biri, kaslı bir adam, kaburgalarım ve ardından kafamın yan tarafına tekme attı, beni sersemlemiş bir halde yere serdi. Diğer, sinsî görümlü, küçük gözlü bir adam, bacağıma bıçak sapladı. Sonra da beni öldürecekmiş gibi bıçağı kaldırdı.

Bir kez daha, korkmam gerektiğini hissediyorum. Ama bu anı hiç yaşamadığım için, izlerken garip bir şekilde mesafeli hissediyorum.

Yine etrafımdaki manzara değişiyor. Bu sefer dikenli bir ormanın kenarındayım. Işık büyüü kullanan bir peri adamla dövüşüyorum. Etrafıma ışık saçarak beni kör ediyor. Sonra beni yere deviriyor ve boğazımı sıkarken benden bir tür yüzük vermeme istiyor. Beni boğmayı bırakmasını sağladıktan sonra, ayağını bileğime sertçe vurarak kırıyor. Yüzüme yumruk atıyor ve sonra elimi yere bastırıyor. Hala o yüzüğü tutarken, topuğuyla elime sertçe vurmaya başlıyor.

Korkunç bir anı. Ama tekrar söylüyorum, bu benim anım değil.

Gözlerimin önünden daha fazla anı geçiyor.

Birinde, boğazıma bir tasma takılıyor ve bayılmadan önce büyüm benden çekiliyor. Bir diğerinde, bir ziyafet salonunun ortasında, yarı çıplak,

gözleri bağlı ve demir prangalarla zincirlenmiş, siyah saçlı bir peri kadını ve kıvrırcık sarı saçlı bir peri erkeğinin diz çöktüğünü izliyorum. Sonrakinde ise, aynı ziyafet salonunda insanlar gülerken, ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek bir çift siyah botu yalıyorum.

Sonra pürüzlü taş zeminde diz çöküyorum. Bir tür dağ yamacındayım ve kısa bir mesafede bir buz sarayı var. Burada üç kişi daha var. İki tanesi gümüş kanatlı ejderha şekil değiştirici, bir tanesi de siyah kanatlı. Siyah kanatlı adam bana sırtını dönmüş duruyor ve devasa kanatları yanlara doğru açılmış.

Gümüş kanatlı adam kolunu geriye çekip bileğini hafifçe salladı.

Adamın siyah kanadına kırbaç darbesinin sesiyle irkildim.

Hafızamdaki ben değil. Gerçek ben. Hafızamdaki ben, bu olduğunda nefesi kesiliyor. Ama gerçek ben, irkiliyorum.

Ancak, beni bu sandalyeye bağlayan zincirler hareketi durduruyor. Bu anılar seline başlamadan önce, bir tür zindanda bir sandalyeye zincirlenmiştim. Sadece bu garip anıları görebiliyorum, bu yüzden etrafımda neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok artık, ama kırbaç o siyah kanatlara tekrar çarparken, beni bu sandalyeye bağlayan çeliğe bir kez daha direniyorum.

Neyse ki, adamın kanatları daha fazla kırbaçlanmadan sahne sona eriyor. Bu anının neden beni bu kadar etkilediğini bile bilmiyorum. Siyah kanatlı o ejderha şekil değiştiricisinin kim olduğunu bile bilmiyorum.

Anılar ardı ardına gelmeye devam ediyor. Birinde, bir masanın üzerinde yüzüstü yatarken bir doktor omurgamdan bir buz parçası çıkarıyor ve bana bir daha asla yürüyemeyeceğimi ve birkaç saat içinde donarak öleceğimi söylüyor. Bir diğerinde, kalabalık bir arenanın ortasında beyaz dövüş kıyafetleri giymiş devasa bir adamla bire bir dövüşüyorum. Sonra beyaz dövüş kıyafetleri giymiş başka bir peri, garip, renkli bir ormanın içinde beni öldürmeye çalışırken her şeyi mahvettiğimi bağırlıyor.

Sonra o siyah kanatlı ejderha şekil değiştirici tekrar geri döndü. Bronz zırhlı peri benzeri bir varlıkla dövüşüyor ve sonunda yere seriliyor. Tam üzerine bir kaya düşmek üzere ve bu onu kesinlikle öldürecek. Anıda, ona bir tür sihir fırlatıyorum ve sonra kendimi bir portaldan fırlatıyorum. Hepimiz bir arenanın kumlarında buluşuyoruz ve o adam bana tekrar baktığında, altın gözlerinde dünyayı yok edecek bir nefret yanıyor.

Yine irkildim. Gerçek ben. Sadece anılardaki ben değil.

Daha fazla anı zihnime hücum ediyor. Siyah kanatlı o ejderha şekil değiştirici bana dünyanın bensiz daha iyi olacağını, her şeyi mahvettiğini, her zaman her şeyi mahvettiğini söylüyor. Bunlardan birinde, bir tür yüzen adaya uçarken beni neredeyse düşürüyor.

Dişlerimi sıkarak, "Seni düşmene izin versem her şey çok daha kolay olurdu. Sen burada olmasaydın her şey çok daha iyi olurdu. Çünkü her şeyi mahvediyorsun. Her zaman her şeyi mahvediyorsun." derken tekrar kelepçelerime karşı direndim.

Sonra başka bir anıda tekrar ortaya çıkıyor. Bu anıda, gümüş kanatlı dişi ejderha şekil değiştiricisinin önünde yerde diz çökmüş halde. Kendi siyah kanatları demir kelepçelerle birbirine bağlanmış ve dövülmüş, kan içinde.

Gerçek dünyada yumruklarımı sıkıyorum ama o sandalyede hapsolmuş halde kalıyorum.

Anılar akmaya devam ediyor ve gümüş kanatlı şekil değiştirici aniden daha önceki anılardan o iki periyi ortaya çıkarıyor. Kırık bardakların olduğu mutfaktaki periler. Ejderha şekil değiştiricinin onları önünde diz çöktürdüğünü ve ardından boğazlarına bastırdığı buz parçalarını çağırdığını izliyorum.

Birdenbire bunu izlemek istemediğim için başımı çeviriyorum. Ama anıdaki ben onlara bakmaya devam ediyor, bu yüzden görüşüm değişmiyor. Ejderha şekil değiştirici o iki perinin boğazını keserken keskin bir nefes alıyorum ve kelepçelerime karşı çırpınıyorum. Ama o kısa nefes alışımı duyamıyorum, çünkü anıda ciğerlerim patlayana kadar çığlık atıyorum.

Aniden, anılar gözümün önünden geçmeyi bırakıyor.

Ani değişim o kadar kafa karıştırıcıydı ki, kendime gelmek için birkaç kez göz kırpmam ve başımı sallamam gerekti. Zihnim az önce olanları kavradığında, kendimi tüm bu anılar başlamadan önce bulduğum o zindanda buldum.

"Draven ve anne baban," diye bir ses geldi önümden, biraz uzaktan. "Tahmin etmiştim zaten."

Kafamı bir kez daha silkeleyerek kendime gelmeye çalıştım ve bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim.

Olağanüstü güzellikte bir peri erkeği, zindanın kapalı kapısına yaslanmış duruyor. Muhteşem yüz hatları bir yandan keskin, bir yandan da narin, neredeyse hafifçe kadınsı bir görünüme sahip ve uzun, koyu mavi saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, giydiği şık gömleğin üzerinde düzgünce duruyor. Ancak güzelliğine rağmen, etrafında acımasızlık ve

belirgin bir tehlike havası var. Gözlerime bakarken, siyah ve gümüş renkli gözlerinde hiçbir pişmanlık, hiçbir tereddüt yok.

"Senin olmana sevindim," diyor. Ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyor gibi görünüyor.

Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamıyorum ama önemli değil, çünkü şu anda yapmam gereken şey...

O garip kafa karışıklığı tekrar içimi kaplıyor ve ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Aslında, bundan önce ne yapıyordum ki? Nasıl oldu da burada bir sandalyeye zincirlenmiş halde buldum kendimi? Ve burası neresi?

"Bu acı verici olacak," diyor o yakışıklı peri adam. Başını hafifçe yana eğdiğinde, sivri siyah tacı peri ışığı taşlarından gelen loş ışıktaki parlıyor. "Umarım."

Sonra gözleri parlamaya başlar.

Panik tüm vücudumu sarıyor ve kelepçelerime tekrar karşı koyuyorum. Onunla savaşmalıyım. Kim olduğunu ya da neden bana bunu yaptığını bilmiyorum, ama onunla savaşmam gerektiğini biliyorum. Yoksa beni bana ait olmayan o tuhaf anılara geri itecek.

Çırpınıyorum ama ön kollarım kalın metal bantlarla kolçaklara kilitlenmiş, bacaklarım da sandalyenin ayaklarına sıkışmış durumda. Panik içinde sihrimi çağırmaya çalışıyorum. Sihrim olduğunu biliyorum. İçimde hissedebiliyorum. Ama tepki vermiyor çünkü... Şey, çünkü nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Kendi sihrimi nasıl kullanacağımı neden hatırlayamıyorum?

Yine bir kez daha, cevaplara ulaşmaya çalışıyorum ama onları yakalamadan hemen önce elimden kayıp gidiyorlar.

Ancak karşımda duran acımasız peri adamın, sihrini nasıl kullanacağını hatırlamakta hiçbir sorunu yok gibi görünüyor.

Çünkü beni bana ait olmayan o korkunç anıların içine geri itiyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Anılar üç yüzüncü kez yeniden başladığında, hayal kırıklığıyla çığlık atıyorum. İlk seferinde, birbirinden farklı bir sürü anıydı. Ama şimdi, beni esir tutan o alçak, anıları üç taneye indirgedi. Ve beni onları tekrar tekrar yaşamaya zorluyor.

Gümüş kanatlı erkek ejderha şekil değiştirici anıda, "Başarısızlığın bedelini biliyorsun," diyor. "Değil mi, Draven?"

Dağ yamacındaki diğer erkek ejderha şekil değiştiricisi Draven, biraz uzaklaştıktan sonra sırtını ona dönerek devasa siyah kanatlarını iyice açtı.

Draven. Bu isim bana tanıdık geliyor... Ama neden?

Acımasız şekil değiştirici Draven'ın kanatlarını kırbaçlamaya başlarken dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım. Bunu yüzlerce kez görmüş olmama rağmen, vücudum nedense her seferinde geri çekiliyor.

Zincirlerime karşı nafile bir şekilde çırpınarak, hâlâ bağlı olduğum sandalyenin kolçaklarına parmaklarımı saplıyorum. Bana bunun benim için acı verici olmasını umduğunu söylediği o kısa aradan beri o güzel peri adamını görmedim, ama eminim bundan zevk alıyordur. Neden bana bunu yapıyor ki?

Cevaplar zihnimin kenarlarında beliriyor, ama her zaman olduğu gibi, onları bulamadan kayboluyorlar.

Anıda, Draven'ın kanatları, kırbaç ince zarı yırtıp geçerken gittikçe daha da kötüleşiyor. Yırtık parçalar kemiklerden sarkıyor ve kan yere damlıyor. Başımı çevirmeye çalışıyorum ama anıdaki benliğim hala beni izliyor, bu yüzden ben de aynısını yapmak zorunda kalıyorum.

Diğer iki şekil değiştirici gittikten sonra Draven'ın sonunda yere yığılmasını izlerken dişlerimi sıktım. Gözleri acıdan donuklaşmış, tüm

vücudu titriyordu.

Boğazımın arkasından ince bir ses geliyor. Bu beni neden bu kadar etkiliyor? Bu Draven denen kişiye neden bu kadar önem veriyorum?

Anı sona eriyor ve her zaman olduğu gibi, bir sonraki hemen başlıyor. Boğazları kesilen iki kişinin olduğu o balo salonunda geri döndüğümde zorlanarak nefes alıyorum. Anıda, onlar benim ebeveynlerim olmalı, bunu biliyorum çünkü anıdaki benliğim bunu ağzından geçiriyor. Ama onlar benim gerçek ebeveynlerim değil. Benim ebeveynlerim...

Yine, cevaplar zihnimin köşelerinde dans ediyor. Tam ulaşamayacağım bir yerde.

Gerçek dünyada, boğazlarına saplanan buz parçalarını izlerken ağzımdan panik dolu bir inilti çıkıyor. Üç anının arasında en kötüsü bu. Nedenini bilmiyorum ama bu anıyı nefretle hatırlıyorum.

Ejderha şekil değiştirici o iki perinin boğazını keserken, zincirlerime sertçe direniyorum. Derin kesiklerden kan fışkırıyor ve bedenleri mide bulandırıcı bir gürültüyle yere düşüyor. Etraflarında kan göletleri oluşuyor, peri kadının gümüş rengi saçları kırmızıya dönüyor. Anıda, boğazımdan ham ve tamamen hayvani bir çığlık kopuyor. Ses o kadar korkunç ki, gerçek dünyada bile tüylerim diken diken oluyor. Üç yüzüncü kez ölümlerini izlerken kolçakları sıkıca kavriyorum.

Ardından bir sonraki anı hemen başlıyor. Draven bir kaya tarafından ezilmek üzereyken, ona bir tür sihir fırlatıyorum ve sonra kendimi bir portaldan geçiriyorum. Hepimiz bir arenanın içinde belirlediğimizde ve bana bakmak için döndüğünde, gözlerinde saf bir nefret parlıyor.

Sandalyemde rahatsızca kıvranıyorum. Draven'ın kim olduğundan bile emin değilim, ama nedense o anıda bana bakış şeklini hiç sevmiyorum.

Sonra her şey yeniden başlıyor.

Draven'ın kanatları paramparça ediliyor.

O iki perinin boğazları kesilir ve kendi kan göllerinde ölürlər.

Draven'a bir çeşit sihir fırlatıyorum ve o da bana saf bir nefretle bakıyor.

Ve sonra her şey yeniden başlar.

O üç anı.

Tekrar tekrar ve tekrar.

Başlangıçta, o anıları izlerken hiçbir şey hissetmedim. Ama onları tekrar tekrar yaşadıkça, daha da rahatsız edici hale geliyorlar. Duygular göğsümü çekiştirmeye başladıkça, sandalyede kıvranıp duruyorum ve beni hapseden

metal bantlara karşı direniyorum. Duyguları anlamıyorum, ama onları hissetmek istemediğimi biliyorum.

O iki perinin anısı bir kez daha canlanıyor. Bana bakarken gözlerinde öfke yanıyor. Sonra boğazları kesildiğinde şok ve korkuya dönüşüyor. Kesikler o kadar derin ki, buz parçaları neredeyse başlarını koparıyor. Yere yığılıyorlar. Kan yere saçılıyor ve gözlerindeki ışık sönüyor.

Gerçek dünyada göğsüme keskin bir acı saplanıyor. Zincirlerime karşı daha da şiddetli bir şekilde mücadele ediyorum.

Anılar hızlanıyor, gittikçe daha hızlı değişiyor.

Draven neredeyse ölüyor ve ben ona büyü yapıyorum, sonra da gözlerinde derin bir nefretle bana bakıyor.

Göğsümün içinde yine şiddetli bir acı hissediyorum ve kilitlendiğim sandalyeye şiddetle karşı koyuyorum.

O iki peri yine boğazlarından öldürüldü.

Yere düşüp ölürken yüzlerindeki dehşet ve şoku görmemek için başımı bir o yana bir bu yana sallarken dudaklarımdan panik dolu bir inilti kaçıyor, ama o anı zihnimde canlı bir şekilde saklıyorum.

Draven'ın kanatları paramparça edildi.

Göğsümdeki bir başka ağrı nöbetini bastırmak için parmaklarımı koltuğa bastırdım.

Bütün bunları izlemek neden bu kadar acı verici? Bu insanları tanımıyorum bile.

Draven bana nefret dolu gözlerle bakıyor.

İki peri kan göllerinde ölür.

Draven'ın kanatları kırbaçlanıyor.

Tekrar tekrar ve tekrar.

Göğsümde tırmalayan bir acı başlıyor. Sandalyeye bağlı kalmamı sağlayan metale karşı umutsuzca mücadele ederken, panik içinde çığlıklar ciğerlerimden kopuyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum, ama anılar acımasızca gözümün önünden geçmeye devam ediyor.

İki perinin daha öldüğünü izlediğimde, göğsüm öyle acımasız bir keder ve pişmanlıkla sıkışıyor ki ciğerlerim çalışmayı durduruyor. Draven'ın gözlerinde nefretle bana baktığı an, mideme bir yumruk yemiş gibi tam bir yıkım hissediyorum. Ve kanatlarının paramparça edildiğini izlerken kalbim derin bir acıyla boğuluyor.

Duygularım o kadar yoğun ki, boğazımdan panik çığlığı kaçmasına engel olamıyorum.

Ve bu anıları her izlediğimde daha da kötüleşiyorlar.

Altımdaki sandalye titriyor ama yere vidalanmış olduğu için, ben çaresizce çırpınırken ve o ruhu paramparça eden duygular vahşi hayvanlar gibi göğsümü tırmalarken, sandalye yerinde sağlam bir şekilde duruyor.

Zihnim bana bağıyor. Nasıl olur da böyle hissedebilirim? Bu keder, pişmanlık ve ıstırap çok derin, çok ham, gerçek dışı olamaz. Ama nereden geliyor bu?

Cevaplar tam ulaşamayacağım bir mesafede süzülüyor. Uçup gitmeden önce onları yakalamaya çaresizce çalışıyorum, ama duman gibi kayboluyorlar.

Draven bana nefret dolu gözlerle bakıyor.

İki peri kan göllerinde ölür.

Draven'ın kanatları kırbaçlanıyor.

Gerçek dünyada, içimdeki duygular acımasız seviyelere ulaştıkça çığlık atıyor ve boşuna mücadele ediyorum. Sanki şeytanlar pençeleriyle göğsümü parçalıyor gibi hissediyorum.

Ama ne yaparsam yapayım, anılar gelmeye devam edecek.

Yürek burkulmaları içinde, keder ve pişmanlık dalgaları üzerime çökerken, yanan pençeler kalbimi parçalamaya çalışıyor.

Draven arkasını dönüp bana tekrar nefret dolu bakışlarla baktı.

Dudaklarımdan bir çığlık koptu.

Buz parçaları o iki perinin boğazını kesti.

Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor.

İki peri yere sert bir şekilde düştü. Yüzlerinde hâlâ dehşet ve şok izleri vardı, bana bakıyorlardı; kan yere yayılıp gümüş rengi saçlarını kırmızıya boyamıştı.

Kollarımı hareket ettirebilseydim, göğsümü tutmaya çalışırdım. Kalbim duracak gibi hissediyorum.

O iki perinin gözlerindeki ışık sönüyor. Eskiden bana sadece kinle bakan gözler...

Neden bana sadece kin dolu bakışlarla baktılar?

Kırık gözlüklerle ilgili bir şey.

Bir şey-

Draven'ın kanatları paramparça edildi.

Tekrar bağıyorum. Kimsenin ona böyle zarar vermesine izin verilemez! Hiç kimsenin.

Neden kimse ona zarar veremiyor? Benim için o kim?

Draven bana nefret dolu gözlerle bakıyor.

Neden birdenbire benden nefret etmeye başladı? Onun benden nefret etmesi beni neden ilgilendiriyor?

İki peri, boş balo salonunun karşısından bana kin dolu bakışlarla bakıyorlar, diz çökmeye zorlanıyorlar. Boğazlarında buz beliriyor.

Zihnim bana bağırırken sandalyemde çılgınca çırpınıyorum. Hayır, hayır, hayır! Bunu tekrar izleyemem. Öleceğim. Dayanamam. Dayanamam—

Boğazları kesildi.

Boğazımdan, gerçek boğazımdan, ham bir acı çığlığı kopuyor ve anılardan yankılanan çığlıkla birleşiyor. Duyguların pençeleri göğsümü parçalıyor ve paramparça olmuş kalbimi eziyor.

Ve aklım paramparça oldu.

Sanki zihnimin etrafında cam duvarlar varmış gibi, her şeyi o engellerin dışında tutuyorlardı ve bu engeller aniden patlak veriyordu.

Anılar şiddetli darbeler gibi üzerime çöküyor.

Ailem.

Arkadaşım.

Ben.

Keder, pişmanlık, ıstırap ve umutsuzluk, bu anılardaki tüm insanların kim olduğunu ve benim için ne ifade ettiklerini nihayet hatırladığımda, acımasız bir saldırı gibi tüm sinirlerimi sarıyor. Ve ben de kim olduğumu.

Ama anılar bitmiyor.

Jessina, anne ve babamın boğazını kesiyor.

İmparator Bane, Draven'ın kanatlarını kırbaçlıyor.

Draven'ın hayatını kurtarmak için göğsüne nefret dolu bir alev püskürtüyorum.

O anılar tekrar tekrar gözümün önünden geçiyor.

"Orion!" diye bağırdım.

Bütün vücudumda kör bir panik dalgası yayılıyor. Buna bir saniye daha dayanamam. Öleceğim. Aman Tanrım, öleceğim.

"Dur!" Çaresiz hıçkırıklar dudaklarımdan koptu, kelimeyi boğazımdan zorlukla çıkardım. "Hatırlıyorum. Orion, lütfen. Hatırlıyorum."

O korkunç anılar nihayet gözlerimin önünden geçmeyi bıraktı.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama boğazımdan hiçbir şey çıkmıyor. Sanki göğsüme bir kaya parçası bastırıyor gibi hissediyorum. Gözlerimi çaresizce kırıştırarak etrafımdaki gerçek dünyaya odaklanmaya çalışıyorum.

Bir hapisane hücresi görünür hale gelir ve tüm anılarım geri geldiğine göre, bunun Orion'un kalesinin altındaki zindan olduğunu fark ederim. Bane'i kısa bir süreliğine kaçırmayı başardığımızda içine kilitlediğimiz aynı zindan. Onu Draven ile takas etmek zorunda kalmadan önce ve Jessina benim—

Göğsüme sanki yanan bir mızrak saplanmış gibi, dayanılmaz bir acı saplanıyor içimde. Bir kez daha nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim çalışmıyor.

Orion aniden karşımda belirdi. Kirpiklerimde hâlâ gözyaşları vardı, bu yüzden yüzü benimkinden bulanık görünüyordu; eğildi ve beni sandalyeye bağlayan metal bağları ustaca çözdü.

Onlar gittikten hemen sonra, doğrulup daha rahat nefes alabilmek için kendimi sandalyeden itiyorum. Ama dizlerim anında bükülüyor.

Sert taş zemine gürültüyle düşüyorum ama acıyı hissetmiyorum. Aslında, vücudumu neredeyse hiç hissetmiyorum bile.

Çaresizce nefes nefese, boğazımı kemiren keder ve göğsümü ezen pişmanlıkla boğuşurken ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımla birlikte yere kıvranırken dudaklarımdan panik içinde hıçkırıklar dökülüyor.

Orion tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti.

Boğazımdan kırık hıçkırıklar kopuyor. Göğsümü saran deriyi sıkıca kavrayıp, kalbimdeki acıyı dindirmek için yumruklarımı sıkıyorum. Bütün göğsüm o kadar çok acıyor ki, bu hissten kurtulmak için birinin beni öldürmesini diliyorum. Sadece anne babamın ölümünden kaynaklanan keder ve pişmanlık bile beni eziyor. O kadar ağır ki, sanırım bu yerden asla kalkamayacağım.

Jessina'nın boğazlarını kestiği anın görüntüsü, ki bunu yüzlerce kez canlı ayrıntılarla izledim, gözlerimi sıkıca kapattığımda bile hâlâ gözümün önünden geçiyor.

Taş zemini hissedemiyorum. Kendi bedenimi bile hissedemiyorum. Hissettiğim tek şey acı.

Panik içinde, Draven'ın da aramızdaki eş bağı aracılığıyla bunu hissedebiliyor olması gerektiğini birden fark ettim. Ve bu, en son istediğim

şey.

Aramızdaki bağ paramparça olduktan ve sonra yeniden kurulduktan sonra, onun benim hissettiklerimi ne zaman hissetmesini istediğimi seçebileceğimi fark ettim. Ve şu anda, gerçekten istemiyorum. Onun benim gibi acı çekmesini istemiyorum. Bir daha asla acı çekmesini istemiyorum. Bu yüzden, göğsümü kurtlar gibi parçalayan ısırap devam ederken, eş bağımız aracılığıyla duyguların akışını tamamen durduruyorum.

Hemen yanımdan bir gürültü geldi. Sanki ağır bir şey yere düşmüş gibiydi.

Gözlerimi zorla açarak, birkaç adım ötemde yerde yatan kişiye bakıyorum. Bir peri adamı. Zincirlenmiş ve ağzı tıkanmış, birine öfkeyle bakarken şiddetli bir şekilde çırpınıyor.

Orion Nightbane yukarıdan, zincirlenmiş adama işaret ederek, "Bu adam dün komşusuna tecavüz edip öldürdü," diyor.

İzin bile istemiyorum.

Büyü gücümü kullanarak kemik beyazı bir korku alevi çağırdım ve onu adamın göğsüne sapladım.

Haz duygusu anında tüm vücudumu sarıyor.

Nihayet, ciğerlerimdeki daralma geçince derin bir nefes aldım. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Büyümü o adama aktarırken, hiçlikten bir duygu yarattığımda hissettiğim o sarhoş edici duyguyu içime çekiyorum. Sanki sıcak, rahatlatıcı bir kucaklamaya sarılmış gibi ya da mükemmel yumuşak bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi. Her şeyin yolunda gideceğini hissettiriyor. Sanki ben de iyi olacağım gibi.

Adamın korkusunu sürekli artırarak içimdeki o ısıltılı zevk duygusunu uzatıyorum. Ama bu korku, adamın aklını başından alacak kadar yüksek seviyelere ulaştığında, sihrimi serbest bırakmak zorunda kalıyorum.

Ezici pişmanlık ve yakıcı acı anında yeniden beni sardı.

Panik içinde, umutsuzluğun kara alevini çağırıp adamın göğsüne sapladım.

Haz duygusu bir kez daha tüm vücudumu sarıyor. Rahatlama hissiyle titreyerek derin bir nefes alıyorum.

Hâlâ yerde yatarken, kendimi daha iyi hissedene kadar o kara umutsuzluk alevine sihirimi akıtmaya devam ediyorum. Sonra sihrimi serbest bırakıyorum.

Ve sonra hemen başka bir duyguyu ortaya çıkarın.

Adamın göğsüne ardı ardına duygular yüklüyorum, ta ki adam yerde titreyip kıvrana kadar. Ama umurumda değil. Buna ihtiyacım var. Bu rahatlatıcı zevki hissetmeye ihtiyacım var. Onsuz hayatta kalamam.

Başka bir duyguyu daha ortaya çıkararak, onu göğsüne bastırıyorum.

Kalbi durdu.

O ölürken büyüm aniden devre dışı kaldı. Panikleyerek, büyüü kullanabileceğim başka birini aramak için etrafa bakındım.

Orion duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde ifadesiz bir bakışla beni izliyor.

Büyümü ona saptamak üzereyken nihayet kendimi frenlemeyi başardım. Yapamam. Bu Orion. Eğer göğsünde bir duygu yaratırsam, onu ortadan kaldıramam.

Ama buna ihtiyacın var, diye fısıldıyor zihnim.

Dişlerimi sıkarak, o hain sesi ve içimdeki o korkunç arzuyu, yani o zevki bir kez daha hissetmem gerektiğini ısrarla söyleyen dürtüyü bastırmaya çalışıyorum. Sonra bitecek. Sonra iyi olacağım.

Büyük bir çaba sarf ederek, o karşı konulmaz dürtüye direnmeyi başarıyorum.

Derin bir nefes alarak kendimi dizlerimin üzerine doğrulttum. Başım dönüyordu ve kendimi toparlamak için avuçlarımı yere dayayıp alnımı birkaç saniye soğuk taş zemine bastırmak zorunda kaldım. Keder ve pişmanlık, içimde ikinci bir kalp gibi atmaya devam ediyordu, şimdi orada da zonklayan korkunç özlemle karışıyordu.

“Minnettar olacağını biliyordum ama önümde böyle yere kapanman mı?” diyor Orion ve sesindeki alaycı gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. “Vay canına, Selena. Böyle devam edersen belki senden biraz hoşlanmaya başlayabilirim.”

Başımı hızla yukarı kaldırdım.

Orion hâlâ kayıtsızca duvara yaslanmış, loş ışıktaki parıldayan siyah ve gümüş renkli gözleriyle beni izliyor.

İçimi buz gibi bir korku kaplıyor. Orion. Aman Tanrım, gördü. Büyümü bu adam üzerinde tekrar tekrar, sanki bir bağımlıymış gibi kullandığımı gördü. Ya diğerlerine anlatırsa? O zaman beni bir yük olarak görmeye başlayacaklar. Zayıf halka olduğumu düşüncelerini istemiyorum. Zayıf halka olmayı reddediyorum.

"Bunu diğerlerine söylememeliyiz herhalde," diye ağzımdan kaçırđım.

Orion birkaç saniye başını yana eğdi, sanki düşünüyormuş gibi. Sonra, "Katılıyorum. Eğer Draven sana yaptıklarımı, ya da en azından gerçek boyutunu öğrenirse, beni öldürmeye çalışacak. Ve Haldia sonunda onu iyileştirmeyi bitirmişken onu öldürmek zorunda kalmaktan nefret ederim." dedi.

İçimden bir ürperti geçti. Onu iyileştirmek mi? Neyden?

Yüce tanrıça, savaş başladı! Buz Yürekler bizi Yeşil Klan'ın arşivlerindeki koruma büyülerini kırmaya kandırdılar ve sonra da Diana ile Kander'ı bizi ortadan kaldırmak için gönderdiler. Isera'yı kenara ittim ama Kander'ın saldırısı bana isabet etti ve hafızamı sildi. Ve Draven...

Damarlarımda buz yayılıyor. Draven, Galen ve Lyra, bir sürü gümüş ejderhayla savaşırken Diana ve Mor Klanı yerde tereddüt ediyordu.

"Ne oldu?" diye soruyorum, telaşlı gözlerim Orion'a dikilmiş.

"Diana ve halkı sonunda yardım etmeye karar verdiler," diye yanıtlıyor. "Ancak yine de sayıca azdılar ve Grey'in portalı açması için zaman kazanırken hepsi de oldukça ağır yaralandılar."

"Onlar..." Yutkunuyorum. "İyiler mi?"

"Evet. Şu anda uyuyorlar ve biz buraya geldiğimizden beri uyuyorlar."

İşte burada. Unseelie Mahkemesi. Frostfell dışındaki o ormanda ortaya çıkan başka bir şeyi hatırladıkça göğsümde bir endişe dalgası yükseliyor. Isera'nın bunca zamandır yalan söylediğini ve aslında Seelie Kraliçesi'nin soyundan gelmediğini. Bu da Orion ile yaptığı anlaşmanın bir yalana dayandığı ve bu nedenle artık bize yardım etmek zorunda olmadığı anlamına geliyor.

Dudaklarımı gergin bir şekilde yalıyorum ama bunu dile getirmeye cesaret edemiyorum. Bunun yerine, sonunda zorlukla ayağa kalkıyorum.

Orion, yerde doğrulurken, okuyamadığım gözleriyle beni izliyor.

"Kander von Graf'ın saldırısından etkilenen kişinin sen olman iyi bir şey," diyor.

İçimde bir acı hissi belirliyor ama zaten sızlayan göğsümde bunu neredeyse hiç hissetmiyorum. "Çünkü ben en önemsiz olanım?"

"Hayır, çünkü en travmatik anılarınız, değer verdiğiniz insanlarla ilgili olanlardır."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıpıyorum.

"Sadece acı dolu anılar asla işe yaramazdı," diye açıklıyor. "İnanılmaz derecede travmatik ve ayrıntılı anılarınız gerçekten sevdiğiniz insanları içerdiği için, acıyı o kadar ezici hale getirebildim ki, zihniniz o insanların

kim olduğunu hatırlamaya zorlandı ve bu da sizin kim olduğunuzu hatırlamanıza yol açtı."

"Ah."

Omuz silkip, yerde yatan ölü suçluya şöyle bir baktı. "Ve ayrıca, senin olman da bizim için bir şans, çünkü büyümün bu kadar acımasız bir şekilde kullanıldığında seni içine düşürdüğü acı ve ıssızlıktan kurtulabilecek tek kişi sensin. Hiçlikten duygular yaratmak, vücudunu coşkulu bir zevkle dolduruyor."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Şaşkın görünme." Bana sert bir bakış attı. "Jocasta senin duygu büyüsü öğretmenin olabilir, ama o benim öğrencim. Hatırlıyor musun? Ve o Kara Fraksiyon'un lideri. On yıllar boyunca onunla birçok kez ilişkim oldu." Ölü tecavüzcüye bir kez daha baktı. "Onu senin kullanman için neden getirdiğimi sanıyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Ben, eee..."

"Demek istediğim şu ki, aramızda sihrini bir can simidi gibi kullanarak umutsuzluktan kurtulup normale dönebilecek tek kişi sensin. Bu yüzden bunu başaran kişinin sen olması iyi bir şey."

Normale dön. Tamam.

Göğsüm, hâlâ beni ezen keder ve pişmanlıktan çökmüş gibi hissediyorum. Kendime baktığımda, göğsümün paramparça olduğunu ve kalbimin olması gereken yerde kanlı et parçalarının sarktığını görmeyi bekliyorum neredeyse. Ve sihrimi tekrar kullanma arzusu içimde yanıyor, o korkunç duyguları bastıracak, bağımlılık yapacak o zevki özlüyorum.

Ama elbette. Normal halime döndüm.

En azından onun buna inanmasına izin vereceğim. Hepsinin buna inanmasına izin vereceğim. En azından bunu gerçeğe dönüştürene kadar. Gerçekten normale dönene kadar.

Çünkü zayıf halka olmayı reddediyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Unseelie Kralı'nı takip ederken, Draven ve diğer ejderha şekil değiştiricilerin Haldia tarafından iyileştirildikten sonra uyudukları odaya doğru ilerlerken, endişe vücudumun içinde dikenli sarmaşıklar gibi kıvrılıyor. Orion, Grey'e portalı açması için zaman kazandırırken ağır yaralandıklarını söyledi. Kander'in büyüü yüzünden o kaotik savaşa dair kendi anılarım tamamen karışmış durumda, bu yüzden ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum.

Kapıya yaklaştıkça kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve aklımı toplamaya çalışmak için elimi tekrar tekrar oynatmak zorunda kalıyorum. Draven için duyduğum bu yoğun endişe, son on iki saat içinde ebeveynlerimin yüzlerce kez öldüğünü görmenin getirdiği ezici kederle ve beni sevip sevmediklerini asla bilemeyecek olmanın verdiği pişmanlıkla karışıyor. Ölmeden hemen önce bana öfkeyle baktıklarını yüzlerce kez görmek, bu pişmanlığı damarlarımda sürekli dolaşan bir zehre dönüştürdü.

Orion ile birlikte soluk taş koridorda yürürken, sihrimi kullanabileceğim birini bulmak için umutsuzca etrafıma bakındım. Ama bana sadece zengin mavi halılar ve kuzey ışıklarının güzel resimleri bakıyordu. Elimle tekrar bükerek, sihrimi kullanmanın bana vereceği rahatlama ihtiyacını yutmaya çalıştım.

"Dedim ki, yolumdan çekilin!" Draven'ın sesi koridorun sonundaki odadan yankılandı. "Onu görmem gerek."

"Biliyorum, ama o şifacı kız da 'kendinizi fazla yormayın' dedi," diye yanıtıyor Alistair. "Hem seni buraya taşıırken her yer kan içindeydi."

Kalbim sıkışıyor.

Kapıya son mesafeyi kapatırken Orion, "Uyanmış gibiler," diye yorum yaptı. "Gerçi bu beni şaşırtmamalı sanırım." Göz ucuyla bana baktı. "Seni kırmak sandığımdan daha uzun sürdü."

"Artık iyileştim," diye homurdanır Draven, Alistair'e. "Azaroth'un alevi —"

Isera sözünü keserek, "Ryat," dedi. "Orion'la birlikte. Orion ona yardım etmeye çalışıyor."

Kapıya vardığımızda Orion alçak sesle, "Sana yaptıklarımın boyutu aramızda kalsın," dedi. "Anlaştık mı?"

Başımı salladım. "Anlaştık."

"Sen ona mı güveniyorsun?" diye karşılık verir Draven, Isera'ya. "Ona yalan söylediğini öğrendikten sonra o—"

Orion kapıyı hızla açıp içeri girdi. "Şu yakışıklı kraldan bahset, hemen ortaya çıkar."

Herkes kapıya doğru döndü. Hepsi oradaydı. Galen pencerenin yanındaki yatakta oturuyordu. Sarı saçları dağılmış, mor gözleri endişeyle doluydu; Draven ile kapı arasında bakışlarını gezdiriyordu. Karşısındaki yatakta ise Lyra, sersemlemiş ama yara almamış bir halde, yarı kalkmış bir şekilde duruyordu.

Odada iki yatak daha var. Birinde Mor Ejderha Klanı'nın lideri Diana Artemesia yatıyor. Diğeri ise şu anda boş, buruşuk çarşaf lar aceleyle atılmış gibi yere kadar sarkıyor.

Isera kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanmış, Alistair ise o boş yatağın yanındaki son kişinin önünde duruyor. Gözlerim doğrudan o kişiye kayıyor.

Dörtnala koşmak.

Onun işkence görmesini ve bana on iki saatten fazla süren sonsuz bir döngüde saf nefretle bakmasını izlemenin acısı, onu orada ayakta görünce yeniden canlandı. Göğsümden boğuk bir hıçkırık koptu ve Orion'un etrafından dolaşarak odaya koştum ve doğrudan Draven'in göğsüne çarptım.

Kollarını sıkıca etrafıma sarıyor, vücudumun gücü onu geriye doğru sendeleterek tekrar yatağa oturtuyor. Kucağına kıvrılıp, kendimi daha da sıkıca kucaklıyorum ve onu öyle sıkı kucaklıyorum ki, başka biri olsa irkilirdi.

Draven saçımı okşadı ve "İyisin. İyisin." diye mırıldandı.

Kalbim bir kez daha paramparça oldu ve yanaklarımdan süzülen gözyaşları, onun yumuşak siyah gömleğini ıslattı. Ona daha da sıkıca

sarılarak göğsüne doğru ağladım. Çünkü iyi değilim. Gerçekten, gerçekten iyi değilim. Ama bunu ona söyleyemem.

Draven beni koruyucu bir şekilde tutarken başını kaldırıp, "Ona ne yaptın lan? Eğer ona zarar verdiysen, seni gebertirim!" diye bağırdı.

Orion, "Son bir aydır ona zarar vermekten başka bir şey yapmayan birinden ilginç bir tehdit," diye karşılık veriyor. "Son birkaç haftadır ona söylediğin ve yaptığın tüm acımasız şeyleri unuttun mu?"

Draven irkildi.

Başımı hızla kaldırıp Orion'a sert bakışlarla baktım. "Sakin bunların hiçbirini isteyerek yaptığını ima etmeye kalkma. Büyüm onun tüm kişiliğini zorla değiştirdi. Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Kaderindeki eşine inanılmaz derecede acımasız davranmaya zorlandı, içten içe yaptığı şeyden dolayı acı içinde çılgılık atıyordu ama duramıyordu çünkü büyüm onu içten içe paramparça etmesine rağmen bunu yapmaya zorluyordu." Orion'un bakışlarına kilitlenmiş bir şekilde, "Bu onun için de benim için olduğu kadar korkunçtu."

Orion ağzını açıyor ama anlıyor gibi görünüyor, çünkü yavaşça tekrar kapatıyor ve başını hafifçe yana eğerek onaylıyor.

"Ve sen," diye devam ettim Draven'a bakarak. "Lütfen Orion'u tehdit etme. O sadece bana yardım etti."

Draven'ın yüzünde bir tereddüt belirir ve sesini alçaltarak sorar: "Öyleyse neden ağlıyorsun?"

"Senin için çok endişelendim." Yanağımı göğsüne yaslayıp kalbinin düzenli atışını dinlerken, ona yalan söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Ama Orion'un bana yaptıklarının gerçek boyutunu ona anlatamam. Hepimizin iyiliği için. "Orion senin ciddi şekilde yaralandığını söyledi. Ve ben de çok endişelendim."

Draven'ın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı ve eğilip başımın tepesine bir öpücük kondururken tekrar saçlarımı okşadı. "İyiym. Söz veriyorum."

Dudaklarımdan kaçan küçük bir hıçkırığı daha engelleyemiyorum. Gözlerimi kapalı tutarak, Draven'ın kucağında, güçlü kolları beni sarmış halde, her nefesimde ciğerlerimi dolduran sakinleştirici gece sisi ve köz kokusuyla öylece kalıyorum. Şu anda odada yedi kişinin daha olup, beni böyle ağlarken izlemesi umurumda bile değil. Beni böyle tuttuğunda, her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum. Ve şu anda buna gerçekten ihtiyacım var.

"Normal haline döndü mü?" diye soruyor Isera odanın diğer tarafından. "Von Graf'ın hafıza büyüsunü kendi büyünlle bozmayı başardın mı?"

"Evet, yaptım. Söz verdiğim gibi," diye yanıtlıyor Orion, kendinden emin bir tonda. "Sonuçta, işimde çok iyiyim."

"Yani aynısını bize de yapabilirsiniz, öyle mi?" diye soruyor Alistair. "Aynı şey bizim başımıza gelirse?"

Kısa bir duraksama oluyor. Ben sadece kollarımı Draven'ın etrafına sarıp, onun nefesini içime çekerken, kalbimin hızla çarpmasını durdurmaya ve zihnimi berraklaştırmaya çalışıyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyor Orion yavaşça. "Selena... kullandığım teknik için eşsiz bir şekilde uygun. Bunu diğerleriniz üzerinde tekrarlayamam."

Alistair kendi kendine usulca küfretti.

Odaya sessizlik çöker. Draven'ın kollarından ayrılmak istemiyorum, çünkü o zaman gerçek dünya geri dönecek. Ve acı, pişmanlık ve korkunç, korkunç sihir özlemi de geri gelecek. Ama kendimi zorlayarak kollarımı geri çekiyorum ve kucağından kalkıyorum.

İstemeyerek de olsa gitmeme izin veriyor. Ancak ben bir adım geri atmadan önce, elleriyle yanaklarımı kavrayıp yürek burkan bir öpücük konduruyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor dudaklarımın dibinde, o kadar alçak sesle ki sadece ben duyabiliyorum.

Alnım hâlâ onun alnına yaslanmış halde başımı sallıyorum. Çünkü şu an konuşmaya kendime güvenmiyorum. Sesimdeki yalanları duyardı.

"Göğsümdeki o nefret ateşi varken neler yaşandığını hâlâ konuşmamız gerekiyor," diye fısıldıyor ve yaptığı şeyin hatırlatılmasıyla sesindeki acıyı duyabiliyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ve yapacağız. Bütün bunlar bittiğinde."

Diana, baskıcı sessizliğin içinde "Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Draven'dan uzaklaşarak yerde doğruldum. Geriye doğru bir adım attığımda parmakları kolumda gezindi. Bakışlarımı vücudunda yukarıdan aşağıya doğru gezdirerek, herhangi bir yarası olup olmadığını hızlıca taradım. Kapıdan ilk girdiğimde, onu tutmaya o kadar odaklanmışım ki görünüşüne neredeyse hiç dikkat etmemiştim. Şimdi ediyorum.

Görünürde hiçbir yara izi bulamayınca içim rahatladı. Zırhı yerine siyah bir gömlek ve koyu renkli yumuşak bir pantolon giymişti ve siyah saçları

biraz dağınıktı. Gerçi bu daha çok benim hatam olabilir. Hiçbir yara izi yoktu. Haldia onu iyileştirmek için ne yaptıysa, iyi yapmıştı.

İçimde hâlâ yıkıcı etkiler yaratan acıyı, pişmanlığı ve korkunç arzuları bastırmaya çalışırken, dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. Sonra Draven'in maskemin ardındaki gerçeği görememesi için odanın geri kalanına bakıyorum.

Odanın geri kalanına göz gezdirirken kaşlarım yukarı kalktı. "Lavendare nerede?"

"Burada değil," diye yanıtlıyor Isera, hâlâ duvara yaslanmış halde. Her zamanki gibi yüzünde okunması güç bir ifade var, ama bakışları birkaç saniyede bir Orion'a kayıyor. "Kuru Periler Kraliçesi onu kendi diyarlarına götürdü."

"Ne? Ama yardım edeceklerine söz vermişlerdi!"

Alistair omuz silkerek, "Geri döneceklerini söyledi," diye araya girdi. "Ve onu durduramadık da. Çünkü, biliyorsunuz, o bir ağaç."

"Peki, plan ne?" diye tekrarladı Diana. Yeşil gözlerinde şüphe parlıyordu, bakışlarını bir yüzden diğerine kaydırıldıktan sonra nihayet Draven'a odaklandı. "Ölümün Gölgesi, az önce Gümüş Klanı'na karşı savaşmana yardım ederek bu savaşta bir taraf seçtim. Ve şimdi Kander'ı kontrolleri altına aldılar." Gözleri hala Draven'da iken Orion'a doğru başını salladı. "Ve buradaki Unseelie Kralı, hafıza büyüsüne maruz kalırsak bizi kurtaramayacağını söyledi. Peki, Buz Kalpler'in Kander'ı hafızalarımızı silmeye zorlamasını nasıl durduracağız?"

Draven daha ağzını açmadan, "Altın Klanı bulduk," diye yanıtlıyorum.

Altın Saray'daki o boş odada, sakın maskesinin düştüğü o an yüzündeki o tükenmişliği hâlâ hatırlıyorum. Her şeyden ve herkesten sorumlu olmanın ne kadar yorucu olduğunu söylediğinde sesindeki o sertliği de hâlâ hatırlıyorum. Bir daha böyle hissetmesine izin vermeyeceğim. O, bu yükü taşımasına yardımcı olacak birini hak ediyor.

"Kalkan büyülerini var ve koruma büyülerini yapabiliyorlar," diye devam ediyorum, yüzlere bakarak. "Yani onları kendi tarafımıza çekebilirsek, büyülerini kullanarak bizi her türlü saldırıdan koruyabilirler. Kander'in hafıza büyüsü de dahil."

"Evet, ama Altın Klanı nasıl bulacağız?" diye soruyor Alistair, soluk kaşını kaldırarak. "Hâlâ nerede olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok. Onlar —"

Lyra nefes nefese kaldı. Üzerindeki son çarşafları da üzerinden atarak ayağa fırladı. Dalgalı kahverengi saçları başını bir yandan diğer yana çevirirken omuzlarında uçtu ve turuncu gözleri bakışlarımızla buluştuğunda kocaman açılmıştı. "Buz Yürekler, Yeşil Klanı ele geçirdi!"

"Şey, evet, Lyra," diye yanıtlıyor Galen, karşısındaki yataktan. Ona bakarken yüzünde bir kaş çatması var. "Az önce de bundan bahsediyorduk."

"Hayır, anlamıyorsunuz." Başını çılgınca sallıyor. "Arşivler. Azaroth'un alevi, Altın Klanı ele geçirmek için Yeşil Klanı istediklerini sanıyorduk. Ama tam tersiymiş. Yeşil Klanı ve arşivlerini, Altın Klanı bulmak için istiyorlarmış!"

Alistair, hepimizin hissettiği şeyi çok güzel bir şekilde özetleyerek, "Kahretsin," diyor.

Draven alnını ovuşturup, "Kahretsin," diye mırıldandı. Sonra o da ayağa kalktı ve omuzlarını geriye attı. Ve saniyeler içinde, Dehşet Lejyonu Komutanı, güç ve kontrol yayarak karşısında duruyordu. "Pekala, önce Altın Klan'a ulaşmamız gerek."

"Nasıl?" diye soruyor Diana. "Hâlâ nerede olduklarını bilmiyoruz."

"Yani nereye gittiklerini bilmeyen ama bunu itiraf etmek istemeyen herkesin yaptığı şeyi yapıyoruz," diyorum.

Hepsi de sessiz bir soruyla bana bakmak için döndüler.

Kaşlarımı çatarak şaşkınlıkla onlara baktım, çünkü cevabın çok açık olacağını düşünmüştüm, ama yine de açıkladım. "Biz bunu yapan birini takip ediyoruz."

"Sinsi." Lyra sırttı. "Hoşuma gitti."

Draven kısık bir kahkaha attı. "Pekala, yapalım. Bane ve Jessina Altın Klanın nerede olduğunu biliyorlar, ya da en azından yakında bilecekler, bu yüzden onları oraya kadar takip edip önce Altın Klanı çalacağız." Bakışlarını Diana'ya çevirdi. "Bu plan sana yeterli mi?"

Düşünür gibi başını yana eğdi, sonra da sonunda onayladı.

"Güzel." Draven, Orion'a baktı. "Zırhım nerede?"

"Geçen sefer kalmanıza izin verdiğim odada," diye yanıtlıyor Unseelie Kralı.

Draven başıyla onaylayarak eğildi ve kapıya doğru yöneldi. Ancak iki adım attıktan sonra başka biri konuşmaya başladı.

"Yani," diye başlıyor Isera. Hâlâ duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde, bakışlarını Orion'a çeviriyor. "Bu, hâlâ bizimle olduğun anlamına mı geliyor?"

"Yalan söyleyip beni sahte bir anlaşmanın tuzağına düşürdüğün halde mi?" diye tamamlıyor sözünü, siyah ve gümüş renkli gözleri keskin bir ifadeyle.

Isera hiçbir şey söylemiyor. Sadece onu sessizce izlemeye devam ediyor.

Odanın aydınlık ve ferah havasında gerilim şimşek gibi çakıyor. Diğer herkes donakalmış bir şekilde, birbirlerine dik dik bakan ikisini izliyor.

Orion sonunda "Belki" diye yanıtlıyor, ancak kelimeyi uzatarak, cevabın karşılığında ne alacağına bağlıymış gibi bir izlenim veriyor.

Isera birkaç saniye çenesini sıktı. Sanki ağzından söyleyeceklerini zorla çıkarmak zorunda kalmış gibiydi. "Ne istiyorsun?"

Orion, sessizliğin uzamasına izin verirken dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi ve gözleri Isera'ya kilitlenmiş halde tehlikeli bir şekilde parladı. "Lütfen demeni istiyorum. Bensiz bunu yapamayacağını itiraf etmeni istiyorum."

"Lütfen, Orion, biz—" diye başlıyorum ama hemen sözümü kesiyor.

"Hayır. Sen değil." Gözleri Isera'ya sabitlenmiş durumda. "O."

Duvarın dibinde, Isera son derece kontrollü bir nefes alıyor. Gözleri onun bakışlarına kilitlenirken, mavi ve gümüş renkli gözlerinde şimşekler çakıyor. O da ona dik dik bakıyor, bunu yapmaya cesaret etmesini bekliyor.

Göğsünden kısık bir hırıltı geliyor. Sonra ağzını açıyor.

"Oradan değil," diyor Orion, daha ilk kelimeyi ağzından çıkarmadan. "Bana düzgünce gözlerimin içine bakmanı istiyorum."

Dişlerini sıkarak ona dik dik baktı, çenesinde bir kas seğirdi. Ama Orion geri adım atmadı. Bunun yerine elini kaldırdı ve ona buyurgan bir şekilde parmağını uzattı. Kadın hafifçe hırladı.

Ani hareketlerle duvardan destek alarak ilerledi ve tam karşısına geldi. Ondan daha uzun olduğu için göz teması kurabilmek için boynunu uzatmak zorunda kaldı; ki bu da şüphesiz onun istediği şeydi. Kontrollü bir nefes daha aldı.

"Lütfen, Orion," diye ısrarla söylüyor. "Sensiz bunu yapamayız."

Yüzündeki alaycı gülümseme tam anlamıyla şeytani bir hal alıyor. "Mükemmel."

"Yani siz de bizimlesiniz?"

"Elbette öyleyim." Gözleri pencerelerden içeri giren parlak güneş ışığında parlıyor. "Eğer Buz Yürekler Altın Klanı'nın peşindeyse, benim

sarayım da tehlikede demektir. Ve onu korumanın en iyi yolu, onları ilk önce ele geçirme görevinizde size yardımcı olmaktır.”

Çenesini sıktıktan sonra sert bir sesle, "Yani baştan beri yardım etmeyi planlıyordun, değil mi?" diye sordu.

“Elbette.” Elini kadının yanağına koydu ve başparmağıyla alt dudağının üzerinden geçti. “Sadece ‘lütfen’ demeni duymak istedim.”

Yüzünde bir tedirginlik ifadesi belirdi ve adamın elini itti. Yakasından tutarak yüzünü kendine doğru çekti ve hırlayarak, "Senin oğlun... Eğer bir daha böyle bir numara yaparsan, seni boğarım." dedi.

Onu itmeye ya da elini yakasından çekmeye çalışmak yerine, tam tersini yapıyor. Daha da yaklaşıyor ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırıyor. "Beni tehdit ederken çok tatlısın, küçük yılan."

Kadın aniden geriye doğru sıçradı, yakasını bıraktı ve birkaç adım geri çekildi. Orion kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdadı. Sonra doğrulup, bize buyurgan bakışlarla bakarken yüzüne tekrar ciddiyet yerleşti.

“Ama sakın yanılmayın,” diye başlıyor, sesi artık sert ve otorite dolu. “Artık hiçbir anlaşmaya bağlı değilim. Size sadece kendi sarayımı koruma hedeflerime hizmet ettiği için yardım edeceğim ve istediğim zaman çekip gidebilirim.”

Birkaç saniyeliğine hepimiz ona bakakaldık.

Ardından Draven başını hafifçe yana eğerek onayladı. "Anladım."

“Güzel. Frostfell'deki casusumu çağıracağım. Buz Kalplilerin neyin peşinde olduğunu biliyor olabilir.” Bakışlarını Galen ve Lyra'ya çevirdi. “Haldia sizi iyileştirirken, adamlarım zırhınızı da eski odalarınıza koydular. Yolu bildiğinize güveniyorum.”

Teşekkür amacıyla başlarını eğiyorlar.

“Pekala, on dakika içinde Orion’un taht odasında buluşalım,” diyor Draven, sesi emir dolu bir tonda. “Zaten yarım günden fazla gerideyiz. Eğer Bane ve Jessina Frostfell’den çoktan ayrılmışlarsa, işimiz bitti.”

Giyisiler hışırıyor, ayak sesleri yankılanıyor; hepimiz zırhlarımızı kapıp hızlıca bir şeyler atıştırmak için kapıdan dışarı fırlıyoruz. Draven haklı, bu savaşı kazanma şansımızı verebilecek klanı bulmadan önce Buz Yürekler'e yetişmek için zamana karşı bir yarış olacak.

Koridorda hızla koşarken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Lütfen, Mabona, çok geç olmasın.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yüksek tavanlı salonun ortasında, soluk taş zeminden yükselen bir portal, tam Orion'un taht odasına doğru koşarken karşıma çıkıyor. Ayaklarım, ilerideki heybetli siyah tahta doğru uzanan kraliyet mavisi halıya vuruyor. Etrafımda, odanın uzunluğu boyunca uzanan yüksek pencerelerden içeri giren ışık, taş sütunlara tırmanan mor, koyu mavi ve gümüş tonlarındaki çiçeklerle dolu canlı sarmaşıkların üzerini aydınlatıyor. Ve yukarıda, tüm tavana resmedilmiş, yeşil ve mor tonlarındaki parıldayan yıldızlar ve kuzey ışıklarıyla nefes kesen gece gökyüzü, güzel odada koşarken beni kayıtsızca izliyor.

Unseelie Kralı zaten orada, parıldayan mavi portalın birkaç adım önünde duruyor. Isera, Alistair ve Diana da öyle. Portalı açan Grey'e hızlıca bir bakış attıktan sonra diğerlerine katılmak için aceleyle oraya doğru gidiyorum.

Portal tamamen açıldığı anda, bir peri kadını içeri adım atar. Orion'un Frostfell'deki casusu Nysara, bugün ejderha şekil değiştirici kılığını giymemiştir. Bunun yerine, kendi halinde görünmektedir. Uzun siyah saçlı ve sarı ile mor karışımı gözlere sahip bir peri. Ancak, taht odasına girerken dudaklarında kedi gibi bir sırıtış veya kibirli bir şekilde çenesini yukarı kaldırma yoktur. Tam tersine.

Nysara, Orion'u görür görmez ayaklarının dibine diz çöker ve başını neredeyse yere kadar eğer. "Kralım."

Onlardan biraz uzakta, Isera gözlerini devirdi.

Orion ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Bekle bakalım küçük yılan. Çok geçmeden sen de gönüllü olarak önümde diz çökeceksin."

O da alaycı bir şekilde karşılık verir.

Görünüşe göre aralarındaki kısa konuşmayı duymamış gibi davranan Nysara, saygılı bir ses tonuyla şöyle devam ediyor: "Unseelie Mahkemesi'ne tekrar çağrılmak bir onur. Uzun zaman oldu..."

Orion, "Bana bugüne kadar yaptığınız gibi kusursuz bir şekilde hizmet etmeye devam ederseniz, kalıcı olarak geri dönmenize izin verebilirim," diye yanıtıyor.

Başını hızla kaldırdı, güzel yüzünde şok ve kırılğan bir umut ışığı belirdi. Ancak, daha bir şey söyleyemeden, açık kapıdan üç kişi içeri girdi.

Siyah ejderha pullarından oluşan zırhlarını tekrar giymiş olan Draven, Lyra ve Galen, hızla bize yaklaştılar. Kaşlarını hafifçe çatarak, Draven bakışlarını diz çökmüş Nysara'dan onun önünde duran Unseelie Kralı'na çevirdi.

"Belirli bir konumumuz var mı?" diye soruyor Draven.

Orion, "Tam o kısıma geliyordum," diye yanıtıyor.

Isera, ona anlamlı bir bakış atarak, "Önce güç oyunlarına olan ihtiyacını gidermesi gerekiyordu," diye ekliyor.

Ona doğru gözlerini kısarken gözleri parıldar. "Dilini dikkatli kullan, küçük yılan."

"Ciddi misin?" diye sordu Draven, o cevap veremeden. Unseelie Kralı'na başını sallarken yüzünde bıkkınlık belirdi. "Şu an mı? Bunun için vaktimiz yok."

Orion bakışlarını tekrar Draven'a çevirdi. "Biliyorum ki sen sadece stil veya görgü kurallarından yoksun, somurtkan bir canavarsın, ama normal toplumlarda, konuşmaya başlamadan önce birbirimizi düzgün bir şekilde selamlamak adettendir."

"Bu mu uygun bir selamlama?" diye sordu Draven, elini Nysara'ya doğru uzatarak, Nysara'nın hâlâ Orion'un ayaklarının önünde diz çökmüş olduğunu işaret etti.

"Öyle gerçekten." Orion uzun, koyu mavi saçlarını omzunun arkasına doğru savurdu. "Aslında, bundan böyle hepinizin beni bu şekilde selamlamanızı bekliyorum."

Odadakilerin yarısı inliyor.

Draven ona inanmaz ve sinirli bir bakış attıktan sonra, "Konum nerede?" diye sordu.

Bir an için Orion'un karşılık vereceği ya da sırtacağı gibi görünüyor. Ama sonunda bakışlarını tekrar Nysara'ya çeviriyor. "Buz Kalpler şu anda nerede?"

"Buz Sarayı'nda," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. "Ama yukarıdaki insanların hareketlerine bakılırsa, ayrılmak üzereymiş gibi görünüyorlar."

Hepimiz dikkatimizi Unseelie casusuna çevirdiğimizde odada bir dalgalanma yaşandı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Jessina ve Bane, Yeşil Klan'ın arşivlerini çoktan incelemiş ve Altın Klan'a ne olduğunu öğrenmiş olmalılar. Ya da belki Kander zaten biliyordu ve onlara sadece söylemiştir. Sonuçta, Buz Kalpler onun arşivlerini yok edebildiği sürece, onların istediği her şeyi yapacaktır.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Orion, keskin bakışları hâlâ Nysara'ya kilitlenmişti.

Yüzünde bir an için korku beliriyor ve dudaklarını yaladıktan sonra, "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Kahretsin," diye homurdandı Draven. Sonra doğrulup hepimize baktı. "Pekala, nerede olduğunu bulmamız gerek—"

Galen, ses tonunda hafif bir endişeyle, "Draven," diye araya girdi. "Müttefiklerimize ihtiyacımız var. Ejderha çeliği artık söz konusu olmadığına göre, Tanaka ve Turuncu Klanı kendi tarafımıza çekmeliyiz. Onun iyileştirme büyüsü Haldia'nınkinden çok daha güçlü ve Haldia, bırakın savaşa katılmayı, koruma alanlarının dışına bile çıkmayı reddediyor; bu yüzden Tanaka'nın büyüsü, klanımızın bu savaştan sağ çıkması için çok önemli olacak."

"Haklı," diye ekliyor Lyra. "Diğer klanlara da ihtiyacımız var. Altın Klanı bir şekilde ele geçirmeyi başarsak bile, sadece bizim klanımız ve onun klanıyla savaş kazanamayız." Diana'ya doğru başını sallıyor. "Buz Yürekler'in tüm klanı var ve buz alevleriyle savaşta hepimizden çok daha tehlikeliler. Ayrıca Gremar Ateş Pençesi ve Kızıl Klanı da var ve Beyaz Klan o kadar tamamen boyun eğdirildi ki, Gümüş Klana karşı gelmeye asla cesaret edemezler. Üstelik Kander ve Yeşil Klan da artık onların emrinde."

Diana başını hafifçe yana eğerek onayladı. "Haklısın, Ölümün Gölgesi. İkisi de haklı. Eğer savaşta sadece iki klanımız yer alıyorsa, klanımı riske atamam."

Draven göğsünden uzun bir iç çekiş çıktı, başını geriye eğdi ve saçlarını eliyle düzelttikten sonra tekrar hepimizin gözlerine baktı. "Pekala, o zaman ayrılmamız gerekecek. Galen, daha önce Mavi Klanı bizim tarafımızda yer almaya ikna edebildiğini söylemiştin, değil mi?"

Onaylayarak başını salladı.

“Şimdi oraya uçup verdikleri sözü tutmalarını sağlamanı istiyorum,” diyor Draven. Sonra bakışlarını Lyra ve Alistair'e çeviriyor. “Lyra, Rin'in sana karşı her zaman bir zaafı olmuştur. Onun yüzen adalarına uçup olan biten her şeyi açıklamayı ve onu bizim tarafımıza çekmeni istiyorum. Alistair'i de yanına al ki, artık etkisiz hale gelen ejderha çeliğini ondan çıkarabilsin.”

Lyra ona neşeli bir selam verdikten sonra Alistair'e doğru dönüp gülümsüyor; Alistair ise karşılık olarak sırtmak mı yoksa korkmak mı gerektiğini bilemiyor gibi görünüyor.

“Ve Diana,” diye devam etti Draven, gözlerine bakarak. “Başka bir klan liderine emir verme hakkım olmadığını biliyorum, ama Kahverengi Klanı bizim tarafımıza çekebilecek biri varsa, o da sensin. Herkes senin kolay kolay güvenmediğini biliyor, bu yüzden eğer senin bizimle olduğunu görürlerse, Yeşil Klan'a sahip olmasak bile bize katılabilirler. Oraya uçup denemeye razı olur musun?”

Birkaç saniye boyunca sessizce ona baktı. Sonra dudaklarında küçük ve çok anlamlı bir gülümseme belirdi. "Draven Ryat'ın herkese emir veremeyeceğini itiraf ettiği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Deneseydin, hayır derdim. Ama denemedin. Nazikçe rica ettin. Bu yüzden dediğini yapacağım."

Başını onaylarcasına eğdiğinde dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Güzel. Altın Klan meselesini geri kalanımız halledeceğiz."

Orion sabırsız bir ifadeyle, "Öyleyse başlayalım," diye ekliyor. "Buz Yürekler bu zamana kadar çoktan ayrılmış olabilirler."

"Doğru düzgün selamlaşmakla vakit kaybeden asıl sen oldun," diye belirtiyorum.

Krallığa hiç yakışmayan bir bakışla karşılık verdi.

Draven onu tamamen görmezden geldi ve bunun yerine bakışlarını etrafındaki üç ejderha şekil değiştiricisine çevirdi. "Hızlı uçun. Savaş çoktan başladı."

Başlarını sallarlar.

Biz de öyle düşünüyoruz.

Ardından portaldan geçerek Frostfell'deki Nysara'nın evine geri dönüyoruz.

İşimiz bittiği anda Grey arkamızdan portalı kapatıyor. Şüphesiz ki, Galen ve diğerlerini Unseelie Mahkemesi'nin koruma kalkanlarının dışına

ıkaracak ve ejderhalara dönüşüp görevlerini tamamlamak için hızla uçup gitmelerini sağlayacak yeni bir portal açmak için.

Hepimiz Nysara'nın oturma odasındayken arkadaşlarıma döndüm. "Ayrılmalıyız. Olabildiğince çok kişiği sorgulamamız gerekiyor. Bu yüzden farklı yerlere gidersek..."

"Hayır!" diye araya girdi Nysara, sesi şaşırtıcı derecede sertti.

Biraz geri çekilerek, şaşınlıkla ona baktım.

Orion'a tereddütlü bir bakış attı ve sesini biraz alçaltarak açıklamaya başladı: "Kralım, sizlerin tüm şehre bir sürü ejderha klanının burayı yok etmeye geldiğini dşündürmenizden bu yana bir günden az zaman geçti. şehir hala kaos içinde. Her yerde düzeni sağlamaya çalışan gümüş klan askerleri var. şimdi dışarı çıkarsanız, üçünüz de hemen peri olarak tanınacaksınız. Ve sen," diye Draven'a baktı, "Ölümün Gölgesisin. Herkes senin nasıl göründüğünü biliyor."

"Öyleyse bizi gümüş klan askerlerine benzetecek şekilde büyüleyin," diyorum.

"ok verimsiz." Bu sözleri bana yönelttiğinde sesinde bir rahatsızlık var. Sonra tekrar Orion'a bakarken sesi saygılı, neredeyse yalvarır bir hal alıyor. "İşimde çok iyiyim ve sizin için her şeyi yaparım, kralım."

Duvarın dibinde, Isera yine gözlerini devirdi.

Nysara, bakışlarını hâlâ sadece Orion'a dikmiş bir şekilde, "Yani nereye gittiklerini öğrenmemi istiyorsanız, öğrenirim," diye devam ediyor. "Ve bunu çok hızlı bir şekilde yapacağım. Bu yüzden lütfen, bana bunu kanıtlamam için bir şans verin."

Sesindeki aresizlik beni şaşırttı. Nysara'nın hikayesinin ne olduğundan emin değilim, ancak Orion'un taht odasındaki konuşmasına dayanarak, bir şeyin cezası olarak buraya gönderilmiş olabileceği izlenimine kapıldım. Sanki Unseelie Sarayı'na geri dönmek istiyor ama buna izin verilmiyor gibiydi.

Unseelie Kralı bir anlığına onun gözlerine baktı ve sonra başıyla onayladı. "Git."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Teşekkür ederim, kralım."

Dönüp kapıya doğru aceleyle ilerlerken elbisesi etrafında uçuşuyordu. Yemek odasından çıkmadan önce bile, Frostfell'de yaşarken taklit ettiği ejderha şekil değiştiriciye benzemek için kendini büyüleyerek saçları sarıya dönmüş ve kulakları yuvarlaklaşmıştı.

Ön kapı arkasından tık diye kapanıyor.

Oturma odasında, bizler... volta atıyoruz.

Draven, Isera, Orion ve ben pürüzsüz zeminde ileri geri yürürken etrafımızda gergin bir hava hissediliyordu. Başkasını beklemekten nefret ediyorum. En sinir bozucu duygulardan biri bu. Burada işe yaramaz bir şekilde durmak, hiçbir şey yapmamak, oysa dışarıda başka biri benim de yapabileceğim şeyi yapıyor.

Dakikalar geçtikçe duvarlara tırmanacak gibi hissediyorum. Bu korkunç huzursuzluk, göğsümdeki zaten uğuldayan duygu fırtınasıyla karışıyor. Elimle ovuşturarak, kendimi daha iyi hissetmek için sihir kullanma dürtüsünü bastırmaya çalışıyorum. Mecbur kalmadıkça kullanmamalıyım. Her kullandığımda, durmak daha da zorlaşıyor ve yeni istekler gittikçe kötüleşiyor.

Şöminenin üzerindeki saat sessizliğin içinde gürültülü bir şekilde tıkırdıyor. Hiçlikten bir duygu yaratma dürtüsünü bastırmaya çalışırken saate şöyle bir göz attım. Nysara'nın gidişinin üzerinden epey zaman geçti. Grey, geri dönmeye hazır olup olmadığımızı kontrol etmek için her beş dakikada bir portallar açıyor. Bir yanımda bunun yerine Unseelie Sarayı'nda beklemeyi tercih ediyor. Ama bu nedense daha da kötü hissettiriyor. En azından burada, nereye gittiklerini anlamadan önce, Buz Sarayı'ndan iki dev gümüş ejderhanın havalanıp havalanmadığını pencerelerden görebileceğim.

Bakışlarımı tekrar pencereye çeviriyorum. Sabah güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor, Nysara ile oturduğumuz ve onun bana tüm dünya görüşümü paramparça edip bu dünyanın gerçeğini anlattığı geceki koyu renkli ahşap yemek masasını aydınlatıyor. Hatta aynı kristal şarap sürahisi bile hala masanın üzerindeki gümüş tepside duruyor. Kalbimin bu kadar hızlı atmasını durdurmaya çalışarak derin bir nefes daha alıyorum.

Bakışlarımı Nysara'nın yanındaki evde oyalanıyor. Belki küçük de olsa bir duygu yaratıp komşularından birinin içine yerleştirebilirim. Sadece birkaç anlığına. Sadece aklımı başıma toplamama yardımcı olması için. Hatta...

Arka kapıdan yüksek sesle vurma sesleri geliyor.

"Nysara!" diye bağırdı bir erkek sesi.

Hızla arkamı döndüm ve derin bir nefes aldım.

Kahretsin.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kapıdan daha sert vuruşlar geliyor. O kadar şiddetliler ki, arka kapıdan yankılanarak koridordan geçip, hâlâ saklandığımız yemek odasına kadar ulaşıyorlar.

"Nysara!" diye seslendi erkek sesi tekrar. "Orada mısın?"

Sesi tanıdığımı fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Bu ses, buraya ilk geldiğimde beni ve Nysara'yı bölen ejderha şekil değiştiriciye aitti. Karleus. Onun komşusu, ona çok aşık olan, geçen sefer cevap vermediğinde kapıyı kırmaya kalkışan ve kesinlikle pes edip evine gitmeyecek olan kişi.

Tanrıçam, bu eve ve bize çok fazla dikkat çekmeden önce onu buradan göndermem gerek.

Isera bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama tam konuşacakken Orion öne atıldı ve elini ağzına kapattı. Gözlerinde şimşek çaktı, ama Orion bana buyurgan bakışlar fırlattı ve beni sert bir şekilde süzdü.

Harekete geçiyorum.

Ve içimde mide bulandırıcı bir rahatlama hissi belirliyor, çünkü artık sihrimi kullanmak için geçerli bir bahanem var.

Büyümü göğsündeki sarı-yeşil şüphe kıvılcımına doğru ittiğimde gözlerim parlamaya başlıyor. Tahmin ettiğim gibi, Nysara'dan yanıt alamayınca orada yandığını görüyorum. Önce onu en küçük bir parıltıya indiriyorum.

Kapı çalma sesleri giderek azalıyor, ama o hâlâ "Nysara?" diye sesleniyor.

Şüpheci tavrımdan vazgeçip, bunun yerine büyük, gri bir can sıkıntısı alevi yaratmayı hayal ediyorum. Draven'ın eş bağımız aracılığıyla

duygularımı hala hissedemediğinden emin olduktan sonra, büyümü evin diğer ucuna fırlatıp Karleus'un göğsüne saplıyorum.

Vücudumu anında bir haz dalgası kaplıyor ve inlememi bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Göğsündeki can sıkıntısı ateşini körüklemeye devam ederken içimi sıcaklık ve rahatlık dolduruyor. Aniden, tekrar düzgün nefes alabiliyormuş gibi hissediyorum. Tüm pişmanlık, keder ve acı eriyip gidiyor, uzak birer anıya dönüşüyor. İyiyim. Her şey yoluna girecek.

"İyi iş çıkardın," diyor Draven.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Dikkatimi tekrar ana odaklamaya çalışırken, kapı çalmalarının durduğunu ve Karleus'un artık Nysara'ya seslenmediğini fark ediyorum. İşe yaradı. Gitti. Şimdi büyüyü serbest bırakabilirim.

Akışını kesmeye hazırlanıyorum. Haz hâlâ içime akıyor, beni sıcak bir kucaklama gibi sarıyor. Kaybolacağı an için kendimi hazırlayarak elimi kasıyorum. Sadece bir saniye daha. Bir saniye daha.

Sağımda, Isera, Orion'un elini ağzından uzaklaştırıp bir buz parçası çağırıyor.

Dişlerimi sıkarak, zevkin bir saniyesini daha içime çekiyorum. Sadece bir saniye daha.

Büyük bir çaba sarf ederek, büyümün akışını kesmeye kendimi zorluyorum.

Ezici pişmanlık ve yakıcı keder, soğuk, kara bir dalga gibi üzerime çöküyor. O kadar yoğun ki, küçük bir nefes alıyorum.

Neyse ki Isera tam o anda Orion'u duvara doğru itti. Sırtının duvara çarpmasıyla çıkan gürültü, benim hafif nefes alışımı bastırdı ve aralarındaki ani çatışma Draven'ın da dikkatini çekti. Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Isera, Orion'u yakasından tutup buz parçasını boğazına dayarken, ben de sonunda o korkunç duyguları yeterince uzaklaştırıp tekrar işlevimi yerine getirebiliyorum. Yüzüme tekrar tarafsız bir maske takıp, tartışan iki periye doğru dönüyorum.

Isera, Orion'un yüzüne hırlayarak, "Eğer beni bir daha böyle susturursan, seni gebertirim gebertirim!" dedi.

Gözleri parıldıyor ve dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor. Boğazına buz parçası dayanmış olması onu hiç rahatsız etmiyor gibi

görünüyor. Hatta, alaycı bir sevgi gösterisiyle elini boynundan yukarı, çenesine doğru kaydırıyor.

“Ben de senin bu aktiviteden hoşlandığını sanıyordum.” Ona alaycı bir şekilde gülümsedi. “Başka neden beni bu kadar sık bununla tehdit ederdin ki?”

"Çünkü sesini duymak beni seni bıçaklamak istememe neden oluyor."

"Ha, demek bıçak oyunlarından hoşlanıyorsunuz? Harika. Ben de hoşlanıyorum."

Isera'nın yanakları kızardı. "Bu öyle değil—"

"Peki sonra ne olacak, küçük yılan?" Eli hâlâ boynunda, başparmağıyla alt dudağının üzerinden geçiyor. "Bana bütün şeytani küçük fantezilerini anlat, hepsini gerçekleştireceğim."

Isera'nın beyni bir anlığına durmuş gibi görünüyor. Gözleri kocaman açılmış, ağzı hafifçe aralık, yanaklarındaki kızarıklık hala dururken, ona öylece bakıyor.

Gülümsemesi genişlerken başparmağını tekrar dudağının üzerinden kaydırıyor. "Gerçekten de mükemmelsin."

Yüzünde paniğe çok benzeyen bir ifade belirir ve geriye doğru irkilir. Ancak, bir şey söyleyemeden ya da sırttan Unseelie Kralı'nı bıçaklamadan önce, ön kapı hızla açılır ve Nysara oturma odasına doğru koşarak girer.

Isera neredeyse geriye doğru sıçradı ve elindeki buz parçası kayboldu. Başını hızla sallayarak çenesini oynattı ve yüzündeki derin kızarıklığı soğuk bir ifadeye dönüştürmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Orion ise ellerini şık koyu mavi gömleğinin üzerinden geçirerek, Isera'nın onu yakasından böyle tutmasıyla oluşan kırıksıklıkları düzeltti.

Nysara, oturma odasına varmadan önce neler olup bittiğinden tamamen habersiz bir şekilde, "Kralım," diyor. "Bir haberim var."

Odada bir dalgalanma yaşanıyor ve hepimiz birden alarma geçiyoruz.

Nysara, sanki şehrin yarısını koşarak geçmiş gibi ciğerlerini doldurmak için derin bir nefes aldı. "Buz Kalpler..."

Odanın tam ortasında bir portal açılıyor.

"Majesteleri," diyor Grey diğer taraftan. "Siz—"

"Evet," diye araya girdi Orion, bakışlarını tekrar Nysara'ya çevirmeden önce. "Haberler mi?"

Nysara derin nefesler arasında, "Buz Yürekler, harap olmuş vatanlarına her an dönmek üzere," diye belirtti. "Çünkü Yeşil Klan'ın arşivlerine göre,

Altın Klan orada, bir cep gerçekliğinde saklanıyor."

Şok içinde geriye doğru irkildim. Cep gerçekliği mi? Altın Klan cep gerçekliğinde mi yaşıyor?

Ama mantıklı. Aksi takdirde, bunca bin yıl boyunca kimse onları bulamamış olmasının sebebi ne olabilir ki?

"Önce biz oraya varmalıyız," diye ilan ediyor Draven, sesi otoriteyle dolu.

"Anlaştık," diyor Orion. Bakışlarını Nysara'ya çeviriyor. "Aferin. Belki de yakında eve dönebilirsin."

Gözlerinde umut parıltıları gibi ışıldıyor. Ama Orion çoktan harekete geçmişti. Hızla dönerek doğruca portala doğru ilerledi. Biz de ona yetişmek için acele ettik.

"Hana!" diye bağırarak taht odasına geri döndü. "Hana'yı hemen buraya getirin!"

Taht odasında konuşlanmış muhafızlar esas duruşa geçip emirlerini yerine getirmek için dışarı fırlarken, Draven, Isera ve ben de taht odasına geri döndük. Ancak Orion durmadı. Odanın arkasındaki bir kapıya doğru dümdüz ilerlemeye devam etti ve dördümüzü de peşinden koştururken zorladı.

"Orion," diyor Draven. "Hana kim?"

"O, Büyük Oyunlar'daki son yarışma sırasında içinde bulunduğunuz gerçeklik cebini açan kızdı," diyor arkasına bakmadan.

Hedeflediği kapıyı hızla açarak, küçük bir toplantı odası gibi görünen yere girdi. Duvarlarda deri ciltli kitaplar ve eski parşömenlerle dolu raflar sıralanmış, ortada ise yuvarlak bir masa yer kaplıyordu. Burada pencere yoktu, bu yüzden Orion içeri girdiğinde, odanın etrafına yerleştirilmiş çelik lamba tutucularındaki peri ışıklarını açtı. Hepimiz odaya doluşurken, yumuşak beyaz bir ışık mekanı aydınlattı.

"Eğer Altın Klanı bir cep gerçekliğindeyse, onu açabilmeli," diyerek sözlerini tamamlıyor.

Elinden bir harita çıkarıp yuvarlak masanın üzerine sererken kağıt hışırdadı. Hepimiz etrafına toplanırken ben de gözlerimi haritada gezdirdim. Kıtamızın tamamını gösteren bir harita görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bu iyi," diye yanıtlıyor Draven, Orion'un sözüne. Unseelie Kralı'nın bakışlarıyla karşılaştığında, altın rengi gözlerinde dönen planları ve entrikaları adeta görebiliyorum. "Eğer önce Altın Klanı'na ulaşabilirsek, Bane ve Jessina'yı öldürmek için gerçek bir şansımız olacak."

Isera'nın ilgisi bıçak gibi keskinleşiyor. "Nasıl?"

"Orada yalnız ve izole olacaklar ve cep gerçekliğine girebilmek için insan formlarına bürünmeleri gerekecek."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Cep gerçekliğini zorla açacak sihirleri yok, bu yüzden Altın Klanı içeri girmelerine izin vermeleri için ikna etmeleri gerekecek." Draven gözlerime bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ve bunu yapabilmek için gerçekten konuşabilmeleri gerekiyor."

Yanaklarımda hafif bir kızarıklık belirdi. Ah. Doğru. Tabii ki. Tanrım, bu çok aptalca bir soruydu. Gerçekten aklımı başıma toplamam gerek.

"Peki bu onları öldürmeyi nasıl kolaylaştırıyor?" diye soruyor Isera, konuşmayı tekrar rayına oturtarak. "Hâlâ güçlerine sahipler."

"Evet," diye onaylıyor Draven. "Ve buz büyüleriyle ölümcül olabiliyorlar. Ama yine de sadece buz büyüü."

"Neyin aksine?"

"Ejderha ateşleri. Buz alevleri, o buz hastalığına neden oluyor ki..." Sözü yarım kalıyor ve bana bir bakış attığında gözleri yumuşuyor. "Sena'nın neredeyse öldüğü hastalık."

"Peki ya onların buz büyüü işe yaramıyor mu?" diye soruyor Isera, gözlerinde de planlar belirirken.

"Hayır. Ejderha ateşimiz kadimdir. Varlığımızın, bedenimizin, ruhlarımızın temel bir parçasıdır. Kutsaldır ve ejderhaların tüm kadim gücüyle doludur. Ama klanımızın büyüü sadece... büyü. Onların buz büyüü de sizinkiyle tamamen aynı."

Isera'nın yüzünde bir aydınlanma belirir. "Yani eğer onları, arkalarında gümüş ejderhalardan oluşan bir ordu olmadığı, ıssız bir yerde insan kılığındaiken pusuya düşürebilirsek..."

"Belki de onları öldürebiliriz," diye tamamlıyor Draven onun sözünü.

Orion, hem eğlenmiş hem de onaylamış bir şekilde homurdanarak sinsi bakışlarını Draven'a çevirdi. "Hım. Bu gerçekten zekiceydi, canavar."

Draven ona oldukça tehditkar bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Peki önce oraya nasıl ulaşacağız?" diye soruyorum, gözümü ikisine de dikerek. "Gümüş Klanın asıl vatanı nerede ki?"

"İşte burada." Draven, haritanın en üst kısmına yakın, en kuzeydeki bir bölümü işaret ediyor. "Gümüş Klanı, Seelie Sarayı'na karşı yapılan savaşta toprakları yok edilmeden önce burada yaşıyordu." Grey'e bakıyor. "Şurada bir yerde bir portal açabilir misin?"

Şimdiye kadar herkesin görmezden geldiği Grey, birdenbire doğrudan kendisine hitap edilmesiyle hafifçe irkilir. Turkuaz ve sarı gözleri Orion'a kayar; Orion da ona cevap verebileceğini belirtmek için başıyla onay verir.

"Hayır," diyor özür dilercesine yüzünü buruşturarak. "Bir yere portal açabilmek için ya o yeri bizzat görmüş olmam ya da ayrıntılı bir şekilde tarif edilmiş olması gerekiyor."

"Tarih kitaplarınızda bu arazinin nasıl görüldüğüne dair hiçbir resim yok mu?" diye soruyorum, bakışlarımı onunla Orion arasında gezdirerek.

Orion bana inanmaz bir bakış attı. "Resimler mi? Tarih kitaplarında kim resim kullanır ki? Resim varsa da, neden yıkılmış bir manzaranın resmi olsun ki?"

"Bu ukalalık hiç yardımcı olmuyor," diye homurdandım.

Orion, gözlerini Isera'ya dikerek sözlerine devam etti: "Üstelik, tarih kitaplarımızda resimler olsaydı, Lavendera'yı Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızı olarak hemen tanımaz mıydım?"

"Adı her şeyi ele vermedi mi?" diye tersledi Isera, kaşlarını çatarak ona bakarken.

"Tarih boyunca kaç tane dişi Seelie perisine Lavendera adı verildiği hakkında bir fikriniz var mı? Eskiden en popüler isimlerinizden biriydi."

"Peki ya Dawnwalker?"

"Soyadının Dawnwalker olduğunu bana hiç söylemedin." Kollarını kavuşturup hepimize ters ters baktı. "Söyleseydin kendimi çok büyük sıkıntılardan kurtarabilirdim."

İyi ki öyle yapmadık. Çünkü Orion, sarayını tehlikeye atan Altın Klanı ile ilgili tüm bu olaylardan önce Isera'nın kendisine yalan söylediğini anlamış olsaydı, şu anda burada olmayabilirdi. Orion ne kadar kibirli ve sinir bozucu olsa da, Unseelie Sarayı'nı yanımızda tutmazsak bu savaşı kaybedeceğimizden hiç şüphem yok.

Bakışlarım Isera'ya çevrildi.

Ancak, Orion'un burada kalmasının tek nedeninin sarayına yönelik tehlike olmadığını düşünüyorum.

"Azaroth'un alevi," diye homurdandı Draven alnını ovuştururken. "Sanki etrafım çocuklarla çevrili." İkisine de keskin bir bakış fırlattı. "Şu anki soruna dönebilir miyiz? Bane ve Jessina'dan önce Gümüş Klanın anavatanına ulaşmamız gerekiyor, ama Grey oraya bir portal açamıyor."

"Öyleyse oraya uçacağız," diye karşılık verdi Orion, ona aynı derecede sert bir bakış fırlatarak.

"Hepinizi taşımamı mı istiyorsunuz?"

"Evet."

"Ben at değilim."

"Beş kişiyi taşıyacak kadar güçlü olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Draven gözlerini kısıyor ve yemin ederim ki, Orion'a dik dik bakarken kaslı vücudunun etrafında fırtına bulutlarının toplandığını görebiliyorum. "Bir gün, hep istediğin o dayağı sana vereceğim."

Orion karşılık veremeden, omuzlarına kadar uzanan siyah saçlı ve mavi ile yeşilin canlı bir karışımı olan gözlere sahip dişi bir peri, eşikten adeta kayarak içeri girdi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, haritanın bulunduğu masaya neredeyse çarpıyordu. Kollarını geriye doğru çevirerek dengesini sağlamaya çalıştıktan sonra, saçlarını yüzünden çekip Orion'a baktı.

Onu Büyük Oyunlar'dan tanıyorum. Bu, cep gerçekliklerini açma sihirli yeteneğine sahip kız Hana.

"Majesteleri," diyor sesi yumuşak ama nefes nefese, sanki buraya kadar koşarak gelmiş gibi. "Beni çağırdınız mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor Orion kısaca. Sonra Grey'e dönüyor. "En yakın portal açabileceğiniz yer neresi?"

Grey dalgın bir şekilde elini başının üzerinden geçirip, kahverengi saçlarını topladığı atkuyruğunu düzeltirken masadaki haritaya gözlerini kısarak bakıyor. Sonra elini aşağı indirip işaret ediyor. "İşte burada."

"Öyleyse oraya bir portal açın." Orion, şaşkın Hana ile Orion arasında bakışlarını gezdirdi. "İkiniz de bizimle geliyorsunuz. Ve biz şimdi yola çıkıyoruz."

Başlarını sallarlar ve Grey hemen bir portal çağırmaya başlar.

Yerden yükselen o parıldayan mavi dikdörtgeni izlerken kalbim hızla çarpıyor.

Acele etmeliyiz. Çünkü Draven haklı.

Savaş çoktan başladı.

ALTINCI BÖLÜM

Omzuma biri dokununca irkildim. Bir an nerede olduğumu hatırlayamayınca panik beni sardı. Etrafımda rüzgar esiyordu ve nedense önümde sadece gri bulutlar görüyordum. Gözlerimi kırpıştırarak netleştirmeye çalışırken aynı zamanda aklımdan çıkmaya çalışan kabusları da atmaya çalıştım. Soğuk eller hala kalbimi kavrarken, buz parçaları, boğaz kesikleri ve hızla sönen kin dolu bakışların anıları zihnimde dönüp duruyordu.

"Buradayız," diyor Isera arkamdan.

Gözlerimi tekrar iyice kırpıyorum. Burası mı? Burası neresi?

Sonunda beynim olayı kavradı ve neye baktığımı anladım. Draven'ın sırtından görünen gökyüzü.

Grey bizi Gümüş Klanı'nın anavatanına olabildiğince yakın bir yere ışınladıktan sonra, Draven ejderha formuna dönüştü ve beşimiz de sırtında havaya fırladı. Oraya varmamızın biraz zaman alacağını söyledi ve ben de bir ara bayılmış olmalıyım çünkü yolculuğun çoğunu hatırlamıyorum.

Gerçi, sanırım bu şaşırtıcı değil. Dün gece herkes uyurken, Orion beni on iki saat boyunca o korkunç anılarla işkenceye maruz bıraktı. Ve ondan önce, Buz Sarayı'na girdik, Lavendera'yı kaçırdık ve sonra da oradan çıkmak için savaşmak zorunda kaldık. Dün geceden beri uyumadım, demek ki vücudum pes etmiş.

Omzumu çevirip baktım. Isera tam arkamda oturuyor, Orion da onun arkasında. Göz kırpıp başını sallayışından anladığım kadarıyla o da yorgunluktan bayılmış olmalı. Büyüsünü saatlerce kullanmak enerjisinin çoğunu tüketmiş olmalı.

Bakışlarımı tekrar aşağıya, uzaktaki manzaraya çevirdim.

Aşağıda gördüklerim karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Tam bir ıssızlık. Yanmış toprak, taş ve erimiş binalardan başka bir şey yok. Kül bulutları çorak araziye kaplıyor. Gözün görebildiği her yerde tek bir ağaç, tek bir ot bile yok. Kapalı gökyüzünden gri bir ışık düşüyor ve zaten kasvetli olan manzarayı daha da umutsuz gösteriyor.

Diğerlerine göre, altı bin yıl önceki savaş sırasında neredeyse tüm çatışmalar burada gerçekleşmiş. Ve Mabona adına yemin ederim ki, yıkımın boyutu akıl almaz. Diğer ırklar arasında savaşın nasıl olduğunu bilmiyorum ama anlaşılan periler ve ejderha şekil değiştirenler savaştığında dünya titriyor.

Draven aniden yere doğru dalmaya başlayınca midem bulandı. Önümdeki sivri ucu sıkıca kavrayarak öne doğru devrilmemi engelledim. Isera'nın belimdeki kolları da daha da sıkılaştı.

Orion'un da ona sıkıca tutunduğundan şüphe yokken, "Ellerini nereye koyduğuna dikkat et, yakışıklı çocuk," diye uyarıyor. "Yoksa ellerini kesebilirim."

"Ne, bu mu?" diye karşılık verir Orion ve alaycı bir meydan okumayla kısa bir kıkırdama bırakır. "Bu hiçbir şey. Yalnız kaldığımızda, bu ellerimin gerçekten neler yapabileceğini sana gösterebilirim."

"Kendi egonuzu okşamanın dışında mı demek istiyorsunuz?"

"Ah, ben de bir şeyleri okşama konusunda son derece becerikliyim..."

Draven uyarıcı bir hırıltı çıkarıyor ve inişine devam ederken devasa kafasını bize doğru çeviriyor. Ejderha formunda bile, Orion'a dik dik bakarken gözlerindeki bıkkınlığı ve inanmazlığı okuyabiliyorum.

Unseelie Kralı'na da şöyle bir göz attım ve onun da Draven'a pişmanlık duymayan bir sırıtışla karşılık verdiğini gördüm. Başımı sallayarak dikkatimi hızla yaklaşan yere çevirdim. Erimiş binaların ve taşların kalıntıları yaklaştıkça kalbim hızla atmaya başladı.

Draven sonunda başını geriye çevirip yere baktı. Devasa siyah kanatları iyice açıldı. Ardından, ıssız manzarada yankılanan bir gürültüyle kavrulmuş toprağa indi.

Küçük kortejimizin en arkasında oturan Grey ve Hana hızla yere indiler. Orion, Isera ve ben de onları takip ettik.

Hepimiz tekrar sağlam zemine ayak bastığımızda, Draven insan formuna geri döner. Dönüşümden kaynaklanan siyah dumanlar etrafımızı sarar, ta ki rüzgarlar sonunda onları dağıtana kadar.

Draven, bize doğru yürürken, "Sizi son kez sırtımda taşıyorum," diye ilan etti. Gözlerini Orion ve Isera'ya dikmiş, başını salladı. "Sırtımda otururken ortak cinsel hayatınızı tartışmanız iğrenç ötesi."

"Öyle değil—" diye patladı Isera, daha önce hiç duymadığım kadar telaşlı bir ses tonuyla. "Ortak bir cinsel hayatımız yok."

Orion sırttı. "Henüz değil."

"Duymak istemiyorum," diyor Draven, Hana karşılık veremedi. Sonra Hana'ya dönüyor. "Sen, cep gerçekliğini bulabilir misin yoksa?"

Etrafındaki manzaraya dalmış olan Hana, kendisine doğrudan hitap edilmesiyle irkildi. Ancak hemen cevap vermedi. Bunun yerine Orion'a baktı.

Etkilendiğimi söylemeden geçemiyorum. Onun ve Grey'in Orion'a olan sadakati mutlak. Draven ne kadar güçlü ve tehlikeli olursa olsun, Orion izin vermedikçe sorularına bile cevap vermiyorlar. Bu ince ama aynı zamanda çok açık bir durum. Ona gerçekten saygı duyuyorlar. Daha önce pek düşünmemiştim ama Orion'la ne kadar çok zaman geçirirsem, onun aslında mükemmel bir Unseelie Kralı olduğunu o kadar çok fark etmeye başlıyorum.

Orion ona başıyla onay verdikten sonra Draven'a dönüp sorusunu yanıtladı. "Evet, sanırım öyle. Normalde cep gerçeklikleri ararken, sihrimi etrafa saçıp bir şey bulup bulamayacağıma bakıyorum." Yüzü kızardı. "Duvara yiyecek fırlatıp neyin yapışacağına bakmak gibi bir şey."

Draven ona, alaycı bir şekilde "Ah, harika!" dercesine, hayal kırıklığı ve inanmazlık dolu bir bakış attı.

Ya fark etmiyor ya da umurunda değil, çünkü konuşmaya devam ediyor. "Ama şimdi burada olduğumuza göre, aramayı sadece bu konumla sınırlandırmak benim için daha kolay. Yani eğer burada bir yerde bir cep gerçekliği varsa, onu bulabilmeliyim."

"Ne kadardır?"

"Muhtemelen en azından gün sonuna kadar."

Ona dik dik bakıyor. "Günün sonuna kadar mı? Bane ve Jessina o zamana kadar zaten burada olabilirler!"

"Öyleyse onun vaktini anlamsız sorularla boşa harcamayı bırakalım," diye araya giriyor Orion. Sonra Hana'ya dönüyor. "Cep gerçekliğini bul."

Başını hızla birkaç kez sallayarak çenesini aşağı indirdi. "Evet, Majesteleri."

Siyah saçları arkasında uçuşurken etrafında dönüyor ve sonra kısa bir mesafe uzaklaşıyor. Gözlerini kapatıp iki elini de önüne uzatıyor. Büyüsünü göremiyorum ama sanırım o yöne doğru fırlatarak o bölgeyi araştırıyor.

"Azaroth'un kahrolası alevi," diye mırıldandı Draven ve elini dağınık siyah saçlarının arasından geçirdi.

Çorak arazide esen bir başka rüzgarla birlikte küller bacaklarımızın etrafında savruluyor. Buz Kalpler'e karşı iyi bir başlangıç yaptığımızı bilmeme rağmen, gümüş ejderhaların herhangi bir izini aramak için gökyüzüne bakıyorum. Sadece kalın gri bulutlar bana bakıyor.

"Altın Klan cep gerçekliğine nasıl girdi ki?" diye soruyor Isera. "Onların sadece kalkan ve koruma büyülerini var. Diğer ejderha klanlarının hiçbirinde cep gerçekliklerini açabilecek bir büyü yok."

Haklı. Unseelie Mahkemesi'ne gelmeden önce bu yeteneğe sahip kimseyle tanışmamıştım, bu yüzden oldukça nadir olmalı. Ayrıca çok gelişmiş bir sihir türü. Hana, Büyük Oyunlar'ın finalinde bizi cep gerçekliklerinden birine göndermeden önce nasıl çalıştığını açıklamıştı. Görünüşe göre, başka bir aleme uzanıp o alemin bir bölümünü bizim alemimize çekebiliyor. Bu bölüm teknik olarak hala orijinal alemin bir parçası, ancak yeni alemde tutulduğu sürece kimse oraya girip çıkamıyor.

Altın Klanın saklanması için kesinlikle mükemmel bir yer olurdu. Ama Isera haklı. Mabona aşkına, nasıl oldu da içeri girmeyi başardılar?

"Bunu kesinlikle bir peri yapmış olmalı," diye düşünüyorum yüksek sesle.

Draven düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Ardından Orion'la göz göze geldi. "Binlerce yıl önce sarayınızın etrafındaki koruma büyülerinin bedelini ne kadar ödediniz? Sarayınızın yaptığı en pahalı anlaşma olduğunu söylemişsiniz."

"Öyleydi," diye yanıtlıyor Orion.

"Peki, bunun için ne kadar ödediniz?"

Birkaç saniye boyunca, Unseelie Kralı sessizce bize bakıyor. Güzel yüzünde okunması imkansız bir ifade var. Sonra hafifçe iç çekiyor ve "Hiçbir fikrim yok," diyor.

Draven kaşlarını çatarak sert bir ifadeyle sordu: "Ne?"

"İşte bu yüzden bu kadar pahalı. Şimdiye kadar yaptığımız en pahalı pazarlık. Çünkü karşılığında onlara ne verdiğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Kaşlarını yukarı kalktı ve ona şaşkınlıkla baktım. Diğerleri de öyle yaptı. Grey hariç herkes. Ve tabii ki Hana, sahanın başka bir bölümüne doğru yürüyordu.

Orion dilini şıklattı ve bir anlığına gözlerini kaçırdı, neredeyse biraz utanmış görünüyordu. "Yaptığımız tüm anlaşmaların kayıtlarını titizlikle tutuyoruz." Bakışlarını Isera'ya çevirirken keskinleşti ve özellikle ekledi, "Çünkü biz her zaman anlaşmanın bizim tarafımızı yerine getiriyoruz." Sonra tekrar bana ve Draven'a baktı ve omuz silkti. "Ama koruyucu tılsımlar için yapılan anlaşmanın fiyat bölümü boş. Her zaman öyleydi. Bu yüzden ne kadar ödediğimizi bilmiyorum."

"Sizce...?" diye başlıyorum.

Başını salladı. "Evet. Şimdi düşünmeye başladım ki, bunun bedeli bir perinin açtığı bir cep gerçekliği idi ve sonra Yeşil Klan bu bilgiyi ilgili herkesin hafızasından sildi. Yoksa biz bilmezken Yeşil Klan bu cep gerçekliğinden nasıl haberdar olurdu?"

"Mantıklı," diye onaylıyor Draven. "Yeşil Klan onurludur. Her zaman da öyle olmuştur. Arşivleri tehdit altında olmadığı sürece, güçlerini o kişinin izni olmadan asla kullanmazlar. Ama eğer o zamanki Unseelie Kralı bu özel bilginin hafızasından silinmesini kabul etmiş olsaydı, bunu yaparlardı."

Isera, "Şimdi de arşivleri tehdit altında," diye belirtiyor.

"Evet." Draven, Hana'ya sabırsız bir bakış attı. "Bu da demek oluyor ki önce Altın Klanı bulmamız gerekiyor."

Ancak bunun söylendiği kadar kolay olmadığı ortaya çıkıyor.

Hana, cep gerçekliğini ararken bir yerden bir yere gidip gelirken zaman akıp gidiyor, ancak onu bulamıyor.

Kül kaplı zeminde volta atarken kalbim gümbür gümbür atıyor. Sanki göğüs kafesimin içinde bir sürü kontrolsüz kuş sıkışmış gibi hissediyorum. Geçen her saniye, Buz Kalpler'i bu konuma biraz daha yaklaştırıyor. Ve önce cep gerçekliğini bulmamız gerekiyor. Yoksa planımız asla işe yaramayacak. Altın Klanı çoktan kontrol altına almalı ve Bane ile Jessina insan formlarına dönüştüklerinde pusuya yatmak için beklemeye almalıyız.

Saçlarımı tekrar parmaklarımla düzelttikten sonra, yüzüme düşmemesi için topladığım örgüleri yeniden bağlıyorum. Eski bir şehrin yanmış kalıntılarına benzeyen bir bölgede yürürken botlarımin sert zemine vuran sesleri duyuluyor.

Bir zamanlar ev olan taş ve metal yapılar, etrafımda ürkütücü şekillere bürünmüş durumda. Geçerken bu devasa, biçimsiz yapılara bakıyorum. Burası eskiden Gümüş Klanı'nın vatanıydı ve Draven bizi tam ortasına uçurduğuna göre, şu anda arasında dolaştığım bu kalıntılar onların başkenti bile olabilir. Eskiden tüm ihtişamıyla nasıl görüldüğünü merak ediyorum.

Sağ taraftan aniden gür bir ses geldi.

Başımı hızla ona doğru çevirdim. Ama etrafımdaki erimiş metal ve taş yığınları o kadar yüksek ki, ufku düzgün göremiyorum.

Ama kalbim zaten göğsümde gümbür gümbür atıyor. Çünkü o sesi tanıyorum. O sesi asla karıştırmam mümkün değil.

Vücudumda şimşek gibi bir alarm esintisiyle, hızla koşmaya başladım.

Altımız da daha önce dağılarak, Hana'nın bölgeyi daraltmasına yardımcı olabilmek umuduyla, herhangi bir cep gerçekliği belirtisi aradık.

Diğerlerinin yanına dönmem gerekiyor.

Hızlı.

"Draven!" diye bağırdım yıkıntıların arasından hızla aşağı inerken.
"Draven, onlar—"

Sağ tarafımdaki binaların arasından gümüş bir ejderha fırladı.

Dev çenesini şaklatarak kapattığında çığlık attım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Geriye doğru savrulurken tam önümde keskin dişler havayı yarıyor. Ama birkaç saniye önce ileri doğru koştuğum için, bu hareket ilk saldırıdan kurtulmam için ancak yetiyor. Ancak ikincisi...

Gümüş ejderha başını bana doğru sallayıp çenesini tekrar açarken, popomun üzerine sertçe yere düştüğümde içimde panik çığlıkları yükseldi.

Büyü gücümü kullanarak mor bir acı alevi çağırıyorum ve onu tam önümdeki ejderhaya saplıyorum.

Büyümle bağlantı kurduğumda boğazından tiz bir çığlık koptu ve boğazının arkasındaki parıldayan buz alevleri söndü.

Büyünün yan etkileri tüm şiddetiyle üzerime çökerken, gergin ve bitkin bedenimin içinde sıcak bir haz patlaması yaşıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Önümde duran ejderha, göğsündeki acı alevini artırmaya devam ettikçe geriye doğru sendeliyor ve başını sağa sola sallıyor.

Ruhum titriyor ve beni saran coşkulu duygu yüzünden zar zor konsantre olabiliyorum, ama sendelemeyi başarak yerden kalkıyorum. Kafamı sallayarak kendime geliyorum ve sağa doğru fırlayıp ejderhanın geldiği iki evin arasına kayboluyorum. Ejderhanın göğsündeki acıyı artırmaya devam ederken, bir yandan da yıkık bir sokaktan aşağı doğru koşarak arkadaşlarımla karşılaşmam gereken yere doğru ilerliyorum.

Daha fazla, daha fazla, daha fazla, diye ısrar ediyor zihnim.

Büyümü mor alevin içine akıtmaya devam ederken, gümüş ejderhadan hayvansı acı çığlıkları yükseliyor. Onu serbest bırakmalıyım. Bırakacağım. Yakında. Sadece biraz daha ihtiyacım var.

Erimiş taş ve metal yığınının üzerinde kendimi zorlayarak sonunda indiğimiz açık alana ulaştım. İsera da benimle aynı anda diğer yönden yıkılmış şehirden koşarak çıktı ve diğerleri de çoktan toplanmıştı.

Ufku nihayet net bir şekilde görebildiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İki devasa gümüş ejderha doğrudan bize doğru uçuyordu. Bu büyüklükte sadece iki ejderha var dünyada. Bane ve Jessina.

Soldan bize doğru bir gümüş ejderha daha uçuyor. Muhtemelen hâlâ işkence ettiğim ejderhayla eşleştirilen diğer izci.

Ve son olarak, Buz Kalplerin arkasında büyük yeşil bir ejderha uçuyor.

Ağzım kuruyor.

Kander von Graf.

Kahretsin.

Hızımı artırarak arkadaşlarıma doğru hızla ilerliyorum. Grey ellerini havada hızla hareket ettiriyor, hiç şüphesiz çoktan bir portal çağırıyordu.

Arkamda, gümüş ejderha acı içinde çığlık atmaya devam ediyor.

Onu serbest bırakmam gerekiyor.

Bu çok fazla büyü enerjisi tüketiyor. Son iki gündür neredeyse hiç uyumadım ve on iki saat boyunca Orion tarafından işkence gördüm.

İşte tam da bu yüzden bu küçük desteğe ihtiyacın var, diye yanıtlıyor hain zihnim.

Arkadaşlarımın yanına doğru koşarken bir yandan da çenemi sıkıyorum ve büyüü bozmak için kendimi hazırlıyorum.

Bu düşünce bile içimi korkuyla dolduruyor.

Eğer şimdi bunu dışa vurursam, sonrasında gelecek korkunç duygular beni iki kat daha sert vuracak. Ve ben işlevimi yerine getirmeliyim. Keder ve pişmanlığın kara okyanusunda boğulursam bunu yapamam.

Biraz daha ihtiyacım var. Sadece biraz daha, böylece sonrasındaki etkileri atlatabileceğim. Yakında keseceğim. Sadece—

Ejderhanın kalbi duruyor.

Büyüm aniden devre dışı kalınca, keder ve pişmanlık bir çığ gibi üzerime çöktü. Etkisi o kadar güçlüydü ki sendeledim ve neredeyse düştüm. Panik içinde nefesimi tutarak doğruldum ve bir yandan kendimi toparlamaya çalışırken bir yandan da yerde koşmaya devam ettim. Yorgunluk her kemiğime işlemişti.

Tanrım, bunu yapmamalıydım. Büyümü daha önce kesmeliydim. Ejderha gibi devasa bir hedefe bu kadar çok büyü kullanmak, zaten azalmış olan enerjimin neredeyse tamamını tüketti. Artık yoktan bir duygu

yaratamayacağım. Biraz dinlenene kadar. Şimdilik, kendimi zaten var olan duygularla sınırlamalıyım.

"Sen delirdin mi?" diye bağııyordu Orion, ben de yanına aniden durduğumda. "Malachi'nin canı cehenneme, hepimizin buradan çıkması lazım."

"Hayır," diye tersledi Draven. "Kander'i öldürmeye çalışmak için burada kalmalıyım."

Kalbim yerinden fırladı ve başımı hızla ona çevirdim. "Ne?"

"Onun hafıza büyüğü çok tehlikeli. İkimizden birine isabet ederse, işimiz biter. Ama onu öldürebilirim, en azından Azaroth bu büyüğü miras alacak yeni birini seçmeden önce bu savaşı kazanmak için bize zaman kazandırır."

Isera bize doğru gelir gelmez aniden durduğunda, Orion hızla bize yaklaşan iki devasa gümüş ejderhaya doğru elini uzatarak, "Buz Kalpler burada!" diye bağırdı.

"Biliyorum," diye homurdanır Draven. "Ama sadece onlar ve bir de keşifçi var. Kander neredeyse savunmasız ve zaten bir savaşçı da değil. O lanet olası bir bilgin. Eğer onu yalnız yakalayabilirsem, öldürebilirim." Bakışları ısrarcı bir şekilde yüzlere bakar. "Bu belki de tek şansımız. Bunu değerlendirmeliyim."

Bundan nefret ediyorum. Bu planı kesinlikle tiksiniyorum. Ama haklı. Bu yüzden başımı sallayarak onaylıyorum.

"Diğer ejderhaların dikkatini üzerimize çekeceğiz," diye ilan ediyorum. "Gidin onu öldürün."

Yüzünde bir minnettarlık ifadesi beliriyor ve başıyla onaylıyor. "Eğer durum çok tehlikeli hale gelirse, bir portal açıp beni beklemeden gidin."

"Seni bırakmıyorum," diye hırslı bir şekilde karşılık verdim ona.

Bakışlarını Orion takımyıldızına çevirdi.

"Anlaşıldı," diye yanıtlıyor Unseelie Kralı.

Draven teşekkür etmek için çenesini eğdi. "Ben de geçmek için sizin yardımınıza ihtiyacım var."

"Biliyorum."

"Hayır, gitmiyoruz—" diye itiraz etmeye başladım ama Draven çoktan koşarak uzaklaşıyordu. "Sakın bir şey yapmaya kalkma—"

Bir ejderhaya dönüşürken yerin üzerinde dumanlar patlak verdi. Bir an sonra, devasa siyah kanatları havayı sertçe döverek ve küllerle kaplı arazide yankılanan patlamalar yaratarak gökyüzüne doğru fırladı.

Dişlerimi sıkıyorum. "Onu geride bırakmayacağız."

Orion beni görmezden gelerek, "Birlikte hareket edip düzenimizi koruyacağız," diye emretti. "Grey ve Hana arkada. Grey, her an bir portal açmaya hazır ol. Hana, cep gerçekliğini aramaya devam et. Isera, aramızda savunma büyüsu yapabilen tek kişi sensin."

"Ben hallederim," diye yanıtlıyor, ancak öfkeli gözleri İmparator Bane'e adeta kin güder gibi bakıyor.

Orion sözlerine şöyle devam etti: "Selen, sen ve ben Buz Yürekler'in dikkatini dağıtacağız."

Göğsümde suçluluk ve utanç duyguları patlıyor ve "Artık pek fazla sihirli enerjim kalmadı" diye itiraf ederken kelimeleri zorla ağızımdan çıkarıyorum.

Bana sert bir bakış attı. Ama sonra gözlerinde bir anlayış belirdi. Bu, göğsümde bir korku hissi uyandırdı, çünkü onun anlamasını istemiyordum. Neyse ki, bu konuda hiçbir şey söylemedi.

"Öyleyse soldaki daha küçük ejderhaya odaklan." Bakışlarını önündeki iki devasa ejderhaya çevirdi. "Buz Kalplilerle ben ilgileneceğim."

Gökyüzünde, Draven hızla Kander ve Buz Kalpler'e doğru ilerliyor. Yaklaştıkça kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Hazırlanın," diyor Orion.

Grey ve Hana geriye doğru çekilerek arkamızda yerlerini alırken, Orion, Isera ve ben önde sıkı bir hat oluşturduk.

Bane ve Jessina ağızlarını açıp Draven'a meydan okurcasına kükrediler. Kanatlarının güçlü çırpışlarıyla hızlanarak hem Draven'a hem de bize olan mesafeyi kapattılar. Ben neredeyse nefes bile alamıyordum.

Draven'a yaklaştıkları anda, çenelerini açıp ona buz alevleri püskürtüyorlar.

Ama onlar bunu yapamadan, Unseelie Kralı tüm gücüyle onlara saldırır.

Orion'un onlara gösterdiği korkunç anıyla çevrelerindeki dünya kaybolup yerini alırken, boğazlarından şok çığlıkları koptu. Onu artık göremez hale geldikleri anda, Draven hızla yükselip üzerlerinden süzülerek Kander'e doğru dalış yaptı.

Büyük yeşil ejderha panik içinde kükreyerek Draven'a doğru bir ateş seli püskürtürken, üçüncü gümüş ejderha da yön değiştirerek onlara doğru ateş etmeye başlar.

Büyümü çağırarak, kullanabileceğim duyguları ararken, o gümüş ejderhaya hızlı patlamalarla saldırıyorum.

Yorgunluğun en ufak bir belirtisini hissettiğimde içimde bir beklenti dalgası yükseliyor. Buraya bu kadar çabuk gelebilmek için Frostfell'den aralıksız uçmuş olmalılar. Son enerji damlalarımı da toplayıp o yorgunluk kıvılcımına aktarırken, adeta ruhum bitkinlikten titriyor ve onu bir yangına dönüştürüyorum.

"Gelen var!" diye çıkıştı Orion.

Bakışlarımı Buz Kalpler'e çevirmeye vakit bulamadan ikisi de körü körüne çenelerini açtı.

Havada buzdan alevler yükseliyor.

Alevler bize doğru hızla yaklaşıırken, kendi sihrimi üçüncü gümüş ejderhaya aktarmaya devam etmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Isera, darbe indirmeden önce kalın bir buz duvarını yukarı çekiyor.

Saldırıları, ıssız manzarada yankılanan bir çatırtıyla ona çarpıyor. Buz parçaları dışarı doğru patlıyor. Isera hemen büyüsünü bir kenara bırakıyor ve parçalar bize ulaşmadan hemen önce önlerine başka bir buz duvarı yükseltiyor.

Buz parçaları birbirine sürtünerek kırılır ve yere yağar.

Diğer tarafta, üçüncü gümüş ejderha irtifa kaybediyor. Kanatları sarkıyor ve başını zar zor dik tutabiliyor. Draven'a ulaşmasını engellemek için ona sürekli sihir gücümü aktarıyorum.

Şimşekler gökyüzünü yarıyor, fırtına bulutları karışıyor ve Draven tüm gücüyle Kander'e saldırıyor. Yeşil Klan'ın lideri, Draven'e ejderha ateşiyle vurma girişiminden vazgeçmiş ve bunun yerine ona hafıza büyüsü fırlatıyor. Gökyüzünde yeşil ışık çizgileri belirirken kalbim panikle sıkışıyor, Draven onlardan kaçmak için hızla manevralar yapmak ve eğilmek zorunda kalıyor.

Jessina çenesini tekrar açtı ve başını sağa sola çevirerek etrafımızdaki yıkık şehre buz alevleri püskürttü. Saldırı bize doğru hızla yaklaşıırken, etrafımı gürleyen kanat sesleri ve çıtırdayan buzlar doldurdu.

Isera bir buz duvarını daha yukarı çekiyor.

Yüksek çatırtılar havayı yarıp geçti, neredeyse Draven'ın gök gürültüsüyle bastırılabilirdi.

Orion dişlerini sıkarak kâbus görüntülerine sihir aktarmaya devam ederken ben de üçüncü ejderhayı bayıltmaya çalışıyorum.

Sanki bomboş bir kuyudan su çekiyormuş gibi hissediyorum ama büyüümü yorgunluğun devasa alevine zorla pompalamaya devam ediyorum.

Ejderha havada sendeliyor ama inatla Draven'a doğru ilerlemeye devam ediyor.

Buz alevleri tam önümüzdeki buz duvara çarpıyor ve beşimizin de bir adım geri çekilmesine neden oluyor. Isera ellerini kasıp ikinci bir alev seli gelmeden hemen önce bir alev daha kaldırıyor.

Gümüş ejderha neredeyse Draven'e ulaştı.

Yanımda, Orion'un göğsünden bir inilti koptu. Gözleri parlamaya devam ederken büyüsünü Buz Kalplerine zorla aktardı. Ancak sendelediğinde adımları dengesizleşti.

Isera'nın bakışları ona doğru kaydı.

Bane çenesini açıyor.

Orion kükrer.

Ve Bane... tereddüt ediyor.

Ancak Jessina öyle düşünmüyor.

O, nerede olduğumuzu körü körüne tahmin ederken, buzdan alevler devasa bir mızrak gibi üzerimize doğru fırlıyor.

"Geri çekil!" diye bağırarak Isera, kalın bir kalkanı ona doğru fırlattı.

Alevler doğrudan buzun içine çarptığında havayı yararak bir patlama sesi duyulur ve buz parçaları patlar. Geriye doğru sıçrayarak zar zor kenara çekilirken, Isera yeni mermileri durdurmak için başka bir duvarı yukarı çeker.

Gökyüzünde Kander, Draven'a yeşil ışıklar saçarak alçalıyor ve süzülüyor. Üçüncü gümüş ejderha kanatlarını yere vurarak kendini ileri doğru itiyor. Daha fazla büyülü enerji toplamaya çalışırken neredeyse hıçkırarak ağlıyorum.

Draven havada dalışlar ve taklalar atarak yeşil bir hafıza büyüsünden kıl payı kurtulur. Ancak bu onu neredeyse gümüş ejderhanın tam yoluna getirir.

Gümüş ejderha Draven'ın sol kanadına doğru atılırken çığlık attım.

Tam bir umutsuzluk çılığıyla, o yorgunluk alevine son bir sihir patlaması savuruyorum.

Ejderha sendeliyor, saldırısı duraksıyor.

Bu, Draven'a kafasını hızla çevirmek için yeterli zaman verir. Dişleri gümüş ejderhanın etine saplanır ve tek bir hamleyle boğazını parçalar.

Neredeyse yere yığılıp ağlayacaktım.

Ama rahatlamaya ya da toparlanmaya vakit yok, çünkü Jessina bize bir başka devasa saldırı daha düzenliyor.

"Onu tereddüte düşürdün!" diye bağırdım kanatların gümbürtüsü, şimşeklerin çatırdamasıyla ve buz alevlerinin kükremesiyle. "Bane'i tereddüte düşürdün. Nasıl mı? Jessina'ya da aynısını yap!"

Orion, "Onlara perilerin onlara yaptıklarının anılarını, sizin de perilerin size yaptıklarına dair anılarınızla birlikte gösteriyorum," diye yanıtlıyor. "Bane etkileniyor. Jessina etkilenmiyor."

İçimde bir panik dalgası yükseliyor. Sözlerinden değil, sesindeki aşırı yorgunluktan dolayı.

Isera da bunu duymuş gibi görünüyor, çünkü bakışlarını ona dikiyor ve "Orion" derken sesinde endişe var.

"İyiyim," diye hırıldadı ama bir adım geri sendelerken ağır ağır sallandı.

Bunu görünce göğsümde bir alarm patladı ve Orion'un son iki gündür neredeyse hiç uyumadığını hatırlayınca dehşete kapıldım. Üstelik dün gece on iki saat boyunca sürekli üzerimde büyüsünü kullandı. Buz Kalpler'in büyülü kan hattı yetiştirmesine maruz kalmamış bir Unseelie perisi için bile güçlü olduğunu biliyorum, ama şu anda tamamen irade gücüyle hareket ediyor olmalı.

Zorlu bir nefes alıp verdi. "Sadece yapmamız gereken..."

Gözlerinin parlaması duruyor.

Güzel yüzünde panik belirtileri belirliyor.

Havada, Bane ve Jessina körü körüne kafalarını ileri geri sallamayı bırakıp anında bize odaklandılar.

"Kahretsin," diye patladı Orion, sesine de o saf panik karışmıştı. "Özür dilerim, ben—"

Buzdan alevler bize doğru akıyor.

Isera, onları engellemek için üzerlerine devasa bir buz kalkanı fırlatınca biz de geriye doğru sıçradık.

"Geri çekilin!" diye bağırdı. "Yoksa cam kırıkları bize isabet edecek!"

Geriye doğru koşarak, iki saldırı birbirine çarptığında yolumuzdan çekilmeye çalıştık. Buz parçaları havada uçuşarak etrafımızdaki erimiş kalıntılara çarptı. Isera, buz parçalarının bize isabet etmesini engellemek için hemen buzunu fırlattı, ancak buz alevlerinin kalıntıları yine de etrafımıza yağmaya devam etti.

Havada, rüzgârlar uğulduyor ve şimşekler çakıyor; Draven, Kander'e öfkeyle saldırırken aynı zamanda Yeşil Klan'ın panik halindeki liderinin kendisine yönelttiği hafıza büyüsü bombardımanından kaçmaya çalışıyor.

Buz Kalpler bize doğru ateş ediyor.

Ağızlarını tekrar açıp doğrudan bize doğru uçtuklarında kalbim boğazıma kadar geldi. Boğazlarının arkası, üzerimize daha fazla buz alevi püskürtmeye hazırlanırken parıldıyordu.

Yanımda, Orion'un bacağı büküldü. Yere yığılmadan önce kolumu uzatıp belinden yakaladım, ama ağırlığı benim bitkin bedenim için neredeyse dayanılmazdı.

"Majesteleri!" diye sesleniyor Grey arkamızdan. "Sizi buradan çıkarmamız gerek!"

Buz alevleri bize doğru hızla yaklaşıyor.

"Draven'ı bırakmıyorum!" diye bağırdım hepsine birden.

Isera birer birer duvarları yıkıp geçerken, Bane ve Jessina da bizi harap olmuş şehrin içinden geriye doğru itmeye devam ediyor. Gözlerim bulanıklaşıyor ve kendimi ve Orion'u zar zor ayakta tutabiliyorum.

"Isera mı?" diye soruyor Orion, sesi yorgunluktan titriyor.

"Birkaç dakika daha devam edebilirim," diye yanıtlıyor ve daha fazla buz alevini engellemek için bir kalkan daha kaldırıyor.

Saldırıları savunmasına isabet ettikçe, erimiş binalar arasında patlama sesleri yankılanıyor. Ama hızla geri çekiliyoruz. Buz Kalpler'in kanatları yere doğru inerken ve ilerlemeye devam ederken, bacaklarımızın etrafında küller savruluyor.

"O halde ona elimizden geldiğince zaman verelim," diyor Orion, şehir boyunca geri geri giderken. "Draven..."

Bane ve Jessina bir anda tamamen vahşileşiyorlar.

Buz alevleri o kadar hızlı bir şekilde üzerimize doğru fırlıyor ki, Isera bizi korumak için duvarlarını kaldırmaya zar zor vakit buluyor. Bane üzerimize buz alevleri püskürtürken, Isera'nın yüzünde dehşet belirliyor ve o da bu hıza yetişmekte zorlanıyor.

Ardından Jessina saldırıyor.

Aniden aşağı doğru süzülerek, pençeleri ve dişleri parıldayarak bize doğru hızla yaklaştı.

"Yere yatın!" diye bağırdı Isera.

Jessina tam başımızın üzerinden geçerken kendimizi yere atıyoruz.

Kanatlarından yükselen rüzgarlar üzerimize doğru gürleyerek indi ve yerdeki tüm külleri temizledi.

Ve sihirle olan bağlantım kopuyor...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Soğuk demir avuç içlerimi yakıyor. Büyümle olan bağlantımı kesip vücudumdaki gücü bir anda emdiği için nefesim kesiliyor. Kendimi yukarı doğru itmeye çalışırken kafamın içinde panik yankılanıyor ama vücudum bana itaat etmeyi reddediyor.

Tüm bunların beklenmedikliği beni o kadar şaşırttı ki, aklım neler olduğunu kavrayamadı. Birkaç saniye boyunca, tek yapabildiğim şey, yüzüstü yatıp yanağım üst koluma yaslanırken, demirin çıplak avuçlarıma soğuk bir ateş gibi değmesiydi. O korkunç demirden ellerimi kaldırmaya bile gücüm yoktu.

Başım zonkluyor ve içimde panik çığlıkları atıyorum.

Az önce neler oldu böyle?

Ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor, tam önümüze iki devasa gümüş ejderha iniyor. Başımı kaldırmaya bile gücüm yetmiyor, bu yüzden çaresizce bakışlarımı sağa sola çeviriyorum.

Etrafımdaki tüm arkadaşlarım da benzer bir kaderi paylaşıyor. Beşimiz de yerde, tamamen cansız bir şekilde yatıyoruz.

Uzaktan Draven kükrüyor.

Bakışlarımı onun yönüne çevirdim, ama önümüzdeki zemini simsiyah bir duman kaplamıştı.

Ve ondan Özgürlüğün Kanatları ve Dünyaların Yaratıcısı ortaya çıkar.

Jessina ve Bane yarı dönüşmüş halleriyle bize doğru yaklaşırken, gümüş kanatlarını genişçe açıp hışırdatırken ağzım kuruyor. Vücudumdaki her sinir bana kalkıp savaşmam için bağılıyor. Ama demir yüzünden tek bir kasımı bile hareket ettiremiyorum. Üzerinde yattığımız bu demir her neyse,

enerjimizi bu kadar hızlı ve kapsamlı bir şekilde tüketebiliyorsa, çok büyük olmalı.

"İşe yaradı," diyor Bane, sesi hafifçe şaşırmış bir şekilde.

Jessina'nın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sana öyle olacağını söylemiştim."

"Ve her zaman haklısın sevgilim. Şimdi, Draven gelmeden önce bunu bitirelim—"

Acı dolu, tüyler ürpertici bir çığlık havayı yarıp geçti. Bane ve Jessina hızla arkalarına döndüler. Ben de bakışlarımı Buz Kalplerinden ayırıp sese doğru çevirdim, kalbim kontrolsüzce çarpıyordu.

Dönüşümün ardından oluşan duman nihayet dağılıyor ve gökyüzünü tekrar görmemizi sağlıyor.

Gördüğüm manzara karşısında içimde umut yeşeriyor.

Draven, çenelerini Kander'ın boynuna kenetlemişti. Yeşil ejderha başını geriye atıp acı içinde çığlık atarken pençeleriyle Draven'ı savuşturmaya çalışıyordu, ancak Draven'ın pençeleri Kander'ın vücuduna derinlemesine saplanmış, gökyüzünden düşerken dönüp duruyordu. Kan, yere büyük kırmızı damlalar halinde sıçradı.

Ardından Draven başını hızla geriye çekti.

Ve Kander'ın boğazını parçalıyor.

Eğer biraz daha gücüm olsaydı, rahatlama çığlığı atardım.

Önümüzdeki yerde yatan Jessina nefes nefese kalıyor.

Ondan böyle bir duyguyu ilk defa duyuyorum.

"Bane," diye birden ağzından kaçırdı, sesi tamamen şaşkıncı.

"Çabuk ol!" diye tersledi.

Jessina'nın vücudundan bir sarsıntı geçti ve Bane ile aynı anda bize doğru döndü. Yerde olduğum yerden onlara zafer kazanmış bir sırıtış atmaya çalıştım. Kander öldü. Artık hafızalarımızı sihirle silemezler. Sonunda bu savaşı kazanma şansımız var.

Eğer önümüzdeki yirmi saniyeyi de atlatabilirim tabii.

Draven, Kander'ı serbest bırakır. Yeşil ejderhanın bedeni yere doğru düşer, kanatları ise anlamsızca havada çırpınır. Ama Draven çoktan hareket halindedir.

Saf bir öfke kükremesiyle gökyüzünü yarıp doğruca bize doğru fırladı.

Jessina bana doğru koşarken Bane de Isera'ya doğru hızla ilerledi. Beni yukarı çekerken keskin bir nefes aldım, bu da sonunda avuçlarımın

altındaki demirin kaybolmasına neden oldu. Ama rahatlamam kısa sürdü çünkü hemen boynuma demir bir tasma taktı.

Metal zeminin üzerinde Bane, Isera'ya da aynı şeyi yapıyor.

Draven hızla bize doğru geliyor.

Jessina başını hızla çevirip eşine baktı. "Bunu yapmayacağız—"

Draven bize doğru dalarken, erimiş binaların arasında öfkeli bir kükreme yankılandı. Jessina'nın eli kolumu sıkıca kavradı ve Draven bize ulaşır ulaşmaz boğazıma dayadığı zarif bir bıçak çıkardı. Devasa kanatları yere çarptı ve ardında fırtına rüzgarları uludu.

Jessina ve Bane'in geriye doğru sendelemesine yetecek kadar güçlüydü, ama yine de beni ve Isera'yı tutmayı başardılar. Orion, Grey ve Hana ise cansız kuklalar gibi kayıp gittiler.

Daha önce yattıkları metal zeminin yerine taş zemine düştüklerinde rahat bir nefes alırlar, ancak Draven'in yere sertçe çarpmasıyla bu ses bir an sonra kaybolur. Ejderha formundan çıkarken ıssız sokakta kara dumanlar yükselir.

Jessina'nın eli üst kolumu o kadar sıkı kavradı ki acıdan irkildim ve beni dizlerimin üzerinde tuttu. Ama çıplak tenim artık altımızdaki devasa demire temas etmediği için, yavaş yavaş gücüm geri gelmeye başladı. Ancak büyüüm hala demir yaka tarafından engellenmişti.

"Ellerini ondan çek!" diye kükredi Draven, ölümün gölgesi gibi dumanın içinden çıkarken.

Gözlerinde şimşekler çakıyor, kollarından aşağı doğru çatırdıyor ve devasa siyah kanatları meydan okurcasına sonuna kadar açılmış durumda. Karanlık fırtına bulutları, dalgalanan bir pelerin gibi arkasından geliyor.

Jessina ona hırlayarak, "Bir adım daha atarsan boğazını keserim," diye karşılık verdi.

Yüzünde cehennemdeki ibislere rakip bir öfke belirliyor. Ama bakışları boğazımdaki bıçağa takıldığında, yürümeyi hemen bırakıyor. Yine de kanatlarını açık tutuyor ve kollarından şimşekler çakmaya devam ediyor.

"Kander'ı sen öldürdün!" diye bağırdı Jessina, daha önce hiç duymadığım kadar dengesiz bir ses tonuyla. Sonra eşine bir bakış attı. "Bane, Kander'ı o öldürdü!"

"Biliyorum," diye yanıtıyor Bane, sesi çok daha sakin bir tonda.

Jessina'nın bana yaptığı gibi Isera'nın boğazına bıçak dayamış değil. Bunun yerine, onu tasmlayıp demir zemine geri itmiş gibi görünüyor. Yan yatmış halde, sağ yanağının çıplak teni yere yapışmış. Göğsü kısa, panik

dolu nefeslerle inip kalkıyor ve bakışları bana, Draven'a ve Orion ile diğerlerinin kaybolduğu yere gidip geliyor.

Draven'ın dönüşümünden çıkan duman nihayet dağıldı ve solumda, benimle Draven'ın durduğu yerin tam ortasında, taş zeminde yatan Orion, Grey ve Hana'yı ortaya çıkardı. Üçü de derin nefesler alıyorlardı, ancak artık demire dokunmadıkları için güçlerinin yeniden toplanmaya başlaması gerekiyordu.

"Bu planın bir parçası değildi!" diye bağıyor Jessina, hâlâ histerik bir ses tonuyla. "Kander'in tek görevi, perileri erimiş demir binaya zorla sokarken Draven'ın dikkatini dağıtmaktı."

Ve işte o zaman nihayet her şey yerine oturuyor.

Elbette. Bu şehrin her yerinde erimiş taş ve metal yığınları var. Çoğu, sanki bina kendi içine çökmüş gibi, yüksek tümsekler şeklinde. Ama o demirin bir kısmı da sokağa yayılmış olmalı. Ve burası Buz Yüreklarının eski vatanı. Muhtemelen eski başkentleri. Elbette büyük bir demir havuzunun tam olarak nerede eridiğini biliyorlardır. Bizi kasten oraya doğru ittiler ve sonra da yere dalmamızı sağladılar, böylece kanatlarından gelen rüzgarlarla metalin altında yatan külleri savururken biz de kendimizi yere tutmak zorunda kaldık.

"Sakin ol sevgilim," diyor Bane, sesi sakın ve güven verici bir tonda. "Zaten Kander'den ihtiyacımız olan her şeyi aldık. Altın Klanın yerini de." Siyah gözleri parlıyor ve Orion'a bakarken dudaklarında acımasız bir gülümseme beliriyor. "Gerçek yer. Henüz anlamadıysan, burası değil."

İçime buz gibi bir korku çöküyor.

"Gerçekten daha iyi casuslar bulmalısın, Nightbane," diye devam ediyor, gözleri hâlâ Orion'a kilitlenmiş halde. "Bunu bizim için çok kolaylaştırıyorsun."

Hana ve Grey hâlâ nefes almaya çalışırken, Unseelie Sarayı'nın en güçlü büyücüsü olduğu şüphesiz olan Orion, kendini dizlerinin üzerine kadar kaldırmayı başarıyor. Uzun, koyu mavi saçları güzel yüzünün etrafında perdeler gibi sarkıyor ve yorgunluk vücudunun her zerresine işlemiş durumda.

Ama o yine de başını kaldırıp "Ne?" diye soruyor.

"Hadi ama, Nightbane, bu sürpriz olmamalı," diye yanıtladı İmparator Bane, dudaklarında alaycı bir sırıtişla. "Frostfell'de bir casusunuz olduğunu bir süredir biliyorduk. Kim olduğunu bilmeyebiliriz, ama bir casusunuz olduğunu biliyoruz. Bu yüzden yapmamız gereken tek şey, Altın Klanın

burada, bir cep gerçekliğinde saklandığını doğru kişilere sızdırmaktı ve siz de buraya koşup tam ihtiyacımız olan kişileri getirdiniz.” Grey ve Hana'ya doğru başını salladıktan sonra bakışlarını tekrar Orion'a çevirdi ve bir çocuğu azarlar gibi başını salladı. “Casusunuz gerçekten de bilgileri doğrulama konusunda daha iyi olmalı.”

Midem bulanıyor. Bu bir tuzaktı. Tanrım, kahretsin, bu tamamen kurgulanmış bir tuzaktı. Bizi buraya yarıştırmak, erimiş demire doğru itmek, bizi bağlamak... Her şey onların planının bir parçasıydı. Yine.

Aniden bir umutsuzluk çöker üzerime. O kadar güçlü ki neredeyse hıçkırarak ağlayacağım. Düşmanlarımız her zaman beş adım ilerisini düşünen altı bin yıllık iki stratejik dahi iken bu savaşı nasıl kazanacağız ki?

“Şimdi, Altın Klanı ele geçireceğiz,” diye devam ediyor Bane. “Bir şekilde ya da başka bir şekilde. Draven hareket edemez, çünkü eğer hareket ederse, eşim Selena'nın boğazını kesecek. Ve biz seni ve buradaki küçük buz kadını öldürmeden önce bize saldırmak için yeterli sihirli enerjiyi asla toplayamayacaksın.” Botunu Isera'nın kafasının yanına bastırarak yanağını demire daha sertçe bastırdı.

Orion'un gözlerinde şimşekler çakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece dizlerinin üzerinde öylece duruyor, ayağa kalkacak gücü toplamak için derin nefesler alıyor.

Jessina, yüzünde acımasız bir gülümsemeyle, "Altın Klanı ele geçirdikten sonra," diye söze başladı, "ilk yakacağımız yer senin sarayın olacak, Gece Katili."

Orion'un muhteşem yüzünde bir an için korku belirliyor, ancak sonra bunu gizlemeyi başarıyor.

“Ama tamamen mantıksız da değiliz,” diye devam ediyor Bane. “Sizi öldürüp halkınızı kendi emrimize almak yerine, size bir seçenek sunacağız. Bize teslim olun ve halkınıza emirlerimize uymalarını emredin, biz de Unseelie Mahkemesini bağışlayalım. Sonuçta, size karşı hiçbir kötü niyetimiz yok. Bizi köleleştiren siz değilsiniz.”

"Onları dinleme," diye hırıldadı Draven. Arkasında hâlâ kara bulutlar yükseliyordu. "O anlamaya asla uymayacaklar."

"Hain diyor bunu," diye karşılık verdi Bane, yüzünde tehdit dolu soğuk bir gülümsemeyle, simsiyah gözlerini Draven'a dikti.

Orion sendeleyerek ayağa kalktı.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Draven bakışlarını ona çevirdi. "Orion."

Fakat Unseelie Kralı ona bakmaz. Çenesini sıkarak bacağını öne doğru sürükler ve Buz Kalpler'e doğru bir adım atar. Draven öne doğru sendelemeye başlar.

"Ah, ah, ah," diye uyardı Jessina, bıçağını boğazıma daha da bastırarak.

Derim yarıldığında irkildim ve birkaç damla sıcak kan boynumdan aşağı süzüldü. Bunu gören Draven'ın yüzünde öfke ve dehşet belirdi ve hemen tekrar hareket etmeyi bıraktı.

Orion bir adım daha ileriye gidiyor.

Draven bakışlarını hızla ona çevirdi. "Orion, yapma."

"Lütfen," diye ekledim, çünkü Draven'ın asla yalvarmayacağını biliyordum. "Lütfen, Orion. Bunu yapma."

"Yapmak zorundayım," diye ısrarla söylüyor Unseelie Kralı, soğukkanlı bir sesle. Ve hâlâ bizimle göz teması kurmuyor. "Kalemde size, ancak hedefime ulaşmama yardım edebildiğiniz sürece sizinle birlikte olacağımı söylemiştim. Artık bunu yapabilecek durumda değilsiniz."

"Orion—" diye başlıyorum.

"İstediğim zaman çekip gidebileceğimi söylemiştim. İşte ben çekip gidiyorum."

Yerde yatan Isera, gözlerinin anlamını çözemediğim bir şekilde ona bakıyor. Bane sonunda botunu başının yanından çekmişti ama Isera, derisine baskı yapan demir yüzünden hâlâ hareket edemiyordu.

"Sana söylüyorum, onlara güvenemezsin!" diye bağırıyor Draven.

Orion kısaca, "Ve size söylüyorum ki artık mahkememi koruyamazsınız," diye yanıtlıyor.

İleriye doğru attığı her adımda yorgunluktan sendeliyor olsa da, yavaş da olsa istikrarlı bir şekilde ilerliyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kaburgalarım kırılacak gibi hissediyorum. Çaresizce bir yandan diğer yana bakıyorum, bir plan bulmaya çalışıyorum. Bizi kurtaracak bir şey. Ama Draven saldıramaz çünkü Jessina boğazıma bıçak dayamış. Isera ve ben de saldıramayız çünkü demir tasmalar takıyoruz. Grey ve Hana ise henüz oturacak gücü bile toparlayamadılar, sihir kullanmayı bırakın.

Yardımcı olabilecek hiçbir şey göremediğimde dudaklarımdan panik dolu bir inilti dökülmek üzere.

Bane, Isera'nın yanında durmaya devam ederken, Orion sendeleyerek bana ve Jessina'ya doğru son mesafeyi kat etti. Umutsuzca nefesler alarak gözlerine bakmaya çalıştım, ama o hala bana bakmayı reddediyordu. Başını

dik tutarak sonunda Jessina'nın önünde durdu. Eli kolumu daha da sıkı kavradı, ama beni yanında diz çökmüş halde tutmaya devam etti. Ve bıçak hala boğazımda duruyordu. Birkaç damla kan daha tenimden aşağı süzüldü.

Orion'un yüzüne bir kez daha baktım, onu bana bakmaya zorlamaya çalıştım.

"Lütfen, bunu yapmayın," diye fısıldıyorum.

Derin bir nefes alıyor.

Ardından Jessina Iceheart'ın önünde tek dizinin üzerine çöker ve teslimiyetini gösterircesine bakışlarını yere indirir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jessina kıkırdadı. "İyi seçim."

Draven, erimiş demirin hemen dışındaki kül kaplı zeminde durduğu yerden hırlayarak, "Orion," dedi. "Müttefiklerine bu kadar kolay mı ihanet ediyorsun?"

"Müttefiklerim mi?" Orion, Jessina'nın ayaklarının önünde diz çöktüğü yerde bakışlarını dikmiş bir şekilde alaycı bir şekilde sordu. "Yani haftalarca beni kandıran müttefiklerden mi bahsediyorsun? Mahkememi riske atan ve her şey bir yalana dayalı olmasına rağmen beni o anlamaya hapseden müttefiklerden mi?"

Midem bulanıyor, çünkü Tanrı aşkına, haklı. Orion'u kandırmışız ve onu kendi isteği dışında sarayını riske atmaya zorlamışız. Orion Nightbane hakkında fark ettiğim bir şey varsa, o da Unseelie Kralı unvanını çok ciddiye almasıdır. Sarayını gerçekten önemsiyor ve onu korumak, güçlü ve müreffeh tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Yerin öbür ucunda, Draven cevap vermek için ağzını açar, ama o da aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü ağzından hiçbir kelime çıkmaz.

"Evet," diye devam ediyor Orion. "Eğer bu, sarayımı kurtarmak anlamına geliyorsa, seni hiç düşünmeden ihanet ederim ve işte—"

Bir bıçak Jessina'nın kalbine doğru saplanıyor.

Nefesi kesilir ama tepki verecek zamanı yoktur.

Bıçak, Jessina'nın göğsünün hemen önündeki küçük buz kalkanına saplanınca buz çatladı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, bir an için neye baktığımı bilemedim.

Ardından buz bir anda aşağı doğru yayılır ve bıçağı ve onu tutan eli hızla kaplar.

Havada daha fazla buz parçası uçuşup suikastçıyı yerinde sıkıştırınca gerçeklik birden yüzüme çarpıyor.

Orion hem eğlenmişlik hem de hayal kırıklığıyla karışık, tatsız bir şekilde içini çekti. "Lanet olsun. Neredeyse işe yaradı."

Bane, Orion'a doğru ilerlerken yüzünde öfke belirir. Jessina ise hâlâ kalbinin bir kıl kadar uzağında buz içinde donmuş bıçağa şaşkınlıkla bakmaktadır. Vücudunu saran buz nedeniyle Orion da olduğu yerde donmuş halde kalmıştır. Sanki zaman durmuş gibi.

Bakışlarımı Jessina'yı neredeyse öldüren bıçaktan, bıçağı tutan Orion'un eline, koluna ve oradan da vücuduna kaydırıyorum.

Bir an diz çökmüş, başı öne eğikti. Sonra, tam cümlesinin ortasında, kolunu hızla kaldırdı ve bıçağı doğrudan Jessina'nın kalbine sapladı. Ve çok yakın olduğu için neredeyse başarılı olacaktı.

Neredeyse.

İmparator Bane uçümüze doğru yaklaşırken, "Sen kaypak küçük yılan," diye homurdandı.

Kaba hareketlerle ellerini uzattı ve Orion'un boynuna demir bir tasma taktı. Unseelie Kralı dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı, ancak Bane'in buzları onu hâlâ hareketsiz tutuyordu. Üstelik daha önce o kadar demirle temas ettikten sonra, zaten neredeyse hiç gücü kalmamıştı.

Şaşkınlıkla bakışlarımı Orion'un yüzüne çevirdim. "Sen..."

"Benden ne kadar kolayca şüphe ettiniz," diye yanıtlıyor, yüzünde yorgun bir yarım gülümsemeyle. "Eğer kalbim olsaydı, yaralanırdım."

Göğsüme saplanan bir suçluluk duygusuyla kıvrandım, ama cevap vermeden Bane, Orion'u yakasından yakaladı ve buzu yok etti. Sert bir çekişle Unseelie Kralı'nı yere fırlattı ve Orion'un bileğine botunu bastırarak, çıplak avucunu altımızdaki devasa erimiş demir yığınının altına bastırmaya zorladı.

Demirin muazzam büyüklüğünden kaynaklanan gücü, Orion'un vücudundaki her bir enerji damlasını tekrar emerken, boğazından keskin bir tıslama daha koptu.

Bane, çizmesini çıkarıp tekrar doğrulurken, "Tüm periler kadar güvenilmezler," diye homurdandı. "Biz..."

Jessina araya girerek, "Onu tutun," dedi.

Sesindeki o tarifsiz soğukluk içimde dehşetin patlamasına ve omurgamdan aşağıya buz gibi bir hisin inmesine neden oluyor.

Solumda, Grey ve Hana kıpırdanıyorlar. Muhtemelen hâlâ sihir kullanamayacaklar. En azından henüz değil. Ama eğer Buz Kalpleri o zamana kadar oyalayabilirsek, belki bir şansımız olur.

Jessina'nın sözleri üzerine Bane şaşkınlıkla ona baktı. Ama sonra hemen diğer tarafıma geçti, bir bıçak çıkardı ve üst kolumu sıkıca kavrarken bıçağı boğazıma dayadı.

Küllerle kaplı zeminde, Draven elini esnetip çenesini sıktı. Bane'e bakarken gözlerinde öldürme arzusu parlıyordu ve yarım adım ileri atmaya başlarken kollarında ve devasa siyah kanatlarında şimşekler hâlâ çatırdıyordu.

"Küçük şimşek gösterinizi izlemekten bıktım, Ölümün Gölgesi. Bu yüzden bir karar vermeniz gerekecek," diye alay etti Bane, bıçağını boğazıma daha da bastırırken. "Şimşeği bize doğru fırlat ya da söndürüp geri çekil. Saldırırsan, büyük olasılıkla en az birimizi öldürmeyi başarırın ve sonra bu savaşı kazanıp bu dünyayı bizim egemenliğimizden kurtarma şansın olabilir. Ancak, ateş ettiğin anda Selen'a'nın boğazını keserim. İkisini birden elde edemezsin, Draven." Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Peki, ne olacak?"

Şimşek anında Draven'ın vücudundan kaybolur ve o da ileri doğru hareket etme çabasından vazgeçer.

"Draven," diye fısıldadım.

Gözleri ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Seninle dünya arasında bir seçim yapmam gerekirse, her zaman seni seçerim."

İmparator Bane sıırttı. "Aynen öyle. O yüzden olduğun yerde kal. Çünkü parmaklarının üzerinde tek bir şimşek çaktığını bile görürsem, hiç tereddüt etmeden boğazını keseceğim."

Draven'ın gözlerinde öfke alev alev yanıyordu, bakışlarını Bane'e dikti ama hayatım tehlikede olduğu için hiçbir şey yapamıyordu.

Bane beni tamamen kendi insafına bıraktığında, Jessina diğer kolumu da bıraktı. Yıldızlar arasındaki boşluk kadar soğuk, acımasız bir öfke soluk gri gözlerinde yanarken, Orion'un yattığı yere doğru yürüdü ve onu gömleğinin yakasından yakaladı.

Kadın, onu sıkıca kavrayarak yerden kaldırıp dizlerinin üzerine çöktürdü. O kadar çok demirle temastan hala sersemlemiş olan Orion, kadının onu cansız bir kukla gibi oradan oraya savurmasına izin vermekten başka bir şey yapamadı.

İmparatoriçe Jessina, delilikle karışık bir sesle, "Beni öldürebileceğini mi sandın? O pis peri ellerini bana sürebileceğini mi sandın?" diye sordu.

Biraz ilerideki demir zeminde, Isera hâlâ yan yatmış durumda. Yanağı erimiş metale yapışık, enerjisini tüketiyor ve hareket edemez hale getiriyor. Ama Jessina'nın sözleri karşısında gözlerinde cehennem ateşi gibi öfke alevleniyor.

Orion'un yakasını hâlâ sıkıca tutan Jessina, diğer eliyle bıçağının kabzasını kavradı. "Artık sana kalıcı bir ders vermenin zamanı geldi."

Sesindeki acımasızlık içimi bir korku kapladı, ama Orion alaycı gözlerle ona bakmaya devam etti.

Jessina, "Bu güzel yüzünle çok gurur duyuyor gibisin," diye devam etti. Bıçağını kaldırırken dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Ona bir şey olursa çok yazık olur."

Panik içinde nefesimi içime çektim ama Orion yüzündeki o kibirli ifadeyle bakışlarını ondan ayırmadı.

Jessina bıçağın ucunu adamın alnına, sol gözünün hemen üstüne dayadı.

Sonra onu aşağı doğru sürüklüyor.

Boğazımdan bir çığlık koptu.

Draven, yerin öbür ucundan "Jessina!" diye bağırıyor.

Orion Nightbane ise dişlerini sıkıyor ve Jessina sol gözünü delip geçerken sağ gözüyle ona dik dik bakıyor.

Kaşının üstünden başlayıp altındaki yanağının üst kısmında biten uzun dikey kesikten kan akıyor.

"Ah, doğru," diyor Jessina, dudaklarındaki o acımasız gülümsemeyle. "Bir şifacınız var." Bıçağını tekrar kaldırıyor. "Emin olsanız iyi olur."

Yakasından tutup onu öne doğru çekerek, bıçağını sol gözünün köşesine dayadı.

Sonra da onu oymaya başlıyor.

Şimdi Orion çığlık atıyor.

Öylesine saf, hayvansı bir acı çığlığı ki, kalbimi durduruyor ve ciğerlerimdeki havayı adeta patlatıyor.

"Jessina!" diye kükredi Draven ve sanki öne doğru fırlayacakmış gibi vücudu sarsıldı.

Bane anında bıçağı boğazıma daha sert bastırdı. Kan derimden aşağı aktı ve Draven tekrar durdu. Yüzünde panik ve korku belirdi, bakışlarını benimle Orion arasında gezdirdi.

Jessina, dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle Orion'un gözünü yuvasından çıkarmaya devam ediyor. Ve bu kadar çok demirle uzun süre temas halinde kaldığı için Orion karşı koyamıyor. Kendini korumak için hiçbir şey yapamıyor. Tek yapabildiği çığlık atmak.

Isera da öyle düşünüyor.

Yere serilmiş halde, sanki Orion'a doğru tırmanmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını demire kıvrıyor. Boğazından çıkan sözsüz öfke çığlıkları öyle bir güçle kopuyor ki sesi titriyor.

“Çok dağınık.” Jessina, sihrini çağırırken dudaklarını tiksintiyle büküyor. Ardından Orion'un harap olmuş sol gözünü buzla kaplıyor ve basitçe çıkarıyor. “İşte böyle daha iyi.”

Orion'a acımasız bir bakış dikerek, buzla kaplı gözünü bir anlığına yüzünün önüne tuttu. Sonra yere bıraktı ve topuğuyla üzerine sertçe bastı. Buz parçalandı, gözün geri kalanı da topuğuyla demir zemine sürtünerek dağıldı.

Orion dizlerinin üzerinde oturmuş, şok geçirmiş bir haldeydi. Sol gözünün yerinde artık sadece pürüzlü, kocaman bir delik vardı ve bu yaradan ve kaşındaki uzun kesikten yüzünden kan akıyordu. Kalan tek gözüyle Jessina'ya bakıyordu ama ifadesi bomboştu. Sanki zihni az önce olanları işlemeyi reddediyordu. Ağzı hafifçe açık kalmıştı ama artık hiçbir ses çıkmıyordu.

Başım zonkluyor. Sanki kafatasımın içinde dev metal çanlar çınlıyor gibi. Derin bir nefes alıyorum ve nefes almayı unuttuğum için ciğerlerim aniden rahatlıyor. Bizden kısa bir mesafede, Isera da çığlık atmayı bırakmış, sesi artık kırık. Orion'a bakarken gözleri kocaman açılmış.

Jessina ayağını adamın donmuş gözünden çekiyor. Gözden geriye sadece soluk bir toz kalıyor, demire sürtünerek toz haline geliyor.

Yukarıda, İmparator Bane, eşine şok olmuş gibi bakıyor. Bakışları tahrip olmuş göze kayıyor ve bir an için neredeyse kararsız görünüyor. Ama bu ifade o kadar çabuk kayboluyor ve zihnim zaten o kadar karışık ki, bunu görüp görmediğimden emin olamıyorum.

Jessina, bir eli hâlâ Orion'un tasmaında gömülü halde, yerden başını kaldırıp bıçağını tekrar kaldırdı. "Şimdi de diğer gözü."

Tarihte ilk kez, saf dehşet Orion takımyıldızının yüz hatlarına çöktü.

Unseelie Kralı'nı tanıdığım bunca ay boyunca onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Ve yüzündeki bu korkunç dehşet o kadar yürek burkan ki, ciğerlerim yine çalışmayı durdurdu.

"Dur!" diye bağırdı Hana aniden.

Hepimiz bakışlarımızı ona çevirdik.

O ve Grey sendeleyerek ayağa kalktılar. Yorgunluk bedenlerine işlemiş, oldukları yerde hafifçe sallanıyorlardı, ama gözleri Orion ve Jessina'ya kilitlenmişti.

"Ne isterseniz yapacağız!" diye bağıırıp duruyor Hana, normalde çok yumuşak olan sesi çaresizlikten neredeyse çatlıyordu. "Altın Klanın cep gerçekliğini sizin için açacağım."

Grey, Orion'a bakarken yüzünde korku ve acı karışımı bir ifadeyle, "İstedğin tüm portalları açarım," diye ekledi. "Sadece... ona zarar vermeyi bırak."

Jessina'nın yüzünde alaycı bir zafer gülümsemesi belirdi ve elindeki bıçağı çevirdikten sonra Orion'a baktı. "Ne büyük sürpriz. Onlara emirlerimizi yerine getirmeleri için sana işkence etmemiz gerekeceğini sanıyordum. Ama anlaşılan halkın seni gerçekten önemsiyor. Ne kadar sevimli."

Bane, Hana ve Grey'e çenesini sallayarak, "Buraya gelin," diye emretti. "Ve bir portal açın."

Grey, Hana ile birlikte sendeleyerek bize doğru gelirken, "Nereye?" diye soruyor.

"Yaklaştığında sana söyleyeceğim." Bane'in siyah gözleri Draven'a kaydı. "Ölümün Gölgesi'nin duymasını istemem."

Erimiş demir yığınının dışında, Draven elini ovuşturup çenesini sıkıyor ama hayatıma yönelik tehdit devam ettiği sürece hareket etmeye cesaret edemiyor.

Jessina sonunda Orion'un tasmaını bırakır ve yere düşmesine izin verir. Orion hâlâ kollarını kaldıracak kadar enerji toparlayamadığı için tekrar dizlerinin üzerine çöker. Jessina, bir eliyle bıçağını tutarken Isera'nın yattığı yere doğru yürür. Sonra onu bileğinden yakalar ve yerde sürükler. Ani bir hareketle Isera'yı son mesafeye kadar kaydırarak Orion'un yanına yatırır.

Isera'nın bakışları yüzünü taradı, ama Unseelie Kralı sadece anlamsız gözlerle dümdüz ileriye bakıyordu. Göz. Kalbim acıyla burkuluyordu, ama daha bir şey söyleyemedi Grey ve Hana yanımıza geldiler.

Bane hâlâ bıçağını boynuma dayamış halde, başını aşağı eğip Grey'e bir yer fısıldadı.

Grey'in bir portal açması üç deneme gerektiriyor. Yorgunluk adeta dalgalar gibi vücudundan akıp gidiyor ve alnında ter tabakaları beliriyor.

Ama sonunda yerden parıldayan mavi bir dikdörtgen yükseliyor.

Hiç beklemeden Jessina, Isera'nın bileğini yakalayıp onu portaldan geçirdi. Ardından ayakkabısını Orion'un sırtına dayayıp onu da içeri itti. Grey ve Hana dişlerini sıktılar. Ama Jessina'nın çenesini ani bir hareketle çevirmesiyle, onlar da portaldan geçtiler.

Draven'a bakarken kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Kapalı gökyüzünden gelen kasvetli ışık üzerine düşüyor ve başka bir rüzgar manzarayı kasıp kavurup şehrin erimiş kalıntıları arasında girdaplar oluştururken küller bacaklarının etrafında savruluyor.

"Draven," diye kekeledim, sesim panik ve korku doluydu, Bane de portala doğru geri geri gitmeye başladı. Beni sürüklerken dizlerim yere sürtünüyordu.

Aynı panik ve korku, Draven'ın bana bakarkenki gözlerinde de yansıyor. Bane beni portala doğru çekerken, bakışları çözüm arayışıyla etrafta dolaşıyor.

"Selen," diye fısıldadı, Bane'in beni götürmesini nasıl engelleyebileceğini anlayamayınca o korkunç panik daha da arttı. "Seni kurtarmaya geleceğim."

Sesindeki o kadar büyük bir özgüven var ki neredeyse ona inanıyorum. Ama bu portalın nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok, Draven'ın da yok. Eğer Buz Kalpler beni uzak bir sığınağa götürürse, hayatının geri kalanını bu dünyanın her köşesini arayarak geçirse bile beni bulamayabilir.

"Draven." Adı boğazımdan bir hıçkırık gibi koptu.

İmparator Bane portala ulaşıyor.

"Selen!" diye bağırdı Draven. "Seni bulacağım. Seni bulacağım—"

Bane beni oradan çekip çıkarıyor.

Ve portal arkamızdan kapanıyor.

ONUNCU BÖLÜM

Demir bir kapıdan içeri, bir hapishane hücreğine fırlatılırken nefesim kesildi ve taş zemine sertçe çarptım. Sırt üstü yuvarlanarak derin bir nefes aldım, bu sırada Grey ve Hana da içeri itildi. İkisinin de boynunda demir tasmalar vardı.

Yanımda yerde, Isera ve Orion öylece uzanmış, karanlık taş tavana bakıyorlardı. İkisi de henüz oturacak gücü bulamamıştı. Grey, Orion'un yanına diz çökerken, Hana sağımda duvara yaslanıp dizlerini göğsüne çekti.

Grey, elini Orion'un kolunun üzerinde tereddütle gezdirerek, "Kralım," diye söze başladı.

"Yapma," diye hırıltılı bir sesle konuştu Orion. Sesi endişe verici derecede duygusuz ve ifadesizdi. "Haldia bunu düzeltebilir. Yaralar tamamen iyileşmeden önce Unseelie Mahkemesine geri dönebilirsek, o bunu düzeltebilir." Sağ gözü hala karanlık taş tavana kilitlenmişti ve bir kez daha tekrarladı: "O bunu düzeltebilir."

Kalbim sıkışıyor. Yara henüz tazeyken Unseelie Sarayı'na geri dönebilsek bile, Haldia'nın gözünü iyileştiremeyeceğinden endişeleniyorum. Jessina sadece kesip atmış olsaydı, elbette. O kesinlikle iyileştirilebilirdi. Ama tamamen oyulup tahrip olmuş bir gözün yeniden büyümesi mümkün mü? Turuncu Klan'dan gelen güçlü iyileştirme büyüyle Rin Tanaka'nın bile böyle bir şeyi başarabileceğinden emin değilim. Ama yine de, iyileştirme büyüsu konusunda uzman değilim, bu yüzden hala umut olabilir.

Orion'un yüzüne tekrar baktığımda kalbime bir acı daha saplandı.

Umut olmalı.

Öyle olmak zorunda.

Jessina, gümüş etekleri etrafında savrulurken odaya girerken, "Esaret altında olmanın gerçekte nasıl bir şey olduğunu deneyimlemenizin tam zamanı," diye ilan etti.

İçimde öfke kıvılcımları yükseldi ve bakışlarımı ona diktim. "Gerçekte nasıl bir şey olduğunu zaten biliyoruz. Bütün hayatımız boyunca esir olduk!"

"Ve sonra, sana iyi davrandık. Irkının hak etmediği bir nezaket ve merhamet gösterdik." Soluk gri gözleri parıldadı, yakamdan tutup beni yerden kaldırdı ve sırtım soğuk taş duvara yaslanacak şekilde oturttu. "Ama eşimi esir tuttuğunuzda, ona işkence ettiniz."

Kadın bıçağını tekrar kaldırdığında, hücrenin loş ışığında çelik parıldıyor.

"İşte böyle," diye hırslı bir şekilde karşılık verdi.

Sonra bıçağını bacağıma saplayıp çevirdi.

Boğazımdan bir çığlık koptu, içimde şiddetli bir acı hissettim.

"Ve bu da," diye homurdandı Jessina.

Bıçağı omzuma sapladığında şiddetli bir acı hissettim. Gözlerimin önünde siyah noktalar belirdi ve bıçağı çevirip tekrar çektiğinde görüşüm bulanıklaştı. Şaşırtıcı derecede güçlüydü. Siyah deri dövüş kıyafetlerimi giymiştim ve o bıçağı kalın kumaşın içinden dümdüz geçirdi.

Jessina sözlerine şöyle devam etti: "Defalarca onu bıçakladın. Biliyorum. Çünkü aramızdaki eş bağı sayesinde bunu hissedebiliyordum."

Yerde yatan Isera, bakışlarını bize çevirdi ve ağzını açtı. Ancak öfkeli çığlıklarından sonra hâlâ iyileşmeyen boğazından sadece hırıltılı sesler çıktı. Bir an gözlerine baktım, sonra bakışlarımı tekrar Jessina'ya çevirdim.

Isera ve ben, Bane'i esir aldığımız sırada onu bu şekilde bıçaklayanın o olduğunu biliyoruz. Ben değil. Ama sesi hâlâ kısık olduğu için bunu Jessina'ya söyleyemiyor. Ben de ona söylemek istemiyorum, bu yüzden intikamcı imparatoriçe bıçağını tekrar kaldırdığında ağzımı kapalı tutuyorum.

Uyluğumdaki ve omzumdaki yaralardan zonklayan bir ağrı geliyor ama Jessina diğer bacağıma bıçağı yerleştirirken ben dişlerimi sıkıp ona dik dik bakıyorum.

Bane, kapıdan içeri girerken aniden "Sevgilim," dedi.

Jessina, bıçağı bacağıma saplamak üzereyken durdu ve bunun yerine ona döndü. Rahatlama nefesimi bastırmak için tüm irademi kullandım.

"Hâlâ yürüyebilmesi gerekiyor, unutmayın?" diye devam etti İmparator Bane, sesi kayıtsızca.

Jessina'nın yüzünde bir anlık rahatsızlık ifadesi belirdi ve dilini şıklattı, ama hemen ayağa kalktı ve bana yeni bir zarar vermeden beni duvarda oturur halde bıraktı.

Hücrenin ortasında duran Bane, Jessina'nın gözleriyle tekrar buluşmadan önce, yerde yatan beş bitkin ve yorgun perinin hepsini süzdü.

"Sürekli perilerin etrafta olmasından bıkmaya başladım," diyor. "Bu savaşı kazanıp, bu savaştan sorumlu olan tüm itaatsiz perileri öldürdükten sonra, geri kalanlarını Seelie Sarayı'nda kendi başlarının çaresine bakmaları için bıraksak olmaz mı?"

Jessina kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bütün bunlara perilerden uzaklaşmak istediğimiz için başladık. Ve şimdi, tüm hayatımızı onların arasında geçirdik. Artık bıktım."

"Ben de onlardan nefret ediyorum. Ama hayat köleleri olmadan artık ölümsüz olamayız."

"Eğer bedel buysa, belki de buna değer."

Göğsümde umut yeşeriyor. İlk olarak, daha önce buz alevleriyle bize saldırdıklarında Bane tereddüt etmişti. Sonra Jessina, Orion'un gözünü çıkardıktan sonra kafası karışmış gibi görünmüştü. Ve şimdi...

Bane'in yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışarak ona bakıyorum.

Belki de Orion'un ona daha önce gösterdiği anılar, Bane'in kendi anılarıyla bizim anılarımızın karışımı, üzerinde bir tür etki yaratmıştır.

Jessina, onu tanımamış gibi bakarak, "Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Ve göğsümdeki o minicik umut ışığı, Bane'in tavrının anında değişmesiyle tamamen yok oldu. Omuzları dikleşti ve acımasız parıltı siyah gözlerine geri döndü; bize tiksintiyle dolu bir bakış fırlattıktan sonra tekrar eşinin bakışlarıyla karşılaştı.

"Hiçbir şey. Sadece..." Başını sallıyor. "Bu insanlarla aynı havayı solumaktan çok sıkıldım. Hadi şu işi bitirelim."

"Elbette." Bane normal haline döndüğüne göre Jessina'nın yüzündeki o rahatsızlık ifadesi silinmişti. "Getirdin mi?"

Başını salladı.

Bane, bilekliğe benzeyen, ancak bir parçası eksik olan ve birinin bileğine takılabilmesi için tasarlanmış küçük bir metal parçasını havaya kaldırdığında kalbim hızla atmaya başladı.

Ejderha çeliği.

Her ne kadar hepimiz demir tasmalar takıyor olsak ve bu yüzden sihrimizi onun aracılığıyla yönlendiremesek de, o yine de sihrini kalın bir deri parçası içinde saklıyor ki tenine değmesin.

O kaba ejderha çeliği bilekliğe bakıyorum. Onu her yerde tanırım. Esir takası yaptığımızda Draven'ın taktığı bileklikti. Jessina'nın benimkini öldürmeden hemen önce geri aldığı bileklikti—

Dün gece yüzlerce kez izlemek zorunda kaldığım o korkunç ve son derece canlı anı gözlerimin önünden tekrar geçerken, keder ve pişmanlık beni aniden altüst ediyor. Buzdan bıçaklar. Boyunlarından fışkıran kan. Bedenlerinin yere çarpma sesleri. Annemin gümüş rengi saçlarını ıslatan kırmızı kan göletleri. Gözlerindeki ışık sönerken yüzlerindeki şok ve korku ifadeleri. Eskiden sadece kinle dolu olan gözler. O son birkaç an hariç.

Bu, gözlerindeki nefretin aslında sadece benim büyümden kaynaklandığı anlamına mı geliyor, çünkü ölümlerinden hemen önceki o son anlarda büyüm kayboldu? Yoksa Jessina boğazlarını kestiğinde yaşadıkları şok ve korku o kadar güçlüydü ki, bana duydukları nefreti sadece geçici olarak mı maskeleydi?

Unseelie Sarayı'ndan ayrılır ayrılmaz ailemin yanına gitseydim, bilirdim. Gençken yanlışlıkla göğüslerinde nefret alevleri yakmış olmam yüzünden mi benden nefret ettiklerini bilirdim. Ailemin beni sevip sevmediğini bilirdim.

Ama onları kontrol etmeye gitmedim.

Çünkü çok meşguldüm.

Her şeyle o kadar meşguldüm ki, benim için gerçekten önemli olan tek şeye vakit ayıramadım.

Ve artık bunu asla bilemeyeceğim.

Pişmanlık göğsümü çelik bantlar gibi sıkıyor. Vücuduma buz gibi işliyor, her şeyi zehirliyor. Nefes alamıyorum. Sanki biri göğsüme oturmuş ve acımasız bir güçle boğazımı sıkıyor gibi hissediyorum.

Kafamdaki çınlamaların arasından aniden acımasız bir kahkaha yükseldi. "Ah, doğru ya. Bunu en son, anne babanı öldürmeden hemen önce görmüşün."

Panik içinde derin bir nefes aldım ve gözlerimi tekrar netleştirmeye çalıştım ama her şey bulanıktı. Ancak o zaman ağladığımı fark ettim. Göğsümdeki paniğe korku da eklendi ve kendimi toplamaya çalıştım.

Bütün ruhum bana sihrimi kullanarak bir duygu yaratmamı ve o rahatlatıcı zevki tekrar hissetmemi haykırıyor. Ama boynumda demir bir

tasma var, bu yüzden şu anda sihri bile ulaşamıyorum.

Gözlerimi hızla kırptıştırarak, yaşları silmeye ve zihnimi tekrar ana odaklamaya çalışıyorum.

Sonunda, karanlık taş hücre tekrar gözümün önünde beliriyor. Bane ve Jessina da öyle. Ve arkadaşlarım da.

Ama göğsümdeki ağrı geçmiyor. Ve sadece benim büyümün sağlayabileceğı o yatıştırıcı zevke duyduğum umutsuz ihtiyaç da geçmiyor. Ruhum, bu yoğun arzuyla adeta titriyor.

Bane söze şöyle başlıyor: "İşte olacaklar şunlar."

Tamamen çaresizliğin bir sonucu olarak, sonunda acıyı ve pişmanlığı ait oldukları yere, duvarların ardına itmeyi başardım. Ancak sihrimin verdiği o rahatlatıcı hisse duyduğum umutsuz ihtiyaç geçmiyor. Yine de onu olabildiğince görmezden gelmeye çalışıyorum.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, yanaklarım hala gözyaşlarıyla ıslanmış durumda, ama kendimi Bane'in sözlerine odaklanmaya zorluyorum. Bu önemli. Bize ne yapacaklarını bilmem gerekiyor. Yoksa nasıl kaçacağımızı asla anlayamayacağız.

Bane, Hana'yı işaret ederek, "Sen," dedi. "Adın ne?"

Dizlerini göğsüne çekmiş, hâlâ yerde otururken, iri yeşil ve mavi gözleriyle ona bakıyor. Yumuşak sesi hafifçe titreyerek, "Hana," diye cevap veriyor.

Bane sözlerine şöyle devam etti: "Hana cep gerçekliğini açtıktan sonra, siz üçünüz içeri girip bu ejderha çeliğı bileziğı Altın Klan'ın liderinin bileğine takacaksınız." (Bana, Isera ve Orion'a işaret ederek).

"Öyle mi?" Hem ona hem de Jessina'ya meydan okuyan alaycı bir gülümseme fırlattım. "Peki Lavendera artık bizim tarafımızda olduğuna göre, bunu sizin için kim kontrol edecek?"

Jessina'nın yüzünde bir anlık rahatsızlık belirdi ve gözlerini kısarak bana baktı. "Evet, bunu nasıl başardın?"

Nysara'nın sırrını açığa çıkarıp, Lavendera'yı Buz Sarayı'ndan kurtarmak için bizi Buz Yüreklere gibi gösterme büyüsünü nasıl yaptığını kimseye anlatmaya niyetim olmadığı için, sessizce ona sırtıtmaya devam ediyorum. Bıçak yaralarından dolayı bacağımda ve omzumda hala acı hissediyorum ama yüzümde hiçbir şey belli etmemeye çalışıyorum.

"Bu sorun olmayacak," diyor Bane. Bakışlarını bana, Isera'ya, Orion'a ve Grey'e çeviriyor. "Siz dördünüz sert olabilirsiniz. Ama şu küçük

Hana..." Siyah gözlerini onun sinmiş haline çevirirken sırtıyor. "Onu kısa sürede kırıp itaatkar hale getireceğiz."

Duvarın dibinde, Hana kollarını dizlerinin etrafına sıkıca sardı ve iri gözleriyle ona baktı. Kısa boylu ve zayıf, yüzündeki o ifadeyle bir çocuğa benziyordu.

"Yani, sen," Bane gözlerini Grey'e dikerek, "Altın Klanının gerçek dünyasının bulunduğu yere bir portal açacaksın. Sonra o da portalı açacak. Ve sonra siz üçünüz," bana, Orion'a ve Isera'ya tekrar bakarak, "içeri girip ejderha çeliği bilekliğini klan liderlerine takacaksınız ve sonra o kişiyle birlikte geri çıkacaksınız."

"Ya da ne?" diye karşılık verdim ona.

"Ah, çok basit," diye yanıtıyor Jessina. "Eğer katılmazsanız, üçünüzü de öldürürüz ve sonra küçük Hana'ya cep gerçekliğini yok ettiririz. Ardından Altın Klanı da öldürürüz. Bize katılmazlarsa ölürler."

"Kalkan büyüsüne sahipler."

"Pekala. Eğer bize katılmazlarsa, öleceksin. Bu senin için yeterli bir motivasyon olmalı."

Zihnim, onların sözlerini bir yandan düşünürken, diğer yandan yarım yamalak planları, anıları ve bilgi kırıntılarını ayıklamaya çalışırken karmakarışık oluyor. Büyümüze erişimimiz olmadan herhangi bir mücadele vermek zor olacak. Ama henüz kazanmadılar.

Bunu hâlâ kendi avantajımıza kullanabiliriz.

Şimdilik, yenilgiyi kabul edercesine çenemi aşağı indiriyorum ve onların beklediği sözleri söylüyorum.

"Pekala, ne isterseniz onu yapacağız."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ne kadar zaman geçtiğini söylemek zor. Hem sürekli zindanlarda, hücrelerde veya penceresiz kilitli odalarda tutulduğumuz için, hem de bizi sık sık bir yerden bir yere taşıdıkları için.

Hana onlarla yaptığı seanslardan her döndüğünde, Grey'in tasmaını çıkarıp onu başka bir yere açılan bir portal açmaya zorluyorlar. Muhtemelen, hücrenin dışını gören tek kişi olan Hana'nın geri döndüğünde nerede olduğumuzu bize söyleyememesi için yapıyorlar bunu.

Ve her geri döndüğünde daha da kötü görünüyor. Altın Klanın cep gerçekliğini nasıl açacağını araştırmasını istediklerini biliyorum. Cep gerçekliği başkası tarafından yaratıldığı için, bileğini hafifçe sallayıp açmak kadar kolay değilmiş anlaşılan. Ve ayrıca ona işkence ettiklerini de biliyorum. Hem de çok. Hana'yı kırmak ve onu ejderha çeliğini kullanabilen yeni bir araç haline getirmek istediklerini söylediklerinde ciddi olduklarını anlıyorum. Şimdiye kadar dayanmayı başardı. Ama Buz Yürekları onu hücremize her geri attığında daha da kötü görünüyor.

Gerçi sanırım geri kalanımız da pek iyi durumda değiliz.

Isera zamanının çoğunu başını dizlerinin arasına sokup nefes nefese kalarak geçiriyor. Özellikle dışarıyı göremediğı dar alanlarda aşırı derecede klostrofobik olduğu için, penceresiz bu hücrelerde geçirdiğı her dakika onun için tam bir işkence.

Orion'un durumu da pek iyi değil. Sırtını duvara yaslamış, tek sağlam gözüyle boşluğa bakıyor ve inanılmaz stresli bir ritimle sürekli parmaklarını bacağına vuruyor. Onu suçlamıyorum. Muhtemelen ne kadar zaman geçtiğini ve yaralarının Haldia tarafından iyileştirilemeyecek kadar taze olmamasına ne kadar zaman kaldığını tahmin etmeye çalışıyor.

Zihinsel çöküntü yaşamayan tek kişi Grey. Buz Kalpler onu bizi farklı bir yere ışınlamaya zorladığı zamanlar dışında, Orion'un yanındaki duvara sessizce yaslanıyor. Aslında, turkuaz ve sarı gözleri neredeyse hiç kralından ayrılmıyor. Yani bu odadaki tek istikrarlı kişi o.

Çünkü ben de bitmek bilmeyen bir zihinsel çöküntüden muzdaribim. Ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Soğuk taş zeminde oturduğum yerde ellerimi bacaklarımın altına kaydırıyorum, kimsenin ne kadar titrediğimi görmemesini umuyorum. Ama nafile. Çünkü tüm vücudum titriyor.

Grey endişeli bir ifadeyle bakışlarını bana çevirdi. "İyi misin?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, elimden geldiğince ikna edici bir şekilde. "Sadece üşüyorum çünkü vücudum bıçak yaralarını iyileştirmek için tüm enerjisini tüketiyor."

Yüzünde bir anlama ifadesi belirdi ve başıyla onayladıktan sonra bakışlarını tekrar Orion'a çevirdi.

Rahatlama nefesimi bastırdım. İnandı.

Kısmen doğru, en azından. Vücudum, Jessina'nın dün bana verdiği yaraları iyileştirmeye çalışırken çok fazla enerji harcıyor. Ya da önceki gün. Ya da bizi esir aldıklarından beri ne kadar zaman geçtiyse artık.

Ama titrememin sebebi bu değil. Derimden çıkıp başımı duvara vurmak istememin sebebi de bu değil.

Çünkü hâlâ sihir gücümü kullanamadım.

Her bayılıp uykuya daldığımda, hatta sadece gözlerimi kapattığımda bile, Jessina'nın anne babamı öldürdüğü o korkunç anıları tüm ayrıntılarıyla görüyorum. Ve her seferinde nefes nefese ve soğuk terler içinde uyanıyorum. Büyümün verdiği o rahatlatıcı zevki hissetme ihtiyacı, buraya gelmeden önce bile çok güçlüydü. Orion, Kander'ın hafıza büyüsünü parçaladığından beri, o rahatlatıcı hissi giderek daha çok özlüyorum. Ve şimdi, bunu bir gündür mü, iki gündür mü, üç gündür mü hissedemiyorum? Ne kadar süredir bilmiyorum. Tek bildiğim, çok uzun bir süre olduğu.

Vücudum titremeye devam ediyor. Parmaklarımı uyluklarımın altında yumruk yapıp kurumuş ağzımı dilimle yalıyorum. Buz Kalpler bize zaman zaman su veriyor, ama neredeyse hiç yiyecek vermiyorlar. Zaten bunun bir önemi yok. Hiçbir miktarda yiyecek, içimdeki o korkunç açlığı gidermeye yetmez. Çünkü aslında yiyeceğe aç değilim. Büyümün o harika, rahatlatıcı hissine açım.

Buna ihtiyacım var. Sadece küçük bir desteğe. O zaman iyi olacağım. O zaman tekrar düzgün bir şekilde işlev görebileceğim. Ama demir tasma takılıyken, çok ihtiyaç duyduğum o küçük zevk desteğini kendime veremiyorum.

Bu yüzden titriyorum, acı çekiyorum ve arkadaşlarıma yalan söylüyorum.

Isera da daha önce titremeye ilgili bana sormuştu. Ve ona Grey'e söylediğim şeyi söyledim: Sadece üşüdüğüm için. Neyse ki, kendi panik ataklarıyla o kadar meşgul ki yalanlarımı anlayamıyor. Ve içimdeki korkunç, bencil bir taraf buna seviniyor. Çünkü onun bilmesini istemiyorum. Hiçbirinin bilmesini istemiyorum.

İnsanların güvenebileceği biri olmak için çok zaman ve çaba harcadım. Sonunda arkadaşlarıma katkıda bulunan biri olduğumu, güçlü ve zeki olduğumu ve bana güvenebileceklerini kanıtladım. Bu yüzden onlara büyümün etkileriyle mücadele ettiğimi itiraf edersem – kendi büyümle, Mabona aşkına! – bunların hepsi mahvolur. Beni bir yük olarak görmelerine neden olur. Ve bir daha asla bir yük olmak istemiyorum. Zayıf halka olarak görülmek istemiyorum.

Bu yüzden orada otururken titrememi en aza indirmeye çalışıyorum ve zihnimin şu anda elde edemediğim bir rahatlama için yalvarışını görmezden gelmeye kendimi zorluyorum.

Kapı aniden açılınca kalbim ağzıma geldi.

Hana eşikten içeri itildikten hemen sonra Jessina ve Bane de içeri girince hepimiz ayağa fırladık.

Jessina, sabırsızca uzun beyaz saçlarını omzunun üzerinden geriye savururken, "Nihayet," diye ilan etti. Soluk gözleri griye döndü. "Gitme vakti geldi."

Orion ve Isera bana daha yakın bir yere geçiyorlar, Jessina ise Grey'in portalı açmasını istediği yeri ayrıntılı olarak açıklıyor.

Hana odanın diğer tarafında duruyor. Siyah saçları yüzünün yanlarından koyu perdeler gibi sarkıyor, öylece öylece duruyor. Gözlerine bakmaya çalışıyorum ama çenesi aşağıda ve omuzları çökmüş. Bane'in yanında adeta sinmiş bir halde duruyor.

Ona dik dik bakıyorum. Acaba o...?

Jessina, sesi kırbaç gibi havada çatırdarken, "Hadi gidelim," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve Grey'in çoktan portalı açtığını fark ettim. Jessina bize doğru çenesini salladı. Ona ters bir bakış attım ama

Orion ve Isera'yı takip ederek portaldan geçtim.

Denizin hemen önündeki güneşli çimenlik alana adım attığımda şaşkınlığa uğradım. Uzun süre loş hücrelerde ve karanlık odalarda kaldıktan sonra, aniden gelen güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı ve görüşüm normale dönene kadar gözlerimi kısmak ve gölgelemek için elimi kaldırmak zorunda kaldım.

Yanımda, Isera ve Orion, esir alındığımızdan beri ilk kez yeniden canlanmış gibi görünüyorlar. Isera, sonunda duvarların olmadığı bir yerde olduğu için; Orion ise şüphesiz, artık cep gerçekliğinin dışında olduğumuza göre, nihayet kaçıp Unseelie Mahkemesi'ne geri dönmek için ilk gerçek şansımızı yakaladığımız için. İkisi de keskin bakışlarla etrafımızı tarıyor, konumumuzu ve elimizdeki imkanları değerlendiriyorlar.

Jessina, Bane ve Hana da portaldan geçtikten sonra, Jessina bir kez daha Grey'i demirle yakalar. Ardından o ve Bane bize dönerler.

Bane, uzun siyah saçlarını eliyle düzelterek olmayan dağınık telleri hizaladı. Ardından karanlık bakışları, hâlâ yanında sinmiş ve yere bakmakta olan Hana'ya kaydı.

"Aç onu," diye emrediyor.

"Evet, efendim," diye fısıldadı Hana.

Orion bakışlarını ona çevirdi. "Efendim?"

Cevap vermiyor. Hatta ona bakmıyor bile.

Orion, sesi birdenbire buyurgan bir tonda, "Hana," diye emretti. Unseelie Kralı'nın sesi idi bu. "Bana bak."

Hayır, öyle değil.

"Hadi işe koyulun," diye emretti Bane.

"Evet efendim," diye fısıldadı Hana ve çenesini daha da aşağıya indirdi.

Hepimiz, çimenlerin kenarına doğru yürürken onu dikkatle izliyoruz. Çimenlerle su arasında plaj yok. Bunun yerine, çimenler aniden küçük bir uçurumda son buluyor. O kadar alçak ki, kendime zarar vermeden aşağı atlayabilirim. Aşağıda, dalgalar nazikçe uçurumun kenarına vuruyor. Hana ayaklarını tam kenara koyuyor ve sonra kollarını kaldırıyor.

Ellerini hareket ettirirken havada gözle görülür bir sihir yok. Aslında, hiçbir şey olmuyor gibi görünüyor. Önündeki boşluğa gözlerimi kısarak bakıyorum. Ama küçük uçurumun diğer tarafında sadece parıldayan su görünüyor.

Aniden hava yarılnca geriye doğru irkildim.

Hana'nın önünde havada bir çatlak oluşuyor. Hana ellerini yavaşça yana doğru çekerken, sanki ağır bir perdeyi aralıyormuş gibi, bu çatlak genişliyor ve yere doğru yayılıyor.

Eskiden sadece hava boşluğu olan yerde taş bir köprü belirince kalbim kulaklarımda gümür gümür atmaya başladı. Bu, insanlar tarafından inşa edilmiş bir köprü değildi. Aksine, üzerinde durduğumuz zemin doğrudan suya doğru uzanarak doğal bir geçit oluşturmuş gibiydi. Köprünün ucunda bir ada belirince hayretler içinde kaldım.

"Mükemmel iş," diyor Bane, gerçekten memnun bir şekilde.

Hana havada oluşan delikten geri çekilip onun ve Jessina'nın yanına döndü. "Teşekkür ederim, efendim."

Orion homurdanarak, "Hana," dedi. "Unseelie Mahkemesi dışındaki hiç kimseye 'efendim' diye hitap edemezsin."

İrkilir ama hiçbir şey söylemez. Sadece daha da siner.

Yanında duran Bane, kendini beğenmiş bir kahkaha attı ve Unseelie Kralı'na anlamlı bir sırıtış fırlattı. Ancak Orion karşılık veremedi Jessina, Isera, Orion ve benim durduğumuz yere doğru yürüdü ve kaba ejderha çeliği bileziği ellerime tutuşturdu.

"İçeri gir, bunu klan liderlerinin bileğine tak ve sonra o kişiyle birlikte dışarı çık," diye emretti, bileziğe dokunmak için kullandığı deri parçasını elbisesinin içine geri koyarken.

Parmaklarım metalin etrafında sıkıca kenetleniyor, şu anda düşünmek istemediğim bir başka anı selini engellemeye çalışıyorum. Çünkü şimdi odaklanmam gerekiyor. Ruhum, hem o zevki hissetmek hem de onu bu metal aracılığıyla Jessina'nın çıplak tenine bastırıp onu kontrol etmek için kullanabilmek için sihir ihtiyacıyla titriyor. Ama demir tasamla bu imkansız. Bu yüzden onu kemerimdeki ceplerden birine sokup, ellerimin hala hafifçe titrediğini gizlemek için yumruğumu sıkıyorum.

"Neden kendiniz içeri girmiyorsunuz?" diye kışkırtıyorum.

"Bizi oraya hapsedmek için mi?" diye alaycı bir şekilde sordu Bane, Jessina'nın arkasından. "Güzel deneme."

"Orada kalmamıza ne engel olabilir ki? Güvenli ve korunaklı bir cep gerçekliğinin içinde."

Jessina, dudaklarında soğuk ve son derece acımasız bir gülümsemeyle, "Yapabilirsin," diye yanıtlıyor. "İçeride güvende kalabilirsin, biz de dışarıda tüm arkadaşlarını ve sevdiklerini katledebiliriz. Bunu mu istiyorsun, peri?"

Dişlerimi sıkarak ona dik dik baktım ama hiçbir şey söylemedim.

“Öyle tahmin etmiştim.” Elini savurarak umursamazca salladı ama sonra tekrar gözlerini bize dikti. “Şunu açıkça belirteyim. Eğer Altın Klan liderini ejderha çeliğinden yapılmış zırhıyla getirmeden buraya geri dönerseniz, kalan tüm gözlerinizi oyup çıkaracağım ve sizi sefil hayatınızın geri kalanında kör, dört ayak üzerinde sürünür halde bırakacağım.”

Orion irkilir, bu da onun acımasız gülümsemesini daha da genişletir.

Jessina, acımasız bakışlarını Orion'un yüzüne dikerek alaycı bir şekilde, "Hâlâ birinin gözünü iyileştirebileceğine dair umudunu mu koruyorsun?" dedi. Ardından çenesini havadaki açıklığa doğru uzattı. "Öyleyse acele etsen iyi olur."

Dişlerini ona gösterir ama sonra aniden döner ve cebindeki delik gerçeğiyle yüzleşir. Isera ve ben de arkamızı döneriz. Dalgalar, suyun içinde gizlenmiş adaya giden taş yola hafifçe vurur.

Bane, "Gidip Altın Klanı bize getirin," diyor.

Derin bir nefes alarak, cep boyutundaki gerçekliğin içine adım atıyoruz.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Her adımda bacağımda şiddetli bir ağrı hissediyorum. Demir boyunluk sürekli enerjimi tüketiyor ve neredeyse hiç yemek verilmediği için, uyluğumdaki ve omzumdaki derin yaralar tamamen iyileşip normale dönemedi. Bu yüzden botum yere her değdiğinde şiddetli bir ağrı hissediyorum. Bir de çok hızlı koşuyor olmamız durumu daha da kötüleştiriyor.

Bakışlarım, küçük grubumuzun önünde koşan Orion'a kayıyor. Bu yorucu tempoyu belirleyen o. Ormanda hızla ilerlerken, ince kaslı vücudunun her zerresinden stres yayılıyor.

Tam olarak ne kadar zaman geçtiğini bilmiyoruz, ancak hepimiz en az iki tam gün geçtiğini tahmin ediyoruz. Bu da Orion'un yaralarının Haldia'nın iyileştiremeyeceği kadar eski hale gelmesine çok az zaman kaldığı anlamına geliyor.

Koşarken elini nasıl sıktığını ve Altın Klanı'nı bulmak için nereye gitmemiz gerektiğini tahmin etmeye çalışırken başını bir yandan diğer yana nasıl çevirdiğini izliyorum. İçimde bir suçluluk duygusu belirliyor. Az önce bize ihanet ettiğine çok çabuk inanmıştım. Hepimiz inanmıştık. Ama gerçekte, bu savaşın tamamını neredeyse tek başına bizim için kazanmayı başarmıştı.

Draven'in saldıramamasının tek sebebinin Jessina'nın boğazıma bıçak dayaması olduğunu biliyordu. Bu yüzden kendi hayatını riske attı ve Jessina'ya yaklaşabilmek ve onu öldürebilmek için teslim olmuş gibi yaptı. Eğer başarılı olsaydı, Draven hepimizin desteğiyle İmparator Bane'i ortadan kaldırmakta özgür olacaktı. Ve sonra bu savaş sona erecekti.

Fakat bunun yerine Orion gözünü kaybetti.

Bu yüzden ondan hızını yavaşlatmasını istemiyorum. Sadece her adımda bacağımdan geçen acıya dişlerimi sıkıp koşmaya devam ediyorum.

"Mantiken, adanın ortasında yaşamaları gerekiyor," diyor Isera yanımda koşarken.

"Ama"nın geleceğini sezerek, "Ama?" diye soruyorum.

"Ama insanların yakınlarında temiz suya da ihtiyaçları var. Ve şimdiye kadar gördüğümüz tek nehir, az önce yanından geçtiğimiz nehir."

Bunun üzerine Orion nihayet başını çevirip omzunun üzerinden bize baktı. Ancak, sanki tamamen alışkanlık gereği, bunu yaparken başını sola çevirdi. O gözüyle hiçbir şey göremediğini fark edince bir irkilme yaşadı ve hızla başını geri çevirdi. Başını diğer yöne çevirip sağ omzunun üzerinden bize bakmayı denemek yerine, bakışlarını önündeki ağaçlara dikti.

"Öneriniz var mı?" diye soruyor.

Sesinin bu kadar özenle ve tarafsız olması karşısında göğsüm sıkıştı.

Isera ise, onun utandığını fark etmemiş gibi, her zamanki sesiyle cevap verir: "Nehri takip ediyoruz."

O kadar hızlı durdu ki neredeyse ona çarpıyordum. Yanlara doğru savrulup, son anda etrafından sıyrılmayı başardım. Ellerimi yukarı çekip ince gövdesine yaslanarak ilerlememi durdurmaya çalışırken ağaç sinirle hışırdadı.

Şaşırtıcı derecede sıradan bir orman. Ziyaret ettiğimiz son cep gerçekliğinde orman o kadar renkliydi ki, sanki bir gökkuşağının içinden geçiyormuş gibi hissettim. Ama bu sadece normal ağaçlarla dolu. Yukarıdaki ağaçların tepesinde soluk yeşil yapraklar hışırdıyor ve yumuşak çimenler yeri kaplıyor. Sanırım bunun nedeni, bu cep gerçekliğinin tam tersi şekilde yaratılmış olması.

Önceki bölümde, gerçekliğimize çekilmiş bir dünyaya girmiştik. Bu sefer ise, sanırım aslında bu dünyaya ait olan, ancak kıtamızdaki herkesten gizlemek için başka birinin dünyasına çekilmiş bir cep gerçekliğine girdik.

Elbette bundan emin değilim, bu yüzden kalın kahverengi bir kökün üzerinden geçerken bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp Isera ve Orion'a geri dönüyorum.

"Altın Klan'ın liderini ejderha çeliğini kuşanmaya ve bizimle gelmeye nasıl ikna edeceğimizi hâlâ çözmemiz gerekiyor," diyorum geldiğimiz yoldan geri koşmaya başlarken. "Büyümüze erişimimiz olmadan bu zor olacak."

Büyüden bahsedilmesiyle birlikte içimde korkunç bir ihtiyaç hissi uyanıyor. Yüce tanrıça, sadece küçük bir desteğe ihtiyacım var. Sadece bir tane. Sonra aklımı başıma toplayıp görevimize odaklanabilirim.

Ellerimi ovuşturarak o ısrarcı dürtüyü bastırmaya çalışıyorum. Pek işe yaramıyor.

Isera, "Ne ile karşı karşıya olduğumuzu bilmeden gerçek bir plan yapamayız," diye yanıtlıyor. "Altın Klan'ın yakın zamana kadar bir efsane olduğunu herkes düşünüyordu, hatırlıyor musun?"

Orion, "Herkes değil," diye belirtiyor.

Isera bakışlarını ona çevirdi ve koyu renkli kaşını kaldırdı. "Peki, onların nasıl insanlar olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Yüzünü buruşturduktan sonra yavaşça, "Hayır, maalesef değil," diye itiraf etti.

"Ama kalkan büyüler var." Yüzlere bakıp omuz silktim. "Bu yüzden bir tür savaşçı topluluğu olduklarını tahmin ediyorum."

Orion elini çenesinin üzerinden geçirdi, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Tıpkı piyade birliklerindeki o iri yarı, tıknaz insanlar gibi, arkalarındaki okçuları korumak için kocaman kalkanlar taşıyorlar. Evet, bu mantıklı olurdu."

İnsan savaş taktikleri hakkında neredeyse hiç bilgim olmadığı için neyden bahsettiğini anlamıyorum, ama yine de başımı sallıyorum çünkü hayal ettiğim şeye oldukça benziyor.

Isera, "Hiç silahımız yokken böyle birini kendi isteklerimizi yerine getirmeye zorlamak zor olacak," diye belirtiyor.

İkimizden biri bile bir cevap ya da plan bulamadan, daha önce geçtiğimiz nehre ulaşıyoruz. Nehir, yemyeşil ormanların arasından çaprazlama akıyor. Bir ucu geldiğimiz yöne, ama daha çok sağa doğru giderken, diğer ucu adanın derinliklerine doğru devam ediyor ama sola doğru eğimli.

Soldan itibaren onu takip etmeye başlıyoruz.

Nehir kıyısında koşarken yanımızda su neşeyle şırıldıyor. Hâlâ iyi bir tempoda ilerliyoruz, ama Orion şükürler olsun ki biraz yavaşladı, böylece körü körüne yerde koşuşturmuyoruz. Her adımda bacağымda hâlâ bir ağrı hissediyorum, ama içimdeki o korkunç ihtiyaç, sihrimi kullanmam için beni yalvarıyor ve bu ağrıyı bastırıyor. İki hissi de bastırmaya çalışıyorum, ama giderek zorlaşıyor. Sihrimi yakında kullanmalıyım. Sadece biraz sıfırlamak için. Sonra tekrar iyi olacağım.

Güneş ışığı, cep gerçekliğinin şeffaf bariyerinden içeri giriyor. Tıpkı daha önce bulunduğumuz gibi, onu dış dünyadan ayıran duvarlar şeffaf ama aynı zamanda diğer taraftaki görüntüyü bulanıklaştırıyor ve bozuyor. Tıpkı hafifçe hareket eden ve dalgalanan kalın ama berrak bir sıvının içinden bakmak gibi. Yani güneş görünür, ama biraz bozuk görünüyor.

Nehir boyunca koşmaya devam ederken, çarpık güneşe bir göz attım ve cep gerçekliğine girdiğimizden beri ne kadar zaman geçtiğini tahmin etmeye çalıştım. Ada düşündüğümde daha büyüktü. Gerçi mantıklı da sanırım. Eğer koca bir klan binlerce yıldır burada yaşıyorsa, hepsini barındıracak kadar büyük olması gerekiyor.

Isera dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. "Dur."

Ani bir şekilde duruyoruz.

Tam ona neyin yanlış olduğunu soracakken ben de aynı şeyi fark ettim.

Binalar.

İleride, ağaçların arasından bej taştan yapılmış yüksek binalar görünüyor.

Büyük bir açıklık gibi görünen yerin kenarına ulaşana kadar sessizce ilerlerken içimde bir heyecan dalgası yükseliyor.

Gördüklerim karşısında ağzım açık kaldı.

Nehir, açıklığın içinden akmaya devam ediyor ve pırıl pırıl suları güzel şehrin üzerine ısıltılı bir ışık saçıyor. Gerçi şehir kelimesi belki de doğru bir kelime değil. Binalar, belirgin bir düzen olmaksızın çimenlerin arasından yükseliyor, ağaçlar ve ana nehirden ayrılan diğer küçük derelerle serpiştirilmiş durumda. Ve binaların kendileri de birer sanat eseri. Uzun ve yuvarlak, tepesinde sivri bir kubbesi ve birkaç katı olan bu binalar, Kefaret Duruşmaları'nın sonundan önceki son yemekte Trevor'ın bahsettiği o gösterişli pastaların bej renkli versiyonlarına benziyor.

Taş büyüsiyle Kefaret Denemeleri'nde finale kadar yükselen Trevor, aslında bir fırın açmayı hayal ediyordu. Ben balık kesici olduğum için pastalardan hiç anlamıyordum, ama o an her türlü pasta hakkında bilgi alışverişi yapıyormuş. Kefaret Denemeleri'ni kazanırsa pişireceği ve yiyeceği farklı pastalardan bahsederken gözleri adeta parılıyordu. Ve bu binalar bana onları hatırlatıyor.

Binaların her katı, kıvrımlı desenlerde taş oymaları ve düğme gibi yuvarlak taşlarla süslenmiştir. Güneş ışığının bej taşları sıcak bir parıltıyla aydınlatması, nehrin yüzeye ısıltılı parıltılar saçması ve hışırtılı ağaçların

gölge sağlamasıyla her şey inanılmaz derecede güzel, huzurlu ve zarif görünüyor.

Ayrıca çok kırılgan görünüyor.

Kalkan büyüğü kullanan bir klan için, daha çok bir kale bekliyordum açıkçası.

Gözlerimi o güzel binalardan ayırıp, bunun yerine çimenlerin üzerinde yürüyen insanlara hızla baktım.

Hepsinin aynı tür kıyafetleri giydiğini fark ettiğimde şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyorum; bunlar kesinlikle ejderha pulu zırhı değil. Bu giysiler yumuşak ve akıcı. Sanki farklı katmanlar halinde kişinin etrafına sarılmış uzun kumaş parçaları gibi. İç katman beyaz gibi görünürken, bacaklarını etek gibi örten kısım daha çok bej rengine. Son olarak, hepsi göğüslerinin üzerinden geçen geniş altın bir kuşak takıyor.

Hepsinin de saç stili tamamen aynı. Başlarının etrafına taç gibi örülmüş uzun saçlar, tepede topuz şeklinde sonlanıyor. Bu kıvrımlı örgünün içine küçük altın süslemeler yerleştirilmiş ve tepedeki topuzdan aşağıya doğru altın bir püskül sarkıyor.

Birkaç saniye boyunca yapabildiğim tek şey onlara bakakalmak.

Bu mu Altın Klan? Bu savaşın sonucunu belirleyecek olan güçlü kalkan ve koruma büyülerine sahip efsanevi klan mı? Sert bir savaşçı topluluğu bekliyordum. Ama... bu değil.

“Yani...” diye başladım, parıldayan dereler boyunca dolaşan Altın Klan üyelerine hâlâ şaşkınlıkla bakıyordum. “Öyleyse savaşçı bir klan değilmiş.”

"Hayır," diye hemfikir oluyorlar Isera ve Orion. Onlar da benim kadar şaşırmış görünüyorlar.

“Bu durumu nasıl ele almak istersiniz?”

İkisi de hemen bir şey söylemiyor. Bunun yerine, ikisi de bulduğumuz bu garip topluma kaşlarını çatıyor. Ben de sessizce düşünüyorum.

Öylece içeri girmek işe yaramaz. Binlerce yıldır burada izole bir şekilde yaşıyorlar, bu yüzden üç peri aniden şehirlerinin ortasına girerse, kaos yaratır. Gerçekten yapmamız gereken şey, klan liderini bulup, klandaki diğer kimse fark etmeden onu kaçırmak. Tek soru, o kişiyi nasıl bulacağımız elbette.

Diğer tüm ejderha klanlarında, ejderha pullarından yapılmış zırhlarından anlayabilirsiniz. Draven'ın siyah zırhı, klanının geri kalanınınkinden çok daha etkileyici. Diana, mor zırhında hayvan figürleri

olan tek kişi. Rin'in turuncu zırhı zarif bir şekilde süslenmişken, klanındaki diğerleri zırhlarını sade tutuyor. Ve benzeri.

Ama burada herkes aynı kıyafetleri giyiyorsa, liderin kim olduğunu nasıl anlayacağız ki?

“Sanırım etrafından dolaşmayı denemeliyiz,” diye başlıyorum. “Eğer yapabilirsek—”

Arkamızdan bir nefes kesilmesi ve ardından bir çarpma sesi yankılandı.

Arkamızı döndüğümüzde, uçuşan bej ve altın renkli cübbeler giymiş bir ejderha şekil değiştiricinin gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bize baktığını gördük. Ağzı açıktı ve ayaklarının dibinde, sanki şoktan düşürmüş gibi kırık bir kil testi duruyordu.

"Sen... perisin," diye birden ağzından kaçırdı.

Tanrıça, kahretsin!

“Biz—” diye başlıyorum.

Çığlık atmak için ağzını açıyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Orion ona doğru atıldı. Adamın dudaklarından ilk alarm çığlığını çıkarmasına fırsat kalmadan, Orion elini ejderha şekil değiştiricisinin boğazına geçirdi. Ustaca bir hassasiyetle parmaklarını adamın boynuna sıktı, nefes almasını engelledi ve bağırmasını imkansız hale getirdi.

Ve ejderha şekil değiştirici hiçbir şey yapmıyor...

Bej ve altın renkli cübbeli adama bakarken şaşkınlıktan donakaldım. Orada öylece durmuş, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde Orion'a bakıyordu. Orion'u geri itmeye, tutuşunu kırmaya ya da kendini savunmaya çalışmadı. Kollarını bile kaldırmamıştı.

Orion, "Bağırırsan, nefes borunu ezerim," diye uyarıyor; sesi o kadar soğuk ve ölümcül ki, tehdit bana yöneltilmemiş olsa bile tüylerim diken diken oluyor.

Ejderha şekil değiştirici ona bakmaya devam ediyor.

Orion, "Anlıyorsan başını salla," diye emretti.

Adam başını salladı.

Orion, adamın boynundaki elini hâlâ tutarken, en azından nefes alabilmesi ve konuşabilmesi için tutuşunu biraz gevşetiyor.

Boğazındaki baskı geçer geçmez derin bir nefes alıyor.

Orion, "Klan lideriniz nerede?" diye soruyor.

"Şey—" Öksürdü ve boğazını temizledikten sonra tekrar denedi. "Ana tapınak."

"Bizi oraya götüreceksin. Hemen şimdi."

"Tamam aşkım."

Karşı koyulmaması beni şaşırttı, ama sonunda işlerin yolunda gitmesine sevindim, bu yüzden yorum yapmaya cesaret edemiyorum. Yoksa Mabona

sırf keyfi için bana bir sürü kötü şans getirebilir.

Orion, bizi şehirlerine doğru götürmeye başlarken adamın boğazını sıkıca kavradı. Ağaçların arasından çıktığımız anda, içimde bir endişe dalgası yükseldi. Bir rehine almış olsak bile, böyle açık alanda yürürken kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissediyordum.

Ama biliyorum ki Orion zaman kaybetmek istemiyor. Hesapçı ve kontrol sahibi, bu yüzden aptalca hatalar yapmıyor, ama yine de ondan yayılan o korkunç stresi hissedebiliyorum. O kadar belirgin ki neredeyse havayı titreştiriyor.

Ben de hiçbir şey söylemedim, Orion da ejderha şekil değiştiricisinin bizi şehrin etrafından dolaşmak yerine doğrudan şehirden geçirmesine izin verdi.

Ortamda bir nefes kesilmesi sesi yankılandı.

Ardından bir diğeri geldi.

Sonra bu tepki, yumuşak çimenlerin üzerinde bir veba gibi yayılıyor. Nereye baksam, altın renkli cübbeler giymiş ejderha şekil değiştiriciler etrafımızda dönüyor ve biz şehirlerinden geçerken bize şaşkınlıkla bakıyorlar. Şok içinde ellerini ağızlarına götürüyorlar, bize hayretle bakıyorlar.

Ama onlar hiçbir şey yapmıyorlar...

Orion'un esirimizi boğma yöntemiyle etkisiz hale getirdiği zamanki gibi, eylemlerimize normalde verilmesi gereken tepki tamamen eksik.

Bir yandan diğer yana bakışlarımı gezdirirken, sırtımdan aşağıya doğru bir huzursuzluk hissi sızıyor; dev bir tuzak kurulmasını veya aniden bize büyük bir saldırı başlatmalarını bekliyorum. Sayıca bizden çok daha fazlalar. Yani saldırırlarsa, işimiz bitti demektir.

Ama öyle yapmıyorlar.

Biz kendi şehirlerinden birini rehin alarak yürürken, hepsi sadece bizi izliyor.

Aklım karıştı. Bu nasıl bir klan böyle?

Ormanın ortasındaki devasa bir binaya doğru yürürken, tüm şekil değiştirenler şaşkınlıkla bizi izliyor. Yuvarlak, katmanlı bina diğerlerinin neredeyse iki katı büyüklüğünde ve tepesindeki sivri kubbe, güneş ışığında parıldayan güzel altın işlemelerle süslü.

Geniş, açık kapılara doğru ilerlerken, içimdeki gergin endişeyi dağıtmaya çalışarak elimi oynatıyorum. Kapılardan içeri girdiğimizde, kocaman bir oda görünüyor.

“Selena, sola dikkat et,” diyor Orion. “Isera, sağa. Ben de gözlerimi açık tutacağım... Gözlerimi açık tutacağım...” Acı dolu bir ifade bir anlığına güzel yüzünde beliriyor, sonra boğazını temizleyip kısaca, “Onu izleyeceğim,” diye tamamlıyor.

Orion'un yakın zamanda yaşadığı kayıptan habersiz olan esirimiz, ona bakıp nazik bir sesle, "Eğer endişelendiğin buysa, ortada bir tuzak yok," diyor.

"Bu, tam da tuzak kurmuş birinin söyleyeceği bir şeye benziyor," diye mırıldandı Isera kendi kendine.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu durum Orion'un hafifçe eğlenerek nefes vermesine neden oldu. Omuzlarındaki o korkunç gerginliğin bir kısmı azaldı ve normal güç ve otorite duygusu yeniden onu sardı.

"Klan lideriniz nerede?" diye soruyor, sesi tekrar her zamanki haline dönmüş bir halde.

"Haklı olmalı..." diye söze başlıyor esirimiz, etrafına bir an bakındıktan sonra, "orada."

Bakışlarını takip ettiğimde, tapınağın ortasındaki küçük bir göletin önünde bağdaş kurmuş oturan bir erkek ejderha şekil değiştirici görüyorum. Klanının geri kalanı gibi o da aynı uzun, dökümlü cübbeyi giymiş ve uzun kıvılcık saçları da başının etrafına taç gibi örülmüş, tepede bir topuzla sonlanıyor. Küçük altın süslemeler, boncuklar ve minik yapraklar, tıpkı dışarıdaki insanların saçlarına yaptıkları gibi, örgüsüne örülmüş. Ancak, altın püskülü şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden çok daha uzun. Diğerlerinin püskülleri kulaklarına bile ulaşmazken, onun püskülü başının üzerinden aşağıya, ensesine kadar uzanıyor.

Yaşanan onca şeye rağmen böyle saçma bir düşünce aklıma gelmiyor ama o püskülün sürekli boynunu gıdıkladığını hayal edebiliyorum. Çok rahatsız edici olmalı.

"Severin," diye sesleniyor esirimiz.

Gerildim, dikkatimi hemen şimdiki duruma geri çevirdim. Orion ve Isera'ya yaklaşırken, girdiğimiz tapınağı şöyle bir gözden geçirdim.

İçeride, bu katmanlar odanın etrafını saran dairesel taş balkonlar olarak kendini gösteriyor. Bina yukarı doğru daraldıkça balkonlar küçülüyor ve sivri kubbe şeklinde son buluyor. Her balkon korkuluğuna meşaleler yerleştirilmiş ve alevleri odanın her yerindeki altın işlemelerde yansıyor.

Etrafta başka ejderha şekil değiştirici olup olmadığını hızlıca taradım, ancak tüm balkonlar ıssızdı. Zemin de öyle. Odanın her yerine, ortadaki

gölete bakan taş banklar yerleştirilmişti. Ama hiçbirisi dolu değildi. Bizden başka burada bulunan tek kişi bu Severin denen adamdı.

Bakışlarımı tekrar ona çevirerek, yavaşça ayağa kalkışını izledim. Sırtı hala bize dönüktü ve dönmeye başlamadan önce gölete doğru eğildi. Suyun üzerinde küçük altın kaseler yüzüyordu. Hepsinde ateş yanıyor, göletin etrafındaki bej taş zemine titrek bir ışık yansıtıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ancak su ateşi söndürebildiğinden ve ateş ejderhaların temel elementi olduğundan, göletteki bu gösteri bir şekilde çok sembolik geliyor.

“Evet, Morvin?” diyor Severin bize dönerek. “Şöyle bir şey var mı—”

Bakışları bize iliştiği anda, cümlesinin ortasında aniden konuşmayı kesiyor. Altın rengindeki gözleri, ağzı açık bir şekilde birkaç saniye boyunca şok içinde bize bakakalıyor.

"Ah, Azaroth," diyor hâlâ bize şaşkınlıkla bakarak. "İrade senindir."

"Klan lideri siz misiniz?" diye soruyor Isera, sert sesi devasa binanın içinde yankılanarak.

“Evet,” diye yanıtladı. Sonunda kendini toparlamış gibi görünerek biraz doğruldu ve ellerini önünde birleştirdi, ardından bakışlarını tekrar Orion'a ve esirimize çevirdi. “Ben Altın Ejderha Klanı'nın lideri Severin Godblessed'im. Lütfen, Morvin'i serbest bırakır mısınız?”

Orion kısaca "Hayır" diyor.

Severin, ret cevabına kızgın görünmüyor. Sadece sabırlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor: "Onu serbest bırakırsanız sizinle konuşurum. Bırakmazsanız, korkarım ki hepimiz burada birbirimize bakarak zamanımızı boşa harcayacağız."

Orion bana ve Isera'ya baktı. Biz de başımızla onayladık.

Elini Morvin'in boynundan çekerek sonunda rehineyi serbest bırakır. Adam elini boğazına götürür ve cübbesini düzeltir ama saldırmaz ya da çılgılık atarak kaçmaz. Bunun yerine, sadece klan liderine bakar.

Severin Godblessed, "Teşekkürler Morvin," diyor. "Dışarıdaki diğerlerinin yanına katılabilirsin."

Morvin başını öne eğdikten sonra sakince kapıdan çıktı. Alarmı çalmasını ve silahları toplayıp saldırı emri vermesini bekleyerek elimi sıktım. Ama yapmadı. Sadece sessizce açık kapıdan çıktı ve gözden kayboldu.

Yüzümde şaşkın bir ifadeyle Altın Klanın liderine döndüm.

"Peki, sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor.

Ona öylece bakakaldım. Başım zonkluyor gibi hissediyorum. Hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmiyor.

"Altı bin yıldır burada izole bir şekilde yaşıyorsunuz," diye başlıyorum, ses tonumdaki şaşkınlığı gizleyemeden. "Üç peri içeri girdi. Ve ilk sorunuz bu mu?"

Omuz silkerek altın püskülün sallanmasına ve boynuna değmesine neden oldu. "Burada olmanızın sebebi Azaroth'un isteğidir. Bizim görevimiz ise Tanrı'nın iradesini sorgulamak değil, itaat etmektir."

Orion dudaklarında keskin bir gülümsemeyle, "Mükemmel," diyor. "Öyleyse bizimle gelmen ve aynen söylediklerimizi yapman gerekiyor."

Severin kıkırdadı. "Ah, yanlış anlıyorsunuz. Tanrı'nın iradesi mutlaktır. Sizinki değil."

"Ama eğer tanrınız bizi buraya getirdiyse, o zaman ne fark var?" diye soruyorum.

"Fark şu ki, bu zaten oldu. Siz zaten buradasınız. Bu da Azaroth'un bunu böyle istediği anlamına geliyor."

Kafam karışıklığı artıyor, yüzümdeki somurtkan ifade de öyle. "Ben... Ne?"

"Bana buraya gelme amacınızı söyleyin, sonra da Azaroth'un iradesine uygun olup olmadığına karar vereyim?"

"Azaroth'un kendi iradesine karar verdiğini sanıyordum, senin değil."

Bana sabırlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor, sanki teolojik inceliklerinin gerçek derinliğini asla anlayamayacak bir çocuğa bakıyormuş gibi.

Isera, her zamanki ciddi tavrıyla, "Bane ve Jessina Iceheart bizi sizi almak için buraya gönderdi," diyor.

Bunun üzerine Severin'in bakışları bir anlığına keskinleşti, ardından yüz hatlarını yumuşatarak hoş bir gülümsemeye büründü. "Bane ve Jessina Iceheart mı? Hâlâ hayattalar mı?"

"Onları tanıyor muydunuz?"

"Şahsen ben bilmiyorum. Ama atalarımız onları elbette tanıyordu."

"Elbette?" diye tekrarladı Isera. "Neden elbette?"

"Burada olmamızın sebebi onlar. Daha doğrusu, burada olmamızın sebebi kendi eylemlerimiz. Ama bu eylemler doğrudan Bane ve Jessina'yı ilgilendiriyor."

"Ne anlamda?"

Görünüşte oldukça rahatsız. Elleri hâlâ önünde kenetlenmiş, ancak parmaklarını önce sıkıyor, sonra tekrar gevşetiyor. Ve hiçbir şey söylemiyor.

Orion homurdanarak, "Nasıl ya da neden olduğu önemli değil," dedi. "Önemli olan tek şey, bu sanal gerçeklikten ayrılıp onlarla savaşmamıza yardım etmeniz."

Göğsünden şaşkınlık dolu bir kahkaha çıktı. "Dövüş mü? Hayır, asla. Altın Klan dövüşmez."

Sonunda sabrının son kırıntısını da kaybeden Orion, Severin'e doğru atılır ve Morvin'e yaptığı gibi onu da boğazından yakalar. Ve tıpkı önceki esirimiz gibi, Severin kendini savunmaya bile çalışmaz. Sadece Orion'un elini boğazına dolamasına izin verir.

Unseelie Kralı, Severin'in boynunu sıkıca kavradığında sesinden ölümcül bir öfke damlıyordu ve şöyle dedi: "Ya bu savaş kazanmamıza yardım edeceksin ya da öleceksin. Tam burada."

Severin, sakın gözlerle Orion'a bakıyor. Arkasındaki gölet durgun, su yanan alevleri ve tavandaki altın işlemeleri pürüzsüz bir ayna gibi yansıtıyor. O küçük altın kaseler, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sakın suda yüzüyor.

Sonunda Orion, Severin'in boğazındaki tutuşunu gevşetir. Klan lideri bir kez öksürür, sonra Orion'a gülümser.

"Senin neyin var be?" diye hırladı Orion yüzüne, ama sesinde belirgin bir panik ve stres vardı. "Sana az önce öleceğini söyledim."

Severin, o sinir bozucu derecede sakın sesiyle, "Ölürsem, bu Azaroth'un isteğidir," diye yanıtlıyor.

Bir an için, Orion'un sırf hayal kırıklığından dolayı onu boğarak öldüreceği gibi görünüyor. Ama sonra hırıldayarak adamın boğazını bırakıyor ve geri çekiliyor. Severin cübbesini düzeltiyor, örgülü saçlarını eliyle düzeltiyor ve püskülünü de düzeltiyor.

"Buz Yürekler'i tanıyorsanız, ne kadar tehlikeli olduklarını bilirsiniz," diyorum. "Ama yine de savaşmamıza yardım etmeyecek misiniz?"

"Hayır. Dedğim gibi, Altın Klanı savaşmaz."

"Neden?"

"Çünkü bizde ejderha ateşi yok."

Bu beni o kadar şaşırttı ki, geri çekilmek zorunda kaldım. Ejderha ateşi yok mu? Draven, ejderha ateşinin varlıklarının, ruhlarının temel bir parçası olduğunu ima etmişti. Öyleyse nasıl hiç ejderha ateşi olmaz?

Sanki gözlerimdeki soruları okuyormuş gibi Severin açıklıyor: "Hem Gümüş Klanı hem de Altın Klanı, sıradan klanların sahip olmadığı bir şekilde Azaroth tarafından kutsanmıştır. Bu yüzden sadece bizde değerli metaller gibi pullar var. Gümüş Klanına buz alevleri verildi, bize ise daha iyisi verildi. Ejderha ateşinden daha kutsal bir şey."

"Hangisi?" diye soruyor Isera sabırsızca.

"Birine klan büyüsü bahşetme yeteneği."

Geriye doğru sıçrayıp ona baktım. "Ne?"

"Azaroth, bir şeyler ters giderse ve önceki lider öldükten sonra kimse büyüü miras almazsa, her klanın büyüünü yeni bir kişiye aktarmamıza güvendi. En kutsal görevimiz olan kalkanlar ve koruyucu tılsımlar yaratmak için kullandığımız kendi klan büyümüzün yanı sıra, Altın Klan lideri her zaman başka bir klanın üyesine kendi klan büyüünü hediye edebilme yeteneğine de sahipti."

Tapınakta şaşkınlık dolu bir sessizlik hakim olur. Birkaç saniyeliğine, sessizliği yalnızca ateşin hafif çıtırtısı bozar. Ardından Isera'nın yüzünde bir aydınlanma belirir.

"İşte bu yüzden hem Bane hem de Jessina klanlarının buz büyüsüne sahip," diye patladı ağzından. Bu aslında bir soru değil, daha çok bir suçlama. "Başka hiçbir klanın iki klan lideri olmaz, çünkü klan büyüünü sadece bir kişi miras alabilir. Ama Bane ve Jessina'nın ikisi de büyüye sahip ve ikisi de klan lideri unvanını taşıyor. Bu senin işin, değil mi?"

Severin, yine belirgin bir şekilde rahatsız görünerek, kenetlenmiş ellerini daha da sıktı.

Üçümüz de ona şaşkınlıkla bakarken, ben de yavaş yavaş bir anlayışa kapıldım. Gümüş Klanının özel bir şey olduğunu hep düşünmüştüm. Buz alevlerine sahip oldukları için, klanlarının diğer ejderha şekil değiştiricilerinden farklı kurallara göre oynadığını sanıyordum. Ama görünüşe göre durum böyle değilmiş.

"Ne yaptın?" diye soruyorum, sesim karanlık ve tehdit dolu çıkıyor.

Severin, sert bakışlarımız altında birkaç saniye daha kıvrandıktan sonra sonunda dayanamadı. "Biz sadece yardım etmek istedik! Atamız Theodora, o zamanlar Altın Klanın lideriydi ve gerçekten doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Bane ve Jessina ona gelip yardım için yalvardılar. Onlarca yıldır Seelie Sarayı'ndan periler tarafından köleleştirilmişlerdi ve sonunda özgür kalmışlardı. Ama tekrar yakalanacaklarından o kadar

endişeleniyorlardı ki, kendilerini koruyabilmeleri için Theodora'dan klanlarının buz büyüünü vermesini rica ettiler."

"Ve o da onlara mı inandı?" diye öfkeyle sordu Isera.

"Neden bilmesin ki? Gümüş Klanının mevcut liderini öldüreceklerini, onun yerini alacaklarını ve sonra... ve sonra..."

"Ve sonra kıtanın bir kısmını harap eden, perileri saklanmaya zorlayan ve sarayımızı yerle bir eden bir savaş başlattılar; ardından neredeyse tüm türümüzü katlettiler ve diğer tüm ejderha klanlarını da fethettiler," diye tamamlıyorum onun yerine, sesim sert bir şekilde.

Severin ellerini ovuşturarak çaresizce ısrarla, "O sadece yardım etmeye çalışıyordu!" dedi. "Ama onların yapmaya başladıklarını görünce, Azaroth'a haksızlık ettiğimizi anladık. Bu gücü bize ona yardım etmemiz için verdi, başkasına değil. Bu yüzden telafi etmemiz gerektiğini biliyorduk."

"Özür dilemek mi?"

"Evet. Daha önce, dua edebileceğimiz özel ve huzurlu bir yerimiz olması için Unseelie Mahkemesi ile bu küçük gerçekliği bize açmaları konusunda bir anlaşma yapmıştık. Ancak Bane ve Jessina yıkıcı planlarını devreye sokunca, hatalarımızı telafi etmemiz ve yollarımızı değiştirmemiz gerektiğini anladık."

"Ama siz özür dilemediniz! Saklandınız. Altı bin yıl boyunca!"

"Size karşı bir telafi değil. Azaroth'a karşı." Sanki bu çok açık bir şeymiş gibi başını salladı. "Kendi isteğimizle sürgüne giderek ve sadece temel görevimize odaklanarak tövbe etmemiz gerektiğini biliyorduk."

"Bunlardan hangisi?"

"Huzur ve yalnızlık içinde dua dolu bir yaşam."

"Yani bir çift canavar yarattın ve sonra dünyayı kendi haline mi bıraktın?" diye hırladım, öfkem şimşek gibi içimden geçiyordu.

"En başından beri hiç karışmamalıydık." Çenesini yukarı kaldırıyor, gözlerinde kararlılık parlıyor. "Müdahale etmek bizim işimiz değil. Acı çekenler, Azaroth'un isteği yüzünden acı çekiyor. Ölenler, Azaroth'un isteği yüzünden ölüyor. Kimseyi kurtarmak bizim işimiz değil. Onlar Azaroth'un isteği yüzünden ölüyor."

Jessina'nın anne ve babamın boğazlarını kestiği anların anıları gözümün önünden geçiyor. Korku, şok, kan gölleri. Yere düştüklerinde çıkan o korkunç sesler.

Dünyayı yakıp kül edebilecek kadar her şeyi tüketen öfke, ruhumu yakıp kavuruyor. Anne babam Azaroth'un isteğiyle ölmedi. Hayatım

boyunca çektiğim acılar da Azaroth'un isteğiyle olmadı. Bane ve Jessina'nın isteğiyle çektim. Anne babam Jessina'nın öldürmesiyle öldü. Kendi eylemlerinden sorumlular. Ve ben de kendi eylemlerimden sorumluyum. Gidebileceğim zaman anne babamı görmeye gitmemeye karar verdim ve bu yüzden beni sevip sevmediklerini asla bilemeyeceğim. Bunun pişmanlığı beni içten içe yok ediyor. Ama pişmanlık yine de benim. Çünkü bu seçimi ben yaptım.

Orion'un uzattığı koluna çarptığımda Severin'i boğarak öldürmek üzere olduğumu fark ettim. Orion'un diğer tarafında ise Isera da diğer koluna çarpmıştı. O da bir ebeveynini kaybetmenin acısını çekiyor ve pişmanlıkla boğuşuyordu; muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordu.

“Ya sana bunu düzeltme şansı verirsek?” diyor Orion, gözlerinde keskin bir parıltı ve yumuşak sesinde kurnaz bir ton var. Tıpkı avını vurmada önce cezbeden bir yırtıcı gibi. “Bane ve Jessina'ya Gümüş Klanının imzası olan buz büyüsünü vererek Azaroth'a haksızlık ettiğini söyledin. Ya sana, Tanrı'nın Kutsadığı Severin, atalarının hatasını nihayet düzeltme ve Altın Klanının onurunu tanrının gözünde yeniden tesis etme şansı verirsek?”

Hem sözleri hem de söyleme biçimi tüylerimi diken diken ediyor. Sözleri bal gibi, sesi ise koyu ipeğin yumuşak dokunuşu gibi. Bazen Orion'un usta bir manipülatör olduğunu unutuyorum. İnsanları pazarlıklara çekmekte ve istediğini yaptırmada uzman olduğunu. Onu tanıdıkça, onu sıradan bir insan gibi görmeye başladım. Ama işte tam da böyle zamanlarda onun Unseelie Kralı ve şimdiye kadar tanıdığım en tehlikeli insanlardan biri olduğunu hatırlıyorum.

Severin dudaklarını yaladı, bu tapınağa girdiğimizden beri ilk kez tereddütlü görünüyordu.

Orion ısrarla, "Ya size Buz Kalplerinden birinin büyüsünü ortadan kaldırma ve doğal düzeni yeniden sağlama şansı verirsek?" diye soruyor.

Altın Klanın lideri titrek bir nefes aldı. Püskülü sallanıp boynuna değdi, ellerini ovuşturdu. Sonra tekrar dudaklarını yaladı. "Nasıl?"

Kısa ve kısık bir sesle söylenen bir kelime bu. Ama Orion'un dudaklarında keskin bir gülümseme beliriyor, çünkü zaten kazandığını biliyor.

"Bize güvenmek zorundasınız."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nehir boyunca geri koşarken ve bizi cep gerçekliğinden çıkaracak taş köprüye doğru ilerlerken kalbim savaş davulu gibi çarpıyor. Tıpkı Altın Klan'ın şehrini ararken olduğu gibi, Orion küçük alayımızın önünde, Isera ve ben ise arkadayız. Ancak bu sefer, burada dördüncü bir kişi daha var.

Severin Godblessed, uçuşan cübbesiyle ormanda koşarken, boynunun arkasındaki uzun altın püskül ileri geri sallanıyor. Altın ve bej renkli kumaşlar havada dalgalanırken, giysilerinin beyaz kısımları vücuduna daha sıkı yapışmış durumda. Sadece inanç ve dua adamı olması gereken biri için şaşırtıcı derecede formda.

Bakışlarımı ondan Unseelie Kralı'na çevirdim ve kalbim sıkıştı. Orion'un adımlarında neredeyse bir yaylanma vardı. Sanki Severin'i ikna ettiğimize göre, bu işin tamamını başarabileceğimizden ve gözünü kurtarmak için Unseelie Sarayı'na zamanında dönebileceğimizden emindi.

Ama endişelenmeden edemiyorum. Ortaya attığım bu planın yarısı, Jocasta'nın bana duygu büyüsünü nasıl kullanacağımı öğretirken söylediklerine dayanıyor. Diğer yarısı ise tamamen inanca ve Buz Kalplerin bizi neden bir yerden bir yere taşıdığını anladığımda yeşeren ani bir umuda dayanıyor.

Bu tamamen çılgınca bir plan. Ama işe yaramak zorunda. Çünkü bu bizim tek şansımız.

Beni endişelendiren şey ise, Buz Yüreklerinin bizi defalarca alt etmesi. Her defasında bir adım önde olduğumuzu düşündüğümde, beş adım önce planladıkları bir tuzağa düşüyoruz. Çok kurnazlar ve çok fazla yaşam tecrübesine sahipler. Eğer benim planımı önceden tahmin edebildilerse, bundan sağ çıkamayacağız.

Sanki endişemi hissedebiliyormuş gibi, Isera bakışlarını bana çevirdi ve alçak sesle, "Bu plana ne kadar eminsin?" diye sordu.

"İlk kısım mı? Çok. İkinci kısım..." Sözümü yarım bırakarak ona uzun uzun baktım.

Derin bir nefes veriyor ama hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz. İşe yaramalı. Mabona adına yemin ederim ki, işe yaramalı.

Bir süre sessizce koştuk. Nehir yanımızda sakın bir şekilde akıyor, ayaklarımızın yere vurma sesleri ve giderek zorlaşan nefes alışverişimin sesiyle neredeyse bastırılan yumuşak bir dalgalanma sesi çıkarıyordu. Ada düşündüğümüzden daha büyüktü, bu yüzden içeri girmek, Altın Klanı bulmak, Severin'i ikna etmek ve sonra tekrar dışarı koşturmak düşündüğümünden daha uzun sürdü.

Cep gerçekliğinin kalın ve şeffaf bariyerinden görünen, çarpık gökyüzüne şöyle bir göz atıyorum. Güneş ufukta tehlikeli derecede alçalmış, bu hem iyi hem de kötü. Planım için iyi, ama Orion için kötü.

Ancak Unseelie Kralı, biz koşturmaya devam ederken omurgasını dik tutuyor ve çenesini yukarıda tutuyor.

"Onu öldüreceğim," diyor Isera birden.

Onun Orion'dan değil, İmparator Bane'den bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

Isera'nın mavi ve gümüş renkli gözlerinde soğuk bir öfke yanıyordu, bana gözünün ucuyla bir bakış attı. "Ne gerekiyorsa umurumda değil. Bana neye mal olursa olsun umurumda değil. Bane Iceheart'ı öldüreceğim. Ne olursa olsun. İntikamımı alacağım. Gerçekten önemseydiğim tek şey bu. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Göğsümde dikenli sarmaşıklar gibi duygularım kıvrılıyor. Çünkü gerçekten de öyle. Öfkeli kalbimin en derininden, onun intikam alma ihtiyacının ne kadar korkunç olduğunu anlıyorum. Muhtemelen diğer arkadaşlarımızdan daha iyi anlıyorum. Ama bu beni aynı zamanda dehşete düşürüyor. Çünkü planımız umduğumuz gibi gitmezse, o kendi başına hareket edebilir. Ve eğer bu olursa, bu savaş kazanma şansımız daha da azalabilir.

Ama biliyorum ki onu durduramam. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu durdurmak da istemiyorum aslında. Bir zamanlar Bane'i kendi kontrolümüz altında tutmuştuk ve Draven'ı geri almak için onu serbest bırakmıştık. Bana göre buna değmişti. Ama biliyorum ki bu Isera için

büyük bir fedakarlıktı. İntikamını hak ediyor. Ve bu sefer onu durduracak kişi ben olmayacağım.

Ben de onaylarcasına başımı eğip, "Anlıyorum," diye yanıt veriyorum.

Yüzünde bir rahatlama ve bir anlık minnettarlık belirdi. Sonra bana başıyla onay verdi.

Buraya gelirken kullandığımız doğal taş patıkaya doğru son mesafeyi koşarken, üzerimize yeniden sessizlik çöküyor. Oraya vardığımızda, yavaşlayıp yürümeye başlıyoruz.

"Ah, demek böyle içeri girmişsiniz," diyor Severin bariyerdeki yırtığı fark edince. "Bu tür büyüye sahip başka biri bir delik açmış. Açıkçası oldukça etkilendim. Başka birinin yarattığı bir cep gerçekliğini, orijinal yaratıcının izni olmadan açmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim. Büyücünüz oldukça yetenekli olmalı."

İçimde bir endişe kıvılcımı daha beliriyor. Hana'nın yetenekli bir büyücü olduğunu biliyorum. Bu hiçbir zaman endişe kaynağı olmadı. Beni endişelendiren şey, diğer her şeyin üstesinden gelip gelemeyeceği.

Taş köprüden geçmeye başlarken, Bane ile cep gerçekliğine girmeden önce sergilediği davranış biçimi aklımdan geçiyor.

Derin bir nefes alarak tüm endişelerimi bir kenara bırakmaya ve sadece bir sonraki adıma odaklanmaya çalışıyorum. Keşke şu an sihir gücümü kullanabilseydim. O zaman kendime küçük bir destek verebilirdim ve kendimi çok daha iyi hissederdim.

Severin söze şöyle başlıyor: "Dış dünya nasıl?" Birden endişeli bir ses tonuyla soruyor: "Nedir?"

Aklımdan türlü türlü anılar geçiyor. Yürek burkan anılar. Keyifli anılar. Keder. Sevinç. Pişmanlık. Aşk. Nefret. Kahkaha. İçinde yaşadığımız bu garip dünyayı nasıl tarif edebilirim ki? Hem harika hem de zorlu, aynı anda hem sonsuz fırsatlarla hem de yıkıcı zorluklarla dolu.

"Sert," diye yanıtlıyor Isera, ben daha tek bir kelime bile söyleyemedim, lafı dolandırmadan. "Kendini hazırla."

"Azaroth bana güç ver," diyor.

Gözlerimi devirerek Isera'ya bıkkın bir bakış attım. Severin'in gerçekten de kendi payına düşeni yapması gerekiyor ve eğer bunu gerçekten başarabileceğimize inanırsa bu çok daha kolay olacak.

Isera sadece omuz silkip, özür dilemeyen bir bakışla karşılık verdi.

Köprünün sonuna ulaştık. Orion hazır olup olmadığımızı sormak için durma zahmetine girmedi. Nasıl hissettiğimizden bağımsız olarak hazır

olmalıyız. Bu yüzden omuzlarını dik tutarak, tereddüt etmeden bariyerdeki delikten dışarı, çimenlerin üzerine çıktı.

"Önce sen öne çıkmaya cesaret ettin," diyor Jessina diğer taraftan. "Altın Klanın lideri hemen arkada olsa iyi olur. Yoksa önümüzdeki otuz saniye içinde diğer gözünü de kaybedeceksin."

Doğrusunu söylemek gerekirse, Orion cevap vermeye bile tenezzül etmiyor. Sadece çukurdan iki adım daha uzaklaşıyor ve sonra kenara çekiliyor.

Severin görünür hale gelir gelmez Icehearts'ın kısa bir nefes aldığını yemin ederim. Isera onu hafifçe öne doğru itiyor. Ya da en azından oldukça hafifçe. Isera yumuşak dokunuşlarıyla pek tanınmıyor.

Severin çimenliğe adım attığı anda, o ve ben de hızla onu takip ettik.

Hepimizin bu süreçten geçtiği an, Hana gerçekliğin ardındaki yırtığı kapatıyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. İşte gerçeğin ortaya çıkacağı an. Çılgın planımın gerçekten işe yarayıp yaramayacağını öğrenmek üzereyiz.

Isera ve ben Orion ve Severin'in yanına yerleştik. Çimenlerin karşısında, Jessina ve Bane, aramızda duran ejderha şekil değiştiricisini izlerken memnun kediler gibi gülümsüyorlardı.

"Bu Severin Godblessed," diye duyuruyorum. "Altın Klanın lideri."

"Ve ejderha çeliğini takıyor," diyor Jessina, normalde soluk gri olan gözleri, yavaşça batan güneşin kızıl ışığında yakut gibi parıldayarak. "Mükemmel."

Severin'in sol bileğinde taktığı kaba ejderha çeliği bilekliğe şöyle bir göz attım. Sonra Hana'ya bakıp göz teması kurmaya çalıştım. Ancak o, gözlerini yere dikmişti. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

"Kanıtlarla," diyor Bane, sesi şimdi kırmızıya boyanmış manzarada yankılanarak. "Önümde bir kalkan oluşturun. Eğer gerçekten klan lideriysen, bu bir sorun olmamalı."

Severin çenesini yukarı kaldırdı, önceki sakinliği yeniden yerine gelmişti. "Hayır. Büyümüz Azaroth'tan bir armağan. Önemsiz amaçlar için kullanılmak üzere tasarlanmamıştır."

Jessina gözlerini devirerek, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Theodora'nın soyundan gelenler de tıpkı onun gibi burnu havada."

Severin, "Lütfen Azaroth'u gereksiz yere çağırmayın," diyor. "Bu..."

Bane aniden sözünü keserek, "Önümde bir kalkan oluşturmamasını emret," diye çıkıştı.

Hana sonunda bakışlarını kaldırdığında kalbim yerinden fırladı.

Sanırım nefes almıyorum.

Bir an için, sanki tüm dünya nefesini tutmuş gibi.

Ve sonra gözleri Severin'e dikilirken parlamaya başlar. "Önüme bir kalkan oluşturun."

"Hayır!" diye bağırdım. "Hana, ne yapıyorsun? Bir planımız vardı!"

Ejderha çeliği yüzünden emirlerine uymak zorunda kalan Severin, elini havada hareket ettirir. Bane'in önünde kalın ve neredeyse saydam bir kalkan belirir. Buz Yüreklere kırkardar.

"Mükemmel," diyor Bane. "Bunu bırakabilir."

Hana hemen, "Kalkanı indir," diye talimat verdi.

"Hayır!" diye tekrar bağırdım. "Hana, ne—"

"Özür dilerim," diye karşılık veriyor, sesi çaresiz ve kırık dökük. "Bana işkence ediyorlar. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz."

Bane'in önündeki kalkan tekrar kaybolurken Severin bir kez daha itaat etmek zorunda kalır.

Jessina, "Ona buraya gelmesini söyle," diye emretti.

Hana, "Buraya gel," diye tekrarladı.

Severin hemen yanlarına doğru yürürken Isera'nın boğazından bir hırıltı koptu. "Hiçbir fikrimiz yok mu? İşkence görmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimizi mi sanıyorsun?"

Hana yüzünü buruşturdu ve ardından bakışlarını tekrar yere indirdi.

Yanında duran Jessina, kendini beğenmiş bir kahkaha attı. "Planınızı anlayamayacağımızı mı sandınız? Hana'yı kullanarak küçük Severin'i burada sihirle sizi korumaya zorlamayı ve siz kaçmayı planladığınızı fark edemeyeceğimizi mi düşündünüz?" Alaycı bir şekilde, "Elbette düşündük. Altı bin yıldan fazla süredir yaşıyoruz. Düşünmediğimiz hiçbir plan, hiçbir düzen yok. Bizim için siz çocuklar gibisiniz." dedi.

Gözlerimi kısarak ona dik dik baktım. "Bir gün seni öldüreceğim. Sözümü unutma."

"Öyle mi?" Acımasız bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Gözler olmadan bu çok zor olacak."

Bane'in bakışları neredeyse şaşkınlıkla ona kayıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor.

Gökyüzünden devasa bir siyah ejderha aşağı doğru iniyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Draven'ın öfkeli bir kükreme çıkarıp ağzından ejderha ateşi fişkırtmasıyla kalbim sevinçle doldu. Ateş, kendilerini korumak için kalın buz kalkanları oluşturan Buz Kalpler'e doğru fırladı. Ancak dikkatleri başka yöne çevrildiği anda Grey onlardan uzaklaşıp bizim tarafımıza doğru koştu. Hana ise öyle yapmadı.

Bane ve Jessina'nın çağırdığı koruyucu buz duvarlarına ejderha ateşi çarparken, Draven Bane'in yanında durmaya devam eder. Yere doğru dik bir şekilde dalmaya devam ederken, Draven o yoğun ateş selini doğrudan buz kalkanlarına püskürtür. Isı o kadar yoğundur ki, geri kalanımız yüzlerimizi korumak için kollarımızı yukarı çekmek zorunda kalırız. Ama bu, Draven'a yere ulaşmak için yeterli zaman kazandırır.

Draven yere gürültüyle çarptığında ve anında yön değiştirdiğinde, simsiyah duman çimenlerin üzerinde patladı. Duman, kızıl parıltılı denizin üzerine doğru süzülerek batan güneşi bir anlığına kapattı, ardından aniden etrafımızda fırtına rüzgarları uğuldamaya başladı. Rüzgarlar dumanı dağıttı ve şimdiye kadar var olmuş en mükemmel manzarayı ortaya çıkardı. Dostum.

Draven Ryat, yükselen dumanın içinden gerçek bir ölüm gölgesi gibi belirir. Etrafında şimşekler çakarken, devasa siyah kanatlarını açar ve son hızla bize doğru uçar. Dönüşümden önce indiği yere en yakın duran Isera, ona çarpacakken şok içinde geriye doğru sıçrar. Elini hızla kaldırıp demir tasmaını yakalar ve koparır.

Sonra, bize doğru uçmaya devam ederken gözleri benimkilerle buluştu. Bakışları bana değdiğinde, güzel altın rengi gözlerinde rahatlama ve öfke kurtlar gibi birbirleriyle savaştı.

Kalbim hızla çarpıyor ama yine de "Gri!" diye bağıyorum.

Şu anda sihirimi kullanabilmek için tasmandan kurtulmak adına her şeyi yapardım, ancak özgür bırakılması gereken en önemli kişi Grey. Tasması çıkar çıkmaz, hepimizin kaçması için bir portal açabilir.

Draven başını sallayarak onay işareti verdi ve havada ani bir manevra yaparak doğrudan Grey'e yöneldi.

Buzdan mızraklar kanatlarına doğru fırlıyor.

Çılgılık atıyorum.

Mızraklar Draven'a isabet etmeden hemen önce kalın bir buz duvarına çarptığında, kırmızıya boyanmış manzarada bir çatırtı yankılandı. Rahat bir nefes alarak bakışlarımı onu korumayı başaran Isera'ya çevirdim. Draven Grey'e doğru ilerlemeye devam ediyordu, ancak daha fazla buz saldırısı çoktan ona doğru geliyordu.

Grey'e ulaşma çabalarından vazgeçmek zorunda kalan Draven, havada dönerek kendisine doğru gelen buz sivri uçlarına fırtına rüzgarları savurur. Bu sayede sivri uçları rotalarından saptırarak kendisini ıskalamalarını sağlar, ancak Jessina çoktan ona tekrar saldırmaya başlamıştır.

"Draven," diye hırıldadı, bir yandan da ona buzdan mızraklar fırlatıyordu.

Yanında duran Bane, Isera'nın öfkeli saldırılarından korunmak için birer birer buz duvarlarını yıkıp duruyor. Isera'nın mavi ve gümüş gözleri intikam ateşiyle parlıyor ve elindeki tüm gücüyle ona saldırıyor.

Jessina, alaycı bir tonla Draven'a, "Hâlâ öğrenmedin mi? Bizi yenmek için asla yeterince yetenekli, asla yeterince güçlü olamayacaksın" dedi.

Jessina ve Bane saldırılarının şiddetini artırırken, devasa gümüş kanatları genişçe açılıyor. Aniden Isera geriye doğru itiliyor. Öfkesi daha güçlü olabilir, ancak son birkaç gündür hâlâ demir bir tasma takıyor. Gücü tam olarak yerinde değil. Dişlerini sıkarak, Bane'in saldırılarını buz kalkanlarıyla engellemeye çalışırken, bir yandan da ona parçalar ve mızraklar fırlatarak ivmesini geri kazanmaya çalışıyor.

Jessina'dan kısa bir mesafede, Draven bir yandan fırtına rüzgarlarıyla Jessina'nın buzlarını zar zor savururken, diğer yandan da ona beyaz şimşekler fırlatıyor.

Isera, Bane'in buz parçalarından birinin kolunu kestiği ve aynı anda diğerinin omzuna saplandığı anlarda keskin bir nefes aldı. Yanımda Orion kısık bir hırıltı çıkardı.

Ve yapabileceğim tek şey, çimenlerin üzerinde çaresizce durup izlemek. Aklım bana yardım etmem için, bir şeyler yapmam için bağılıyor. Ama demir tasma hâlâ takılıyken, yapabileceğim hiçbir şey yok. Düşman saflarını kılıçla biçebilecek kadar güçlü bir savaşçı değilim. Tehlikeli olmak için büyük ölçüde büyüme güveniyorum. Ve bununla barıştım. Her şeyde iyi olamam. Bunu biliyorum. Ama Mabona'nın göğüsleri, yine de burada işe yaramaz bir seyirci gibi durmak çok berbat.

Büyüsü olmadan oldukça kısıtlı olan Orion'a tıslayarak, "Onların dikkatini dağıtmamız gerekiyor," dedim. "Tek yapmamız gereken Draven'a Grey'e ulaşması için yeterli zaman kazandırmak."

Unseelie Kralı başıyla onaylayarak çenesini aşağı indirdi. "Anlaştık."

Bakışlarını sağa sola gezdirerek bir fırsat arıyor. Ben de aynısını yapıyorum ama kısa sürede elimizde pek fazla seçenek olmadığını fark ediyorum. Zihnim bir sonuca varırken içimde bir tür istikrarlı anlayış yerleşiyor.

"Ne kadar hızlı kaçabilirsiniz?" diye soruyorum.

Aynı sonuca varmış gibi görünen Orion, keyifsiz bir nefes vererek, "Sanırım yakında öğreneceğiz," dedi.

İleriye doğru hızla koşuyoruz.

Orion ve ben Jessina'ya doğru hızla ilerlerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Bakışları bir anlığına bize kayıyor ve yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirliyor. Ama şaşırtıcı bir şekilde, Draven'a yönelik saldırılarını durdurmuyor.

Sebebini anlamam biraz daha zaman alıyor.

Ve o zamana kadar artık çok geç olur.

Bane ne yaptığımızı gördü ve bunun yerine arkadaşını koruyor.

Soldan keskin buz sivri uçları doğrudan bana ve Orion'a doğru fırladı. Jessina'ya o kadar odaklanmıştım ki saldırıyı görmedim. Saldırımızın onun dikkatini bize çevireceğinden çok emindim. Orion da onları görmedi çünkü yüzünün o tarafında artık çevresel görüşü yoktu.

Havada fırlayan buz sivri uçlarını izlerken zaman adeta yavaşlıyor. Jessina, Draven'a fırtına rüzgarlarıyla savuşturmakta zorlandığı saldırılar yapıyor. Isera ise yüzünde ani bir zafer ifadesiyle Bane'e bakıyor, çünkü Bane'in dikkati artık bana ve Orion'a odaklanmış durumda ve bu da onu saldırılara tamamen açık hale getiriyor.

Orion'u kolundan yakalayıp, henüz görmediği buz sivri uçlarından kaçmak için dalış yaparken onu da kendimle birlikte çekiyorum.

Ama çok geç olacağını zaten biliyorum. Çok yakın ve çok geniş bir alandalar, onlardan kaçmamız mümkün değil. Ve bize saldırdıklarında, hayatta kalamayacağız.

Gözlerimi Bane'den ayırmadım, en azından Isera'nın son anda onu öldürdüğünü görebilmeyi umuyordum, çünkü buzdan sivri uçlar tarafından delinip geçilecektim.

Tam önümüzde, havada süzülen soluk bir duvar beliriyor.

O sivri uçlar vücutlarımıza değil de kalın buz duvarına çarptığında buz çatlıyor.

Orion ve ben çimenlere düştük, bedenlerimiz momentumumuzun etkisiyle yerde yuvarlandı. Başımı hızla kaldırdım ve gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde Isera'ya baktım.

İmparator Bane'in dikkati şimdi tekrar ona yöneldi ve saldırılarını engellemek için önünde kalkanlar yükseldi.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Bane'e karşı net bir atış şansı vardı. Onu nihayet öldürme şansı. Ama bundan vazgeçti. Bizi kurtarmak için intikam alma fırsatını elinden kaçırdı.

İmparatoriçe Jessina, Draven'a bitmek bilmeyen bir öfkeyle saldırmaya devam ederken, "Yemeğimizle oynamaktan bıktım," diye homurdandı. "Hana, Severin'e etrafımıza bir kalkan kaldırmasını emret. Biz—"

Ağaçlar ve sarmaşıklar yerden fişkırıyor.

Jessina, onları neredeyse tuzağa düşürmek üzereyken yüzünde bir panik ifadesi belirir. Geriye doğru sıçrayarak Hana'yı da yanına çekerken, kendisi ve Bane kıvrımlı dallardan son anda kurtulmayı başarır. Grey ise Draven'a doğru koşar.

Jessina'nın saldırıları durduğu anda Draven hızla arkasını döner ve Grey'in demir tasmaını çekip çıkarır.

"Şimdi!" diye bağırdı Jessina, Hana'ya.

Bir an için Hana, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde hepimize bakıyor. Sonra bakışlarını Severin'e çeviriyor. Uğultulu fırtına rüzgarlarının ve gıcırdayan dalların sesi arasında yumuşak sesini duyamıyorum, ama gözleri parlamaya başlıyor ve Tanrı'nın Kutsadığı Severin, onları devasa bir baloncuk gibi saran bir kalkan oluşturuyor.

Orion ayağa fırlarken Grey'e "Unseelie Mahkemesi'ne bir portal aç!" diye bağırdı.

Hemen doğrulup, diğerlerinin yanına doğru koşarken onun peşinden depar attım.

Ağaçlar ve sarmaşıklar Buz Kalpler'in etrafındaki kalkanı çarparken, Draven sonunda sadece bir ejderha şekil değiştiricisinin çıkarabileceği demir tasmayı çözüp boynumdan çekip çıkarıyor. Büyümle olan bağlantım yeniden kurulunca ciğerlerimden bir rahatlama çığlığı kopuyor.

Draven aynı şeyi Orion'a yaparken ben de Buz Kalpler'e doğru hızla dönüyorum.

Havada o kadar çok dal var ki, şiddetli saldırı yüzünden onları zar zor görebiliyorum, ama yine de devasa bir mor acı alevi yaratıp doğrudan Jessina'ya doğru fırlatıyorum.

Ruhum adeta heyecanla titriyor. Onca günden sonra nihayet o rahatlatıcı zevki tekrar hissedeceğim. Sadece bir saniye sonra, sonunda hissedeceğim. Sadece bir saniye.

Büyüm, etraflarındaki kalkanı öyle bir güçle çarptı ki, neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyordum. Bir adım geriye sendeledim, ani ve beklenmedik sona erme karşısında gözlerimi kırıştırdım. Ve bir an için zihnim olayı kavrayamadı. O muhteşem zevki hissetmek üzere olduğumdan çok emindim. Ama sonra... gelmedi.

"Ah, seni küçük hain," diyor İmparatoriçe Jessina, kalkanı da aşamayan dallar tekrar toprağa saplanırken. "Bize karşı çalıştığın için pişman olacaksın."

Sarmaşıklar ve ağaçlar dağıldığında, Buz Kalpler ile aramızdaki çimenlerin üzerinde iki figür beliriyor.

Lavendera.

Ve Orman Perisi Kraliçesi.

Lavendera, daha önce hiç duymadığım kadar güçlü ve kendinden emin bir sesle, "Bana asla Ağaçların Ruhunu vermeyecektin," diye ilan etti.

Jessina ona acımasız bir gülümseme fırlattı. "Hayır, değildik." Soluk gri gözleri Dryad Kraliçesi'ne kaydı. "Ama sen, bugün bir hata yaptın. Bir taraf seçmek..." Başını salladı. "Seni yalnız bırakmaktan memnunduk, yeter ki gözümüzün önünden uzak dur. Ama şimdi kendinizi düşmanımız yaptınız. Bu da demek oluyor ki, onlar gibi öleceksin."

"Portal açık," diyor Grey biraz sağımda duran bir ses.

O yöne doğru bir bakış attığımda, Orion takımyıldızının oradan hızla geçtiğini görüyorum.

"Bizi kendi halinize bırakmaktan memnun muydunuz?" diye yankıladı Kuruad Kraliçesi, sesindeki korkutucu keskinlikle. Tamamen asmalardan, yapraklardan ve dallardan yapılmış elbisesi ve saçları etrafında

dalgalanıyordu. “Bizi kendi halinize bırakmadınız. Vatanımızı kendinize almaya çalıştınız!”

“Biz onu almaya çalışmadık. Sadece gidecek başka yerimiz yoktu,” diye çıkıştı Jessina. “Vatanımız savaşta yıkılıyordu ve periler hâlâ bizimle savaşıyordu. Kalacak güvenli bir yere ihtiyacımız vardı ve siz bizi kovdunuz!”

“Öncelikle, savaşınızdan biz sorumlu değiliz. Sizin ve perilerin anlaşamaması, sizin yarattığınız karmaşayı bizim temizlememiz gerektiği anlamına gelmez. Yine de siz bizim evimize izinsiz girdiniz ve sorunlarınızı bize getirdiniz.” Kuruad Kraliçesi'nin kahverengi gözleri öfkeyle parladı. “İkincisi, sizi kovmadık. Başlangıçta size sığınak verdik.”

“Ama sonra bizi dışarı attınız.”

“Evet. Çünkü siz vatanımıza saygı duymadınız.”

“Biz sadece yerleşmeye çalışıyorduk!”

“Hayatına!” Saçındaki sarmaşıklar vahşi yılanlar gibi havada savruluyor ve sesi, kadim bir öfkeyle dolu, alçak bir hırıltıya dönüşüyor. “Ev yapmak için ağaçları kestir.”

Jessina sert bir şekilde, “Yaşayacak evlere ihtiyacımız vardı,” diye karşılık verdi.

“Ağaçlar bizim evlerimiz! Vatanımızın temeli onlar. Kardeşlerimiz onlar. Halkımız onlar. Ve siz onları kesiyorsunuz.”

Birkaç saniye boyunca, çimenlerin üzerinden birbirlerine dik dik bakıyorlar. Güneş neredeyse tamamen denize batmış, gökyüzünü koyu mor çizgilerle boyuyordu.

“Ve sonra, haftalarca size sığınak sağladıktan sonra gitmenizi istediğimizde, iyiliğimizin karşılığını bizden çalarak verdiniz.” Kuruad Kraliçesi'nin ifadesi, sanki bu dünyanın kemikleri öfkeyle titriyormuş gibi karardı. “Ağaçların Ruhunu çaldınız ve onu kullanarak Ana Kuruad'ı Lavendera Dawnwalker'ın kafasının içine hapsettiniz, sadece Seelie Sarayı'nın etrafındaki dikenli ormanı yükseltmek için. Ağaçların Ruhunun bizim için ne anlama geldiğini biliyordunuz. Ana Kuruad olmadan yeni kuruadların olamayacağını biliyordunuz. Ve yine de, bunu yaptınız.”

“Savaşı kazanabilmek için Seelie Sarayı'nı izole etmek amacıyla dikenli ormana ihtiyacımız vardı.”

Kuruad Kraliçesi'nin boğazından hırıltılı bir ses yükseldi: “Hep sadece kendi ihtiyaçlarını ve isteklerini düşünüyorsun. Şımarık çocuklar gibi.”

Draven, tartışmalarını bölerek aniden, "Gitmemiz gerek," dedi. "Onların kabilesinden bir sürü ejderha beni avlıyordu. Onlardan kaçmayı başardım ama yakında burada olacaklar."

Isera portala doğru hareket etmeye başlıyor. Draven ve ben de öyle. Önümüzde ise Lavendera ve Kuruad Kraliçesi hâlâ oldukları yerde dimdik duruyorlar.

"İşlediğiniz suçlar affedilmeyecek," diyor Dryad Kraliçesi, gözleri hâlâ Buz Kalpler'e dikili. "Öleceksiniz. Ve öldüğünüzde, sizi karşılayacak bir ahiret olmayacak. Cehennemdeki iblisler bile kapılarını size açmayacak."

Bane kaşlarını çatarak somurtur ve Jessina alaycı bir şekilde güler. Kuruad Kraliçesi, Lavendera ile birlikte sonunda portala doğru geri çekilmeye başlarken bakışlarını onlardan ayırmaz.

"İsteddiğiniz kadar alay edin," diyor, elbisesinin ve saçının sarmaşıklar hareket ettikçe etrafında dalgalanırken. "Ama biz periler, sizlerin asla olamayacağı bir şekilde bu dünyanın bir parçasıyız. Siz sadece bu dünyada yaşıyorsunuz. Biz ise bu dünyanın kendisiyiz. Ve bu dünyayı yuva olarak gören tüm tanrı ve tanrıçalarla bağlarımız var."

Sesindeki ölümcül vaatler karşısında tüylerim diken diken oldu. Bu tehditlerin hedefi olmasam da, tüm ruhum bana karşımda duran korkunç güçten kaçıp saklanmam gerektiğini haykırıyor.

Kuruad Kraliçesi'nin dudaklarında gerçekten de kötücül bir gülümseme belirdi. "Azaroth'la konuşacağız. Ve emin olmak için Mabona, Malachi ve Yüce Baba ile de. Cehennemdeki iblislerle bile ilgileneceğiz. Ve bana güvenin, kimse size öbür dünyanın kapılarını açmayacak. Öldüğünüzde, sonsuza dek yaşayacağınız tek şey sonsuz, soğuk, karanlık bir hiçlik olacak."

İlk kez Jessina ve Bane'in yüzlerinde gerçek bir dehşet beliriyor. Ve bu sefer, dillerinde karşılık verecek bir söz yok.

Bakışlarımı Hana'ya çevirdim. "Fikrini değiştirmek için son şansın. Onlarla kalmanın doğru karar olduğundan emin misin?"

Sorum üzerine hafif bir irkilme yaşadı ve bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdikten sonra endişeli bir şekilde Buz Kalpler'e baktı. Bir an için, portala doğru kaçıp gideceğini düşündüm.

Ama sonunda biraz doğrulup "Evet" diye yanıtlıyor.

Bu durum nihayet Bane ve Jessina'nın kendilerine gelmesini sağladı. Başlarını hızla sallayarak doğruldular ve her zamanki kibirli güç ifadeleri yüzlerine geri döndü.

Portala ulaştığımızda Draven alçak sesle, "Hadi gidelim," dedi.

Sonra teker teker oradan geçiyoruz.

Unseelie Sarayı'ndaki Orion'un taht odasında belirdeğimizde içimi bir rahatlama hissi kapladı.

İşimiz bittiği anda Grey portalın kapanmasına izin veriyor.

Yere batışını izliyorum, geride Buz Kalpler, Hana ve Tanrı'nın Kutsadığı Severin'i kızıl çizgili bir denizin kıyısında bırakıyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir an için, altımız da Orion'un taht odasının ortasında öylece durduk. Kalbim hâlâ kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu ve zihnim hâlâ hayatta kalma modundaydı, bu yüzden bir süre güvende olduğumuzu, özgür olduğumuzu bile zar zor idrak edebildim.

Ardından Draven kollarını bana doladı ve beni sıkıca kucakladı.

"İyi misin?" diye fısıldadı saçlarımin arasına.

Ve her şey birden üzerime yıkılıyor. Çünkü hayır, gerçekten iyi değilim. Jessina'nın bıçakladığı yerden bacağım ve omzum hala ağrıyor, beynim birkaç dakika önce Bane'in buz dikenlerinden ölmediğimi henüz tam olarak kavrayamadı ve demir tasma çıkarıldıktan sonra tüm ruhum bana sihrimi kullanmam için haykırıyor.

Ama bunu Draven'a söylemek istemiyorum. Özellikle de burada başka insanlar varken. Bu yüzden sadece başımı onun göğsüne yaslayıp, "Şimdi öyleyim," diye cevap veriyorum.

Kollarını bana daha sıkı sardı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Sonra bakışlarını kaldırıp sola doğru baktı. "Uzun zaman oldu," derken sesinde hafif bir alay tonu vardı.

"Söylemesi kolay, ejderha şekil değiştirici," diye yanıtlıyor Kuru Peri Kraliçesi. "Senin aksine, biz uçamıyoruz. Yeraltında bazı kestirme yollar kullanabiliriz belki, ama yine de yerde hareket etmemiz gerekiyor."

"Dur," diye tısladı Lavendera.

Draven'in kollarından sıyrıldığımda, onun başını şiddetle salladığını ve gözlerini kırıştırdığını gördüm.

"Çok kalabalık," diye homurdanıyor, başını bir o yana bir bu yana sallamaya devam ederek. "Durun, durun, durun."

Bu durum Grey'i harekete geçirir. Unseelie Mahkemesi'nin şu anda orada bulunan tek üyesi olduğu için, mahremiyete ihtiyaç duymaları halinde kalabilecekleri odalar sunmayı üstlenir ve onlar da bunu kabul ederler.

Draven koluma rahatlatıcı bir dokunuş yaparken, hâlâ portalın eskiden olduğu yere bakmakta olan Isera'ya döndüm.

"Bane'i öldürmek yerine bizi kurtarmayı seçtin," diyorum.

Bir anda irkildi ve bakışlarını bana dikti, sanki onu yapmaması gereken bir şey yaparken yakalamışım gibi.

Başımı yana eğerek onu inceledim. "Onlardan bizden daha çok nefret ettiğini sanıyordum."

"Evet," diye yanıtladı, ama yanakları kızardı ve utançla başka yöne baktı.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Utangaç bir şekilde boğazını temizledi.

Böyle devam edersem kesinlikle patlayacağından emin olduğum için, ona kolay bir çıkış yolu sunuyorum ve "Sen de Haldia'ya gidip o yaralarını iyileştirsen iyi olur" diyorum.

Bakışları, buradan göremese de, şifacının evine doğru kayıyor ve yüzünde çözemediğim bir ifade beliriyor. Orion'un şu anda orada olduğuna şüphe yok. Umarım gözü hâlâ kurtarılabilir.

"Evet," diye yanıtlıyor Isera.

Bana ve Draven'a son bir kez baktıktan sonra kapıya doğru yöneldi.

Arkadaşıma döndüm ve dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Beni bulacağını biliyordum."

Parıldayan peri ışıkları altında altın rengi gözleri ışıldarken, elini nazikçe çenemin üzerinde gezdirip yanağımı avuçladı. "Sana söylemiştim. Seni her zaman bulacağım, küçük asi."

"İyi ki aramızdaki dostluğu yeniden kurabildik."

Gülümsedi ve başparmağıyla alt dudağımın üzerinden geçti. "Gerçekten de iyi bir şeymiş."

Icehearts bizi üçüncü kez yeni bir yere taşıyana kadar Draven'ın beni nasıl bulmayı planladığını nihayet anlayamamıştım. Eş bağımız sayesinde. Aramızda her zaman birbirimize doğru hafif bir çekim var, bu da diğer kişinin hangi yönde olduğunu hissedebildiğimiz anlamına geliyor. Geçmişte insanlar beni öldürmeye çalışırken beni bu şekilde bulup kurtarmıştı. Yani bu sefer de o hissi takip etmeye devam ederse, sonunda beni bulacaktır.

Aslında Icehearts'ın Draven ve benim kader eşi olduğumuzun farkında olup olmadığını bilmiyorum. Belki de Hana'nın nerede olduğumuzu söylemesini engellemek için bizi sık sık yer değiştiriyorlardı. Her neyse, bu durum Draven'ın beni bulmasını ve esaret altındayken zamanında yanımıza gelmesini engelledi. Ama sonunda, cep gerçeğliğinin dışında bize yetişebildi, çünkü orada çok uzun süre kaldık.

“Ne oldu?” diye soruyor Draven, keskin bakışları sanki yaralanma belirtisi arıyormuş gibi beni inceliyor. Dövüş kıyafetlerimdeki delikleri görünce, bakışları yaklaşan bir fırtına gibi kararıyor. “Sana zarar mı verdiler?”

Ve aniden, bastırmaya çalıştığım tüm acı bir anda üzerime çöküyor. Bıçak yaraları. Jessina'nın anne babamı öldürmekle ilgili alaycı sözleri. Büyümden gelen o rahatlatıcı hissin bir damlası bile olmadan geçirdiğim günler.

Son bir saattir tamamen hayatta kalma içgüdüleriyle çalışan bedenim, ruhumun uzun zamandır mahrum kaldığım o muhteşem rahatlama için çığlık atmasıyla yeniden titremeye başlıyor.

Ellerimi yumruk yaparak titremelerini engellemeye ve sesimi titrememeye çalışarak cevap verdim: "Her şeyi sonra anlatacağım. Önce ben de Haldia'yı görmeye gitmeliyim."

Draven başını salladı ve hemen problem çözme moduna geçti. "Elbette, seninle geleceğim."

“Hayır!” Bu sözler çok sert ve hızlı bir şekilde ağzımdan çıktı. Boğazımı temizleyerek kendimi toparlamaya çalıştım. “Sonrasında odamızda buluşalım.”

Yakışıklı yüzünde bana bakarken şaşkın bir ifade var. Kalbim hızla çarpıyor, sinirlerim panik içinde titriyor. Bu kadar aceleyle reddetmemeliydim. Daha normal bir şekilde söylemeliydim. şimdi şüphelenebilir.

"Emin misin?" diye soruyor, kaşları hâlâ çatık.

“Evet.” Başımı salladım. “Sadece... Sadece biraz yalnız kalmaya, olayları sindirmeye ihtiyacım var.”

Yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi ve alnımı öpmek için eğilmeden önce yanağımı okşadı. "Elbette. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman ayır."

Kalbim acı içinde burkuluyor. Tanrım, gerçeğten bu adamı hak etmiyorum. Ve ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Ama yapmam

gereken tek bir şey var. Yalnız başıma.

Dudaklarımı ısırarak, o anda yıkılmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, sadece başımı sallıyorum ve hızla geri çekilip kapıya doğru dönüyorum ki Draven yüzümdeki yalanları anlayamasın.

Göğsümde utanç duygusuyla taht odasından ve harika eşimden hızla uzaklaştım. Ama Haldia'nın evine gitmek için şehre inmek yerine, güzel sarayın içinden koşarak altındaki zindanlara inen merdivenlere doğru yöneldim.

Merdivenlere açılan kapıya vardığımda, kapının iki yanında iki muhafızın durduğunu gördüm.

Dudaklarımdan neredeyse umutsuzluk dolu bir inilti çıkacaktı. Tanrım, kahretsin, oraya inmem gerek.

Muhafızlara doğru yürürken birden ağzımdan şu sözler döküldü: "Bakın, bunun garip geleceğini biliyorum ama gerçekten zindanlara inmem gerekiyor. Ve sizin..."

Soldaki güvenlik görevlisi kapı kolunu kavrayıp kapıyı açıyor.

Şaşkınlıktan gözlerimi kırpiyorum.

Kapının ardında, merdivenler aşağıya, loş ışıklı zindanlara doğru iner.

Kafamı toparlamak için hızlıca salladım ve gardiyanların yüzlerine baktım. "Beni içeri mi alacaksınız yani?"

Kapıyı açık tutan güvenlik görevlisi, "Girme izniniz var," diye yanıtlıyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatarak, tamamen şaşkın bir halde, bir an ona bakakaldım. "Ne zamandan beri?"

"Majesteleri birkaç gün önce size izin verdi. Burada da tecrit edildiğiniz o geceden sonra, eğer gelip bu konuda bilgi almak isterseniz, içeri girip istediğinizi yapabileceğinizi söyledi."

Kalbim sıkışıyor. Orion. O biliyordu. Bunu önceden tahmin etmişti. Ve bana masumları incitmeden bununla başa çıkmanın bir yolunu gösterdi.

Sonra panik duygusu omurgamdan yukarı doğru fırladı. Aman Tanrım, o çok fazla şey biliyor.

Neyse ki, henüz başka kimseye söylemedi.

Şu an konuşacak kadar kendime güvenmediğim için, muhafızlara sadece başımla onay verip taş basamaklardan hızla inerken, Draven'ın benim hissettiklerimi hissetmemesi için tüm duygularımı eş bağının benim tarafında tutmaya özen gösteriyorum.

Karanlık taş zindanın içine doğru son mesafeyi koşarken sıcaklık düşüyor.

Aşağıdaki hücrelerde üç erkek Unseelie perisi kilitli.

En yakındakini seçiyorum, umutsuzluğun kara alevini çağırıyorum ve doğrudan göğsüne saplıyorum.

Haz duygusu tüm vücudumu sarıyor.

Uzun bir aradan sonra, bu his o kadar yoğun ki, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Dizlerim bükülüyor ve o inanılmaz rahatlık ve sıcaklık hissi, mükemmel bir yaz dalgası gibi üzerime çökerken yere yığılıyorum.

Zindanın taş zemininde diz çökmüş halde, mahkumun göğsündeki o kara umutsuzluk alevini artırıp azaltıyorum, ta ki hissedebildiğim tek şey o mükemmel haz olana kadar. Ruhumun içinde altın parıltılar gibi titreşiyor. Ve aniden her şey yeniden yoluna giriyor.

Sıcak bir kucaklama gibi beni saran bu rahatlıkla nihayet tekrar rahat nefes alabiliyorum. Keder yok. Pişmanlık yok. Acı yok. İyiyim. Her şey yoluna girecek.

Mahkum çaresizlik içinde hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başlayınca, sonunda kendimi zorlayarak bağlantıyı kestim.

Acımasız ve soğuk gerçeklik yeniden yüzüme çarpıyor.

Panik içinde, umutsuzluğun bir başka kara alevini çağırıp bir sonraki mahkûma saplıyorum.

Göğsümün etrafında oluşmaya başlayan o çelik bantlar, zevk beni yeniden doldurur doldurmaz anında kayboldu. Derin bir nefes aldım. Sadece bir kez daha. Geçiş daha yumuşak hale getirmek için bir kez daha yapmam gerekiyordu. Şimdi iyiyim.

Ama bağlantıyı bir kez daha kestiğim anda, zihnim hemen tekrar yapmam için yalvarıyor. Sadece bir kez daha.

Ben de öyle düşünüyorum.

Sonra bunu tekrar yapıyorum. Ve tekrar.

Hücrelerdeki mahkumlar ağlıyor, titriyor ve yerde kıvranıyorlar; ben de bir kez daha o rahatlatıcı sıcaklığı hissetmek için bedenlerine ardı ardına duygular zorla aktarıyorum. Ve bunu her yaptığımda, o duyguyu serbest bırakmak daha da zorlaşıyor. Bir daha yapmamak daha da zorlaşıyor.

Hepsi merhamet dileniyor, sadece birine tecavüz ettiklerini veya birini öldürdüklerini söylüyorlar. Bu cehennemi hak etmediklerini iddia ediyorlar. Ama hak ediyorlar.

Ve her şeye rağmen, duramıyorum.

Çünkü bunu her yaptığımda, Orion'un on iki saatlik işkence seansından sonra boğulduğum tüm keder ve pişmanlık, büyümün bana verdiği o muhteşem rahatlık hissine kıyasla giderek daha ağır geliyor.

Sonunda kalpleri iflas eder.

Soğuk keder ve yakıcı pişmanlık, bir toprak kayması gibi üzerime çöküyor. Ve bu sefer, sihrimi kullanabileceğim kimse kalmadı. Bu yüzden taş zeminde yanıma kıvrılıp kollarımı kendime sarıyorum.

Bütün vücudum titriyor. Kalbim eziliyormuş gibi, ciğerlerim boğuluyormuş gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. İşlevimi yerine getiremiyorum. Tek hissettiğim, acımasız bir dayak gibi üzerime çöken o korkunç duygular.

Gözlerimden yaşlar süzülürken yerde öylece yatıyorum, sanki bir şey beni yumrukluyor ve tekmeliyor gibi hissediyorum. Öleceğimi hissediyorum. Büyümden aldığım o rahatlatıcı zevk olmadan öleceğim.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Bir süre sonra, duygularımın yoğunluğu yavaş yavaş azalmaya başlıyor. Zihnim yavaş yavaş paniği ayıklayıp ölmediğimi fark edebiliyor. Keder ve pişmanlık hâlâ içimde atıyor, ama onları tekrar zihnimin köşelerine itmeyi başarıyorum. Ve sihirime duyduğum o yoğun ihtiyaç, sadece istikrarlı bir açlığa dönüşüyor. Orada, ama diğer tüm düşüncelerimi ele geçirmiyor.

Derin bir nefes alarak kendimi dizlerimin üzerine doğrulttum ve dağınık saçlarımı parmaklarımla düzelttim. Bakışlarım hücrelerdeki üç suçluya kaydı. Cansız gözleri, hâlâ panikle açılmış bir şekilde bana bakıyordu.

Midem bulanıyor.

Tanrım, midem bulanıyor.

Bir daha asla, kendime söz veriyorum. Bir daha asla böyle aşırıya kaçmayacağım. Bir daha asla kendimi böyle kaybetmeyeceğim. Bir daha asla işlerin bu kadar kötüye gitmesine izin vermeyeceğim.

Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek dururken, karşımda duran üç ölü insana bakarken utanç ve kendinden tiksiniye duyguları göğsümde soğuk yılanlar gibi kıvrılıyor.

Bugün çok ileri gittim. Bunun farkındayım. Ama bu son olacak.

Bunu bir daha asla yapmayacağım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Haldia'nın evine vardığımda, kendimi toparlamayı başarmıştım ve o yoğun kendinden nefret duygusu artık yoktu. Bu, ebeveynlerimin öldüğünü ve Draven'ın bana tekrar tekrar nefret ettiğini izlemek zorunda kaldığım bir gecelik işkencenin hemen ardından gelen birkaç günlük zorunlu perhizden kaynaklanan bir zayıflık anıydı. Şimdi daha iyiyim ve zindanda olanlar bir daha asla tekrarlanmayacak.

Unseelie Sarayı'nın üzerine gece çökmüşken, sokakta hızlı adımlarla yürüyorum. Draven'ın kaledeki odamızda beni beklediğini biliyorum, ama Haldia'yı görmem ve uyluğumdaki ve omzumdaki yaraları iyileştirmesini sağlamam gerçekten gerekiyor. Ayrıca Orion'u da kontrol etmeliyim.

Portal açılır açılmaz aceleyle içinden geçtiğine ve benim zindandaki küçük sinir krizim de biraz zaman aldığına göre, Haldia'nın evinden çoktan ayrılmış olabilir. Ama belki Isera hâlâ oradadır. Olanları biliyor olabilir.

Dönen direklerin tepesine yerleştirilmiş peri ışığı taşları, kaldırım taşı sokağa yumuşak beyaz bir ışık saçıyor ve şehrin birçok kanalındaki suyu parıltıyor. Uzakta, şehri çevreleyen dev şelaleler, sular aşağıdaki göllere akarken sürekli olarak gürlüyor. Geçtiğim binaların pencerelerine gizlice bakıyorum. İnsanlar gece için evlerine dönmüş, yemek masalarının etrafında yüzlerinde gülümsemelerle toplanmışlar.

Ruhum bunu özlüyor. Draven'ı. Sahip olmak istediğimiz hayatı. Sürekli hayatta kalmak için savaşmak zorunda kalmadığımız bir geleceği. Bu dünyanın sunduğu her şeyi keşfedebileceğimiz bir geleceği. Her şeyi görebileceğimiz. Her şeyi birlikte yapabileceğimiz bir geleceği.

Ama Jessina'nın Orion'a yaptıklarını görünce dehşete düştüm. Her şeyi istiyorum. Her şeyi istiyorum. Ama şimdi hepimizin bu durumdan sağ

çıkamayacağından korkuyorum.

Sokağın diğer ucundan yaklaşırken Haldia'nın evini inceliyorum.

İçimde bir kararsızlık beliriyor. Belki de hâlâ Orion'un gözünü iyileştirmek için çok çalışıyordur ve eğer öyleyse, onu rahatsız etmek istemiyorum.

Dudaklarımı ısırarak, eve olan son mesafeyi kapatırken düşünüyorum. Ama tedbir ağır basıyor ve ön kapıyı çalmak yerine, binanın etrafından dolaşarak arka taraftan yaklaştırmaya karar veriyorum. Arka pencereden içeri bakabilirsem, Haldia'nın insanları tedavi ederken kullandığı odayı görebileceğim. O zaman, iyileştirme üzerinde yoğunlaşıp yoğunlaşmadığını veya bir şeyleri bozmadan kapıyı çalabileceğim bir durumda olup olmadığını anlayabileceğim.

Ayın parıltısı ve sokaktaki peri ışıkları, çalılıkların arasından gizlice geçip Haldia'nın bahçesine arkadan girerken, koyu yeşil yaprakların üzerine gümüş rengi vurgular yapıyor. Eğer sadece—

Olduğum yerde donup kaldım.

Arka kapının hemen dışında duran kişiye bakarken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Orion Nightbane.

Aniden hızlanan kalbimin gürültüsünden neredeyse hiçbir şey duyamıyorum, bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

Orada, bir heykel gibi hareketsiz duruyor ve hemen sağımda bulunan sık bitki örtüsüne boş boş bakıyor. Sanki fiziksel olarak buradaymış gibi. Ama zihni başka bir yerde. Ruhu başka bir yerde.

Bakışlarım gözlerinde sabitlendi.

Göz.

Normalde kusursuz güzellikte olan yüzünün halini görünce göğsümde patlayan bir acı hissettim. Sol gözünün olduğu yerde hâlâ boş bir delik vardı. Ve o acımasız yara izi hâlâ kaşından başlayıp yanağının üst kısmına kadar uzanıyordu.

Bir dakika daha, acı ve keder göğsümü boğarken, sadece orada öylece durmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Sonra Orion'un dizleri bükülür.

Arka kapıdan iki adım ötede yere yığıldı. Dizlerini göğsüne çekerek ellerini yüzüne kapattı ve panik içinde nefesler aldı.

Ona doğru koşup teselli etmek üzereyken, Orion'u bunun için çok iyi tanıdığımı fark ettim. Onunla aylarca, her türlü durumda birlikte geçirdikten

sonra, nasıl bir insan olduğunu tam olarak biliyorum. Ve birinin onu şu an böyle görmesinden nefret edeceğini de biliyorum. Eğer biri onu böyle görseydi.

Bu yüzden onu teselli etmeye çalışmak yerine, olabildiğince hareketsiz bir şekilde orada duruyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum, çünkü duyup bu şekilde yıkıldığını anlamasından korkuyorum. O gittikten sonra, bahçeden sessizce çıkıp, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranacağım. Çünkü işte tam olarak bu—

Arka kapı zorla açılıyor.

Isera, başını bir yandan diğer yana savurarak hızla oradan uzaklaşıyor. Sanki birine yetişmeye çalışıyormuş gibi. Sanki ona yetişmeye çalışıyormuş gibi.

Bu yüzden, kapının hemen dışında oturan adamı görmüyor ve aceleyle ona takılıp düşüyor.

Başını ellerinden hızla kaldırdı, Isera tam önünde çimenlere yığılırken bacakları da yere düştü. Telaşla kendini yerden kaldırmaya çalışan Isera, etrafına bakınırken bir yandan da olanları anlamaya çalışıyordu. Ama düşüş şekli ve doğrulmaya çalışırken döndüğü yön nedeniyle, şimdi sırtı ona dönük bir şekilde çimenlerin üzerinde oturuyordu.

Kadın, iki yanına uzanmış olan adamın bacaklarına bakıyor ve arkasını dönmeye başlıyor.

Tam o sırada, Orion arkasından oturduğu yerden kollarını onun göğsüne dolayarak onu kendi göğsüne sıkıca çekti. Bu, onun kendisine doğru dönmesini engelledi ve aynı zamanda onu bacaklarının arasında oturmaya devam ettirdi.

"Yapma," diyor titrek bir fısıltıyla.

Sadece sesini duymak bile kalbimi sıkıştırıyor. Buradan ayrılmayı çok istiyorum çünkü bunu görmemem gerekiyor, ama şimdi hareket etmeye kalkarsam beni duyacaklar. Ve bu daha da kötü olacak.

Isera çırpınmayı bırakır, aklı nihayet durumu kavrar.

"Orion mu?" dedi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

Yüzü acıyla doluyor ve bedenini daha da sıkıca kendine çekiyor. "Gitme. Lütfen."

Yüzünde bir acı ifadesi belirliyor, adam arkasında oturduğu için bunu göremiyor ama kadın sesini titretmeden cevap veriyor: "Yapmayacağım." Elini uzatıp, hâlâ göğsüne sarılı olan kolunun üzerinde nazikçe okşamaya başlıyor. "Gözünü iyileştiremedi mi?"

Orion'un dudaklarından kırık bir hıçkırık döküldü ve başını aşağı eğip alnını onun omzuna yasladı. "Hayır."

Isera'nın yüzüne keder ve yıkım çöker, gözlerini sıkıca kapatır ve dudağını sertçe ısırır. Ama vücudunu olduğu gibi korur ve onun kolunu okşamayı bırakmaz. Bu yüzden duygularının derinliğini sadece ben buradan görebiliyorum.

Gözlerini tekrar açtığında gözlerinde yaşlar birikmişti ama dökülmelerine izin vermemeye özen gösterdi. Ve "Çok üzgünüm" derken sesi her zamanki gibi titrek kaldı.

Orion'un ciğerlerinden bir hıçkırık daha koptu ve kollarını ona daha da umutsuzca sardı. "Şimdi ne yapacağım?" Kırık hıçkırıklar arasında bu sözleri hıçkırarak söyledi. "Bir daha asla güzel olamayacağım. Yüzüm... en büyük varlığımdı."

Isera'nın yanaklarından gözyaşları süzüldü. Boşta kalan eliyle dikkatlice uzanıp, gözyaşlarının Orion'un kollarına düşüp ağladığını belli etmemesi için sildi. Ve her zamanki gibi kendinden emin ve kararlı bir sesle, "Hayır, öyle değildi. En büyük varlığın sensin. Senin her şeyin. Zekân, kurnazlığın, gücün, dünyada nasıl hareket ettiğin ve onu kendi iradene göre nasıl şekillendirdiğin. Ve hâlâ güzelsin." dedi.

Göğsünden daha da şiddetli, kırık hıçkırıklar koptu, omuzları titredi.

Isera, sesindeki o mutlak kesinlikle devam ediyor: "Bu yara seni daha da nefes kesici yapacak. İnsanlar yüzüne bakacak, olağanüstü güzelliğini görecek, sonra da gözünün üzerindeki o havalı yara izini görecek ve hayal edebileceklerinden çok daha tehlikeli olduğunu anlayacaklar. Bu seni daha az güzel yapmayacak. Aksine, seni daha da güçlü ve ölümcül gösterecek."

Titreyerek derin bir nefes aldı. "Yara izi... Sadece yara izi olsaydı, onunla yaşayabilirdim. Hatta sevmeyi bile öğrenebilirdim. Çünkü haklısın. Beni havalı gösterirdi." Kırık bir kahkaha attı, bu kahkaha hızla yıkıcı hıçkırıklara dönüştü. "Ama gözüm... Gözümü geri istiyorum." Onu sıkıca kucaklayarak, yürek burkan hıçkırıklarla inledi. "Tanrım, lütfen, sadece gözümü geri istiyorum."

Isera dudaklarını sertçe ısırды, gözlerinden sessizce yaşlar süzülüyordu. Orion'un tüm vücudu arkasında titriyordu. Ama Isera, nazık ve güven verici hareketlerle onun kolunu okşamayı hiç bırakmadı.

Ayın gümüş rengi ışığı, birbirlerinin kollarında otururken üzerlerine vuruyor; Isera ikisini bir arada tutarken Orion Nightbane onun omzuna

yaslanıp ağlıyor. Kırılmış umut ve yıkılmış güven için ağlıyor. Yapmaması gereken fedakarlıklar için ağlıyor.

Ve o anda o, Unseelie Kralı değildir.

O sadece gözünü kaybetmiş bir çocuk.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Banyodaki su soğudu ama neredeyse hiç hissetmiyorum. Haldia yaralarımın kalanını iyileştirdikten sonra, Draven'la paylaştığımız yatak odasına geri döndüm.

Orion için yeni bir göz yetiştirmek mümkün değildi, ancak göz yuvasındaki o vahşi yaranın kalıntılarını iyileştirmeyi başardı. Ancak kaşındaki ilk kesik o kadar sığıdı ki, üç günden fazla bir süre sonra geri döndüğünde kendiliğinden iyileşmişti; bu da yara izini ortadan kaldıramayacağı anlamına geliyordu.

Göz çukurundaki yara gibi, bıçak yaralarım da çok daha derindi, bu yüzden Haldia'nın tamamen iyileştirebilmesi için henüz yeterince taze sayılmadılar. Yani fiziksel olarak şu an iyiyim. Ancak zihnim iyi değil.

Geri döndüğümde Draven bana iyi olup olmadığımı sordu, ama ben ona önce banyo yapıp üzerimdeki kan ve tozu temizlemem gerektiğini söyledim. O da ben dönmeden önce aynı şeyi yaptığı için anlayışla başını salladı ve hatta dövüş kıyafetlerimi alıp üzerlerindeki delikleri tamir edebilecek birini bulmaya gitti.

Ama o bir süredir geri döndü ve ben de çoktan yıkanmayı bitirdim, ama hâlâ kendimi küvetten çıkmaya ikna edemiyorum.

Orion ve Isera arasındaki o yürek burkan etkileşimi izlemek beni derinden sarstı. Aynı anda hem boşluk, hem kırık kalp, hem de bir sürü duygu hissediyorum.

Kapıdan hafif bir tıkırtı geldi.

"Selena?" diye soruyor Draven nazik bir sesle.

Onun endişeli sesini duyduğum anda boğazım düğümleniyor.

Cevap vermeyince, kapı kolunu aşağı itip kapıyı aralıyor. Ama onun yönüne bakamıyorum. Çünkü bakarsam ağlamaya başlayacağımı biliyorum. Bu yüzden gözlerimi sadece ilerideki soluk taş duvara dikiyorum. Tavandaki peri ışığı taşlarından yayılan yumuşak beyaz ışık, duvarları parılıyor ve küvetteki durgun suya ışıltılı parıltılar saçıyor. Güzel ve huzurlu, ama göğsümdeki acıyı dindirmeye hiç yardımcı olmuyor.

Draven'ın pürüzsüz taş zeminde yürüdüğünü duyabiliyorum. Sonra küvetin hemen yanında durup çömelirken gözümün köşesinde beliriyor. Ağlamamak için dudagımı sertçe ısırıyorum.

Nazik hareketlerle uzanıp çenemi kavradı. Sonra yüzümü kendine doğru çevirdi. Küvetin hemen yanında, yerde diz çökmüş duruyordu. Siyah saçları, sanki az önce eliyle taramış gibi hafifçe dağılmıştı, ama kendi banyosundan bu yana uzun zaman geçtiği için şimdi kurumuştı. Yine de sadece siyah bir iç çamaşırı giyiyordu.

Gözlerim onun altın rengi gözleriyle buluştuğu an, bastırmaya çalıştığım o hıçkırık anında göğsümden koptu ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı.

Yakışıklı yüzüne hüznün çöker. "Ah, küçük asi."

Elleriyle yanaklarımı kavrayarak küvetin kenarına eğildi ve alnımdan öptü. Sonra ayağa kalktı ve üzerime eğildi. Bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtımın altına kaydırarak beni küvetten kaldırdı.

Küvetten uzaklaşırken su pürüzsüz taş zemine sığıyor ve sonra beni nazikçe yere bırakıyor. Sırılsıklam saçlarım sırtıma dökülüyor ve su tüm vücudumdan aşağı akıyor.

Draven hemen üzerime kabarık, koyu mavi bir havlu sardı. Bu rahatlatıcı hisle vücudum sıcaklıkla doldu. Büyük havlu beni tamamen sardıktan sonra, Draven ıslak saçlarımı dikkatlice kenara çekerek, cildime yapışmak yerine yumuşak kumaşın üzerine serdi. Başka bir havlu alıp saçlarımdaki suyu sıkmaya başladı.

Onun her nazik hareketindeki özen kalbimi bir kez daha paramparça ediyor. Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor ve yanaklarımdan gözyaşları süzülüyor. Draven saçımı kurutmayı bitirirken yüzümü yumuşak havluya gömüyorum.

İşini bitirdiğinde, kollarını bana doluyor ve beni sıcak bedenine sıkıca bastırıyor. Bir süre öylece kalıyoruz. Başım öne eğik ve yüzüm hala havluya gömülü halde, vücudumun titremesi geçene kadar onun güçlü kollarının arasında kalıyorum.

Sonra beni tekrar kucağına alıp yatak odasına geri taşıdı.

Odayı aydınlatan ışıltı, uzun süre içinde bulunduğum soğuk sudan sonra odayı daha da sıcak ve davetkar kılıyor.

Draven beni çift kişilik yatağın koyu mavi çarşaflarının üzerine bıraktıktan sonra duvardaki ahşap komodine doğru yürüdü ve gümüş bir saç fırçası aldı. Ben de yumuşak yatağın kenarında oturup ağlamayı bırakmaya çalışırken, Draven geri döndü ve yatağa çıktı.

Yatağın üzerinde arkama yerleşip saçlarımı taramaya başladı. Güçlü bedeni arkamda sabit bir sıcaklık oluşturarak beni bir arada tutuyordu. Saçlarımdaki düğümleri nazikçe tararken yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. Arkamdaki kaslı bedeninin hissi ve saçlarımdaki rahatlatıcı fırça darbeleri o kadar yatıştırıcıydı ki, her fırça darbesinde kendimi biraz daha toparlayabiliyordum.

İşini bitirdiğinde ve bana o sakinleştirici hissi vermeye devam edebilmek için zaten pürüzsüz olan saçlarımı okşadığını hissettiğimde, yanaklarımdaki gözyaşları nihayet durmuş ve kendimi tekrar toparlamayı başarmıştım.

Hâlâ o yumuşak, sıcak havluya sarılı halde arkamı dönüp kendimi tamamen yatağa çektim, böylece Draven'la yüz yüze gelebildim. Gözlerimle karşılaştığında, gözleri endişe ve sevgiyle doluydu, bu da göğsümü tekrar sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim kısık ve gergin çıkıyordu.

Sesini duyunca gözlerinde bir anlık acı belirdi ve saç fırçasını koyu renkli ahşap komodinin üzerine bıraktıktan sonra tekrar bana yaklaştı. Kollarını bana dolayarak beni göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı.

Aniden onun sıcaklığını hissetme özlemiyle, havluyu atmak için ondan biraz uzaklaştım. Nemli kumaş, yatağın yanındaki yere fırlattığımda havada uçuştı. Sonra tekrar Draven'ın göğsüne gömüldüm ve ikimizi de yumuşak koyu mavi çarşafların üzerine yatırdım. O da kollarını tekrar bana doladı ve beni sıkıca kucakladı.

Vücudundan yayılan olağanüstü sıcaklık benimkine de geçiyor, içimde yayılmaya başlayan o korkunç soğukluğu eritiyor. Onu sıkıca kucaklıyorum, yanağımı sert göğsüne yaslıyorum ve gece sisinin ve közlerin sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum.

Sırtımı nazikçe okşamaya başladı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kalbim sevgiyle dolup taşıyor. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilen bu mükemmel adama duyduğum sevgiyle. Havlular, saç fırçası, nazik bakım ve bu mükemmel soru. "Ne oldu?" diye sormuyor. Her şeyi anlatacağımı varsaymıyor. Bunun yerine, bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi soruyor.

Tanrıçam, bu adamı hak etmek için ne yaptım ben?

Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Haldia, Orion'un gözünü iyileştiremedi. Yoktan yeni bir göz yaratamaz."

Draven sırtımı okşamaya devam ediyor. "Duydum. Savaş kıyafetlerinin tamiri hakkında bilgi almak için yanına gittiğimde, personelinde bazılarının bu konuda konuştuğunu duydum. Çok üzölmüş olmalı."

"Öyle." Göğsüm yeniden acı verici bir şekilde sıkışıyor. "Hepimiz bunun üstesinden geleceğimizi, sonunda bir şekilde iyi olacağımızı düşünmüştüm. Ama şimdi... Şimdi, iyi olmayacağımızdan çok korkuyorum."

Beni daha da yakına çekiyor, kolunu etrafıma daha da sıkıca sararken bir yandan da sırtımı o rahatlatıcı şekilde okşamaya devam ediyor.

"Bunu atlatmak zorundayız," diye haykırdım, sesim umutsuzlukla doluydu. "Hepimiz. Çünkü her şeyi istiyorum. Seni istiyorum. Özgürlüğümü istiyorum. Arkadaşlarımı istiyorum. Hepsini. Orion da dahil. Aşk, mutluluğu, güvenliği, kahkahayı, macerayı, açık gökyüzünü ve sonsuz ufukları istiyorum. Sonsuza dek mutlu bir hayat istiyorum. Her şeyi istiyorum, Draven. Lanet olsun, her şeyi istiyorum!"

Bu son sözler, tüm hayatım boyunca bunu benden esirgeyen bu acımasız dünyaya meydan okuyan bir haykırış gibi boğazımdan koptu.

"Biliyorum. Her şeyi hak ediyorsun, Selena." Güçlü ellerini vücudumda yukarı doğru kaydırarak yanaklarımı avuçladı ve gözlerimin içine baktı. "Ve birlikte, her şeyi elde edeceğiz. Sana yemin ederim, her şeyi elde edeceğiz."

Elimi ensesine doğru kaydırıp kusursuz dudaklarını kendiminkine yapıştırdım, aniden onu hissetmeye, bizi hissetmeye ihtiyaç duydum.

Draven'in duyguları benimkilerle karışırken, aramızdaki eş bağı içimde titreşiyor, ruhumda sevgi ve ısıltılı bir haz dalgası yayılıyor.

Umutsuz öpüşmelerin arasında nefes nefese, "Seni istiyorum," diye fısıldadım. "Seni istiyorum."

O da beni öyle sahiplenici bir tutkuyla öpüyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Beni ele geçirdin. Her zaman benim oldun, küçük asi.

Yüzüme o içkiyi fırlattığından beri, tamamen ve geri dönülmez bir şekilde seninim."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Öncekinden daha yumuşak bir kahkaha ve Draven dudaklarıma doğru gülümsediğinde göğsümde gerçek bir neşe parlıyor. Birdenbire artık dünün dehşetini veya yarının belirsizliğini düşünmek istemiyorum. Sadece onunla burada olmak istiyorum. Bedenini bedenime karşı hissetmek ve onun burada olduğundan, bizim burada olduğumuzdan emin olmak istiyorum.

Vücudunu iterek üzerime dönmesini sağlamaya çalıştım. Ne istediğimi hemen anladı ve pozisyonunu değiştirerek kalçalarımın üzerine oturdu. Güçlü elleri yanaklarımı kavrarken, nefesimi kesen öpüşleriyle beni büyülemeye devam etti. Ellerimi yumuşak saçlarının arasından geçirdim, ardından parmaklarımı kaslı sırtında gezdirdim.

Ağzıma inleyerek sesler çıkarıyor.

"Bu sesin ne kadar ateşli olduğunu tahmin bile edebiliyor musun?" diye nefes nefese fısıldadım, öfkeli öpüşmelerin arasında.

Elini vücudumda aşağı doğru kaydırarak bacaklarımın arasına soktu ve ustalıkla klitorisimi ovuşturdu.

Öpüşmeyi keserek başımı geriye attım ve dudaklarımdan umutsuz bir inilti koptu.

Draven'ın göğsünden karanlık ve son derece kendini beğenmiş bir kıkırdama yükseldi ve bana anlamlı bir bakış atarken gözleri parladı. "Evet, sanırım oldukça iyi bir fikrim var."

Dudaklarımı tekrar yakalarken parmakları da klitorisimi okşamaya devam ediyor, ben de onun altındaki yumuşak mavi çarşafların üzerinde kıvranıyorum. Aniden onu içimde hissetmek için can atıyorum, parmaklarımı kaslı vücudunda aşağı doğru indiriyorum ve sonra kalın penisini elimle kavriyorum.

Göğsünden yine o mükemmel inlemelerden biri kopuyor ve ben elimi penisinin üzerinde yukarı aşağı kaydırırken tüm vücudunda bir dalgalanma oluyor. Tam olarak ne istediğimi biliyor, bu yüzden parmaklarını klitorisimden çekiyor ve bunun yerine pozisyonunu ayarlamaya başlıyor. Elimi tekrar sertleşmiş penisinin üzerinde yukarı aşağı gezdirip, zevkten titremesini izledikten sonra, kalçalarını hareket ettirip penisi girişime dayanana kadar onu bırakıyorum.

Sert bir hamleyle kendini içime soktu. Nefes nefese, öpüşmeyi tekrar kestim ve zevk içimde zonklarken başımı bir kez daha geriye attım. Draven

birkaç saniye daha öyle kaldı, sonra yarıya kadar geri çekildi ve tekrar içeri girdi. Onun beni tamamen doldurmasının verdiği hisle inledim.

Güçlü parmakları çeneme dokunuyor ve başımı geriye doğru eğerek gözleriyle buluşmamı sağlıyor. Buluştuğumuzda, bakışları sabit alevler gibi yanıyor.

“Her şeyi alacağız.” Kalçasını tekrar ileri itmeden önce geri çekildi. “Biz.” Ciddi bakışları gözlerimden ayrılmadı, bir kez daha geri çekildi ve sonra tekrar sertçe içeri girdi. “Alacağız.” Bir başka buyurgan itiş. “Alacağız.” İtiş. “Siktir git.” Penisini içimde derin bir noktaya çarptı. “Her şeyi.”

Göğsümdeki o korkunç gerilim nihayet hafifliyor. O ıslıl ıslıl altın rengi, kesinlik dolu gözlere bakarken, yerine umut ve güven ruhuma yayılıyor. Birdenbire kendimi on kat daha hafif hissediyorum.

Ellerimi kaslı vücudunda yukarı doğru kaydırarak yanaklarını avuçladım ve dudaklarını nazik bir öpücükle kendiminkine yaklaştırdım. “Seni seviyorum, Draven. Gücünü seviyorum. Kırılganlığını seviyorum. Ve sonsuza dek seninle birlikte olmayı dört gözle bekliyorum.”

Titrek bir nefes verdi. Gözlerini kapalı tutarak, bedenlerimiz birleşmiş haldeyken alnını benimkine yasladı. Koca bir dünyayı bir arada tutabilecek kadar güçlü bir aşk, aramızdaki eş bağında titreşiyordu.

“Ben de seni seviyorum Selena. Bu güzel, karmaşık ve kesinlikle şaşırtıcı dünyayı seninle birlikte görmeyi dört gözle bekliyorum.”

Dudaklarına doğru gülümsüyorum.

Parmakları kaburgalarımın yanından aşağı doğru kayıyor, tenimde şimşekler çakıyormuş gibi bir his uyandırıyor, o ise kalçalarını istikrarlı bir şekilde itmeye devam ediyor. Ellerimi yanaklarından aşağı kaydırıyorum. Avucumu gürleyen kalbinin üzerine koyarken, diğer elimi de yanımda yatakta desteklediği kolunun üzerinden aşağı indiriyorum. Kasları ellerimin altında kıpırdanıyor.

İçimde tıpkı parıldayan bir dalga gibi haz yükseliyor.

Kalçalarının her sahiplenici hareketiyle, orgazmın eşiğine giderek daha da yaklaşıyorum.

Parmaklarını tenimde tahrik edici bir şekilde gezdiriyor, göğsümün kıvrımlarını takip ediyor. Zevkten bir titreme geçiyor ve dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor. O sesi, omurgamı ürperten tutkulu bir öpücükle benden alıyor.

İçimdeki o gerilim, onun kalçalarını hareket ettirip çenemi öperken aramızdaki eş bağı sayesinde hissettiğim zevkle daha da güçlenerek titriyor.

Dudakları kulağımın altındaki hassas noktaya değdiği anda, penisi de içime derinlemesine girdi.

Ruhumda tarifsiz bir haz patlaması yaşanıyor.

Dudaklarımdan inlemeler dökülüyor ve Draven'ın penisi bana defalarca sertçe girip çıkarken iç duvarlarım onun penisinin etrafında sıkılaşıyor, penisi o mükemmel noktaya tekrar tekrar vuruyor.

"Draven," diye nefes nefese söyledim.

Yakışıklı yüzünde zevk dalgaları beliriyor ve o da boşalırken kalın penisi içimde zonkluyor. Göğsünün derinliklerinden titreyen inlemeler yükseliyor.

Yüzünü tekrar kendime doğru çekip dudaklarından o inanılmaz inlemeleri çalıyorum. O da bana yumuşak ama ısrarlı bir şekilde karşılık veriyor. Sonra, birleşmiş bedenlerimizdeki titreşimli zevk yavaşça kaybolurken, alnını alnıma yaslıyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bu anın bitmesini istemiyorum. Sonsuza dek onunla burada kalmak istiyorum. Bu mükemmel küçük baloncukta. Sadece ikimizin olduğu, başka hiçbir şeyin önemli olmadığı, gizli bir an.

İşte böyle olması gerekiyor. Geleceğimin böyle olmasını istiyorum.

Eşimi daha sıkı kucakladıkça çelik gibi bir his vücuduma işliyor.

Her şeyi istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sabah olduğunda, kırık kalbim kendini yeterince toparlamış ve yeni bir güne başlayabilecek durumda hissediyordum. Daha doğrusu, Draven onu toparlamıştı. Bütün gece beni sıkıca kucakladı ve onun sıcaklığını ve teselli edici gücünü hissetmek, her şeyin yolunda gideceğine, bunun üstesinden gelebileceğimize, bunu başarabileceğimize yeniden inanmamı sağladı.

Giyinmekte olan adama şöyle bir göz attım. Üzerinde sadece pantolonu ve zırhının altında giydiği o dar siyah tişört vardı, bu yüzden her hareketinde mükemmel şekillendirilmiş göğsündeki, sırtındaki ve kollarındaki kasların kasıldığını görebiliyordum.

Orion'un son derece yetenekli personeli sayesinde, dövüş kıyafetlerim odamıza yeni gibi teslim edildi. Dudaklarımı ısırırken, hâlâ Draven'ı izliyorum ve koyu mavi kısa geceliğimin etek ucuna uzanıyorum.

"Bana öyle bakmaya devam edersen, tüm çabalarımı boşa çıkarırsın," diyor Draven, gözünün ucuyla bana bakarak.

Onun beni izlediğini fark etmediğim için neredeyse şaşkınlıktan yerimden sıçradım. Kendimi hızla toparlayıp kaşlarımı kaldırdım. "Ne çaba?"

"Bana öyle bakmaya devam edersen, az önce giymek için onca zahmete girdiğim tüm bu kıyafetler tekrar üzerimden çıkacak."

Memnuniyet dolu bir kahkaha dudaklarımdan döküldü ve ona kaşlarımı oynattım.

Yanıma doğru yürüdü ve ellerini saçlarımin arasına daldırdı. Başımı buyurgan hareketlerle geriye doğru eğerek, kalbimin hızla çarpmasına neden olacak kadar derin bir öpücük verdi.

"Ah, gerçekten de bir baş belasısın, değil mi?" diye mırıldandı.

Dudaklarına doğru gülümsüyorum.

Ancak ben cevap vermeden önce kapı çalındı.

"Komutan Ryat," diye seslendi bir erkek sesi.

Son bir öpüşmenin ardından, bu sefer çok daha yumuşak bir öpüşmeydi, ikimiz de geri çekildik.

Draven kapıya doğru dönerken hafifçe içini çekti ve bana alçak sesle, "Komutanım. Artık komutan değilim," dedi.

"Sen her zaman bir komutan olacaksın." Göz kırptım ve ona sııttım. "Bunu, otoriter ve baskıcı kişiliğine sorabilirsin."

Bana lezzetli bir intikam vaat eden bir gülümseme attıktan sonra, kapının dışındaki haberciye cevap vermek için sesini yükseltti. "Evet?"

"Size dostlarınız Galen ve Lyra'nın geri döndüğünü bildirmek için gönderildim," diye yanıtlıyor. "Diana Artemesia da öyle. Herkes savaş konseyi odasında toplanıyor."

"Savaş konseyi odası mı?" diye sordum Draven'e usulca, kaşlarım şaşkınlıkla kalkmıştı. "Orion'un savaş konseyi odası mı var?"

"Doğrusu hiç şaşırmadım," diyor Draven bana, ardından haberciye sesleniyor, "Nerede o?"

"Hazırsanız sizi hemen oraya götürebilirim?" diye yanıtlıyor.

Draven, üzerimdeki kısa ipek gecelik içindeki bedenime şöyle bir baktıktan sonra, anlamlı bir bakışla, "Hemen çıkıyoruz," dedi.

Hızlıca giyindikten sonra, habercinin peşinden Orion'un savaş konseyi odasına gidiyoruz.

Açık kapıya doğru son mesafeyi yürürken kalbim tedirgince çarpıyor. Orion'u, Haldia'nın bahçesinde Isera ile olan o anına tesadüfen şahit olduğumdan beri görmemiştim ve bugün ne halde olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Haberci kolunu uzatarak açık kapıyı işaret etti ve sonra geldiğimiz yoldan geri döndü.

Draven ile birlikte eşiği geçip büyük toplantı odasına girdiğimizde derin bir nefes aldım.

Odanın ortasında, yerin büyük bir kısmını kaplayan devasa bir masa bulunuyor. Kapının tam karşısındaki duvarda, şehrin arka kısmını çevreleyen heybetli taş kayalıklara ve devasa şelalelere bakan büyük pencereler var. Sağımızdaki duvarda, hepsi parşömenler ve deri ciltli kitaplarla dolu kitaplıklar sıralanırken, solumuzdaki duvarda ise tüm duvarı kaplayan büyük bir harita yer alıyor.

Derin bir nefes aldığımda ciğerlerimi dolduran yemek kokusuyla midem guruldadı. Masayı hızla gözden geçirdim ve tam bir kahvaltı ziyafetinin hazırlandığını fark ettim. Bir tarafta parıldayan tabaklarda sahanda yumurta ve sosis, ızgara balık ve otlu fırında patatesler beklerken, diğer tarafta meyve, peynir ve ekmek bir arada duruyordu.

Orion, "Sonunda," diye ilan etti. "Siz gelmeden önce yemeğin soğuyacağından korkuyordum."

Bakışlarımı, duvardaki dev haritanın önünde, sırtı bize dönük duran Unseelie Kralı'na çevirdim. Ama içeri girdiğimizde, sonunda bize doğru döndü.

Her zamanki gibi, koyu mavi, siyah ve gümüş renklerde güzel bir resmi kıyafet giymiş ve başında sivri uçlu siyah tacını takmış. Şimdi, sol gözünün üzerinde zarif bir siyah göz bandı da var. Bu göz bandı, karmaşık bir desende parıldayan gümüş ipliklerle süslenmiş ve bu desen hem kıyafetine hem de tüm kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyor. Kaşından geçen yara izinin kenarları, koyu kumaşın üstünde ve altında hafifçe görünüyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve nefes almaya bile zar zor cesaret edebiliyorum.

Ama Orion her zamanki gibi bize sırtır ve kalan gözü de normal bir şekilde parlayarak, "Eğer ikiniz de sabahleyin hızlı bir seks yapmaya karar verdiğiniz için geç kalırsanız, çok kızacağım," der.

"Benimle uğraşan hiç kimse çabuk sinirlenmez." Draven ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kaşını kaldırdı. "Hızlı nişan alıyor olman, herkesin hızlı nişan aldığı anlamına gelmez, prensim."

Orion'un yüzünde yoğun bir rahatlama ve minnettarlık ifadesi belirir, ancak bunu tekrar şeytani bir gülümsemenin ardına saklamayı başarır. "Dikkatli ol şimdi, canavar. Yoksa tüm kahvaltımı cinsel yeteneklerimi acı verici ayrıntılarla anlatarak geçirebilirim."

İşte o zaman fark ediyorum. Draven'ın benden nefret etmesini sağlamaya zorlandıktan sonra diğerlerinin benimle yaptığı hatanın aynısını şu anda yaptığımı fark ediyorum. O zamanlar bana bakışlarından, bana karşı davranış biçimlerinden nefret ediyordum.

Orion da aynı şekilde.

O, bizim acımamızı ve üzgün, sempatik bakışlarımızı istemiyor. Etrafında diken üstünde yürümemizi istemiyor. Ona her zamanki gibi davranmamızı istiyor. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. İşte ben de tam olarak bunu yapacağım.

“Lütfen yapma,” diye araya giriyor Lyra, masanın yanında neredeyse ayakları üzerinde zıplayarak. “Açlıktan ölüyorum ve sosis yerken senin seks hayatından bahsetmeni hiç istemiyorum.” Turuncu gözleri yaramazlıkla parlıyor, bakışlarını Orion'dan Alistair'e çeviriyor. “Çünkü sosisleri gerçekten çok seviyorum.”

Alistair sendeledi, yüzü kıpkırmızı oldu.

Kahkaha krizine girdim. Kendimi tutamadım. Yaşanan her şeyden, içimdeki tüm gerilim ve endişeden sonra, bu konuşmanın absürtlüğü o kadar inanılmaz ki kendimi gülmekten alıkoyamadım.

Ve anlaşılan tek ben değilim.

Karşı duvardan Galen başını sallayıp kıkırdarken, Diana da gülümsemesini bastırmaya çalışıyor gibiydi. Yanlarında, Lavendera ve Kuruad Kraliçesi gözlerinde bir parıltıyla bu konuşmayı izliyorlardı. Hatta kollarını kavuşturmuş pencere pervazına yaslanmış Isera'nın bile dudaklarında belirgin bir eğlence ifadesi vardı.

"Pekâlâ, o zaman yemek yiyelim," diye duyurdu Orion.

Hepimiz masaya doğru yürürken ve otururken botlarımızın sürtünme sesleri ve sandalyelerin gıcirtısı duyuldu. İlk birkaç dakika boyunca hepimiz tabaklarımıza yemek doldurduk ve memnuniyetle sessizce yedik. Kızarmış yumurtanın ilk lokması ağzımda eriyene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim bile.

Draven'ın bana göz ucuyla bakmasına neden olan hafif bir inilti ağzımdan dökülüyor. Mabona'nın memeleri, sanki yıllardır yemek yememiş gibiyim. Yemeklerin tadı muhteşem. Şimdiye kadar yediğim her şeyden daha iyi. Gerçi bunun yemekle değil, daha çok birlikte olduğumuz kişilerle ilgili olduğunu düşünüyorum. Tüm arkadaşlarınız ve sevdiklerinizle birlikte yemek yemenin özel bir yanı var.

Sevdiklerimin hepsinin burada olmadığını hatırladığımda göğsümde ani bir acı saplanıyor. Annem ve babam burada değil.

Büyü gücümü kullanma isteği içimde yeniden alevleniyor. Zihnim bana yalvarıyor bunu yapmam için. Sadece bir kez. Sadece kısa bir süreliğine. O acıyı dindirmek için.

Çatalımı sıkıca kavrayarak, dün gece zindanda yaptıklarımın anısı zihnimde tekrar canlanırken, içimdeki o düşünceye karşı umutsuzca mücadele ediyorum. Bir daha böyle kontrolümü kaybetmeyeceğim. Kaybetmemeliyim. Bu yüzden o ısrarcı sesi zihnimin köşelerine geri

itıyorum ve saf irade gücüyle, önümdeki yemeğe ve etrafımdaki insanlara odaklanıyorum.

"Peki, sonuç ne?" diye soruyor Draven, dostane bir sessizlik içinde.

Galen, Lyra'ya bakmadan önce, "Mavi Klan bizimle," diye yanıtladı.

"Turuncu Klan da öyle," diye onaylıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve ekliyor: "Tanaka aslında bu konuda gerçekten heyecanlıydı. Bu ayaklanmanın uzun zamandır beklendiğini söyledi."

Draven hafif bir gülümsemeye ikisine de başıyla onay verdi. Sonra Diana'ya döndü. "Peki ya Brown Klanı?"

Diana, "Onları yakalamıştım," diye başlıyor. Bıçağını ve çatalını bırakıp kaşını kaldırıyor ve Draven'a anlamlı bir bakış atıyor. "Sonra Kander von Grafı öldürdüğü haberi geldi."

Draven yüzünü buruşturur ama sesi pişmanlık duymadan şöyle der: "Yapmak zorundaydım. Hafıza büyüğü çok tehlikeli."

"Katılıyorum. Ama Brown Klanı bundan memnun değildi. Kander'i seviyorlardı. Ve eğer onu böylece öldürebiliyorsanız, bir gün uyanıp onları da öldürmeye karar verebileceğinizi söylediler."

Draven'ın dudaklarından rahatsız edici bir homurtu döküldü ve elini yüzüne sürdü. "Yani katılmayacaklar mı?"

"HAYIR."

"Çok inatçılar. Hep çok inatçılar. Lanet olası dağlarından bile beterler."

Diana sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama onlar da Buz Yürekler'i desteklemeyeceklerini söylediler. Buz Yürek Hanedanlığı'na karşı hiçbir sevgileri yok ve kendi klanları üzerinde tam özgürlük ve kontrol kazanmak istiyorlar."

"Ama onlar da bana güvenmiyorlar."

"Hayır. Ama bu savaşta bize karşı savaşmayacaklar. Buz Yürekler onları neyle tehdit ederse etsin." Omuz silkerek, dalgalı kahverengi saçlarının mor ejderha pullu zırhının üzerinde dalgalanmasına neden oldu. "En azından inatçılıkları karşılıklı."

"Evet, sanırım öyle."

"Ortaklıklardan bahsetmişken," diye söze girdim, bakışlarımı Diana'dan masanın kenarında sessizce yemek yiyen Lavendera'ya çevirerek. "Periler ve ejderha şekil değiştirenler arasındaki ortaklığın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Birkaç saniye daha, pembe ve mor gözleri bulanık bir şekilde kalırken yemeye devam ediyor. Sonra gözlerini sertçe kırıyor ve varlığını, Kuru

Peri Ana ile paylaştığı zihninin ön planına zorla geri getiriyor. Başını çevirip bakışlarımla karşılaşılıyor ve sadece "Evet" diye yanıtlıyor.

İçimde bir umut yeşeriyor. "Peki, bu nedir?"

"Bu, bir peri ile bir ejderha şekil değiştiricisi arasında kurulan bir bağıdır."

"Tıpkı eşler arasındaki bağ gibi mi?"

"Hayır. Eş bağı kalıcı ve önceden belirlenmiş bir bağıdır. Çok samimi bir bağıdır. Biz buna birlik bağı diyoruz ve bu bağ, herhangi bir peri ile ejderha şekil değiştirici arasında herhangi bir zamanda kurulabilir. Her iki kişi de bağı istediği zaman sonlandırabilir ve isterse yeniden kurabilir. Ancak ejderha şekil değiştiricinin ejderha formunda olması gerekir."

İçimde bir heyecan kıvılcımı yükseliyor. "Yani bize bunu nasıl yapacağımızı öğretebilirsiniz?"

"Yapabilirim." Bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. "Ama yapmayacağım. Ağaçların Ruhunu bana getirene kadar yapmayacağım."

Isera gözlerini kısarak, "Bu ortaklık hem bizi hem de ejderha şekil değiştiricileri daha güçlü kılmak için kuruldu. Ağaçların Ruhunu sana ulaştırmak için buna ihtiyacımız olabilir." dedi.

"Belki söylersin. Ama yine de sana söylemeyeceğim."

Masadaki birkaç kişi homurdandı. Ben de dahil. Sanki huysuz bir ergenle konuşuyormuşuz gibi geldi. Altı bin yıllık son Seelie Kraliçesi'nin kızıyla değil.

"Lavanta," diye başlıyorum. "Elde edebileceğimiz tüm avantajlara ihtiyacımız olacak."

"Anlamıyorsun," diye tersledi. Güzel yüzünde bir an öfke ve çaresizlik belirdi. "Bu benim tek kozum. Onsuz, Ağaçların Ruhunu bulmaya öncelik vereceğinden emin olamam."

"Size yardım edeceğimize zaten söz verdik."

"Sana güvenmiyorsam kusura bakma." Bana sert bir bakış attı, ama gözlerinde derin bir acı da vardı. "Daha önce de sözde arkadaşım olan insanlar tarafından ihanete uğradım."

Ona daha önce de bir kez ihanet ettiğini söylemek üzereydim ki, Frostfell dışındaki o ormanda bize anlattıklarını hatırladım. Arkadaşlarının onu kendi hayatları karşılığında Buz Kalpliler'e nasıl sattığını.

Ağzımı yavaşça tekrar kapatarak Lavendera'yı inceliyorum. Ona gerçekten bakıyorum. Evet, huysuz bir ergen gibi davranıyor olabilir. Ama bazı yönlerden, sanırım hala öyle. Buz Kalpler onu yakalayıp kafasına

ölümsüz bir peri yerleştirdiğinde on dokuz yaşındaydı. Bu, gelişimini çok etkilemiş olmalı.

“Ejderha çeliğini neden Buz Kalpler üzerinde hiç kullanmadın?” diye sordu Orion, rahatsız edici sessizliğin içine aniden. Ancak rahatsız görünmüyordu. Her zamanki gibiydi. Sanki bir şeyler planlıyormuş gibi. “Ejderha çeliğini kullanıyordun, diğer ejderha şekil değiştiricilerin içine koyuyordun. Neden Buz Kalpler'e dokunup, Ağaçların Ruhu'nun nerede olduğunu sana söylemelerini sağlamadın?”

“Gerçekten de onu elimde tutarken bana hiç yaklaşımlarına izin verdiklerini mi düşünüyorsun?” diye alaycı bir şekilde sordu. “Hem ayrıca, onlara saldırmaya ve zorla vermeye çalışsaydım, sadece bir şansım olurdu. Başarısız olsaydım, bu onların bana Ağaçların Ruhu'nu asla vermeyeceklerini garanti ederdi.” Ona sert bir bakış attı. “Neden onu anılarında nereye sakladıklarını bulamıyorsun?”

Bu tarz sorulara cevap vermekten bıkmış gibi derin bir iç çekti. "Zihin okuyamıyorum. Sadece kötü anıları görebiliyorum."

"O halde bunları inceleyip bulabilir misiniz bir bakın."

“Altı bin yıllık birikmiş anılar var. Hepsini tek tek incelemek çok uzun sürerdi. Tam olarak neye benzediğini bilmem gerekirdi ki, anılar arasında hızlıca gezinip sadece onu arayabileyim.”

Kadın aniden ayağa fırlayınca sandalye yere sürtündü. Kitaplıklardan birine doğru ilerleyip bir parşömen ve çeşitli renklerde bir demet kalem çıkardı. Sonra oturdu ve tek kelime etmeden bir şeyler çizmeye başladı.

Hepimiz birbirimize baktık. Tabii, Dryad Kraliçesi hariç, o sadece Lavendera'yı izliyordu.

“Ne olursa olsun,” diye söze başladım ve o çizmeye devam ederken diğerlerine baktım. “Ağaçların Ruhunu daha sonra arayacağız. Önce Altın Klanı ile başladığımız işi bitirmemiz gerekiyor.”

Orion, kasvetli bir şekilde başını sallayarak, "Haklı," dedi. "Her an gelip sarayımın etrafındaki koruma büyülerini yok edebilirler. Bu yüzden acele etmeliyiz."

Kollarımı masaya dayayarak öne eğildim ve yüzlerine baktım. "İkisiyle aynı anda başa çıkamayız. Onları ayrılmaya zorlamamız gerekiyor."

Galen bana kaşını kaldırarak baktı. "Peki bunu nasıl yapacağız? Ayrıca, Altın Klanı'yla ilgili neler olduğunu bize anlatabilir misiniz?"

Orada olmayan herkes, Buz Yürekleri bizi aldıktan sonra neler olduğunu ve Altın Klan ile olan durumu anlattığımda kaşlarını kaldırıyor.

Sözümü bitirdiğimde Galen, "Vay canına," diyor. "Bu..."

"Bitti," diye araya girdi Lavendera. Masadan kağıdı hızla çekip Orion'a vermemiz için sola doğru uzatırken kağıt hışırdadı. "Ağaçların Ruhu işte böyle görünüyor."

İnanılmaz derecede detaylı olan ve tüm bir ormanı, ayrıca Ağaçların Ruhu olduğunu tahmin ettiğim yuvarlak nesneyi gösteren çizime şöyle bir göz atıyorum. Çizimi alıp Draven'a veriyorum, o da Orion'a iletiyor.

"Bu..." diye başlıyorum, çiziminin kalitesinden gerçekten hayrete düşmüş bir halde, "inanılmaz."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler. Eskiden çizmeyi çok severdim, ta ki..." Sözünü yarım bırakıp yumuşak bir sesle, "Her şeyi." dedi.

"Öyleyse, Altın Klan meselesine geri dönelim," diye hatırlatıyor Galen masanın diğer tarafından.

"Doğru, evet." Bakışlarımı ona çevirdim. "Şimdi yapmamız gereken tek şey—"

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri yankılanıyor.

O kişi daha kapıya ulaşmadan önce, onumuz birden ayağa fırladık ve etrafına döndük.

Bir saniye sonra Grey, savaş konseyi odasına kayarak girdi. İri gözleri hemen Orion'a kilitlendi. "Majesteleri."

İçime bir endişe dalgası yayılıyor ve nedense onun ne söyleyeceğini önceden biliyorum.

"Buz Kalpler, bir sürü gümüş ejderhayla birlikte korumalarımıza doğru uçuyorlar. Ve Hana. Ve Tanrı'nın Kutsadığı Severin."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Unseelie Mahkemesi'nin koruma alanlarının dışındaki geniş otlaklara doğru portaldan hızla geçerken, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Kalın gri bulutlar gökyüzünü kaplamış, güçlü rüzgarlar manzarayı kasıp kavurarak otları titretiyordu. Ve işte ufukta, önlerinde iki devasa ejderha bulunan bir gümüş ejderha birliği vardı.

Buz Yürekler geldi.

Ah Tanrıça, keşke Kuruad Kraliçesi ve Lavendera da bize katılsaydı. Ama Kuruad Ana hala Lavendera'nın kafasında hapsolmuşken, Kuruad Kraliçesi onu tehlikeye atmayı göze almayacak.

"Bunun için diğer ejderha klanlarına ihtiyacımız var!" diye bağırdı Draven, Galen, Lyra ve Diana ile birlikte çimenlerin üzerine doğru koşmaya başlarken. "Dördümüz tek başımıza bu kadar çok gümüş ejderhayla başa çıkamayız." Başını çevirip omzunun üzerinden Orion'a baktı. "Grey'e onları buraya getirmek için portallar açmaya başlamasını söyle."

Grey, kralına bakar; kral da başıyla onaylarcasına çenesini aşağı indirir. Önceki portalını yere çarptıktan hemen sonra, bir başkasını çağırmaya başlar.

"Selena, benimlesin," diye sesleniyor Draven. "Alistair, Lyra ile git. Isera ve Orion, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Ve Diana..."

Yeşil gözlerini ona çevirdi. "Halkımdan daha fazla kişi buraya gelir gelmez."

Ardından, Draven daha cevap veremeden, Lyra bir ejderhaya dönüşür. Draven, Lyra ve Galen de hızla aynı şeyi yaparlar. Siyah duman çimenlerin üzerine yayılır. Duman dağılmadan önce, Alistair hızla dumanın içine ve Lyra'ya doğru koşar.

Gökyüzünde, gümüş ejderhalardan oluşan küme hızla yaklaşıyor.

Draven ve diğerleri kanatlarını çırparak yerdeki siyah dumanı dağıttılar. Ona doğru hızla ilerledim. Kuyruğunu bana doğru savurdu ve ben de üzerine atladım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, omurgası boyunca koştum ve boynunun omuzlarıyla birleştiği yere yerleştim. Ellerim önümdeki dikenleri kavradığı anda, havaya fırladı.

Yukarı doğru hızla yükselirken midem bulanıyor.

Dikenleri sıkıca kavradım, ama Draven hızla dengesini sağlayarak Unseelie Mahkemesi'ni koruyan muhafızların önünde havada süzölmeye başladı. Galen ve Lyra da ona destek olmak için yanlarına uçtular. Lyra'nın sırtında oturan Alistair ile kısa bir bakış alışverişinde bulundum.

Biraz sağımızda, Diana da havada süzölüyor, mor kanatlarıyla yavaş vuruşlarla havayı çırpıyor. Ama sürekli Grey'in eskiden olduğu yere bakıyor. Grey çoktan portalından geçip gitmiş olmalı.

İleride, Buz Yürekleri ve gümüş ejderhaları yaklaşıyor.

Derin bir nefes alıyorum ama bu beni sakinleştirmeye hiç yardımcı olmuyor. Bu kadar çabuk buraya geleceklerini düşünmemiştim. Diğer klan liderlerini bile henüz buraya getiremedik. Onlar olmadan hayatta kalamayız.

Ah Tanrıça, keşke Grey, Büyük Oyunlar sırasında yaptığı gibi, bir kişi portaldan geçtiği anda herkesi buraya ışınlatabilseydi. Bu bize çok zaman kazandırırđı. Ama görünüşe göre bu sadece Hana'nın kontrol ettiği bir cep gerçekliğinin içinde olduğumuz için işe yarıyordu. Şimdi, onun portaldan geçmesini, onları almasını ve sonra kendi başlarına geri dönmelerini beklememiz gerekecek. Ama o zamana kadar çok geç olabilir.

Aşağıda, Draven gerginliğini hissedebiliyormuş gibi alçak bir homurtu sesi çıkarıyor.

Buz Kalpler yaklaşıyor. Neredeyse buradalar. Bir dakikadan az kaldı, sonra tam tepemizde olacaklar.

Yutkunuyorum ve sonra tekrar derin bir nefes almaya çalışıyorum.

Ama hain zihnimin derinliklerinde, beynim heyecanla fısıldıyor. Çünkü bir savaş demek, sihrimi tekrar kullanmam gerekecek demek. Ve o zaman, en azından o sarhoş edici zevk duygusunu bir kez daha hissedeceğim.

Gümüş ejderhalar bize doğru hızla yaklaşırken kanatlarının havada çıkardığı gürültü duyuluyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Draven kısık bir hırıltı çıkarır, Lyra ve Galen de benzer seslerle karşılık verir.

Buz Kalpler çenelerini açar.

Buz alevleri bize doğru yükseliyor.

Draven aniden yukarı doğru fırlarken Lyra ve Galen yanlara doğru hızla kaçarken keskin bir nefes aldım. Dikenleri iki elimle sıkıca kavrayarak, üçü de havada hızla saldırırken onlara sıkıca tutundum. Buz Kalpler kükredi ve arkalarındaki gümüş ejderhalar bir anlığına formasyonlarını bozdu; Draven doğrudan onlara doğru ilerlerken Galen ve Lyra da yanlardan onlara ejderha ateşi püskürttü.

Lyra'nın sırtında olan Alistair, sihirini kullanarak diğer yönlere de alevler püskürtmeye başlar.

Önceden son derece düzenli olan hatlarında panik dalgaları yayılırken, kendilerini yeniden yönlendirmeye ve bu yeni tehditle nasıl başa çıkacaklarını anlamaya çalışıyorlar. Bane, onları tekrar düzene sokmak için bir kez daha kükreirken, Draven'ın etrafında fırtına bulutları ve şimşekler, çalkalanan siyah bir deniz gibi oluşuyor.

Büyümü çağırarak, göğüslerindeki kemik beyazı korku kıvılcımlarına doğru itiyorum.

Ne yazık ki herkes korkmuyor. Ama gümüş ejderhalardan en az üçünün, Ölümün Gölgesi ile karşılaştıklarında göğüslerinde küçük bir korku alevi belirliyor. Bu alevlere tutunarak, daha da parlaklaşana kadar sihrimi onlara aktarıyorum.

O üç ejderha hafifçe geriye doğru sıçradı ve yanlarındaki ejderhalar da bize doğru son mesafeyi kapatırken neredeyse onlara çarpacaklardı.

Şimşekler havayı yarıyor. Bağlantılarıma daha fazla sihir yüklüyorum.

Üç ejderha tamamen saf dışı kalıp hızla uzaklaşırken, boğazlarından hayvansı dehşet çığlıkları kopuyor. Onların kaçışını izlerken yüzümde şeytani bir sırıtış belirliyor.

Ancak bu durum kısa sürer çünkü Bane ve Jessina birlikte Draven'ı hedef alarak ileri atılırlar.

İçimde panik çınlıyor ve Jessina'nın göğsüne doğru ittiğim devasa, mor bir acı alevi yaratıyorum. Ruhum, temas ettiğinde gelecek olan zevkin beklentisiyle titriyor.

Ama tam bunu yapacakken, görünmez bir kalkanla çarpışıyor.

Ani duruş o kadar sarsıcı ki, gerçekten geriye doğru irkildim. Ama tepki vermeye bile vaktim olmadı, çünkü Bane ve Jessina Draven'a ulaştılar.

Draven kükrer ve onlara doğru ejderha ateşi püskürtürken, önlerinden gelen fırtına rüzgarları da onları Draven'a ulaşmadan geri çekilmeye zorlar. Öfkeyle homurdanırlar ve ona buz alevleri püskürtürler. Ancak Galen ve Lyra, Alistair'in de yardımıyla, ateş Draven'a ulaşmadan önce saldırıyı engellemeyi başarırlar.

Başka bir acı alevi yaratıyorum ve onu Bane'e saplamayı deniyorum.

Ama tıpkı Jessina'da olduğu gibi, benim büyüm de görünmez bir kalkanla çarpışıyor.

İşte o zaman onları görüyorum. Hana ve Severin, Tanrı onları kutsasın. Jessina ikisini de pençelerinde tutuyor. Anlıyorum. Buz Kalpler'in emriyle, Hana, Severin'e ejderha çeliği aracılığıyla, Buz Kalpler'i saldırılardan koruyacak bir tür kalkan yaratmasını emretmiş olmalı.

Midem alt üst oldu.

Büyü saldırılarını mı yoksa tüm fiziksel saldırıları mı engellediğini bilmiyorum ama bu iyi değil. Hiç iyi değil.

Bane, kanatlarına nişan alarak ileri atılırken Draven ani bir manevrayla savrulur. Saniyeler sonra pençeleri, Draven'ın sağ kanadının olduğu yerde havayı tırmalar. Kalbim panikle dolar.

Lyra ve Galen hem Draven'a yardım etmeye hem de gümüş ejderhaların geri kalanını uzak tutmaya çalışırken, havada ejderha ateşi dalgalanıyor. Alistair, Lyra'nın kör noktalarına ateş püskürterek, gümüş ejderhalar ileri atılırken onun saldırıya uğramasını engelliyor.

Etrafımızda fırtına rüzgarları uğulduyor ve şimşekler gökyüzünü yarıyor; Draven ise Buz Kalpleri'ni hem bizden hem de koruma büyülerinden uzak tutmaya çalışıyor.

Gümüş bir ejderha ona doğru hızla yükseliyor.

Mor bir acı alevi çağırarak, onu ejderhanın göğsüne saplıyorum. Büyülü bir kalkanı olmadığı için, büyüm ona yeterince güçlü bir şekilde çarpıyor ve ejderhanın çığlık atmasına ve havada geriye doğru sıçramasına neden oluyor.

Büyüm temas ettiği anda tüm vücudumda bir zevk dalgası yayılıyor. Bu inanılmaz hissin tadını çıkarırken, zevki hızla artırmaya başlıyorum.

Büyümün alev alev yanması sonucu ejderha acı içinde çığlık atıyor.

Bane ve Jessina, Draven'a doğru buz alevleri püskürtüyor.

Aşağı doğru hızla iniyor, onlardan zar zor kurtulmayı başarıyor. Üzerimizde buzlar çatırdıyor ama artık endişe bile hissedemiyorum.

Hissettiğim tek şey o bağımlılık yapan zevk. Büyüyü artırmaya devam ediyorum, gümüş ejderha havada çırpınıyor.

Beynimin mantıklı kısmı, "Büyüyü bırak ve başka birine odaklan," diyor.

O korkunç istek, "Biraz daha sabret" diye ısrar ediyor.

Büyüyü serbest bırakmak için kendimi zorlamaya çalışıyorum ama zihnim bu fikre karşı çıkıyor.

Draven bir başka buz ateşi akımından sıyrılıyor. Galen ve Lyra, Buz Kalplerine yanlardan gerçek ateş püskürtürken, Draven de rüzgar büyüsünü onlara doğru savuruyor. Şimşekler havayı yarıyor ve etrafımızda canavarlar gibi dönen karanlık bulutları aydınlatıyor.

Bir başka gümüş ejderha Draven'ı hedef alıyor.

Ama ilkini henüz yayınlamadım.

Çılgılık atıyorum ve Draven'ı koruma ihtiyacım o kadar güçlü ki, sonunda bağlantıyı koparmaya mecbur kalıyorum.

Acımasız, soğuk gerçeklik ruhuma geri dönüyor. Sanki boğulmadan hemen önce ciğerlerinize buz gibi su çekmişsiniz gibi. Sıcak zevkle bu cehennem arasındaki keskin zıtlık o kadar şok edici ki, neredeyse konsantre olamıyorum.

Kemik beyazı bir korku alevi çağırarak, ejderha Draven'ın bacağına çenelerini geçirmeden hemen önce onu yeni gümüş ejderhanın göğsüne saplamayı başardım.

Büyümü ona zorla uyguladığımda ejderha korkuyla çılgılık atıyor. Bu, Draven'a Bane ve Jessina'dan gelen buz alevlerinden kaçarken aynı zamanda kenara çekilmesi için gereken birkaç saniyeyi kazandırıyor. Galen, Jessina'ya öfkeyle saldırırken, Lyra ve Alistair de geri kalan ejderhaları uzak tutmaya çalışıyor ve ejderha ateşi havada kükrüyor. Ama bu kaybedilmiş bir savaş. Bir dakika içinde etrafımız sarılacak.

O gümüş ejderha hızla uzaklaşırken bile, onun korkusunu artırmaya devam ettikçe tüm ruhumda bir zevk dalgası hissediyorum.

"Bırak onu," diye homurdanıyorum kendi kendime.

Tanrıça kahretsin, sihrimi serbest bırakmalıyım ki onu başkası üzerinde kullanabileyim.

Ama bu düşünce aklımı alt üst ediyor. Çünkü o zaman o korkunç duygular tekrar geri dönecek.

Jessina hızla Lyra'ya doğru yükseliyor.

Ani yön değişikliği o kadar sertti ki Lyra neredeyse zamanında kenara çekilmeyi başaramadı. Yarım saniye sonra buz alevlerinden oluşan bir sel yanından geçti. Alistair ona ateş büyüsuyle bir patlama gönderdi ve havada buhar patlaması meydana geldi.

Ancak bu dikkat dağıtıcı olay, diğer gümüş ejderhalara saflarını yeniden düzenlemek için yeterli bir fırsat sunuyor.

Tam da tüm düşmanlar bize doğru hücum ederken, nihayet sihirimle olan bağlantımı koparmayı başardım. En yakındaki göğse mor bir acı alevi daha saplayarak onları geri püskürtmeye çalıştım, Draven ise Bane'in saldırısından sıyrıldı. Ama çok geçti. Jessina amacına ulaşmıştı.

Lyra ve Galen'in etrafını bir grup insan saracak.

Gümüş ejderhalar onlara doğru yaklaşırken panik içinde çığlık atıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mor ejderhalar gümüş ejderhalara çarpıyor. Diana, kendi adamlarından on kişiyle birlikte, Galen ve Lyra'yı tamamen kuşatmadan önce gümüş ejderhalara çarptığında, saf bir rahatlama çığlığı attım. Mor ejderhalar dişlerini ve pençelerini düşmanlarına geçirirken tiz çığlıklar havayı yarıp geçti.

Gümüş ejderhanın göğsündeki acıyı artırdıkça içimden bir zevk akışı geçiyor, ancak bir diğeri sürüden ayrılıp Draven'a doğru hızla ilerliyor.

Draven'ı koruma içgüdüm, sihir bağımlılığımın önüne geçiyor ve diğer ejderhayla olan bağlantıyı hemen kesip yeni saldırgana korku alevi fırlatıyorum. Bağlantı kesildiğinde hissettiğim sert soğukluk, zevkle yeniden dolup taşıyor.

Ejderha korkuyla çığlık atarak kaçır ve bu da Draven'a Bane'in bir sonraki saldırısından kaçmak için zaman kazandırır.

Tekrar, tekrar, tekrar, hain zihnim haykırıyor.

Büyümü serbest bırakıp başka bir ejderhaya saplıyorum. Mor acı alevini vahşi bir yangına dönüştürürken ejderha yere doğru yarı yolda düşüyor.

"Koruma büyüleri düştü!" diye bağırdı Hana, Jessina'nın pençelerinde tuttuğu Hana ve Severin'in bulunduğu yerden aniden. "Koruma büyüleri artık yok!"

Bakışlarımı Unseelie Mahkemesi'ne çevirdim.

Orion'un sarayını çevreleyen, cam üzerinde akan su gibi hafif parıltıyı artık göremediğimde kalbim yerinden oynuyor.

Jessina kükrer ve Galen, Lyra ve Mor Klan'a saldıran gümüş ejderhalar, şüphesiz ki bunun yerine Unseelie Sarayı'na doğru hızla ilerleyebilmek için

geri çekilmeye çalışırlar. Draven hâlâ Bane ile savaşıırken birkaçının geçmeyi başarmasıyla kalbim ağzıma gelir.

Sınıra doğru hızla ilerliyorlar.

"Orion!" diye bağırdım, uğultulu rüzgarların ve gürleyen kanatların arasında.

Turuncu ejderhalar, üzerlerine doğru gelen gümüş ejderhalara çarpıyor.

Rin Tanaka ve askerlerinden bazıları, hepsi ejderha formunda, gümüş ejderhalar Unseelie Mahkemesi sınırına ulaşmadan önce onlara saldırdığında, ciğerlerimden bir çığlık koptu.

Draven de başını geriye atarak kükredi. Ardından Bane'den kurtulup doğrudan Jessina'ya doğru yöneldi.

Ona buz alevleri püskürtüyor ve pençelerinde Hana ve Severin'i hâlâ tutarak yukarı doğru süzülüyor. Draven buzu gerçek ejderha ateşiyle engelliyor ve ardından fırtına rüzgarları ve şimşekleri doğrudan ona doğru savuruyor. Arkasında, Bane öfkeyle kükreyerek onun peşinden koşuyor.

Sıkı topuzumdaki saçlarım dağılırken, oturduğum yerde kalmaya çalışırken önümdeki dikenleri sıkıca kavradım. Büyümü devre dışı bırakıp Bane'e ve ardından Jessina'ya vurmayı tekrar denedim. Ama Severin'in onlar için yarattığı kalkan ne olursa olsun, büyü doğrudan sekip geri döndü.

Draven, Bane'in pençelerinden kaçmak için havada takla atarken midem bulandı. Jessina'ya şimşek fırlatmaya devam ederken, başını hızla çevirip Bane'e ateş püskürttü ve kendisine doğru akan buz alevlerini zar zor engellemeyi başardı.

Bir başka beyaz şimşek çakması havayı yararak geçti. Jessina, Hana ve Severin'i tutan sol ön bacağına neredeyse isabet edecekken tiz bir çığlık attı.

Bane yeniden öfkeyle kükredi ve ardından kör bir hiddetle ileri atıldı.

Beklenmedik bir şekilde, Draven ondan kurtulmayı başarır ve Unseelie Sarayı'na doğru hızla geri döner. Başımı hızla çevirip umutsuzca Buz Kalpleri'ni aramaya koyuldum. Jessina, Galen, Lyra, Alistair, Rin, Diana ve Turuncu Klan ile Mor Klan'ın bazı üyeleriyle şiddetli bir savaşın içinde olan güçlerinin büyük bir kısmıyla birlikte kalmıştır. Ama Bane, kara gözlerinde kör bir öfkeyle Draven'ı kovalıyor.

Draven havada hızla ilerlerken kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyor. Ama Bane çok iri ve bize hızla yaklaşıyor. Bakışlarımı Orion'a çeviriyorum.

Çimenlerin üzerinde, Orion'un ağzı kıpırdıyor. Ama kanat çırpışlarının, esen rüzgarların ve kendi kalbimin atışlarının arasında tek bir kelime bile

duyamıyorum.

Draven, Bane'in hemen arkasından hızla onun üzerinden geçiyor.

Havada siyah dumanlar patlıyor.

Ve sonra midem alt üst oldu, hızla yere doğru düşmeye başladım.

Düşerken çığlık ciğerlerimde sıkışıp kalıyor, saçlarım havada uçuşuyor.

Sonra altımda güçlü bir çift kol belirdi.

Dumanın arasından, tam yanımda ölümün bir gölgesi belirliyor. Siyah kanatları havayı çırpıyor, beni daha yavaş bir şekilde yere indiriyor. Ve altın rengi gözleri parıldıyor.

"Endişeli misin?" diye sordu Draven, dudaklarında hafif bir gülümseme belirerek.

Ona karşılık olarak gülümsedim. "Asla."

Draven, yarı dönüşmüş halindeyken tekrar hızlanıp yere doğru süzülürken, etrafımızda fırtına rüzgarları uğulduyor ve kalan dumanı dağıtıyor.

İmparator Bane, tamamen insan formunda yere düşerken şoktan donakalmış gibi görünüyor.

Ovaların yukarısında, Jessina kükrüyor.

Bu durum Bane'i sersemliğinden çıkarıyor gibi görünüyor, çünkü başını hızla sallıyor.

Ama şekil değiştirmeye çalışmadan önce, yerden üzerine buz parçaları fırladı.

"İşe yaradı!" diye nefes nefese haykırdım, Draven yere sertçe indiğinde içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

"Aslında Jessina olacaktı," diye yanıtlıyor Draven, imparatoriçeye doğru bir bakış atarak. İmparatoriçe de hızla bize doğru geliyor.

"Biliyorum." Bakışlarım, gözlerinde alev alev yanan intikamla Bane'e saldıran Isera'ya kaydı. Ve bu sefer, ondan durmasını istemeyeceğim. "Ama artık buna katlanmak zorundayız."

"Bunun bedeli çok ağır olacak."

Başımı salladım. Sonra çenemi Jessina'nın havada hızla ilerlediği yere doğru çevirdim. "Bunu hallederiz. Git Hana ve Severin'i getir."

Ensemden yakalayıp beni öfkeli bir öpücük için kendine çekti. Sonra kanatlarını açıp Orion'un durduğu yere doğru uçtu. Ama Jessina önce oraya vardı.

Devasa ejderha formu, etrafında gümüş ejderhaların turuncu, mor ve siyah ejderhalarla şiddetli bir savaş verdiği, havada süzülen ateşin içinde

sıvı yıldız ışığı gibi parılıyor. Ve Isera'nın Bane'e buzla vurduğu, imparatorun ise hem kendini savunmaya hem de aynı anda yere inmeye çalıştığı yere gözlerini dikmiş, soğuk gri gözlerinde öfke yanıyor.

Draven ona doğru ateş ediyor.

Jessina, Orion'a ulaşır.

Ve Unseelie Mahkemesi'nin etrafındaki artık görünmez olan koruma kalkanlarına doğrudan çarpıyor.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İmparatoriçe Jessina, Unseelie Sarayı'nın etrafındaki hâlâ yükseltilmiş olan koruma kalkanlarına, arkasındaki şiddetli rüzgarlar ve savaş kükremeleri arasında yankılanan bir gürültüyle vurur. Orion, koruma kalkanlarını aşmaya çalışan birini alevler içinde bırakacak cümleyi söylerken, göğsünde alevler yükselir ve çarpışmanın şiddetiyle havaya savrulur. Hızla vücuduna buz alevleri püskürterek ateşi söndürür.

Koruma kalkanlarının içindeki yere düşen Bane'in düşüşü, buz büyüsi sayesinde ancak çok az yavaşladı.

“Jessina!” diye bağıyor.

Ancak Isera, yerde beklediği yerden ona saldırılarına devam ediyor.

Draven koruma kalkanlarının sınırına ulaşır. Aşağıda, Orion, Draven'ın koruma kalkanlarından sorunsuz bir şekilde geçmesini sağlayacak doğru sözleri söyler. Unseelie Kralı'na selam verip onaylayıcı bir sırtışla Draven, tekrar çayırlara uçar ve ardından yeniden bir ejderhaya dönüşür.

Orion, koğuşlardan güvenli bir şekilde geçtiği anda, hızla arkasını dönüp bize doğru koşmaya başladı.

Jessina, koruma bariyerlerinin dışında kükreyerek, onları aşmaya ve eşine ulaşmaya çaresizce çalışıyor. Ama görünmez olsalar bile, tıpkı her zaman olduğu gibi, hâlâ yerlerinde sağlam bir şekilde duruyorlar.

Jessina'nın daha büyük sorunları olmak üzere. Çünkü Draven, devasa siyah ejderha formunda bir duman bulutunun içinden fırlayıp saldırıya geçiyor ve tam o sırada mavi zırhlı insanlar yerdeki bir portaldan içeri giriyor. Daha fazla duman otlakları kaplarken, Mavi Klan'ın lideri ve bazı askerleri de ejderhaya dönüşüp savaşa katılıyor.

Benden biraz uzakta, İmparator Bane, nasıl olup da tamamen insan formuna dönüştüğünü hâlâ anlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Büyülü koruma kalkanlarının koyduğu kurallardan birinin, hiçbir ejderha şekil değiştiricisinin burada ejderhaya dönüşemeyeceği olduğunu bilmiyor.

Bu da tam olarak Bane'i koruma bölgelerinin içine çekmemizin sebebiydi elbette.

Tamamen insan formunda ya da henüz dönüşmeye vakit bulamadığı yarı insan formunda bile, hem Jessina'dan hem de klanının geri kalanından izole edilmiş halde, İmparator Bane Iceheart şu anda hiç olmadığı kadar savunmasız durumda.

Büyümü çağırarak devasa bir korku alevi yarattım ve Bane, Isera'nın saldırılarını engellemek ve ona buz fırlatmakla meşgulken, bu alevi onun göğsüne doğru ittim. Ama tıpkı geçen sefer olduğu gibi, büyüüm bir kalkana çarptı ve geri sekti.

"Üzerinde bir çeşit kalkan var!" diye seslendim Orion bana doğru koşarken.

Büyü yapmaya başlayınca siyah ve gümüş rengi gözü parlamaya başlar ve şüphesiz Bane'e doğru fırlatmaya çalışır. Dudaklarından kısık bir küfür dökülür ve gözünün parlaması durur. "Büyüm de ona ulaşamıyor."

Isera ve Bane aynı tür sihirle birbirleriyle savaşıırken havada buz parçaları uçuşuyor. Bane'in hareket ve savunma şekline bakılırsa, Isera'nın sihri kalkanından geçebiliyor olmalı. Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

Sonra birden aklıma dank etti. Tabii ki. Kalkan sadece zihinsel büyü için olmalı. Bane ve Jessina'nın kendileri de fiziksel büyüye sahipler, bu yüzden fiziksel büyüü durduran bir kalkanları olsaydı, kendi saldırılarını da ondan geçiremezlerdi. Ama harap olmuş vatanlarındaki savaştan sonra, Orion'un kabus büyüünün ne kadar tehlikeli olabileceğini bizzat öğrendiler. Severin'e özellikle bu tür zihinsel büyü için bir kalkan yaratmasını emretmiş olmalılar; bu kalkan benimkini de engelleyecek ama kendi buz büyülerini etkilemeyecekti.

Unseelie Mahkemesi'nin korumalarının dışında, Jessina, eşine ulaşamadığı için öfke ve panik içinde kükrerken, Draven'a Galen, Lyra ve Alistair de katılarak ona amansızca saldırıyor.

Orion, gözlerini Isera'ya dikmiş bir şekilde, "Her halükarda ona yardım etmeliyiz," diye ilan etti. "Plan, üçümüzün de aynı anda ona saldırmasıydı."

“Biliyorum.” Başımı sallayarak hançerimi uyluğumdaki kılıfından çıkardım.

Gümüş Klanın harap olmuş vatanındaki savaşta bu hançeri kaybettim, ama Draven onu bulup bana geri getirdi. Çok saçma geliyor ama bu sabah bana geri verdiğinde çok sevindim. Bu bıçak çok şey atlattı. Ben de bu bıçakla çok şey yaşadım, bu yüzden onu tekrar elimde tutmak çok rahatlatıcı.

Bununla birlikte, gerçek yeteneklerim sihirli bir şekilde gelişmedi. Hayatım boyunca yaptığım balık kesme işlerinden sonra bıçak kullanmayı biliyor olabilirim, ama yakın dövüşte eğitilmiş savaşçılara karşı hâlâ neredeyse işe yaramazım.

Ancak Bane aslında bunu bilmiyor.

"Hadi onun için bir fırsat yaratmaya çalışalım," diyorum bıçağımı sıkıca kavrayarak.

Orion, süslü giysilerinin arasından şeytani görünümlü bir hançer çıkarırken başını salladı.

İleriye doğru hızla koşuyoruz.

Ayrılarak, iki farklı yönden Bane'e doğru koşarken, Isera da üçüncü bir yönden ona buz parçaları fırlatıyordu. Bakışlarını bize çevirdi ve yüzündeki şaşkınlık yerini hızla öfke ve hayal kırıklığına bıraktı. Vücudunu döndürerek, üçümüzü de aynı anda görebilecek şekilde hareket etmeye çalıştı.

Havada buz parçaları uçuşuyor. Kenara doğru atılıyorum, kalın bir buz tabakası az önce bulunduğum yerden hızla geçmeden önce zar zor kenara çekilebiliyorum. Yerde yuvarlanarak ayağa fırlıyorum ve bir kez daha ileri atılıyorum. Ruhum bana tekrar sihir kullanmam için haykırıyor. O rahatlıktan çok uzun zamandır mahrum kaldım. Ama Bane üzerinde işe yaramayacağını biliyorum, bu yüzden o sürekli dürtüyü bastırıyorum ve bunun yerine bıçağımla ileri doğru koşuyorum.

Çimenin diğer tarafında, Isera gözlerinde cehennem ateşi gibi yanan öfke ve nefretle Bane'e ardı ardına parçalar ve mızraklar fırlatıyor. Saldırıları o kadar acımasız ki Bane'in yarı dönüşüm yapmaya bile vakti kalmıyor. Kanatlarını açmak için bir saniyeliğine bile duraklasa, saldırılarından biri mutlaka isabet ediyor.

Dudaklarında bir hırıltı belirliyor, bir yandan buz kalkanlarını birbiri ardına kaldırırken, diğer yandan da bizi ve Orion'u uzakta tutmak için üzerimize buz blokları fırlatıyor. Bakışlarını her saniye üçümüz arasında

gidip getiriyor ve ustaca hareket ediyor. Üçümüz ve o bir kişi olmamıza rağmen, ona tek bir saldırı bile indiremedik.

Fakat altı bin yıllık tecrübesi ve eğitimi, Isera'nın yüzündeki saf öfkenin yanında sönük kalıyor. Bane'in annesini yüz elli yıl boyunca işkence edip aşağıladığını ve büyüsunü emerek ölümüne neden olduğunu öğrendikten sonra Buz Sarayı'nda sersemlemiş halinden çıktığı zamanki gibi görünüyor.

Isera Shaw'ın annesini öldüren adamla yüzleşirkenki tehlikeli güzellikteki yüz ifadesi karşısında cehennem bile titrerdi. Sanki yıldızlar arasındaki donmuş boşluklardan inip bu dünyadan intikam almak için gelmiş, affetmeyen buzdan bir tanrıça gibi görünüyor.

Siyah saçları, manzarayı kasıp kavuran rüzgarlarda arkasında dalgalanırken, mavi ve gümüş renkli gözleri soğuk bir öfkeyle parıldıyor; Bane'e buzdan mızraklar fırlatırkenki hızı, Bane'in yüzünde endişenin belirmesine neden oluyor.

Orion ve ben kılıçlarımızla tekrar ileri atıldık, bu da Bane'in dikkatini bir anlığına ondan ayırmasına ve bizi buz tabakalarıyla geri püskürtmesine neden oldu.

Isera, gözlerinde deliliğe varan bir intikam ateşiyle Bane'e hırlayarak, "Fırsatın varken beni öldürmeliydin," dedi. "Çünkü artık Azaroth bile seni benden koruyamaz."

"Küçük köle," diye karşılık verdi Bane, saldırılarını engellemekte giderek daha fazla zorlanmasına rağmen dudaklarında acımasız bir gülümseme vardı. "Nefretle dolusun. İntikam odaklısın. Sanki..." Birdenbire yüzünde şok ifadesi belirdi ve sözünü tamamlamadı.

Isera bunu fark etmiyor bile. Ve ona kendini toparlaması için bir saniye bile vermiyor. Saldırıların hızını artırarak, üzerine buz parçaları yağdırıyor ve ardından üç mızrak daha fırlatıyor. Orion ve ben de onun dikkati dağıldığı anda ileri atılıyoruz.

Ama Bane'in neden birdenbire bu kadar şok olmuş görüldüğünü ve başladığı cümlelerin nasıl bitmesi gerektiğini çok iyi biliyorum.

Sen... bize benziyorsun.

Bunu biliyorum çünkü o ifadeyi kendi yüzümde de gördüm.

Derin nefret ve umutsuzca duyulan intikam ihtiyacı. Binlerce yıl önce o kendini beğenmiş peri grubu tarafından istismar edildikten sonra Bane ve Jessina'nın hissettiği tam olarak buydu. Son savaşı başlatan da bu duygulardı. Ve bu savaşı da. Çünkü şimdi bu duyguları Isera taşıyor. Ve ben de.

Orion'un son dövüşümüzde Bane'e hem kendi anılarını hem de bizim anılarımızı yansıtmamasının ardından, Bane aramızdaki benzerlikleri fark etmeye başlamış olmalı.

Hepimiz aynı nefreti ve aynı yakıcı intikam arzusunu hissediyoruz.

Bane ve Jessina, son altı bin yıldır intikamlarını alıyorlar.

Şimdi sıra Isera'da.

Ve bundan sonra ben de öyleyim.

"Orion!" diye bağırdım.

Unseelie Kralı tam olarak ne planladığımı anlamış gibi görünüyor, çünkü hiç tereddüt etmeden ileri atılıyor.

Bane geriye doğru irkildi, Isera'nın yüzünde de kendisi ve Jessina'ninkiyile aynı ifade olduğunu fark ettikten sonra hâlâ sakinleşmeye çalışıyordu. Buz duvarları çimenlerin üzerinden fırladı. Orion ve ben yana doğru daldık. Omuzumla yere çarptığımda nefesim kesildi, ama yuvarlanarak ayaklarımın üzerine geri sıçradım.

Isera, cehennem kraliçesi gibi sinsice yaklaşırken, buz parçaları ve mızraklarla Bane'e acımasızca saldırırken tekrar öfkeyle çılgılık atıyor. Öfkeli saldırıları Bane'i çimenlerin üzerinden geri çekilmeye zorluyor, bakışları bir onunla bir de benim aramda gidip geliyor.

Koğuşların dışında Jessina kükrüyor.

Ama dışarıda neler olup bittiğine bir saniye bile bakacak vaktim yok, çünkü Orion'la birlikte tekrar ileri doğru koşmaya başlıyoruz.

Bane bizi geri püskürtmek için umutsuzca saldırılar düzenliyor, ama biz ona karşı üstünlük sağlıyoruz. Buzdan duvarlar üzerime doğru gelirken, zıplayıp kıvrılarak çimenlerin üzerinde zikzaklar çiziyorum.

Isera yaklaşıyor.

Bane, kendini korumak için kalkanlarını hızla yukarı çekerken yüzünde panik ifadesi belirliyor.

Havada bir buz parçası fırladı.

Ve yanağından bir bıçak darbesi indirir.

Nefesi kesildi. Yanağında açılan kırmızı kesikten kan aşağı doğru süzüldü.

"Şimdi!" diye bağırdım ve öne doğru atılacakmış gibi yaptım.

Bane bakışlarını bana dikti.

Isera mızrağını onun göğsüne saplar.

Vücuduna saplanan sivri buz parçasıyla birlikte siyah gözleri şok içinde irileşti.

Dışarıda bir yerlerden Jessina, tarifsiz bir panik çığlığı attı.

Orion ve ben, Isera'nın Bane'e tekrar saldırdığı anda ileri atıldık. İleri sıçrayarak onu yere serdi ve buz mızrağını göğsüne daha da derine sapladı. Boğazından boğuk bir nefes çıktı.

Isera'nın da üzerinde olduğu halde geriye doğru devrilen Bane, yüzünde hâlâ şok ifadesiyle sırt üstü yere çakıldı. Kendi buz büyüleriyle bir saldırı yapmaya çalıştı, ancak Isera göğsündeki mızrağı hızla savuşturdu ve bunun yerine kendi kalkanıyla saldırısını engelledi. Bane'in buz parçaları Isera'nın sağlam savunmasına çarptığında buz paramparça oldu.

Orion ve ben, Isera'nın buzdan bir hançer çağırıp onu doğrudan Bane'in boğazına sapladığı anda, son mesafeyi katederek kendimizi yere atıyoruz.

"Bekle!" diye bağırdım, hançer hedefi bulmadan hemen önce bileğini yakaladım.

Başını hızla bana çevirdi ve yüzündeki öfke beni irkiltti, geriye doğru sıçradım. Sanki beni öldürecekmiş gibi görünüyordu.

Diğer tarafta ise Orion, Bane'in cesedini çılgın bir öfkeyle ararken, kemerinden sarkan kum saatine benzeyen bir şey bulur.

"Sen—" diye hırladı Isera yüzüme.

"Planı unutma!" diye çıktım, beni öldürmekle tehdit etmesini bitirmeden önce. "Sana yemin ederim, son darbeyi sen indireceksin. Ama önce yeri bulmamız gerekiyor."

Yüzüne bir nebze olsun akıl geldi ve hızla Bane'e döndü. Buzdan hançeri boğazına dayayınca içimden keskin bir tıslama sesi çıktı. Ama neyse ki, onu bıçaklamak yerine sadece uyarı amaçlı derisine bastırdı.

Bane ise bunu neredeyse hiç fark etmiyor bile. Üstelik ek bir uyarıya da ihtiyacı yok.

Çünkü o zaten ölüyor.

O devasa mızrak göğsüne saplandı ve öyle büyük bir yara açtı ki, bir şifacı olmadan iyileştirilemez.

Vücudu kasılıyor ve gümüşten yapılmış değerli giysilerine kan öksürüyor.

"Orion!" diye bağırdım. "Çabuk ol!"

Eğer bu işi bitirmeden önce ölürse, planımızın geri kalanı da onunla birlikte yok olur.

Unseelie Kralı, demirden yapılmış gibi görünen o kum saatini kaparken tısladı. Dişlerini sıkarak Bane'in elinden çekip aldı ve yere fırlattı.

Büyümü çağırarak, hemen ona doğru itmeye çalışıyorum. Ama yeni bir duygu yaratmıyorum. Sadece zaten var olanları arıyorum. Çünkü eğer hiç yoktan bir duygu yaratıp göğsüne itersem, durduramayacağımı biliyorum. Ve bu da tüm planımızı riske atar.

Büyümün işe yaradığını görünce rahatladım. O kum saati şeklindeki şey, kalkanı onun etrafında tutan şey olmalıydı.

Büyü gücümü Bane'e doğru hızla püskürtüyorum, neyin işe yaradığını görmek için, ve göğsünde soluk pembe bir sempati kıvılcımı yandığını görünce şok içinde geri çekiliyorum. Bakışlarını takip ettiğimde, Orion'un göz bandına baktığını fark ediyorum.

Bu sempati kıvılcımına tutunarak, Bane'in bize saldırmaya çalışmasını engellemek için onu kademeli olarak artırmaya başlıyorum. Zaten saldıracak durumda değil. Ama yine de emin olmak daha iyi.

Yanımda duran Orion tekrar doğruldu ve Bane'in anılarını hızla gözden geçirmeye başlarken gözü parlamaya başladı. Anıların hiçbirini Bane'e göstermiyordu. Sadece belirli bir anıyı arıyordu: Ağaçların Ruhu'nun yerini.

Isera hâlâ Bane'in göğsünün üzerinde çömelmiş, buzdan hançerini sıkıca boğazına dayamış durumda. Gözlerinde öfke ve intikam alevleri yanıyor. Bane öksürüyor ve üçümüz arasında bakışlarını gezdiriyor. Göğsündeki bu duyguyu daha da artırdıkça yüzünde derin bir şefkat belirliyor.

“Belki,” diye başlıyor, sonra tekrar öksürüyor. Kan havaya sıçırıyor ve ağzının kenarından aşağı akıyor. Titrek bir nefes alıyor ve tekrar deniyor. “Belki... intikamımız... biraz kontrolden çıktı.”

Isera'nın göğsünden kısık bir hırıltı yükseldi ve buzdan kılıcını boğazına daha sert bastırdı. Sinyal açıldı. Açıklamalarını veya özürlerini istemiyordu. Tek istediği intikamdı.

İmparator Bane zorlukla bir nefes daha aldı ve başını geriye eğerek bize değil, yukarıdaki açık gökyüzüne baktı. “Başlangıçta sadece özgürlüğümüzü istiyorduk. Ama perilerin bizden aldığı onca yıla çok kızgındım.” Tekrar öksürdü, gümüş gömleğinin yakasını daha da kırmızıya boyadı. Zorlu bir nefes daha alırken göğsü titredi. “Bu yüzden mesele özgürlükten çok intikama dönüştü.”

“Ama bu çok eski zamanlarda oldu,” diye karşılık verdim, sesim sert ve acımasızdı, bir yandan da göğsündeki o merhamet ateşini körüklemeye devam ediyordum. Şüphesiz ki, tüm bunları şimdi itiraf etmesinin sebebi de bu merhametti. “Biz bunların hiçbirini yapmadık. Size karşı işlediğimiz suçların hiçbirinden sorumlu değildik.”

“Biliyorum.” Başını tekrar aşağı eğerek gözlerime bakıyor. Ama sonra vücudu kasılıyor ve uzun süre öksürdükten sonra titreyerek bir nefes daha almayı başarıyor. “Ama durmak çok zordu. Sonunda gücü ele geçirdiğimizde, daha fazlasını istedik. Kendi ırkımız üzerinde bile. Diğer ejderha klanları üzerinde. Çünkü onlar bizim çektiğimiz acıları çekmemişlerdi. Bizim gibi köle olmamışlardı. Bu yüzden bir kez olsun hükmetmeyi hak ediyorduk.”

Sözleri, birkaç hafta önce, Osteria ailesinin evinde Ferver'in kız kardeşini ve annesini sırf Gümüş Klanı üyesi oldukları için neredeyse öldürdükten sonra yaşadığım küçük sinir krizinden önceki kendi düşüncelerimi yankılıyor. Midem bulanıyor ve boğazıma kadar bir bulantı hissi geliyor. Düşmanlarıma karşı kötü adam olmaktan hiçbir sorunum yok. Ama Buz Yürekler'e tıpatıp benzemeye ne kadar yaklaştığım beni dehşete düşürüyor.

“Ve ne kadar çok güç elde edersek,” diye devam ediyor Bane, sesi kısık ve gergin bir şekilde. “İnsanlar bize sorgusuz sualsiz ne kadar çok itaat ederse, bizi durdurmak o kadar zorlaşıyordu.” Göğsünü bir kez daha ıslak bir öksürük sarsıyor ve gözleri birkaç kez odaklanıp odaklanmadan önce bana bakıyor. “Gücün ne kadar sarhoş edici, ne kadar bağımlılık yapıcı olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok.”

Soğuk bir el kalbimi kavradı, o kadar sıkı sıkı ki, ani panik yüzünden nefes almakta zorlandım. Çünkü gücün ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu çok iyi biliyorum. Şu anda bile onun büyümlü etkileriyle mücadele ediyorum.

Bakışlarımı Orion ve Isera arasında gezdiriyorum, ikisinin de fark etmemiş olmasını umuyorum. Neyse ki, Isera hâlâ sadece Bane'e dik dik bakıyor ve Orion da İmparator'un anılarını çılgınca tarayarak Ağaçların Ruhu'nun herhangi bir izini arıyor.

"Orion," diye homurdanır Isera.

"Henüz değil," diye yanıtıyor, gözü hâlâ parıldıyor.

Bane'e tekrar baktığımda, damarlarımda şimşek gibi bir stres dalgası yükseliyor. Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor ve netleşiyor, gümüş gömleğinin yarısı ise göğsündeki yaradan fişkırان kanla kırmızıya boyanmış. Göğsünde yarattığım o büyük şefkat alevi olmasa bile, yarı sayıklıyor gibi görünüyor.

“Sanırım,” diye başlıyor. Sonra tekrar öksürüyor. Bu sefer nefesini toparlaması ve tekrar odaklanması daha da uzun sürüyor. Ve

toparlandığında, boğuk bir nefes alırken ıslak bir hırıltı sesi geliyor. “Belki de bin yıllar...”

"Orion," diye ısrar ediyorum, içimde bir alarm çakması yankılanırken. Eğer Bane ölürse, bir daha asla ikinci bir şansımız olmayacak. Ağaçların Ruhunu asla bulamayacağız.

“...akıllarımızı biraz karıştırdınız,” diye mırıldandı Bane, dudaklarında kan kabarcıkları patlarken. “Altı bin yıl çok uzun bir süre. Çok uzun. Bunu hissedebiliyorum... üzerime ağırlık yapıyor—”

"Buldum!" diye çıkıştı Orion.

Isera buzdan kılıcını doğrudan Bane'in boğazına sapladı.

Boğazı düğümleniyor, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi.

Orion'un gözünün parlaması durduğu anda ben de büyümü geri çekiyorum. Sonra öylece durup, Isera'nın buzdan kılıcını Bane'in boğazına saplamasını, yüzünde hırıltılı bir ifadeyle, vücudu şiddetli bir şekilde kasılana kadar izliyoruz.

Sonunda, gözlerindeki son ışık da sönüyor.

Ve İmparator Bane Iceheart ölür.

Yalnız, savunmasız ve düşmanlarla çevrili.

Isera, sanki aylardır nefes almamış gibi derin bir nefes alıp, yüzünde şok dalgaları gibi bir duygu fırtınası eserken, hızla onun bedeninden uzaklaştı.

Bir ejderhanın boğazından yükselen, dünyayı sarsan, vahşi bir çığlık havayı yırtıp geçti.

Başımı Unseelie Mahkemesi'nin etrafındaki görünmez koruma kalkanlarına doğru hızla çevirdim.

Ejderha formundaki Jessina, öylesine dayanılmaz bir acıyla çığlık atıyor ki, tüylerim diken diken oluyor ve damarlarımdaki kan donuyor.

Başını bir o yana bir bu yana savuruyor, o tiz çığlık ovalarda yankılanıyor.

Sonra tamamen çıldırıyor.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jessina içeri girmeye çalışırken, buz alevleri öfkeli bir çığ gibi Unseelie Mahkemesi'nin koruma kalkanlarına çarpıyor. Arkasında, diğer gümüş ejderhalar tereddüt ediyor ve başlarını bir klan liderlerine, diğer bir klan liderine ve hâlâ onlara saldıran ejderhalara doğru çeviriyorlar.

Diana hiç tereddüt etmez. Kendisi ve adamları ileri atılır ve avantajı kullanarak mavi ejderhaları ve turuncu ejderhaları da aynısını yapmaya ikna eder. Ejderha ateşi ve buz alevleri gökyüzünde çarpışarak havada buhar patlamalarına neden olurken, karanlık bulutlar ve fırtına rüzgarları etraflarında uğuldar.

Bakışlarım hemen Jessina'nın yanındaki devasa siyah ejderhaya kaydı.

Dörtnala koşmak.

O da hiç tereddüt etmiyor.

İleriye doğru hızla hareket eden adam, Jessina'nın Unseelie Mahkemesi'nin etrafındaki koruma büyülerini kırmaya çalıştığı sırada doğrudan onun boynunu hedef alıyor.

Ağzını açıp kadının boğazını parçalamaya çalışırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Öfke ve kederle kör olmuş Jessina, Draven tam tepesine gelene kadar onu fark etmez. Başını hızla ona doğru çevirerek, yüzüne doğru buzdan bir ateş püskürtür. Boğazımdan panik dolu bir çığlık koptu. Ama Draven buna gerçek ejderha ateşiyle karşılık verdi. İki güç, manzarayı kaplayan çatırdayan ve tıslayan bir sesle birbirine çarptı; Jessina kanatlarını sertçe çırparak yukarı doğru fırladı ve Draven'ın üzerine çıkmaya çalıştı. Draven havada savruldu ve hızla onun peşinden koştu.

Diğer tarafta Galen ve Lyra ona ejderha ateşi püskürtürken, Alistair de başka bir yönden ona daha da fazla ateş büyüü fırlatıyor. Öfkeyle çılgılık atıyor, başı hala koruma kalkanlarının içinde yerde ölü yatan Bane'e doğru dönüyor.

Kadının dikkati dağıldığı anda Draven harekete geçiyor.

Devasa bir beyaz şimşek çakması havayı yarıyor.

Jessina vücudunu yolundan çekmeye çalışır, ancak bir anlık dikkat kaybı Draven için yeterlidir.

Şimşek çakması ön bacağına isabet eder. Kasları kasılır ve şimşek vücudundan geçerken kanatları bile bir anlığına çırpınmayı bırakır, bu da onu aşağı doğru düşmeye zorlar. Ama en önemlisi, pençelerini açmasına neden olur.

Hana ve Severin Godblessed, onları bıraktığı anda hızla aşağı doğru düşerler.

Ancak en iyi arkadaşının ne yaptığını tam olarak bilen Galen, Draven'ın şimşegi daha çarpmadan harekete geçmişti ve Draven bir kez daha Jessina'nın boğazını hedef alırken, Galen de havada Jessina'nın altından hızla geçti.

Severin ve Hana, Galen'in sırtına atlayarak dikenlerine zar zor tutunmayı başardılar. Jessina kükredi, ancak boğazını parçalamasını engellemek için Draven'a dişlerini şaklatmak zorunda kaldı. Lyra, Galen'in etrafında dönerek kendisini onunla diğer düşmanlarımız arasına yerleştirdi.

“Herkesi geri çağırın!” diye bağırdım çalkalanan fırtına bulutlarına ve gürleyen kanatlara, ardından bakışlarımı Unseelie Kralı'na çevirdim. “Orion —”

"Hemen hallediyorum," diye yanıtladı, zaten koğuşların kenarına doğru koşmaya başlamıştı bile.

Galen ve Lyra doğrudan koruma büyülerine doğru ilerlerken Jessina hâlâ Draven'ın yanından geçmeye çalışmaktadır. Draven, Jessina'nın vücuduna pençeleriyle saldırarak yön değiştirmesine neden olur. Ardından tüm manzaraya yankılanan bir kükreme çıkarır.

Mor, turuncu ve mavi ejderhalar düşmanlarından anında ayrılıp koruma kalkanlarına doğru hızla ilerlemeye başlarlar. Hepsini portalları aracılığıyla buraya getiren Grey, çoktan Unseelie Mahkemesi'nin sınırını geçmiştir. Alnında ter damlaları belirirken bir ağacın yanına çöker ve derin bir nefes alır.

"Draven!" diye bağırdım, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibiydi.

O, hastanenin koğuşlarından sağ salim geri dönmeli. Jessina tamamen çıldırmış durumda. Şimdi ne yapacağını kimse bilemez ve arkadaşımın onun deliliğine kapılmasını istemiyorum.

Galen ve Lyra, Orion ile aynı anda Unseelie Sarayı'nın etrafındaki koruma kalkanlarına ulaşırlar. Bir an bile tereddüt etmeden Unseelie Kralı'na tamamen güvenirler ve sınırın üzerinden hızla geçerken çimenlerin hemen üzerinde uçacak şekilde alçalırlar.

Onların geçmesine izin veriyor.

Büyüler onları insan formlarına geri dönüşmeye zorladıkça, havaya siyah duman yükseliyor.

Beş kişi yere düştü. Galen, Lyra, Alistair, Hana ve Severin, hareketin şiddetiyle çimenlere çarpıp yuvarlanırken, dumanlar etraflarını sardı.

Diğer ejderha klanlarındaki müttefiklerimiz de koruma kalkanlarına doğru koşuyorlar. Ama gümüş ejderhalar onları arkadan kovalıyor. Jessina ise tüm öfkesiyle Draven'a kükreyip, hırlayıp, pençeleriyle saldırıyor. Draven'ın ona ateş püskürtürken ve şimşekler fırlatırken yaptığı dalışları ve manevraları izlerken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Mavi, mor ve turuncu ejderhalar yaklaşıyor.

Ejderha formlarında bile yüzlerindeki tereddüdü görebiliyorum. Son mesafeyi kapatırken hepsi yavaşlıyor, bu da gümüş ejderhaların neredeyse onlara yetişmesine neden oluyor.

Draven, bir komutanın tüm öfkesiyle onlara kükrerken, yandan Jessina'ya devasa fırtına rüzgarları savuruyor ve ardından kendi ateşiyle onun buz alevlerini engelliyor.

Dehşet Lejyonu Komutanına sorgusuz sualsiz itaat etmeye alışmış diğer ejderhalar, hemen hızlanarak tekrar sınırı doğru fırladılar. Yere daha da yaklaştıkça çimenler korkudan titredi.

Koğuşlara ulaştıklarında hepsi Orion'a bakıyor.

Çoğu, darbenin etkisine karşı kendini hazırlıyor.

Etki asla gerçekleşmez.

Mor, turuncu ve mavi ejderhaların hepsi koruma kalkanlarının arasından uçup gidiyor.

Zorunlu vardiyalarının yarattığı siyah duman o kadar yoğun ki, hem Draven'ı hem de Jessina'yı görüş alanından tamamen engelliyor.

Panik kalbimi sıkıştırıyor.

Dumanın diğer tarafındaki hastane koğuşlarına çok büyük darbeler indi. "Draven!" diye bağırdım, boğazım kan tadındaydı.

Jessina kükrer.

Sonra duman dağılıyor ve müttefiklerimizi kovaladıkları koruma kalkanlarına çarptıktan sonra tekrar doğrulmaya çalışan bir sürü gümüş ejderha görüyorum.

Gözlerim Draven'ı ararken bir o yana bir bu yana gidip geliyor.

Koruma kalkanlarının dışında, Jessina yine öfkeyle çılgık atıyor ve aşılmaz koruma kalkanlarına tekrar tekrar buz alevleri fırlatıyor. Draven ortalıkta yok. Nefes alamıyorum. Eşim nerede? Nerede—

Draven yarı dönüşmüş haliyle aşağı doğru süzülerek tam önüme indi.

Bacaklarım artık beni taşımıyor.

Yere yığılıp parmaklarımı yumuşak çimenlere geçirdim ve ciğerlerime nefes nefese hava çektim. Başım zonluyordu, yerde diz çökmüş halde öylece duruyordum, zihnim hâlâ hepimizin hayatta kaldığı gerçeğini kavramaya çalışıyordu. Hepimiz hayatta kaldık.

Üzerime bir gölge düşüyor. Sonra Draven'ın parmakları çenemin altına uzanıp başımı geriye doğru eğiyor. Gözleri parıldıyor ve dudaklarında hafif bir sırıtış var.

"Önümde diz çökmeyi sevdiğini biliyorum, ama gerçekten bunun zamanı mı, küçük asi?" diye alaycı bir sesle soruyor.

Ve onun o alışılmış şakalarını duymanın verdiği rahatlama, bitkin ve son derece mutlu bir kahkaha patlamasının ciğerlerimden fırlamasına neden oldu.

"Çok özür dilerim!" diye seslendi Hana, diğerleri de yanımıza koşarken.

Lyra, Galen ve Alistair nedense hiç etkilenmemiş gibi görünüyorlar. Sanki o şekilde tam hızla yere düşmek onlar için sıradan bir olaymış gibi. Yemin ederim Lyra'nın dalgalı kahverengi saçlarında tek bir çimen bile yok. Sadece omuzlarının üstüne neşeyle değişiyor, bir yanında Galen, diğer yanında Alistair ile bize doğru koşuyor.

Severin ise, sanki birisi onu at arabasıyla ezmiş gibi görünüyordu. Üzerindeki uçuşan bej ve altın rengi cübbesi buruşmuş ve kıvrılmıştı, vücuduna en yakın beyaz giysisinde ise yeşil çimen lekeleri vardı. Başının etrafında örgülü ve tepesinde küçük bir topuz olan uzun kıvrıl saçları tamamen dağılmıştı. Saç telleri her yöne doğru çıkmış, topuzundan sarkan uzun altın püskül ise tamamen yamuk bir şekilde yüzünün yan tarafına doğru sarkıyordu.

Bu iki bambaşka halin arasında bir yerde Hana var. Giysileri biraz buruşuk ve saçlarına ot sapları yapışmış, ama şaşırtıcı derecede umursamaz görünüyor.

Unseelie Kralı, her zamanki gibi derli toplu bir şekilde, bize doğru ağır adımlarla ilerliyor. Hana'nın yanına durduğunda uzun, koyu mavi saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamış. Çünkü bana söylediği gibi, kraliyet ailesi terlemez.

Hana, kralına bakıp ardından bize de hızlıca bir bakış atarak, "Çok üzgünüm," diye tekrarladı. "O kalkanları yapmasını emretmek zorunda kaldım. Yoksa gerçekten yıkıldığıma asla inanmazlardı ve koruma büyülerinin devre dışı kaldığını söylediğimde sözüme asla inanmazlardı."

Çünkü plan buydu. Buz Yürekler zindanlarında, Hana'yı kırıp ejderha çeliği aracılığıyla Altın Klan liderini kontrol etmek için kullanmayı planladıklarını söyledikten sonra aklıma gelen plan buydu. Tüm bu düzen, aylar önce Büyük Oyunlar öncesinde Jocasta'nın bana yaptığı gelişigüzel bir yoruma dayanıyor.

Bunu çoğunlukla işkence gördüğüm zamanlarda kullandım.

Ve ben, yarı şaka yollu, çok işkence görüp görmediğini sorduğumda, o da gayet rahat bir şekilde Unseelie Mahkemesi'ndeki herkesin işkenceye nasıl dayanılacağı konusunda eğitildiğini söyledi. Bu ifade beni şok etti, çünkü bu mahkemede herkesin böyle bir eğitimden geçtiğinden haberim yoktu. Ve Icehearts'ın da bunu bilmediğine hayatımız pahasına bahse girerim.

Onlar sadece Hana'ya baktılar; iri gözlü, kısa boylu, zayıf, yumuşak sesli ve kolayca dikkati dağılan bu kıza, kolay bir hedef olacağını düşündüler. Ah, ne kadar yanılıyorlardı. Hana küçük ve yumuşak sesli olabilir, ama özünde hâlâ bir Unseelie perisiydi.

Bu yüzden Hana'nın işkenceye zar zor direniyormuş gibi yapmasını ve sonra tamamen çökmüş gibi davranmasını planladık. En riskli kısım elbette Severin'i ejderha çeliğini takacak kadar bize güvenmeye ikna etmektir. Ama görünüşe göre, klanının onurunu geri kazanma ve Azaroth'a karşı doğru olanı yapma ihtiyacı, endişesinden daha büyüktü.

Icehearts Altın Klanı ele geçirdikten sonra, Unseelie Sarayı'nın etrafındaki koruma büyülerini yok etmek için buraya geleceklerini biliyorduk. Bu yüzden planımız her zaman Hana'nın koruma büyülerini indiriyormuş gibi yapması ve Jessina'yı bu büyülerden geçirerek içeri çekmesi, böylece onu izole edip öldürmemizdi.

Bu, aşırı derecede karmaşık bir plandı. Ama Buz Yürekları bizi defalarca alt etmişti. Herhangi bir plana kanmazlardı. Bunun için çok zekiler, çok kurnazlar. Bu yüzden bu sefer uzun vadeli bir oyun oynamamız gerektiğini biliyordum. Onların tahmin edemeyeceği şekilde, çok katmanlı karmaşık bir plan kullanmamız gerekiyordu.

Ve işe yaradı.

Bakışlarım Bane'in cesedine kayıyor, sonra tekrar Jessina'ya dönüyor; o hâlâ bir manyak gibi koruma büyülerine saldırıyor.

Neyse, çoğunlukla işe yaradı işte.

İlk ölecek olanın Jessina olması gerekiyordu, Bane değil.

Sanki Draven düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, Jessina'ya bakmak için döndü. Ve diğer herkes de öyle yaptı.

Severin bileğini şıklatır. Unseelie Mahkemesi'nin etrafındaki koruma büyüleri eski hallerine döner. Onları hiç indirmemişti. Sadece görünmez hale getirmişti. Şimdi, tıpkı cam üzerinde akan su gibi hafifçe parıldıyorlarmış gibi yeniden ortaya çıkıyorlar.

Koğuşların içindeki zeminin her yerinde müttefiklerimiz üzerlerindeki tozları silkeleyip ayağa kalkıyorlar. Çoğu, Jessina'nın koruma kalkanlarını yıkmaya çalışmasını izlerken ona bakakalıyor.

Sonunda, dişlerinin kırılmayacağını kabul etmiş gibi görünüyor. Çenelerini açarak, kalbimi korkudan sıkıştıran ve kanımı donduran sağır edici bir kükreme çıkarıyor. Ama oradan daha fazla bir şey yapamaz. Bu yüzden aniden dönüp çimenlerin üzerinden uçmaya başlıyor. Diğer gümüş ejderhalar onu takip ediyor.

Onun hızla uzaklaşmasını izlerken hepimiz gergin bir sessizliğe büründük.

"Artık her şey belirsiz," diyor Draven, sesi kasvetli. "Onun aklını bir arada tutan tek şey eşiydi."

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor Alistair.

"Şimdi bunun bedeli çok ağır olacak."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Isera boğuk bir sesle, "Yak onu," diye fısıldadı. Alistair'e bakarken yüzünde umutsuzluk belirdi. "Alistair, lütfen. Yak onu. Yakman gerekiyor."

Hepimiz şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde ona baktık. Sonra neye baktığını ve ne demek istediğini anladığımda birden bire her şey netleşti. Bane'in cesedine.

Isera, İmparator Bane Iceheart'ın yerde cansız yattığı yerden birkaç adım ötede hâlâ ayakta duruyor. Siyah gözleri hâlâ açık ve ona hissettirdiğim o muazzam, doğal olmayan ve biraz da mide bulandırıcı acıma duygusu hâlâ yüzüne kazınmış durumda. Göğsündeki ve boğazındaki yaralardan akan kan, süslü gümüş gömleğinin yarısını kırmızıya boyamış ve yanındaki çimleri de lekelemiş.

Bizden kısa bir mesafede, Turuncu, Mor ve Mavi Klanlar ayağa kalkıp üzerlerindeki tozları silkeliyorlar. Bize ve Bane'e tereddütle bakıyorlar, ardından da kendi klan liderlerinden yol göstermelerini bekliyorlar. Liderlerinin de ne yapacaklarından emin olmadıkları anlaşılıyor, çünkü sadece orada oyalanıp Orion'a bakıyorlar. Daha önce hiçbir ejderha şekil değiştiricisinin bu şekilde Unseelie Sarayı'na girmesine izin verilmemişti, bu yüzden hepsi Unseelie Kralı'nın önderlik etmesini bekliyor.

Orion ise tüm dikkatini yalnızca Isera'ya vermiş durumda.

"Yak onu," diye tekrarlıyor, sesinde ve ifadesinde hâlâ o çaresizlik hissediliyor. "Öldüğünden emin olmalıyım."

Alistair, büyüünü çağırırken yeşil ve turuncu gözleri parlamaya başlar. Ardından hızla bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirir. Kimse itiraz etmeyince, Bane'in cesedine döner ve avucu doğrudan ona doğru gelecek şekilde elini kaldırır.

O kadar sıcak ki sarı yerine mavi renkte olan bir alev seli havada süzülerek Bane'in cesedine bir hışımla çarpıyor. Mavi alevler bedenini tamamen sarıyor. Alistair, avucunu uzatarak, alevlerin sadece bedende kalmasını ve çevrenin geri kalanının da alev almamasını sağlamak için öylece ayakta duruyor.

Bir süreliğine hepimiz orada durup altı bin yıllık bir imparatorun cesedinin yanışını izledik.

İçimde şeytani bir tatmin duygusu sel gibi akıyor. Bu adam, Draven'ı iki yüz yıl boyunca köleleştiren adamdı. Draven'ın kanatlarını kırbaçlayan adamdı. Beni tüm hayatım boyunca yoksulluk içinde ve dikenli bir ormanda tecrit edilmiş halde tutan adamdı. Büyüm onun sempatisini doğal olmayan seviyelere çıkarırken orada son an ne demiş olursa olsun, ölümünden duyduğum tek şey tatmin duygusu.

Böyle ölmeyi hak ediyordu.

Isera intikamını hak ediyor.

İntikamımı hak ediyorum.

Ve henüz işim bitmedi. Son nefesime kadar intikamımı Jessina Iceheart'ın bedeninden alacağım. Beni mahvetti. Ailemin beni gerçekten sevip sevmediğini öğrenme şansımı tamamen yok etti. Onları öldürdü. Her şeyi düzeltmenin ve onlarla aramı düzeltmenin yolunu bulamadan ailemi benden aldı. Ve bunu en acımasız şekilde, tam önümde yaptı; bu da şu anda kendi büyümün etkileriyle bu kadar kötü mücadele etmemin en büyük sebeplerinden biri.

Ondan nefret ediyorum. Bir insandan bu kadar nefret etmenin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ve intikamımı alacağım. Ne olursa olsun.

Isera, Bane'in bedeninin tamamen yanıp kül olmasının ardından titrek bir nefes aldı. Çimenlerin üzerinde sadece kemik parçaları ve küller kalmıştı. Alistair büyüsünü geri çekti. Kısa sürede bu kadar çok güç kullanmanın verdiği yorgunluktan sendelerken derin bir nefes aldı; Lyra ise beline kolunu dolayarak onu destekledi.

Güçlü bir rüzgar manzarayı kasıp kavuruyor, külleri alıp sınıra doğru sürüklüyor. Orion, koruma bölgelerine vardıkları anda kendi kendine bir şeyler söylüyor ve rüzgar külleri de beraberinde sürükleyerek devam ediyor.

Yanında duran Isera, küllerin uçuşmasını izliyor.

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar iri, ağzı da hafifçe aralık. Sanki... kaybolmuş gibi. Tamamen ve bütünüyle kaybolmuş.

Ardından boğazından bir hıçkırık koptu.

Öylesine şiddetliydi ki, sendeledi ve bir adım geri çekildi. Panik içinde nefesini tutarak elini ağzına götürdü, bir yandan da göğsünden bir hıçkırık daha koptu.

Orion, yüzündeki yara izlerine endişe yansıyarak, "Isera," dedi.

Ona doğru uzanmaya başlar ama sonra tereddüt eder, eli aralarında havada asılı kalır. Ancak kadın bunu fark etmez, çünkü bakışları bir kez daha Bane'in cesedinin eskiden bulunduğu çimenlik alana sabitlenmiştir. Gözlerinde yaşlar birikir ve panik içinde derin bir nefes alır.

"Hiçbir şekilde daha iyi hissetmiyorum," diye birden söyledi.

Bakışlarını aniden bize çevirerek, o kocaman ve tamamen yıkılmış gözleriyle bize baktı. Bu manzara göğsümü acıyla sıkıştırdı.

"Sanıyordum ki..." diye başlıyor, göğsü nefes nefese kalmaya başlayınca hızla inip kalkıyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Öldüğünde, intikamımı aldığımda daha iyi hissedeceğimi sanıyordum. Acının duracağını sanıyordum. Bu korkunç pişmanlığın göğsümü boğmayı bırakacağını sanıyordum." Kalbinin hemen üstündeki kumaşı kavrayarak, nefes alamıyormuş gibi dövüş kıyafetini çekiştiriyor. "Ama durmuyor. Tanrım, hâlâ acıyor."

Ona doğru bir adım atmaya başladım, ama o bir adım daha geriye sendeledi ve çaresizce başını salladı. Nefes alışverişi düzensizdi.

"Neden durmuyor?" diye hıçkırarak sordu gözyaşlarıyla dolu, kırık bir sesle. "Durması gerekiyordu! Ama hâlâ annemi özlüyorum. Ona zarar dilemekten hâlâ pişmanım." Çaresiz hıçkırıklar tüm bedenini sarstı. "Sadece onu geri istiyorum. Ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Ona anladığımı söylemek istiyorum. Bildiğimi söylemek istiyorum. Beni terk etmediğini bildiğimi söylemek istiyorum. Tanrım, annemi çok özlüyorum."

Orion tekrar ona doğru uzanıyor.

Ancak on yaşından beri tamamen yalnız olan Isera, teselli edilmeye alışkın değil. Başkalarına güvenmeye veya onlardan destek almaya alışkın değil. Bu yüzden panik içinde başını sallayarak bir adım daha geriye sendeliyor.

Ancak Orion, onun uzaklaşmasına izin vermez. Sadece sevgiyi nasıl yöneteceğini, sevmeyi nasıl kabulleneceğini bilmediği için hepimizi kendinden uzaklaştırmasına izin vermez.

Kadın tekrar geri çekilemeden onu yakalayıp göğsüne sıkıca çekti ve kollarını etrafına sardı.

Tamamen yıkılıyor.

Orion'un gömleğine sıkıca tutunup göğsüne yaslanarak ağlarken tüm vücudu titriyordu.

Onu sıkıca kucaklıyor, fırtınanın ortasında sakin bir sığınak gibi orada duruyor. Ama yüzündeki ifadeyi göremiyorum, çünkü sırtı bize dönük. Isera da göremiyor, çünkü yüzü hala onun gömleğine gömülü. Ve bunun en iyisi olabileceğini hissediyorum.

Isera hıçkırıklar arasında nefes nefese, “Aylar boyunca kilitli bir odaya girmeye çalışmış gibiyim,” diye haykırdı. “Sonunda kapıyı kırıp içeri girdiğimde odanın boş olduğunu fark ettim. Bunca ay ve bunca çabadan sonra içeride hiçbir şey yok.” Parmakları Orion'un gömleğini daha sıkı kavradı ve ağlarken vücudu şiddetle titredi. “Ah Tanrıça, kendimi çok boş hissediyorum.”

Acı, kalbime saplanan bir bıçak gibi geliyor.

Ve aynı zamanda derin bir tanıma duygusu. Isera, annesini işkence edip öldüren adamdan intikam almak için tek başına çabalıyor; umudu, annesinin ölümünden duyduğu kederden ve annesinin kendisini terk ettiğini düşünerek yüz elli yıl boyunca annesinin berbat bir hayat yaşadığını ummaktan vazgeçmesidir.

Ama intikam almak, görünüşe göre bu iki şeyi de değiştirmedir. Kaybı daha kolay atlatmasını sağlamadı ve pişmanlıklarını sihirli bir şekilde ortadan kaldırmadı.

Göğüs kafesimin arasında sarmaşıklar gibi rahatsız edici hisler dolanıyor. Çünkü ben de Isera ile tamamen aynı şeyi yapıyorum.

Hâlâ intikamımı istiyorum ve onu alacağım da. Ama belki de artık bir şeye karşı savaşmak yerine bir şey için savaşmaya başlamanın zamanı geldi.

Bakışlarım bana yaklaşan ve belime kolunu dolayan Draven'a kaydı.

Sadece Jessina'dan intikam almak için savaşmıyorum. Kendim ve Draven'ın geleceği için savaşıyorum. Ve arkadaşlarımın geleceği için de. Özgürlük için savaşıyorum. Yeni bir şafak için. Draven ve benim açık ufuklara doğru uçup bu harika ve karmaşık dünyanın her köşesini keşfedebileceğimiz bir zaman için savaşıyorum. Belki de Jessina Iceheart'tan ne kadar nefret ettiğime odaklanmak yerine, buna daha çok odaklanmanın zamanı geldi.

Orion başını çevirip omzunun üzerinden bize anlamlı bir bakış attı.

Aramızda bir dalgalanma oldu ve hemen ipucunu anlayıp Isera'nın yıkılıp toparlanmasını tamamlaması için biraz uzaklaştık, böylece hepimiz ona dik dik bakmak zorunda kalmadık. Ancak Orion orada kaldı. Kollarını onun etrafına sararak bir şeyler mırıldandı, sesi o kadar alçaktı ki sadece o duyabiliyordu.

Draven'ın diğer tarafında ise Galen, son derece rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor.

Birkaç saniye boyunca, bu konuyu nasıl geride bırakacağımızı anlamaya çalışırken yüz yüze bakıştık. Diğer ejderha klanları hala mesafelerini koruyorlardı, ancak çimenlerin üzerinde Isera'yı teselli eden meşhur Unseelie Kralı'na gerçek bir şokla bakıyorlardı.

"Soru," diye başlıyor Alistair, neyse ki hepimizi bu ani ve garip sessizlikten kurtarıyor. Gözlerini hafifçe kısarken yüzüne ciddiyet çöküyor. "Jessina neden öylece gitti? Altı bin yıllık dostum birinin koruma büyülerinin içinde ölü yatıyor olsaydı, dışarıda bir şahin gibi fırsat kollayarak dolanırdım." Kaşını soru işaretiyle kaldırıyor. "Ama o birdenbire arkasını dönüp hızla uzaklaştı."

"Belki de bunun boşuna olduğunu fark etmiştir," diye yanıtlıyor Grey omuz silkerek. "Burası Unseelie Mahkemesi, Seelie Mahkemesi değil." Bana ve Alistair'e şöyle bir bakış atıyor. "Kusura bakmayın."

"Alındım, ama sorun değil," diye yanıtladı Alistair, hafifçe içini çekerek.

Grey'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, ardından yüzüne hem ciddiyet hem de gurur geri döndü. "Majestelerinin izni olmadan bu koğuşlardan kimse girip çıkamaz. Ve o da bunu anlamış olmalı."

"Evet, ama o zaman neden çekip gitmedi ki? Neden kıcı yanıyormuş gibi hızla uzaklaştı?"

"Belki-"

"Kahretsin," diye araya girdi Draven aniden.

Yüzünde bir anlık dehşet ifadesi belirdi ve sanki bir şeyin farkına varmış gibi gözleri faltaşı gibi açıldı. Bu manzara, omurgamda şimşek gibi bir panik dalgası yarattı.

"Bu nedir?" diye soruyorum, kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyor.

Draven bana döndü, yüzünde hâlâ o korkunç farkındalık ifadesi vardı. Ve daha ağzını açmadan, ne söyleyeceğini birdenbire biliyordum. Jessina'yı

kontrol altına almadan önce Bane'i öldürmeyi önerdiğimizde bize söylediği şeyi.

Draven, "Seelie Mahkemesi," diyor. "Jessina, Seelie Mahkemesini yerle bir edecek."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Şimşek gibi bir panik tüm sinirlerimi sarıyor. Seelie Sarayı. Ben, Isera ve Alistair dışında, halkımızdan geriye kalan tek şey, artık Seelie Sarayı'nın tamamını oluşturan tek şehirde yaşayan periler. Eğer Jessina onu yok ederse, o şehrin üzerinden uçup her yere buz alevlerini püskürtürse, tüm ırkımızı yok edecek.

"Onu durdurmalıyız," diye patladım ağzımdan.

Galen, yüzlere bakarak, "Nasıl?" diye soruyor. "Onu asla geçemeyiz. Bu hızda uçarken ve bu kadar büyük bir avantajı varken Draven bile onu yakalayamaz."

Draven homurdanarak bunun doğru olduğunu teyit etti.

"Sizi oraya ışınlatabilirim," diyor Grey. Ardından turkuaz ve sarı gözleri Orion takımyıldızına kayıyor. "Majestelerinin izniyle."

Konuşmamızı duymuş gibi görünen Orion ve Isera birbirlerinden uzaklaşıp bize doğru döndüler. Isera telaşla kendini toparlamaya çalışırken, Orion Grey ile göz göze geldi ve başıyla onaylayarak ona bir portal açma izni verdi.

"Peki ne yapacağız?" diye soruyor Galen, şaşkın bakışlarını aramızda gezdirerek. "Başka bir savaşa mı gireceğiz?" Üç ayrı grup halinde toplanmış diğer üç klan liderine ve adamlarına işaret ediyor. "Her biri sadece onar kişi getirebildi. Şimdi hepimiz Seelie Sarayı'na gidip Jessina ile savaşırsak bile, hem kendi klanı hem de tüm Kızıl Klan'ı olduğu için yine de sayıca çok az olacağız. Ayrıca, şehrin üstünde savaşırsak, şehir zaten savaşta yok edilecek."

Ona sinirden bağırarak istiyorum. Ama en kötüsü de haklı olması. Şu anda Jessina ile tekrar savaşacak durumda değiliz. Ve eğer savaşırsak,

Seelie Mahkemesi zaten yok olacak.

Lyra, "Öyleyse Seelie Mahkemesi'ndeki herkesi portal aracılığıyla buraya getirebilir miyiz?" diye soruyor.

Alistair isteksizce yüzünü buruşturdu. "Şehrimiz Unseelie Mahkemesi'nden çok daha küçük, ama o kadar da küçük değil. Herkesi toplamak, durumu açıklamak, bize güvenmelerini sağlamak ve hepsini zamanında bir portaldan geçirmek mi? Ve tüm bunları Kızıl Klan fark etmeden yapmak mı? Asla işe yaramayacak."

"Peki o zaman ne yapacağız?" diye soruyorum, sesime panik ve hayal kırıklığı karışmış. "Mabona'nın memeleri, yapmamız gereken—"

Mükemmel çözüm aklıma tokat gibi çarptığında aniden konuşmayı kestim. Gerçeğin şokuna karşı gözlerimi kırpiştirarak, tüm bu süre boyunca grubumuzun kenarında sessizce duran adama doğru yavaşça başımı çevirdim.

Severin, Tanrı'nın lütfuna mazhar oldu.

"Sen," diye patladım. "Seelie Mahkemesi'nin etrafına koruma büyüleri yapabilirsin." Elimle, Unseelie Mahkemesi'nin etrafındaki hafifçe parıldayan bariyeri işaret ettim. "Şunlar gibi. Bizim mahkememizin etrafına da bunlar gibi koruma büyüleri yapabilirsin."

Altın Klanın lideri birkaç saniye boyunca sabit bir bakışla bana bakıyor. Sonra sadece "Hayır" diyor.

Ben de, arkadaşlarımdan birçoğu da aynı şekilde geriye doğru irkildiler.

"Hayır derken ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum. "Böyle koruyucu büyüler yapamazsınız mı?"

"Yapabilirim." O sinir bozucu derecede sakın gözleriyle gözlerime bakıyor. "Ama yapmayacağım."

İçimde öfke dalgaları yükseliyor ve sonunda homurdanarak, "Neden olmasın?" diyorum.

"Çünkü Altın Klanı müdahale etmez. Azaroth'un iradesini değiştirmeyiz. Artık değil. Dersimizi aldık. Sadece gözlem yaparız. Sadece Azaroth'un iradesini takip ederiz. Ne olması gerektiğine karar verdiyse, o olur." Bakışları Bane'in cesedinin eskiden bulunduğu yere kayar. "Şimdi düzen yeniden sağlandı. Gümüş Klanın imza büyüünü artık sadece bir kişi taşıyor. Atalarımızın hatasını düzelttik. Ve şimdi, daha fazla karışmayacağız."

"Şaka yapıyor olmalısın."

“Hayır.” Bakışlarını tekrar gözlerime çevirerek bileğini uzattı. “Şimdi, bu ejderha çeliği parçasını çıkarmanı ve söz verdiğim gibi adamıza dönmeme izin vermeni istiyorum.”

Gözlerim, hâlâ bileğinde dolaşan, ejderha çeliğinden yapılmış o kaba bilekliğe kayıyor. Kendisinin dokunamadığı, sadece bir perinin dokunabileceği ve kontrol edebileceği bileklik.

İki saniye bile düşünmeden kararımı vermiş oluyorum.

Eğer ahlaki üstünlüğümü korumakla tüm ırkımın soykırımını durdurmak arasında bir seçim yapmak zorundaysam, bu hiç de bir seçim değildir.

Büyümü çağırarak, onu doğrudan o ejderha çeliği bileziğinden geçirip şu emri veriyorum: "Grey'in yarattığı portaldan beni takip edeceksin."

Çevremdeki diğer klanlarda bir dalgalanma yaşıyor. Mor, Mavi ve Turuncu Klan üyelerinin hepsinin bana baktığını hissedebiliyorum. Ani şüpheleri o kadar belirgin ki, havadaki gerilimi neredeyse hissedebiliyorum.

Ancak, ahlaki değerleri benimki kadar esnek görünen arkadaşlarım, Grey'e bakmak için döndüğümde sessizce izliyorlar.

Orion'dan zaten izin aldığı için, çimenlerin arasından bir portal açıyor. Bu portaldan, tarlaları ve şehrimizi çevreleyen taş duvarları görebiliyorum.

Hiç tereddüt etmeden içeri giriyorum.

Ve ejderha çeliğiyle yönetilen Severin beni takip ediyor.

Ejderha tarlasına adım attığımda kalbim sıkışıyor; biz buraya gelen ejderha şekil değiştiricilerin her zaman indiği, Golden Gate'in dışındaki otlaklara bu adı veriyoruz. Mabona'nın memeleri, bu yerden nefret ediyorum. Bir daha asla buraya geri dönmek istemiyorum.

Ama bu onun yok edilmesini istediğim anlamına gelmiyor, bu yüzden Severin'e dönüyorum ve ejderha çeliği aracılığıyla tekrar sihir yönlendiriyorum.

“Unseelie Mahkemesi çevresindekilere benzer koruma büyülerini bu bölgenin tamamına da yerleştirin,” diye emrediyorum. “Andun Gölü'nden Altın Saray'a ve her iki taraftaki dikenli ormanın bir kısmına kadar her yere büyü yapın. Sonra da insanların girip çıkmasına izin verecek tüm komutları bana söyleyin.”

Severin'in altın rengi gözlerinde soğuk bir öfke yanıyor, bana dik dik bakıyor. Ama emirlerime karşı gelemiyor, bu yüzden büyüsünü çağırıyor ve ona söylediğim her şeyi aynen yapıyor.

Bu durum, şu anda şehirde bulunan Kızıl Klan üyelerini de bu koruma bölgelerinin içine hapsedecek, ancak bu başka bir günün sorunu. En azından artık burada ejderhaya dönüşemezler. Ve sayıları da çok fazla olmamalı. Greymar Fireclaw ve tüm klanı perilerden nefret ediyor, bu yüzden burada asla ihtiyaç duyduğundan fazla asker bulundurmuyor. Kızıl Klan'ın büyük çoğunluğu hala kendi vatanlarında yaşıyor.

Severin koruma büyülerini bitirip bana parolaları açıkladıktan sonra sessizliğe bürünüyor ve orada öylece durup bana öfkeli gözlerle bakıyor.

Göğsümde öfke kıvılcımları yükseldi ve ona soğuk bir gülümseme fırlattım. "Tebrikler, koca bir ırkın soykırımını önlediniz."

O da sessizce bana dik dik bakıyor.

Seelie Mahkemesi'ne son bir kez baktıktan sonra, portaldan geri dönmeye başladım. Severin beni takip etti.

Severin, alçak, keskin ve suçlayıcı bir ses tonuyla, "Sen onlardan daha iyi değilsin," diyor.

Onun, benim Buz Yürekler'den mi yoksa altı bin yıl önce Bane ve Jessina'yı köleleştiren o kendini beğenmiş peri grubundan mı daha iyi olmadığını kastettiğini bilmiyorum. Ama umurumda değil.

Bu şehirde yaşayan ve insanların onu sevip sevmemesi konusunda çok endişelenen eski benliğim artık çoktan öldü. Bu yüzden, Severin'in suçlaması hâlâ arkamda yankılanırken, Unseelie Mahkemesi'ne doğru yürürken omurgamı dik tutuyorum.

"Biliyorum," diye kısaca yanıtlıyorum.

Çünkü bu savaşı kazanmak için kötü adam olmam gerekiyorsa, o zaman tam olarak kötü adam olacağım.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Draven'la birlikte hızlıca banyo yapıp kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra odamızdan çıktığımızda, bitkin, endişeli ve büyümden aldığım o muhteşem zevke gerçekten çok özlem duyuyordum. Savaş sırasında onu çok kullandım, bu da onu daha da çok kullanmak istememe neden oluyordu.

Draven ile birlikte Orion kalesinin zarif koridorlarında yürüyüp hepimizin buluşacağı bahçeye doğru ilerlerken, etrafımızdaki alanı gizlice tarıyorum. Yakınlarda birkaç muhafız bekliyor. İçimdeki o durmaksızın konuşan ses, biraz olsun güç kazanmak için onlardan birine sihir kullanmam için beni teşvik ediyor.

Elimi yumruk yaparak, o dürtüyü görmezden gelmeye zorluyorum kendimi. Eğer bir süre duygular yaratmaz ve o zevki hissetmezsem, tekrar hissetme ihtiyacı zamanla azalır. Bu yüzden dayanmaya çalışmalıyım. Ama tüm vücudum gerginlikle titreyişken o rahatlık hissini özlememek zor.

Göğsümdeki duygu fırtınası devam ederken bakışlarım Draven'a kaydı. "Kızgın mısın?"

Düşüncelere dalmış gibi gözlerini kırptırdı ve bana baktı. "Kızgın mısın?"

"Benimle?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Sana neden kızayım ki?"

"Çünkü Severin'e karşı ejderha çeliği kullandım."

"Bu yüzden?"

"Buz Kalpler sizi ejderha çeliğiyle kontrol ederdi."

"Bane'i yakaladığımız o gün Gremar'a ejderha çeliği kullandık." Gözlerimi ciddi bir ifadeyle süzdü. "Doğru olanı yaptınız."

İçime bir rahatlama hissi yayıldı. Derin bir nefes alarak, göğsümdeki gerginlik azalırken elimi tekrar gevşettim. Artık başkalarının benim hakkımdaki düşüncelerini umursamıyor olabilirim, ama arkadaşlarımdan benim hakkımdaki düşüncelerini önemsiyorum. Draven'ın benim hakkımdaki düşüncelerini. Ve ejderha çeliği onun için çok hassas bir konu olduğu için, bunun onu benden iğrendirmiş olabileceğinden endişeleniyordum.

"Yani sınırı aşmadığımı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Sınırı mı aştın?" Kaşlarını çatarak bana baktı, gerçekten şaşkın görünüyordu. Sonra uzanıp kolumu yakaladı ve beni koridorun ortasında durdurdu. "Bekle, gerçekten yaptığın şeyden hoşlanmayacağımın mı endişeleniyordun?"

Birdenbire kendimi inanılmaz derecede utangaç hissederek koridorda etrafa şöyle bir göz gezdirdim, sonra tekrar onun yoğun bakışlarıyla karşılaştım. "Evet."

"Ah, küçük asi." Derin bir iç çekip elini boğazıma doladı. "Benimle aşılamayacak sınır yok." Eğilip beni sahiplenici bir şekilde öptü ve dudaklarıma doğru sırtıttı. "Sanırım sana zaten söylemiştim. Eğer kötü adam olmak istiyorsan, hadi gidip tam anlamıyla kötü adam olalım."

Minnet ve sevgi dolu, rahatlamış bir kahkaha ağzımdan dökülüyor. Ona karşılık bir öpücük veriyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

"Ben de seni seviyorum, küçük asi." Benden bir öpücük daha çaldıktan sonra geri çekildi ve elini boğazımdan indirdi. Sonra bahçeye çıkacak kapıya doğru yürümeye başlarken bana ciddi bir bakış attı. "Böylece benimle birlikteyken asla böyle şeyler için endişelenmene gerek kalmayacak. Seni seviyorum. Her şeyini. Ve seni asla yargılamayacağım. Hiçbir şey için."

Neredeyse ona anlatacaktım. Tam o anda, bana öyle bakıp böyle şeyler söylerken, büyümenin yan etkileriyle ne kadar kötü mücadele ettiğimi anlatacaktım. Ama sonunda kendimi buna ikna edemedim.

Her şeyin sorumluluğunu her zaman en ağır şekilde üstlenmek zorunda kalmasının onu ne kadar üzdüğünü gördüm ve bana yaslanabileceğini hissetmesini istiyorum. Her şeyin sorumluluğunu her zaman tek başına üstlenmek zorunda kalmaması için benim de sorumluluğun bir kısmını üstlendiğimi hissetmesini istiyorum.

Ama eğer ona sihirle ilgili sorunlarımdan bahsedersen, bana daha da çok ihtiyaç duyduğunu hissedecek. Ve ben bunu istemiyorum. Ona bakmak istiyorum. O da kendisine bakan birini hak ediyor.

Bu yüzden en utanç verici sırrımı ifşa etmek yerine, ona sadece gülümsüyorum ve kendi kendime sorunlarımı kendim halletmeye yemin ediyorum.

Draven ve ben yan kapıdan geçip, müttefiklerimizle bir araya gelip sonraki adımlarımızı belirleyeceğimiz bahçeye girdiğimizde, gökyüzünü hala kalın gri bulutlar kaplıyordu. Güzel bahçenin bir tarafını koyu mavi güllerle süslenmiş, özenle budanmış çalılar çerçevelerken, diğer taraftan da tam çiçek açmış devasa bir yasemin çalısı mahremiyet sağlıyordu. Ortadaki içecekler ve hafif yiyeceklerle dolu masaya göz gezdirdim ve Orion'un tüm bunları bu kadar kısa sürede nasıl ayarladığını hayretle izledim.

Draven eğilip boynumun yanını öperken, "Galen'le biraz konuşmam gerekiyor," dedi.

Dudakları kulağımın altındaki hassas deriye değdiğinde içimde bir zevk dalgası yayıldı. Boynuma doğru kıkırdadı ve sonra masanın diğer tarafında duran Galen'in yanına doğru yürüdü.

Isera da birkaç adım ötede, her zamanki soğukkanlı ifadesiyle herkesi izliyor. Sanki normale dönmüş gibi. Eminim ki rol yapıyor. Ama yine de ben de öyleyim.

Masada oturan Orion, bardaklarla ilgili bir şeyi kontrol ediyor ama sanki birini bekliyormuş gibi sürekli kapıya doğru bakışlarını atıyor.

Yavaşça Dryad Kraliçesi, Lavendera, Alistair ve Lyra'nın durduğu yere doğru ilerliyorum.

"Bugün yardımınıza ihtiyacımız olabilirdi," diye yorum yapıyorum Dryad Kraliçesi'ne, yanına geçip etrafıma bakınca da diğerlerini izleyebilmek için arkamı dönüyorum.

Göz ucuyla bana şöyle bir baktı. "Lavendera ölürse, Ana Peri de ölür. Ve Ana Peri ölürse, asla yeni periler olmaz. Sizinle yaptığım anlaşma, onu tehlikeden uzaklaştırmak içindi. Onu orada tutmayı düşünüyorum. Ayrıca, bizsiz de gayet iyi idare ettiğinizi duydum." Dudaklarında, bir yırtıcı hayvanınki kadar keskin bir gülümseme belirdi ve ekledi: "Sonunda hırsız öldü."

Bane, perilerden Ağaçların Ruhunu çalan kişi olduğu için, Jessina'dan bile daha çok Bane'den nefret ediyordu.

“O...?” diye başlıyorum ama soruyu sesli olarak tamamlamayı bir türlü başaramıyorum.

Şimdi o soğuk hiçliğin içinde hapsolmuş durumda mı, tıpkı ona söylediğiniz gibi, ahiretlerden hiçbirine giremiyor mu?

Kuruad Kraliçesi'nin ağzındaki o yırtıcı gülümseme daha da genişliyor.

Bunu görmek ve ima ettiği cevap tüylerimi diken diken ediyor. Perilerin bizim tarafımızda olmasından birdenbire çok, çok memnun oluyorum.

Orion masadan birden doğruldu. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak, bu tepkiye kimin sebep olduğunu görmek için yan kapıya doğru baktım.

Turuncu Klan'ın lideri Rin Tanaka çimenlerin üzerine çıktı. Uzun siyah saçları zarifçe süslenmiş ejderha pullarından oluşan zırhının üzerinden aşağı doğru dalgalanırken, Orion yanına yaklaşıncı güzel yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

"Mümkünse bir anlaşma yapmak isterim," diyor lafı uzatmadan.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Anlaşma mı? Ne için?"

"Ne isterseniz."

Siyah gözleri şok içinde irileşti. Doğrusu, benimkiler de öyle. Orion'a bakakaldım, kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarpıyordu, bu konuşmanın nereye doğru gittiğini ve bunun için neler vermeye hazır olduğunu fark ettiğimde.

"Karşılığında ne istiyoruz?" diye soruyor Rin, yüzünde hâlâ gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle ona bakarak.

Orion elini yüzüne götürerek, kayıp gözünü gizleyen zarif siyah ve gümüş renkli göz bandını yavaşça yukarı kaldırdı.

Rin'in yüzünde bir anlayış belirir. "Ah." Gözlerini hafifçe kısarak, birkaç saniye boyunca boş göz yuvasını inceliyor gibi görünür. Sonra sorar: "Göz, ya da sadece bir kısmı, bir yerlerde korunmuş mu?"

Hayır. Jessina onu buz büyüleriyle dondurdu ve sonra topuğunun altında toz haline getirdi.

Rin gerçekten de irkildi. Yüzündeki o ifadeyi hızla silerek, "Özür dilerim," dedi.

Orion hiçbir şey söylemiyor. Gerginliğin omuzlarından nasıl aktığını neredeyse görebiliyorum; sadece ona bakıyor, sorusuna cevap vermesini bekliyor.

“Eğer gözünüz hâlâ yerinde olsaydı, ya da hasar görmüş olsa bile parçaları, onu tekrar yerine takıp eski haline getirebilirdim,” diye yanıtlıyor Rin sonunda. “Ama bu şekilde vücuttan ayrılıp tamamen yok olmuş bir

gözü sıfırdan yaratamam.” Yüzü yumuşuyor ve samimi olduğunu anlıyorum. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Orion, göz bandını tekrar indirirken rahat bir gülümsemeyle, "Sorun değil," diyor. "Sadece sormak istedim."

Bu hiç de iyi değil. Ve sadece sormakla kalmadı. Unseelie Kralı, Rin'e istediği her şey için açık uçlu bir anlaşma teklif etti. İsteddiği her şey. Herkes biliyor ki Orion Nightbane hayatında hiç kimseye böyle bir anlaşma teklif etmemiştir. Gururunu onun ayaklarının altına sermek ve son umudunun da paramparça olması onun için inanılmaz derecede zor olmalıydı.

Rin daha fazla bir şey söyleyemeden, diğer üç klan lideri kapıdan içeri girip çimenlerin üzerine çıktılar.

Diana, şüpheli yeşil gözleriyle herkesi süzüyor ve bakışları üzerimde biraz fazla uzun süre kaldığında içimde bir endişe belirliyor. Ama sonra masaya doğru yürümeye devam ediyor ve bir kadeh şarap alıyor. Mavi ejderha pulu zırhlı bir adam onu takip ediyor ama onun yerine bir bardak bira alıyor. Onu inceliyorum.

Yıllar içinde, Seelie Sarayı'nda hapsediğimden beri onu pek görmedim ama yine de kim olduğunu çok iyi biliyorum. Mavi Ejderha Klanı'nın lideri Ejnare Amarok. Koyu kahverengi saçları topuz yapılmış, turkuaz gözleri ise keskin ve berrak. Masadan tekrar doğrulurken hepimizi dikkatlice süzüyor.

Kapıdan içeri giren son klan lideri bakışlarında hiç de gizli davranmıyor. Severin Godblessed, bahçenin diğer tarafında yerini alırken gözlerini kısarak beni izliyor. Örgülü kıvılcık saçları ve püskülü şimdi yine kusursuz, uçuşan altın rengi cübbesi ise mükemmel bir şekilde düzeltilmiş. Bu, hâlâ ejderha çeliği zırh giydiği gerçeğini gizliyor.

Orion, akıcı sesiyle, adeta bir pelerin gibi taşıdığı o zahmetsiz gücü yeniden yansıtarak, “Unseelie Sarayı'na hoş geldiniz,” dedi. “Binlerce yıldır diyarımda bu kadar çok ejderha şekil değiştirici olmamıştı. Umarım kendinizi onurlandırılmış hissedersiniz.”

Daha önce burada bulunmuş olan Diana gözlerini devirip şarabından büyük bir yudum alırken Ejnare hafifçe kaşlarını çatı. Ama Rin eğlenmiş bir nefes verdi ve neredeyse gülümsedi.

Orion, Severin'e dönerek, "Öncelikle şu konuya değinelim," diye devam etti. "Bane için yaptığın o taşınabilir kum saati şeyin aynısını Jessina için de yaptığını varsayıyorum, değil mi?"

Severin, "Evet, yaptım," diye yanıtlıyor.

"Hangi kum saati şey?" diye soruyor Diana.

Orion, "Bane onu kemerinde taşıyordu," diyor.

Draven, Galen'in yanında durduğu yerden, "Jessina'nın da bir tane vardı," diye ekliyor. "Boynundaki dikenlerden birine takılıydı. Onunla dövüşürken gördüm."

"Ve zihinsel türden büyüü engelleyen," diye devam ediyor Orion. "Benimki gibi." Gözü bana kaydı. "Ve Selena'ninkini de. Bu da onu öldürmeyi başarmak istiyorsak bizi ciddi bir dezavantaja sokacak." Bakışlarını tekrar Severin'e çevirdi. "Yani o büyüü bozmanız gerekiyor."

"Yapamam," diye yanıtlıyor. Zaten pürüzsüz olan cübbesini elleriyle düzelttikten sonra tekrar bize bakıyor. "Buz Kalpliler aptal değil. Özellikle uzaktan istediğim zaman sökemeceğim bir kalkan yapmamı sağladılar. Kalkanı işlevsiz hale getirmenin tek yolu, onu fiziksel olarak kişiden çıkarmaktır."

Bahçede toplu bir inilti yankılanıyor. Tam tepemizde, bir çift kuş uygunsuz bir şekilde neşeli cıvıltılar çıkararak daireler çiziyor. Onlara kaşlarımı çatarak bakıyorum, sonra tekrar Severin'e odaklanıyorum.

"Peki, o zaman bizim için de kalkan yapabilir misiniz?" diye soruyorum.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Yapabilirim. Ama yapmayacağım."

"Tahmin edeyim. Çünkü bu işe karışmak istemiyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle." Sesinde ve bakışlarında sert bir ton vardı; çimenlerin üzerinden bana dik dik bakıyordu. "Azaroth'un iradesiyle şaka yapılmaz. Olacak olan olur. Atamız Theodora geçen sefer işe karışarak büyük bir hata yaptı. Buz Kalpliler'e asla yardım etmemeliydi. Müdahale etmek bizim işimiz değil. Bunu, binlerce yıllık kefareti ve yoğun dualarla öğrendik." Çenesini kaldırdı. "Altın Klan bu savaşta taraf seçmeyecek. Bu sefer, geçen sefer yapmamız gerekeni yapacağız. Hiçbir şey."

Sinirle derin bir nefes alıyorum, içimde öfke dalgalanıyor. İnatçı bir dindar pasifistten ömür boyu yetecek kadar ders almaya artık tahammülüm kalmadı.

"Jessina Iceheart dünyanın yarısını katlederse, dünyanın daha iyi bir yer olacağını gerçekten düşünüyor musun?" diye hırladım ona.

"Benim fikrimi belirtmek bana düşmez," diye tersler. "Azaroth bu dünya için en iyisinin ne olduğuna karar verir ve Altın Klan onun bilgeliğine boyun eğer."

Ona bir şey fırlatmak istiyorum. Biliyorum ki, onun zihninde bu argümanlar son derece mantıklı geliyor. Klanı, ataları tarafından bu şekilde düşünmeye şartlandırılmış, sadece Theodora'nın panikleyip Buz Kalpler'e yardım etmek için sihir verdiğinde hata yaptığını fark etmesi yüzünden. Bu olay, Altın Klanın geri kalanının geleceğini ve tüm zihniyetini şekillendirdi. Anlıyorum ki, yardım etmeye çalıştıkları son seferde her şey berbat gittiği için pişmanlıktan felç olmuş durumdalar ve aynı hatayı tekrar yapmaktan korkuyorlar. Ve anlıyorum ki Severin bunun işleri halletmenin doğru yolu olduğunu düşünüyor. Bütün bunları anlıyorum. Ama yine de, tamamen yanılıyor olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," diye dişlerimi sıkarak zorlukla söylüyorum.

"Ve bunu bedava vermeyeceğim." Çenesini kaldırıp bana meydan okuyan bir bakış attı ve kolunu sıyırarak ejderha çeliğinden yapılmış bilekliği gösterdi. "Yani yardımımı istiyorsan, beni bununla köleleştirmek zorundasın."

Neredeyse yapıyordum. Çünkü Tanrıça kahretsin, ona ihtiyacımız var. Kalkan büyüğü olan birinin yanımda olması, bu savaşı kazanma şansımızı önemli ölçüde artırırdı. Ama diğer klan liderlerinin bana gözlerini diktiğini hissedebiliyorum. Havada oluşan ani şüphe o kadar yoğundu ki, bıçakla kesilebilirdi.

Ve hiç şüphem yok ki, Severin'i bize yardım etmeye zorlarsam, diğer klan liderlerini kaybedeceğiz.

Bu yüzden kararımı üstün vicdanım ve ahlakım temelinde aldığımı söyleyebilmeyi çok isterdim, ama kesinlikle öyle değildi. Ahlakım için çok öfkeliyim ve vicdanımı umursayacak kadar da yorgunum. Kararım tamamen saf stratejiye dayanıyor. Diğer klan liderlerine, özellikle de Rin Tanaka'ya, Severin'den daha çok ihtiyacımız var.

Severin'in gözlerine bakarak, "Verdiğin bu karar," diyorum. "Yanlış bir karar."

"Belki," diye yanıtıyor, çenesini hâlâ dik tutarak. "Ama bu, herkesin kendi tercihlerini yapma hakkına sahip olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Geçmişimden gelen anılar, bir anda mideme yumruk yemiş gibi üzerime çöktü. Seelie Sarayı'nda yaşadığım ve hiçbir seçim yapmama izin verilmediği zamanlara ait anılar. Nerede yaşayacağımı, ne iş yapacağımı, hatta ne zaman yemek yiyeceğimi bile seçemiyordum. Her şeye ejderha

şekil değiştirenler karar veriyordu. Ve bunun her saniyesinden nefret ediyordum.

“Evet.” Uzun bir iç çekişimden öfkem söndü. “Sanırım öyle düşünüyorlar.”

Severin şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Yorgun elimi saçlarımın arasından geçirerek ona doğru yürümeye başladım, bu sırada Orion kapıdaki muhafıza Hana ve Grey'i çağırmasını söyledi. Başka bir şey söylemeden Severin'in bileğini yakaladım ve ejderha çeliğini elinden çıkardım. Derin bir rahatlama nefesi verdi. Gözlerindeki öfke kayboldu ve verdiği sözü tuttuğunu onaylarcasına yavaşça başını salladı.

Ejderha çeliğinden yapılmış parçayı sıkıca kavrayıp Draven'in yanına doğru yürüdüm. O da teselli edici bir şekilde elini koluma doğru kaydırdı.

Grey'in bir portal açtığını izlerken içimde bir hayal kırıklığı kıvranıyor.

Severin Godblessed son bir kez hepimize bakıyor. "Azaroth'un iradesi."

Ardından o ve Hana portaldan geçerler.

Hana cep gerçekliğini açarken ve Severin Azaroth'un iradesi hakkındaki saçma fikirlerle dolu, huzurlu pasifist adasına geri dönerken, ben de ejderha çeliğinden yapılmış parçayı parmaklarımla kavırıyorum. Onu serbest bırakmanın doğru hareket olduğunu biliyorum. Diğer klan liderlerine daha çok ihtiyacımız var. Ama yine de ikisine de sahip olabilmeyi dilerdim.

Grey ve Hana geri döndükten ve tekrar gönderildikten sonra Orion söze şöyle başlıyor: "Şimdi o korkak bizi terk ettiğine göre, işe koyulabilir miyiz?"

Ejnare kaşlarını çatarak, "O korkak değildi," diyor. "Onun kültürü sizinkinden sadece farklı."

“Ah, bunun farkındayım. Ama iki şey aynı anda doğru olabilir.”

“Bu—”

Kuruad Kraliçesi derin bir nefes aldı.

Bu, ciğerlerinden bahçenin dört bir yanına yankılanacak kadar güçlü bir şekilde çıkan hırıltılı bir ses.

O başını geriye atıp kollarını yana açtığı anda hepimiz ona doğru döndük. Saçlarını oluşturan sarmaşıklar hem arkasından hem de yanlarından akıp gidiyor, yine sarmaşık, yaprak ve dallardan yapılmış elbisesi de altındaki çimenlere doğru uzanıyordu. Ağzı hâlâ açık, yüzünde uhrevi bir ifadeyle gökyüzüne bakarken, alçak ve keskin bir tıslama sesi havayı dolduruyordu.

Bu o kadar korkunç bir manzara ki, daha önce hiç böyle bir şeye şahit olmamış olan Diana, Rin ve Ejnare, çimenlerin üzerinde geriye doğru sendeliyorlar.

Korku benim de bedenimi sarıyor. Biliyorum ki o sadece diğer perilerle ortak zihinleri aracılığıyla iletişim kuruyor, ama yine de bunda öyle ilkel bir şey var ki, hayranlık duymamak imkansız. Bu varlık hepimizden daha yaşlı. Bu dünyanın dokusunun bir parçası. Ve korkunç gücü de bunun bir kanıtı.

Aniden başını aşağıya doğru çevirmesiyle irkildim ve yüzündeki ifadeyi görünce bir korku dalgası daha beni sardı.

Yaşlı yüzünde gerçek bir dehşet ifadesi belirmişti.

"Jessina Iceheart, Seelie Mahkemesi'ne ulaştı," diye belirtti.

"Ama o, hastane koğuşlarından geçemez," diye tereddütle yanıtlıyorum.

"Hayır. İçeri giremiyor, bu yüzden de koruma alanlarının dışındaki toprakları tahrip ediyor." O korkunç dehşet, hepimize bakarken kahverengi gözlerinde parıldıyor. "Vatanımız. Size gösterdiğimiz, ev ağalarımızın olduğu yer. İşte orada."

Midem alt st oldu.

Peri Kraliçesi panik içinde nefesler alıyor. Ve Lyra kimsenin duymak istemediği sözleri söylüyor.

"Bütün periler ölecek."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Bahçede tam bir kaos baş gösterdi. Tüm bu süre boyunca kendinden geçmiş halde olan Lavendera, sersemliğinden sıyrılıp Dryad Kraliçesi'ne doğru hızla ilerlerken ben de aynı anda öne doğru sendeledim ve Orion yan kapıdan içeri fırladı.

“Onları buradan çıkarmamız lazım!” diye bağırır Lavendera. Ardından, kafasının içindeki Ana Peri'nin de şüphesiz paniğe kapılmasıyla gözleri birkaç kez netleşip tekrar netleşir ve Lavendera homurdanır, “Bağırmayı kes! Zaten biliyorum.”

Peri Kraliçesi'nin önünde ani bir frenle durarak, "Onlara söyleyin ki..." diye söze başladım.

Başını geriye atıp kollarını tekrar iyice açtı. Ağzını açtığı anda keskin bir tıslama sesi yankılandı, saçları başının etrafına savruldu ve elbisesi tekrar toprağa gömüldü.

Havada yankılanan ilkel bir güç hissiyle kalbim bir kez daha korkudan sarsıldı.

Yanımda Lavendera "Çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı!" diye bağırıyor.

Onun Peri Ana'ya mı bağırıldığını yoksa Peri Ana'nın kendi halkına mı bağırmaya çalıştığını bilmiyorum, çünkü başını bir yandan diğer yana çevirirken gözleri sürekli netleşip netleşiyor.

"Ne yapabiliriz?" diye sesleniyor Rin arkamdan bir yerden. "Onları iyileştirebilir miyiz?"

Lavendera tekrar "Onları buradan çıkarmamız lazım!" diye bağırıyor.

"Ne kadar yakın?" diye birden sordu Diana.

Etrafımdaki tüm kaosu ve stresi dışarıda bırakmaya çalışarak, hâlâ diğer perilerle ortak zihinleri aracılığıyla iletişim kuran Peri Kraliçesi'ne

odaklanıyorum. O haldeyken beni duyup duymadığından emin değilim, ama yine de konuşuyorum.

"Onlara Seelie Mahkemesi'ne doğru koşmalarını söyleyin," dedim, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. "Koğuştardan geçebilmeleri için tüm şifreleri biliyorum."

O keskin tıslama sesi havada yankılanmaya devam ediyor. Beni duyup duymadığından emin değilim.

Lavendera, başını bir o yana bir bu yana savurmaya devam ederken, "Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye bağılıyor.

"Onlara söyleyin!" diye panik içinde bağırdım, sesimin o yüksek tıslama sesinin ve etrafımda yayılan kaostan arasında duyulmasını sağlamaya çalışarak. "Eğer koğuştalara ulaşabilirlerse, içeride güvende olacaklar—"

Havayı yırtan tiz bir çığlık yankılandı. O kadar şiddetli, o kadar ham ve ilkeldi ki, dehşet içinde geriye doğru irkildim. Korku, örümcekler gibi göğsümün içine girdi ve sadece bu duygudan ölecekmişim gibi hissettim.

Draven hemen orada belirdi. Bir kolunu bana dolayarak beni geriye çekti ve sanki ikimizin de aslında göremediği bir tehditten beni koruyacakmış gibi vücudunu önüme bükte.

Kalbim savaş davulu gibi çarpıyor ve o tiz çığlık havayı yarıp geçerken başım çınılıyor. Sanki binlerce ses aynı anda çığlık atıyor gibi. Tıpkı... Lavendera üzerinde sihir kullanmaya çalıştığımda duyduğum gibi.

"O burada!" diye haykırıyor Kuruad Kraliçesi, binlerce başka sesin yankısı olan o sesle. Ham, ilkel ve kan dondurucu bir öfke ve korkuyla dolu. Sanki yeryüzünün kendisi çığlık atıyor gibi. "Yok ediliyor! Bizler—"

Bahçenin ortasında yerden bir portal fişkırıyor.

Draven beni kenara itti, kendisini tamamen benimle kılıcın arasına alarak sırtına bağlı devasa kılıcı çekti. Etrafında şimşek gibi bir gerilim dalgası yükseliyordu.

Lavendera çığlık atıyor.

Kuruad Kraliçesi derin ve keskin bir nefes alarak içini çekti.

Ardından periler, geçitten bahçeye akın ediyor.

Herkes panik içinde geriye doğru kaçışırken, bir grup peri çimenlerin üzerinde koşuşturmaya başladı ve tüm bahçeyi dalgalanan sarmaşıklar ve uçuşan yapraklarla doldurdu. İki tanesi, ikramlarla dolu masaya çarparak masayı devirdi. Şarap kadehleri ve narin yemek tabakları devrilen masanın üzerine düştü. Meyveler yere saçıldı ve şarap çimenlere sıçrayarak onları

kırmızıya boyadı. Draven kılıcını indirdi ama beni arkasında tuttu ki bu kaostun içinde ezilmeyeyim.

Perilerin oluşturduğu kalabalığın arkasında, portalın diğer tarafında, buz alevlerinin çitirtiları ve alevlerin alev alev yanma sesleri havada yankılanıyor. Ardından devasa bir ejderhadan öfkeli bir kükreme geliyor.

Kuruad Kraliçesi başını hızla aşağı indirir, saçları da başının etrafında dalgalanmayı bırakıp aşağı dökölür. Kuruadların bahçeye koşturmasını izlerken yaşlı yüzünde tam bir şok ve inanmazlık ifadesi belirir. Sonra, o kadar yoğun bir rahatlama ifadesi yüzüne yayılır ki, ben de nefesimi tutarım ve iki adım geriye sendeler.

Yanında, Lavendera'nın gözleri yeniden tamamen odaklandı. Elini göğsüne bastırarak derin nefesler alırken, gözlerini hızla kırptırdı.

"KAÇIN!" diye bir ses yankılandı portalın diğer tarafından.

O sesi tanıdığım anda vücuduma buz kesiliyor.

Orion.

Çimenlerin ve panik içinde koşan perilerin arasında, Isera başını bir o yana bir bu yana çevirirken, yüzünde aniden bir panik belirdi. "Orion? Orion nerede?"

Perilerin oluşturduğu sarmaşık, yaprak ve dal yığını arasından, geçidi zar zor görebiliyorum. Öte tarafında neler olup bittiğini ise hiç göremiyorum. Isera perilerin arasından geçmeye çalışıyor ama o kadar çoklar ki ve o kadar hızlı hareket ediyorlar ki hiçbirimiz aralarından geçemiyoruz.

Parmak uçlarımda yükselerek, portalın diğer tarafında neler olup bittiğini görmeye çalışıyorum.

Orion ve Grey'i gördüğümde kalbim ağzıma geldi. Portalın diğer tarafındaki hızla akan perilerin seyrekleşen akıntısının arasından, devasa ağaçların bulunduğu vatanları görünür hale geldi.

Orion ve Grey, sanki bölgenin iki tarafındaki perileri toplamak için ayrılmış gibi, farklı yönlerden koşarak ilerliyorlar. Arkalarından buz alevleri yere çarpıyor ve perilerin ağaç evlerinden birini yutuyor. Grey ve Orion'un portala doğru sürdüğü son periler, ağaçların hemen üzerinde gökyüzünde devasa bir gümüş ejderhanın hızla geçmesiyle panik içinde çığlık atıyorlar. Jessina'nın kuyruğu, artık donmuş olan ağaç evlere çarpıyor. Evler parçalanıyor.

"ORION!" diye bağılıyor Isera, boğazı yanmış bir halde, havada buz parçaları uçuşurken.

Büyüsünü kullanarak onu ve Grey'i korumak için portaldan geçmeye çalışır, ancak panikleyen periler yoluna çıkar.

Arkadan gelen bir buz alevi parçası Orion'un omzuna saplandı. Parça omzuna öyle bir kuvvetle girdi ki, Orion nefes nefese kaldı, yüzünde şiddetli bir acı belirdi ve sendeledi.

Arkalarından Jessina kükrüyor.

"Çekilin yolumdan!" diye bağıyor Isera, hâlâ perilerden oluşan kalabalığı kenara itmeye çalışırken.

"Alistair!" diye bağırdı Lyra bahçenin diğer tarafından.

"Harekete geçin!" diye bağırdı Alistair de.

Fakat periler çok fazla ve bahçe, onların hızla kenara çekilebilmeleri için çok küçük.

Orion, Grey ile birlikte portala doğru koşmaya devam ederken tekrar doğruldu.

Son birkaç peri kızı aceleyle geçip, artık tıklım tıklım dolu olan bahçedeki arkadaşlarına neredeyse çarpıyorlar.

Jessina havada savrulurken şiddetli bir rüzgar esiyor ve tam Orion ve Grey birbirlerine ulaştıkları anda onların arkasına doğru uçuyor. Jessina kükreyerek bir çığlık atıp ağzını açtığı anda, ikisinin de yüzüne korku yayılıyor.

"Orion!" diye tekrar bağırdı Isera, sesi neredeyse çatlayacak kadar yüksek sesle.

Alistair ateş büyüünü çağırırken "HAREKET EDİN!" diye kükredi.

Periler çığlık atarak, yoldan çekilmek için birbirlerini şiddetle itiyorlar.

Jessina'nın boğazının arkasında soluk bir parıltı beliriyor.

Orion ve Grey, portala doğru hızla ilerliyorlar.

Periler birbirlerini kenara itiyorlar.

Jessina alevlerini serbest bırakıyor.

Devasa bir buz alevi sel gibi Grey ve Orion'a doğru fışkırıyor. Bahçenin diğer tarafında Isera çığlık atıyor. Periler yere yığılıyor. Grey, Orion'u öne doğru itiyor.

Jessina'nın buz alevleri Grey'in üzerine çarptığı anda, Orion portalın diğer tarafında yüzüstü yere düşerken, havayı yırtan, çatırdayan, şıkırdayan bir ses yankılandı.

Buzdan alevler Grey'in arkasından akarak boynuna kadar tüm vücudunu sarıyor ve hâlâ açık olan portala doğru hızla ilerliyor.

Alistair, alevler portala ulaşır ulaşmaz doğrudan buz alevlerinin içine bir ateş seli fırlatır. Kuru periler çılgık atarak kendilerini tehlikeden uzak tutmak için yere daha da sıkıca bastırırlar. Omzundan hala bir parça çıkmış olan Orion, dizlerinin üzerine çöker ve döner.

Ateş, buz alevlerine dökülerek, portaldan içeri girmeden önce onları eritiyor. Alistair dişlerini sıkarak, ateşini hâlâ portalın güvenliğinden üç adım uzakta buzun içinde sıkışmış olan Grey'e doğru yönlendirmeye çalışıyor.

Orion arkasını dönüp baktığında yüzünde bir anlık dehşet belirdi.

"Gri!" diye bağırdı.

Jessina, Alistair'in ateşle yaptığı tüm ilerlemeyi geri alan buz alevleri püskürtmeye devam ediyor. Alistair'in erittiği buzu biriktirmeye devam ederken, açık portala doğru hızla ilerliyor. Alistair, umutsuzca ve çılgın bir hızla buzu eritmek için portaldan daha fazla alev püskürtüyor. Ama yeterince hızlı değil.

Hâlâ tamamen buzla kaplı olan Grey, portalın içinden Orion'un bakışlarıyla karşılaşılıyor. Turkuaz ve sarı gözlerinde yaşlar birikmiş, ancak Orion'un bakışlarını yakalarken dudaklarında hafif bir gülümseme var.

"Sizinle tanışmak bir zevkti, kralım," diyor.

"Gri," diye kekeleydi Orion.

Devasa gümüş bir ejderha, Grey'in mahsur kaldığı kalın buz tabakasının üzerine sertçe iniyor.

Jessina'nın muazzam ağırlığı altında buz ve onun içine hapsolmuş Grey'in bedeni, kırılmış bir ayna gibi paramparça oluyor.

Portal kayboluyor. Ama her zamanki gibi yere çökmüyor. Kayboluyor. Bir anda, varlığı sona eriyor.

Gitmiş.

Tıpkı o büyüü bir zamanlar kullanan kişinin ruhu gibi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bahçeye kulakları sağır eden bir sessizlik çöker. O kadar gürültülü ki, başım çınıyor gibi hissediyorum. Bir süre kimse bir şey söylemez. Kimse kıpırdamaz bile. Hepimiz orada öylece durup, şimdi boş olan havaya şok içinde bakakalırız. Yerde, periler tamamen hareketsiz yatıyor, şaşkın ve kafası karışmış bir halde, Alistair'in ateşi sönmüş olmasına rağmen hareket etmekten korkuyorlar.

"Yol açın," diye aniden söylüyor Rin Tanaka, sakın sesiyle ölüm sessizliğini bozarak.

Periler yerden fırlayarak yukarı sıçarlar. Kenarlardaki periler sonunda akıllarını toparlayıp daha da ileriye doğru hareket ederler, böylece ortadaki periler de sonunda yoldan çekilebilir. Periler zarif bahçenin dışındaki daha açık çimenlik alanlara ulaşmak için aradan geçerken güller ve yasemin çalılıkları hışırdar. Bu, hem Rin'e hem de Isera'ya sonunda Orion'a ulaşmaları için yer açar.

Isera, hâlâ yerde oturan Orion'un önünde diz çöker. Bir an elini uzatacakmış gibi görünür, ama sonra bunun yerine kucağında parmaklarını oynatır. Ve daha bir şey söyleyemeden, Rin Orion'un arkasında durur.

"Bunu çıkarmam ve buz alevlerinin vücudunuzda çok fazla yayılmadan önce etkilerini tersine çevirmem gerekiyor," diyor Orion'un kürek kemiğinden hala dışarı çıkmış olan buz alevi parçasına işaret ederken.

Orion ise ikisini de fark etmemiş gibi görünüyor. Sadece orada oturmuş, Grey'in portalının eskiden bulunduğu yere bakıyor.

Rin ona aşağıdan bakıyor, hâlâ bir cevap, onay ya da çalışmaya başlayabileceğine dair herhangi bir işaret bekliyordu. Sonuçta, bu sıradan bir insan değildi. Bu, Unseelie Kralıydı. Bu dünyanın büyük krallıklarından

birinin hükümdarı. Hiçbir müttefik, Unseelie Kralı'nın izni olmadan ona karşı sihir kullanamazdı.

Isera, elini tekrar bükükten sonra nihayet uzanıp dikkatlice Orion'un koluna dokundu. "Orion?"

Zihni birden gerçekliğe döndü. Gözlerini kırpıştırarak başını hızla salladı, yüzünde hala şaşkınlık ifadesi vardı. "Ne?"

Isera, hâlâ arkasında duran Rin'e başıyla işaret ederek, "Buz ateşi yayılmadan önce seni iyileştirmesi gerekiyor," dedi.

"Ha, doğru." Boğazını temizledi. "Evet."

Rin bir eliyle buz parçasını, diğer eliyle de omzunu kavradı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, buz parçasını aniden çekip çıkardı. Adam dişlerinin arasından küçük bir nefes aldı. Buz parçasını yanlarındaki çimenin üzerine bıraktıktan sonra, ellerini omzundaki yaraya götürdü. Büyü, yaranın üzerinde parıldarken, aksi takdirde yayılıp tüm vücudunu içeriden donduracak olan buz alevlerinin etkilerini tersine çevirmeye başladı.

Onlara doğru dönen Alistair de sihirini kullanarak buz parçasını çimenlerin üzerinde bir su birikintisine dönüştürdü.

"Onları kurtardın," diye şaşkınlıkla karışık bir ses hırıltılı bir şekilde söyledi.

Hepimiz Dryad Kraliçesi'ne doğru döndük. O, çimenlerin üzerinde duruyordu ve halkı korkmuş çocuklar gibi etrafına toplanmıştı. Dryad Kraliçesi, Orion'a kocaman gözlerle bakıyordu. Yüzünde hâlâ şok ve dehşet izleri vardı, ama şimdi bunlara iki daha güçlü duygu daha eklenmişti: Rahatlama ve minnettarlık.

"Halkımı kurtardın," diyor, iri gözleri hâlâ Orion'a kilitlenmiş halde. "Kendi hayatını riske atarak." Bakışları, portalın eskiden olduğu yere kayıyor. "Ve arkadaşının hayatı pahasına."

Orion'un gözünde bir an için acı belirir, sonra tekrar gizlemeyi başarır. Güzel yüzünde her zamanki kontrol ve otorite ifadesiyle boğazını temizler ve kısaca "Evet" der.

"Neden?"

"Müttefiklerimin katledilmesine izin vermem, eğer bir şey yapabiliyorsam."

Yanımda, Draven, Orion'u yoğun bir bakışla izliyor. Yüzünde çözemediğim bir ifade var.

Kuruad Kraliçesi titreyerek derin bir nefes alıyor. Gerçekten nefes almaya ihtiyacı olup olmadığından emin değilim, bu yüzden belki de sadece duygularını ifade etme şekliydi. Gözleri şimdi tamamen netleşen Lavendera, Kuruad Kraliçesi'nin koluna elini indiriyor, sanki onu teselli ediyormuş gibi. Bahçenin her yerinde, kuruadlar topluca rahat bir nefes alıyor gibi görünüyor.

Ve aniden, o bunaltıcı gerilim havadan kayboldu. Gitene kadar orada olduğunu bile fark etmemiştim. Sanki perilerin korkusu ve stresi çevrelerindeki alanı fiziksel olarak etkiliyordu. Ve şimdi artık orada olmadığına göre, nefes almak birdenbire çok daha kolaylaştı. Rin, Orion'u iyileştirmeyi bitirirken ben de ciğerlerime bir nefes hava çektim.

"Bitti," diyor ve bir adım geri çekilirken ellerini silkeliyor.

Orion omzunun üzerinden uzanıp yaranın olduğu yere elini sürdü. Şık gömleği yırtılmıştı ama altındaki deri artık pürüzsüz ve hasarsızdı. Ayağa kalktıktan sonra Rin'e döndü ve başını eğdi.

"Teşekkür ederim," diyor.

Bir an şaşırmış gibi görünüyor, sanki onun kendisine teşekkür edeceğini beklemiyormuş gibi, ama sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor ve onaylayarak başını sallıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Mavi Klan'ın lideri, endişeden çok merakla.

Orion ona doğru dönerken, her zamanki gibi yarı eğlenmiş, yarı tehditkar bir sırıtış dudaklarında belirdi. "Elbette. Az önce beni iyileştirdiğini gördün, değil mi?"

"Arkadaşını kastettim. Onun ölümünü izledin az önce."

Orion'u bizim kadar tanımayan Ejnare, Orion'un yüzündeki ifadenin bir anlığına nasıl değiştiğini görmüyor gibi görünüyor. Ama ben görüyorum. Ve eminim ki arkadaşlarımdan geri kalanı da görüyor.

Orion elini tembelce sallayarak, "İnsanlar her zaman ölür," diye yanıtladı.

"Ama yine de... O senin arkadaşındı, değil mi?"

"O benim denekliğimdi." Orion omuz silkerek, "Yetenekli bir büyücüydü. Stratejik bir kayıp. Başka bir şey değil." dedi.

Unseelie Kralı'nı gerçekten tanıyan hepimiz, şu anda ağzından çıkan her kelimeyle yalan söylediğinin tamamen farkındayız. Orion halkını çok önemsiyor. Gösterdiğinden çok daha fazla. Aldığı tüm kararları, kişisel isteklerini bir kenara bırakarak, halkının iyiliği ve krallığının gücü için alıyor.

Fakat Unseelie Kralı'nın, özellikle çeşitli ejderha klanının liderlerinin önünde koruması gereken bir itibarı var, bu yüzden hiçbirimiz ona karşı çıkmıyoruz. Bakışlarını hızla üzerimizde gezdirmesinden de anlaşıldığı gibi, o da bunun farkında.

“Daha acil konulara geçelim mi?” diyor Orion. Kimse cevap vermek için ağzını bile açamadan, Dryad Kraliçesine dönüp, “Biliyorum ki halkınız şehirlerden hoşlanmıyor, ama benim başkentimin dışında birkaç orman var,” diyor. Sol tarafa işaret ediyor. “Şuradaki nehrin öte tarafındaki ormanı tavsiye ederim. Geniş, el değmemiş ve yılın bu zamanında çok güzel.”

Kuruad Kraliçesi ona göz kırpmıyor. Bu, o kadar insani bir şaşkınlık ifadesi ki, onun ölümsüz bir bitki olduğunu neredeyse unutuyorum. “Kalabilirler mi?”

Orion'un koyu renkli kaşları, soruyu anlamamış gibi, şaşkınlıkla hafifçe çatıldı.

“Bütün halkım,” diye başlıyor ve bahçeleri dolduran devasa periler topluluğunu işaret ediyor. “Bu savaş süresince Unseelie Sarayı'nda kalabilirler mi?”

“Elbette. Kuru periler, Unseelie Sarayı'nda her zaman hoş karşılanmıştır.”

“Hayır, yapmadılar.”

“Şey, benim Unseelie Sarayımda öyleler.” Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Kral olmanın en güzel yanı bu. Kuralları ben koyuyorum.”

Keyif dolu keskin bir nefes verdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme ve gözlerinde anlamlı bir parıltı vardı, başını hafifçe eğdi. “Bugün nadir görülen bir onur gösterdin, Orion Nightbane. Bu unutulmayacak.”

Sarmaşıklar hışırdıyor, yapraklar uçuşuyor ve tüm periler çimenlerin üzerinde telaşla uzaklaşmaya başlıyor. Birkaç tanesi kraliçelerine sorgulayıcı bakışlar atıyor, ama o sadece başıyla onaylıyor ve olduğu yerde kalıyor. Bunu görünce içim rahatlıyor, çünkü bize bu savaşta yardım edeceğine söz vermişti. Ve şimdi, buna her zamankinden daha çok ihtiyacımız olacak.

“Lavendera,” dedim yanındaki muhteşem periye dönerek. “Şimdi bize periler ve ejderha şekil değiştirenler arasındaki o ortaklığı öğretmelisin.”

Bana bakarken pembe ve mor gözleri berrak, ancak daha önce ellerini saçlarının arasından geçirip başını ileri geri salladığı için dalgalı kahverengi

saçları biraz dağınık. Yanağı ve çenesini kesen yara izi, inanılmaz güzel yüzünden dikkat dağıtan tek şey.

Hâlâ bunun Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızı olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum. Son Seelie Kraliçesi'nin gerçek kızı. Ejderha şekil değiştirenlerle yapılan büyük savaşta savaşmış altı bin yıllık bir peri. Kraliyet ailemizin gerçek bir üyesi. Bu da Lavendera'nın sıradan bir peri olmadığı anlamına geliyor. Kraliyet kanına sahip yaşayan tek kadın olarak, fiilen Seelie Kraliçesi o.

Teknik olarak, ona Hana, Haldia ve Unseelie Sarayı'ndaki herkesin Orion'a davrandığı gibi davranmalıyım. Saygı ve itaatle. Ama bu gerçeği, onu tanıdığım kişiyle bir türlü bağdaştıramıyorum. Önce bir arkadaş. Sonra bir hain. Ve şimdi... hepimizin hayal bile edemeyeceği kadar kötü bir cehennemden geçmiş biri olarak.

Lavendera, kız kardeşinin savaşta öldüğünü ve annesinin daha sonra idam edildiğini izledi. Neredeyse tüm ırkının toplanıp katledilmesine tanık oldu. Kendi diyarından tanıdığı çocukların, kendisinin yaratmak zorunda kaldığı dikenli bir ormanla çevrili bir şehirde yalnız başına hapsedilmesine şahit oldu. Kendi arkadaşları tarafından ihanete uğradı, işkence gördü ve ölümsüz bir periyle birleşti. Ardından, hem uzun bin yıllar hem de kafasının içinde hapsolmuş başka bir varlık nedeniyle zihni bozulurken köleleştirildi.

Dürüst olmak gerekirse, onun yaşadığı şeylere ben dayanabilir miydim, emin değilim.

Lavendera, "Sana zaten söyledim," diye yanıtlıyor, ama bunu kaba bir şekilde yapmıyor. Öfkeden çok çaresiz bir ses tonuyla söylüyor: "Öncelikle bana Ağaçların Ruhunu getirmen gerekiyor."

"Nerede olduğunu biliyoruz," diyorum.

Gözleri irileşti ve yüzüne yıkıcı bir umut çöktü.

"Orion, Bane ölmeden önce anılarında o yeri bulabildi," diye açıklıyorum. "Şimdi tek yapmamız gereken onu geri almak. Ama bunu yapmak için elde edebileceğimiz tüm güce ihtiyacımız var. Bu yüzden lütfen bize öğretin."

Bir süre sessizce hepimize bakıp durdu. Gözlerinde kararsızlık belirdi ve dudaklarını hafifçe ısırdı. Sonunda uzun ve derin bir nefes aldı.

"Pekala. Sana ejderhalarla nasıl bağ kuracağını öğreteceğim."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Unseelie Mahkemesi'nin dışındaki otlaklarda rüzgârlar esiyor. Draven'ın bunun gerçekleşmesi için ejderha formunda olması gerektiğinden, gerçekten dönüşebilmesi için koruma kalkanlarının dışına çıkmak zorunda kaldık. Kendimi toplamaya çalışarak açık manzaraya bakıyorum.

Grey öldükten sonra, toplantıyı sonlandırmaya ve bugün yeniden taze bir başlangıç yapabilmek için biraz dinlenmeye karar verdik. Orion perileri kurtarana ve Grey'i kaybedene kadar zaten koca bir savaş vermiş ve İmparator Bane'i öldürmüştük, bu yüzden zaten bitkin düşmüştük. Ve bundan sonra her şey çok fazla geldi.

Ama şimdi, bol bol yemek yedikten ve kesintisiz bir gece geçirdikten sonra, hepimiz daha iyi hissediyoruz. En azından çoğumuz öyle.

Dün savaş sırasında sihirimi çok kullandığım için, onu kullanmaya devam etme ihtiyacım daha da güçlendi. Bu korkunç gerilim yerine o rahatlatıcı zevki hissetmek için duygular yaratma dürtüsüne direnmeye çalışırken elimi birkaç kez ovuşturuyorum. Ve herkesin bana, Draven'a ve Lavendera'ya bakıyor olması da işleri hiç kolaylaştırmıyor.

Derin bir nefes alarak arkamı dönüp, tüm dikkati üçümüze yönelmiş olan kalabalığa baktım.

“Yani bahsettiğin bu ritüeli her seferinde yapmak zorunda mı kalıyorlar?” diye soruyor Rin, siyah gözlerini Lavendera'ya dikerek. “Savaşın ortasında çok zahmetli görünüyor.”

Lavendera şimdiye kadar bize sadece peri ve ejderha şekil değiştirici arasındaki bu birlik bağını kurmak için bir tür ritüel gerçekleştirmemiz gerektiğini söyledi.

“Hayır, bu ilk ritüel bölümünü sadece bir kez yapmaları gerekiyor,” diye yanıtlıyor Lavendera. Gözleri, müttefiklerimizin geri kalanına odaklanırken berrak bir şekilde bakıyor. “Bundan sonra bağ kuruluyor ve istedikleri zaman bağı açıp kapatabiliyorlar.”

"Bu iyi bir şey."

Tüm arkadaşlarımız burada. Isera, Alistair, Orion, Galen ve Lyra. Ve daha önce Bane ve Jessina ile savaşmamıza yardım etmek için portallardan geçen üç klan lideri ve halkları da burada. Bu önemli olayda bulunmayan tek müttefikimiz ise Dryad Kraliçesi; o da halkının geçici olarak Unseelie Sarayı'nın ormanlarına yerleşmesine yardım etmeyi seçti.

“Bunu nasıl yapacağımızı neden bilmiyoruz?” diye soruyor Ejnare Amarok. Geç yaz güneşinin ışığı turkuaz gözlerinde parlıyor ve mavi ejderha pullarından oluşan zırhının su gibi ışıldamasını sağlıyor. “Neden bilmediğinizi anlıyorum.” Bize başıyla onayladıktan sonra ejderha klanı liderlerini işaret ediyor. “Ama neden bizim klanlarımızdan hiçbiri de bilmiyor?”

Lavendera kısaca "Yeşil Klan" diye yanıtlıyor.

“Yeşil Klan'ın anılarımızı öylece sileceğine inanmakta zorlanıyorum. Onlar onurlu insanlar. Her zaman da öyle oldular.”

“Arşivleri tehdit altındayken olmaz.” Acı bir kahkaha attı. “Keşke o tehlikeyi önce görmüş olsaydık. Ama görmedik. Hiç düşünmedik...” Başını salladı. “Önemli değil.”

“Evet, öyle,” diye ekliyor Rin, ancak sesi suçlayıcı değil, yumuşak. “Bu bizim tarihimiz. Gerçekte ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Lavendera başını geriye doğru eğip parmaklarını saçlarının arasından geçirirken derin bir nefes aldı. Sonra başını tekrar aşağı eğip yüzlere baktı. “Jessina ve Bane, hepimizi cezalandırmak için gerçekten istedikleri o büyük savaşı, diğer ejderha klanlarının yardımı olmadan başlatamayacaklarını fark ettiler. Ama sen asla kendi özgür iradenle onlara katılmazdın, çünkü sen bizim müttefiklerimizdin. O noktada, Seelie Sarayı'nın yetişkin nüfusunun neredeyse tamamı bir ejderha şekil değiştiriciyle ortaklık kurmuştu.”

“Neden? Bu ortaklıklara neden ihtiyaç duyuldu? Başka bir savaş mı yaşanıyordu?”

“Bizim açımızdan, ortaklıkların büyük kısmı Unseelie Mahkemesi'ne karşı konumumuzu güçlendirmek içindi.” Orion'a kısa bir bakış attıktan sonra, önündeki ejderha şekil değiştiricilere geri döndü. “Ama çoğunlukla sizin yardım istemenizdendi. O zamanlar farklı ejderha klanları arasında

büyük bir güç mücadelesi vardı.” Bakışları Draven'a kaydı. “En azından anakaradaki klanlar arasında. Sizin klanınız onların çekişmelerinden hep uzak durdu.”

Bu durum Draven'ın yüzünde hafiften kibirli bir gülümsemeye yol açarken, diğer klan liderleri birbirlerine bakiştılar.

“Neyse, Bane ve Jessina, diğer ejderha klanları olmadan düzgün bir savaş başlatamayacaklarını anladılar,” diye devam ediyor. “Bu yüzden kimsenin beklemediği bir şey yaptılar. Yardım isteme bahanesiyle Yeşil Klan'a gittiler ve dağlarının içine girdikten sonra arşivlerini çaldılar ve onları yok etmekle tehdit ettiler. Sonra Yeşil Klan'ı diğer tüm klanları ziyaret etmeye ve tüm ejderha şekil değıştiricilerin hafızalarını değıştirmeye zorladılar, böylece hepsini köleleştirdiğimizi düşündüler. Sanırım bu, bu ortaklıkları nasıl kuracağınıza dair bilginin de zihinlerinizden silindiği zamandı.”

"Azaroth'un alevi!" diye lanet okudu Ejnare, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Buz Yüreklerinin Yeşil Klanı nasıl fethettiğini öğrendiğimden beri, olayların böyle geliştiğini varsayarak yaşıyordum. Ama bunun doğrulandığını duymak, düşündüğümde daha çok acıttı. Müttefiktik. Derin bağlar paylaşan dostlardık. Ve sonra bunların hepsi neredeyse bir gecede yok oldu.

“Anlamadığım bir şey var,” diye başlıyor Alistair. Lavendera'yı izlerken gözleri hafifçe kısılmış ve kaşları çatılmıştı. “Eğer o peri sürgünleri grubu Bane ve Jessina'yı ejderha çeliğiyle köleleştirmişse, nasıl kurtulabildiler? Ejderha şekil değıştirenlerin ejderha çeliğine dokunamayacağını sanıyordum. Peki nasıl kurtuldular?”

Lavendera, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi, "Elbette, onu onlardan aldık," diye yanıtıyor.

Ovaların üzerine sessizlik çöker. Başka bir rüzgar eser, çimenleri su gibi dalgalandırır ve manzarayı süsleyen birkaç çalılığı hışırdar. Birkaç tembel bulut, aksi takdirde berrak mavi olan gökyüzünün üzerinde süzülür.

"Ne?" diye sordu Alistair sonunda, hepimizin düşündüğü şeyi dile getirerek.

“Yani, özellikle ben değıl,” diyor Lavendera. Sonra hafifçe yüzünü buruşturuyor. “Kendi hayatımla o kadar meşguldüm ki, bunun olduğunu bile bilmiyordum. Ama Seelie Sarayı'ndan başka bir peri, o dışlanmışlar grubuna rastlamış ve ne yaptıklarını anlamıştı. Bu yüzden dışlanmışlarla

savaştılar ve Bane, Jessina ve köleleştirdikleri diğerk tüm ejderha şekil değıştiricilerden ejderha çeliğini aldılar.”

"Atalarımız Bane ve Jessina'yı özgürleştirdi mi?"

"Evet."

"Ve yine de neredeyse tüm ırkımızı katletmeye karar verdiler mi?"

"Evet."

"Kahretsin."

Çimenlerin üzerinde öylece duruyorum, hiçbir şey söylemiyorum. Eğer Orion bana Bane'in anılarını göstermeseydi, asla anlamazdım. Eğer ben de bu kadar berbat durumda, öfke ve intikam duygusuyla dolu olmasaydım, anlamazdım. Ama ne yazık ki anlıyorum. Çünkü bazı yönlerden Jessina'ya korkunç derecede benziyorum. Bu yüzden, yaptıklarını haklı çıkarmasa da ve onlardan nefret etmemi azaltmasa da, onları o savaşı başlatmaya ve atalarımızı öldürmeye iten ezici, yakıcı intikam ihtiyacını anlıyorum. Çünkü Jessina'nın anne babama yaptıklarının intikamını almak için tüm Gümüş Klanı katletmeye hazırdım.

Boğazlarını keştiğı anın hatırası, istemsizce gözlerimin önünden geçiyor. Göğsüme saplanan şiddetli bir acı, nefes alamıyormuşum gibi hissetmemeneden oluyor. Aniden gelen ve beni altüst eden sihir kullanma dürtüsüyle mücadele ederken, o duyguları geri getirmeye çaresizce çalışıyorum.

Tanrım, şimdi hata yapamam. Herkesin şu an kafamın ne kadar karışık olduğunu görmesine izin veremem. İnsanların güvenebileceğı biri olmak için çok çalıştım. Eğer tüm bunlarla ne kadar kötü mücadele ettiğimi öğrenirlerse, beni tekrar bir yük olarak görmeye başlayacaklar. Ve ben bir yük değılim. Ben zayıf halka değılim. Bu yüzden zayıflığımı böyle görmelerini istemiyorum.

"Bunu öğrenmek gerçekten moral bozucuydu," diyor Ejnare ve alnını ovuşturuyor. "şimdi keşke sormasaydım diyorum."

Draven, Lavendera'ya dönerek, "şu birliktelik bağınyı kurmaya bir an önce başlayalım. Ne yapmalıyız?" diye sordu.

Lavendera, "Bıçağını çıkar," diyor. "Ejderha şekil değıştirici, perinin avucuna bir kesik atarak ritüeli başlatır."

Draven ona derin bir şekilde kaşlarını çattı, ama o sessizce ona bakmaya devam etti. Bir iç çekerek, uyluğundaki kılıfından bir bıçak çıkardı. Ona doğru döndüm ve bir adım daha yaklaşıp sağı elimi uzattım. Draven'in gözleri yüzümü taradı ve yüzünde belirgin bir rahatsızlık ifadesi vardı.

"Sana zarar verme düşüncesi hoşuma gitmiyor," diyor kısık bir sesle.

"Biliyorum." Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Keşke bu işi ben yapsaydım, çünkü hatırlarsan o güzel yüzüne bıçak sallamakta hiç sorun yaşamazdım."

Ağızından oldukça zamansız bir kahkaha patlaması çıktı.

Lavendera ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Boğazını temizleyerek bana başını salladı. Ama küçük şakam gergin enerjisini dağıttı ve boşta kalan eliyle bileğimi tuttu, bıçağı avucuma yaklaştırdı. Gözlerimi kilitleyerek bileğime küçük bir kesik attı. Acı çektiğimi belli etmemeye özen gösterdim.

Lavendera, "Şimdi, kadim sözleri söylemeniz gerekiyor," diyor. "Benden sonra tekrar edin."

Sonra bilmediğim bir dilde bir dizi kelime söylüyor. Ama daha önce hiç duymamış olmama rağmen, kelimelerin anlamını bir şekilde anında anlıyorum. Onları söylediğim anda, sanki ruhumun derinliklerine kadar titreşiyorlar.

Kuvvet.

Birlik.

Hayat.

Bağlamak.

Draven ve ben kelimeleri hep bir ağızdan tekrarladıktan sonra Lavendera, "Güzel," dedi. "Şimdi, bu son kısım için bir ejderhaya dönüşmeniz gerekiyor."

Draven başını salladı ve ejderhaya dönüştüğünde bizi ezmek için biraz uzaklaştı.

Hareket ettikçe ovaların üzerine siyah dumanlar yükseliyor.

Sonra o, görkemli ejderha formunda çimenlerin üzerinde duruyor. Bunu defalarca gördüm ama her baktığımda hâlâ hayranlık duyuyorum. Güneş ışığı altın rengi gözlerinde parıldarken, vücudundaki siyah pullar ışığı adeta yutuyor ve onu üzerimizde gerçek bir ölüm gölgesi gibi gösteriyor.

Lavendera, "Sena, şimdi kanayan avucunu onun yüzüne bastıracaksın," diyor.

Draven, devasa kafasını çenesi tam önündeki çimenlere değene kadar indirdi. Ağızını hafifçe aralayarak uzun ve inanılmaz derecede keskin dişlerini gösterirken gözleri ışıpta parladı. Göğsünün derinliklerinden alçak bir homurtu geldi. Alaycı meydan okumayı neredeyse duyabiliyordum.

Yanına doğru yürürken, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirirken kaşımı kaldırdım. "Ah, biliyorsun ki beni korkutamazsın, Ölümün Gölgesi."

Dişlerini birbirine şaklatıyor.

Zıplıyorum.

Burnundan keyifli bir nefes verirken yüzüme ılık bir hava doldu. Bir ejderhanın sırtabileceğini düşünmemiştim, ama eğer biri sırtabiliyorsa, o da Draven'dır.

Ona lezzetli bir intikam vaat eden bir bakış attıktan sonra omzumu çevirip Lavendera'ya sordum: "Bir şey söylemem gerekiyor mu, yoksa sadece avucumu oraya mı koymam yeterli?"

"Onu burun deliklerinin arasındaki pulların üzerine yerleştirin. Bunu yaptığınızda, aranızda bir birlik bağı oluşacaktır. Bunu zihinleriniz arasında bir bağ gibi hissetmelisiniz. Kapatmak istediğinizde, bağı sizin tarafınızdaki kancasını çözdüğünüzü hayal edin. Ve tekrar açmak istediğinizde, kendi tarafınızı tekrar bağladığınızı hayal edin. Bağı açık olması için her iki partnerin de kendi taraflarının bağlı olması gerekir."

"Peki."

Draven'a dönerek, aniden hızlanan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Bu sefer Draven'ın yüzü ciddi ve burnunun ön kısmındaki, burun deliklerinin arasındaki noktaya ulaşabilmem için başını olabildiğince aşağı indiriyor. Yine de oraya ulaşmak için parmak uçlarımda yükselmem gerekiyor.

Kolumu yukarı doğru uzattığımda kan, ön kolumun iç kısmından aşağı doğru akıyor ve ardından kanayan avucumu Draven'ın sert pullarına bastırıyorum.

Avucuma ve tüm vücuduma şok dalgası gibi bir güç yayılıyor.

Lavendera'nın dediği gibi, zihnimle Draven'ın zihni arasında yumuşak bir bağ varmış gibi hissediyorum. Bu, eş bağımıza benziyor; o bağda da zihnimden ziyade göğsüme bağlıymış gibi hissediyorum, ama daha az samimi. Bu, hayat arkadaşıyla olan derin bağdan ziyade bir arkadaşla olan bağa daha çok benziyor.

"Bu gerçekten bir sürpriz," diyor Draven.

Zihnimin içinde.

OTUZUNCU BÖLÜM

Geriye sıçrayarak, Draven tam önümde olmasına rağmen onu bulmak için başımı sağa sola çevirdim. Ama Draven'ın ejderha formunda olmasına rağmen sesini duyabiliyor olmamı bir türlü kabullenemiyorum. Bu mümkün olmamalı.

"Demek beni duyabiliyorsun," diyor Draven zihnimde ve sesindeki alaycı gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. "Bu gerçekten de ilginç bir gelişme."

"Seni duyabiliyorum," diye aptalca bir şekilde ağzımdan kaçırdım ve sonra omzumun üzerinden Lavendera'ya baktım. "Onu duyabiliyorum! Kafamın içinde."

Diğer ejderha şekil değiştiriciler ve benim gibi periler arasında bir dalgalanma yaşandı ve hepsi şaşkınlıkla bana ve Draven'a baktılar.

"Ah, bunu söylemeyi unuttum mu?" diyor Lavendera. Hafifçe gülüyor. "Evet, birlik bağı açık olduğu sürece zihniniz aracılığıyla iletişim kurabilirsiniz."

Galen, şaşkınlık ve onay dolu bir bakışla bana ve Draven'a bakarak, "Bu harika," dedi. "Bu, bir ekip olarak birlikte nasıl savaşacağımızı koordine etmeyi çok daha kolaylaştıracak."

Alistair biraz panikleyerek, "Bekle," diye araya girdi. "Yani eğer bir ejderha şekil değiştiriciyle böyle bir bağ kurarsak, tüm düşüncelerimizi duyabilirler mi?"

Lyra'nın dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi ve turuncu gözleri ona bakarken parıldadı. "Kirli düşüncelerinin birileri tarafından duyulmasından mı korkuyorsun?"

"H-hayır, öyle değil—"

"Kirli düşüncelerini duyacağımdan mı korkuyorsun?"

Boğuk bir öksürükle boğulurcasına sola bakarken, yalvarır bir şekilde "Lavanta?" diye seslenir.

Pembe ve mor gözlerinde gerçek bir eğlence parıltısı var, bu da ondan pek sık görmediğim bir şey. Hatta sonunda cevap vermeden önce birkaç saniye daha onun acı çekmesine izin veriyor: "Hayır. Onlar sadece senin doğrudan onlara düşündüğün düşünceleri veya imgeleri duyabilirler."

"Çok yazık," diyor Draven zihnimde, o alaycı sırtışı hâlâ sesinde var. "Tüm o kirli düşüncelerini duymayı çok isterdim."

"Ah, bunları her zaman alabilirsin," diye düşünüyorum ona, sonra da hiç beklemeden en sapık fantezilerimi zihnine yansıtıyorum.

Devasa ejderha bedeninden bir sarsıntı geçer ve buna karşılık devasa kanatları açılır.

"Azaroth'un alevi, küçük asi," diye hırlıyor zihnimde.

"Denemeye çalışıyorsun, değil mi?" diyor Lyra, dudaklarında anlamlı bir gülümsemeyle.

Birdenbire, etrafımızda bizi izleyen üç klan lideri ve bir sürü tanımadığım asker olduğunu fark ettim. Çok yersiz bir şekilde kızarmaya çalışırken boğazımı temizledim ve hızla Lavendera'ya döndüm.

"Peki bu birlik bağı aslında ne işe yarıyor?" diye soruyorum. "Amacı ne? Bize zihnimizle iletişim kurma yeteneği kazandırmanın dışında."

"Bu, perilere her ejderha şekil değiştiricisinin ruhunda taşıdığı doğuştan gelen büyüye erişim sağlıyor," diye yanıtıyor. "Ejderha ateşleriyle bağlantılı olan büyüye. Bu yüzden çalışması için ejderha formunda olmaları gerekiyor." Dalgın bir şekilde elini dalgalanan kahverengi saçlarının arasından geçiriyor. "Ve bu, ejderha şekil değiştiricisine her perinin ruhunda taşıdığı, büyü bir yeteneğin potansiyelinin bulunduğu doğuştan gelen büyüye erişim sağlıyor."

Bunu anlamlandırmaya çalışırken aklım karışıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, her iki ortağın da daha güçlü hale gelmesi anlamına gelir. Ejderha şekil değiştirici daha güçlü, daha hızlı olur ve ejderha ateşi çok daha ölümcül hale gelir. Eğer ejderha şekil değiştirici bir klan lideriyse, büyü de daha güçlü hale gelir. Ve peri de daha güçlü, daha hızlı, daha dayanıklı hale gelir. Eğer büyüleri varsa, güçleri de artar. Ve eğer peri doğduğunda belirli bir sihirli beceriyi üretmek için doğuştan gelen büyüleri çok zayıfsa, bu onların gücünü periye sihirli bir yetenek kazandıracak kadar artırır.

Özellikle ateş büyü. Çünkü bu, ejderha şekil değiştiricinin ateşiyle bağlantılıdır.”

Alistair başını hızla ona çevirdi. "Ateş büyü mü? Ejderha binicisi olan ama kendi sihir yeteneği olmayan tüm periler ateş büyü mü kazandı?"

"Evet."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. Bunun nedenini anlamam biraz zaman aldı. Eğer sihir gücü olmayan herkes bir ejderhayla bağ kurduğunda ateş büyü de elde ederse, Alistair gibi ateş kullananlar artık dışlanmayacak. Çünkü ateş sadece ejderha şekil değiştirenlerin elementi olmayacak. Bizim de elementimiz olacak.

"Fiziksel etkiler, örneğin güçlenme ve benzeri şeyler, ve güçlü sihirli yetenekler, birlik bağı kapandığı anda ortadan kayboluyor," diye devam ediyor Lavendera. "Ancak sihirli etkilerin sınırlı bir kısmı kalıyor. Bu ilk güç artışı, periler için sihirli gücü açıyor, bu yüzden genellikle sonrasında da kullanabileceğimiz sihirimizin yeni derinliklerini keşfediyoruz. Ve ejderha şekil değiştirenler..." Sözüünü yarım bırakıyor, tereddüt ediyor gibi görünüyor. "Şey, sizin için de belirli bir kalıcı etki olduğuna oldukça eminim. Ama bundan emin değilim, bu yüzden daha sonra göreceğiz."

"Peki ya işin püf noktası ne?" diye soruyor Isera. Lavendera'yı izlerken mavi ve gümüş renkli gözleri hafifçe kısılmıştı. "Bunların hepsi çok uygun görünüyor, mutlaka bir dezavantajı olmalı."

"Var. Birincisi, daha önce de söylediğim gibi, sadece ejderha şekil değiştirici ejderha formundayken işe yarıyor." Yerdeki küçük pembe bir çiçeğe kısa bir bakış attıktan sonra, tekrar gözlerimize baktı. "İkinci dezavantajı ise, birlik bağı açıkken bir nevi tek bir bedeni paylaşıyor olmanız."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Eğer ejderha şekil değiştirici, bağ açıkken yaralanırsa, peri de aynı acıyı hissedecektir. Ve bunun tersi de geçerlidir."

İçimde bir endişe dalgası yükseliyor. "Ya bağ açıkken içlerinden biri ölürse?"

"Diğer kişi de ölüyor." Omuz silkerek, "Ama her iki eş de bu olmadan önce birliktelik bağını koparmaya çalışır, böylece diğerini de kendileriyle birlikte aşağı çekmezler. Ancak bazen ölüm çok hızlı gerçekleşir, bu yüzden her zaman mümkün olmaz." dedi.

Grubumuzun tamamında sessizlik hakim oldu. Bir süre hepimiz ona bakakaldık.

"Ah," diyebildim sonunda.

"Evet, yani biraz güven meselesi," diyor hafifçe omuz silkerek. "Eğer partneriniz sizin göremediğiniz potansiyel olarak ölümcül bir saldırının geldiğini fark ederse, bağı zamanında kapatacağına güvenmeniz gerekiyor."

Orion alaycı bir gülüş ile eğlence dolu, tatsız bir homurtu arasında bir ses çıkardı. Sonra dudaklarında keskin bir gülümseme belirdi. "Demek tüm ejderha şekil değiştiriciler sadece Seelie Sarayı'ndaki perilerle bağ kuruyormuş. Benim güvenilirmez diyarımdaki kötü ve kurnaz perilerden ziyade, onurlu Seelie Sarayı'nın tatlı ve erdemli üyelerine güvenmek çok daha kolay, değil mi?"

Rin rahatsız görünerek bakışlarını kaçırdı, ama ona karşı çıkmadı. Yanında duran Diana ise, pişmanlık duymadan şüpheci gözlerle ona bakmaya devam etti. Konuşan tek ejderha şekil değiştirici, Mavi Klan'ın lideriydi.

"Ama mantıklı," diyor. "Siz bile buna katılmalısınız."

Orion koyu renkli bir kaşını kaldırdı. "Peki, bunun sebebi nedir?"

"Seelie Kraliçesi unvanı ve konumu bir sonraki kişiye nasıl devredilir?"

"Bu, önceki Seelie Kraliçesi'nin en büyük kızına miras kaldı."

"Peki Unseelie Kralı unvanını ve makamını kim alacak?"

"Gücü ele geçirip elinde tutabilen herkes." Orion çenesini hafifçe yukarı kaldırır. "Bizim sarayımızda kan bağı önemli değil. Sadece yetenek önemli. Kraliyet ailesine doğuştan mensup olunmaz. Güçlü, yetenekli, kurnaz ve yeterince acımasız olursanız kraliyet ailesine mensup olursunuz."

"Aynen öyle. Ve bu tür bir zihniyet, ne pahasına olursa olsun iktidarı arzulayan, acımasızca hırslı bir halk yaratıyor. Bu da bu tür bir birlik bağı için pek de iyi bir temel değil." Ejnare kaşlarını kaldırıyor. "Bunu görmelisiniz, değil mi?"

Orion ona soğuk ve son derece ölümcül bir gülümsemeyle baktı. "Eğer burada kendinizi güvende hissetmiyorsanız, istediğiniz zaman ayrılabilirsiniz."

"O bunu kastetmedi," diye araya girdi Diana, sesi güçlü ama meydan okuyucu değildi. Bunun yerine, gözleri sakın ve ciddiydi; birkaç saniye boyunca Unseelie Kralı'na baktıktan sonra bakışlarını diğer ejderha şekil değiştiricilerine çevirdi. "Yine de gitmeliyiz sanırım. Hepimiz kendi topraklarımıza geri dönmeli ve savaşçılarımızın geri kalanını almalıyız, sonra da Seelie Sarayı'nda buluşup bu birlik bağlarını kurmaya

başlamalıyız. Bu savaşı kazanmak için elde edebileceğimiz tüm ekstra güce ihtiyacımız olacak.”

Rin ve Ejnare başlarını salladılar. Üç klandan gelen askerler de aynı şekilde davrandılar. Onlardan birkaç adım ötede, Galen ve Lyra hâlâ ejderha formunda olan Draven'a baktılar.

O tekrar şekil değiştirirken havayı kara duman kaplıyor. O an, zihnimdeki o yumuşak birlik bağının yok olduğunu hissedebiliyorum. Lavendera'ya göre, ejderha formuna geri döndüğünde, bu kanlı ritüeli yapmadan bağı açabileceğiz artık.

Draven, fırtına büyüünden kaynaklanan bir rüzgar esintisiyle dumanı kenara itti ve yarı dönüşmüş haliyle bize doğru geri döndü.

Draven, altın rengi gözlerini Lyra ve Galen'e dikerek, "Eve dönüp geri kalan askerlerimizi de almalıyız," diyor. "Diana haklı. Bu birlik bağı bizim gizli silahımız olacak. Bu tür bir bağa sahip olabildiğince çok askere ihtiyacımız var."

Lyra'nın gözleri parladı. "Eve mi gidiyoruz?"

Draven'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet, sonunda eve dönüyoruz." Sonra bakışlarını diğer klan liderlerine çevirdi. "Pusuya düşme riskini en aza indirmek için, hepimizin aynı anda Seelie Sarayı'na varması amacıyla, tekrar buluşacağımız kesin bir gün ve saat belirleyeceğiz."

"Katılıyorum," diyor Diana.

"Kulağa hoş geliyor," diye onayladı Rin.

Ejnare sadece başını salladı.

Biraz ileride, Orion soğuk bir kahkaha attı ve başını salladı. Bakışları buz gibiydi, hepimize keskin bir gülümsemeyle baktı. "Pekala, size bol şans." Topuğunun üzerinde dönerek, elini savurarak savurdu. "Savaşa hazır olduğunuzda beni bulun."

Sonra çimenlerin üzerinden hızla uzaklaştı.

Orion yürümeye başlar başlamaz Draven tam bana ulaştı ve Unseelie Kralı'na bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama daha konuşmadan başka biri söze girdi.

“Burada kalıyorum,” diye duyurdu Isera. Her zamanki gibi yüzünde hiçbir duygu yoktu, ama bir anlığına Orion'a baktı. “Her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bane'in ölümü ve... şey...” Sözüünü tamamlamadan, biraz zorlama gibi duran rahat bir omuz silkme hareketi yaptı. Sonra sadece tekrarladı, “Burada kalıyorum.”

Bane'i öldürdüğünde yaşadığı tüm duygusal travmadan sonra zaten kötü durumdaydı, bu yüzden savaşın bir sonraki aşamasına kendini atmadan önce zamana ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Ama burada kalmasının başka bir nedeni daha olduğunu hissediyorum.

Bizim cevap vermemizi beklemeden, doğrudan Orion'un peşine düşüyor.

Lavendera, “Kuru periler ve ben sizi Seelie Sarayı'nda göreceğiz,” diyor. “En azından bir tanesi. Ya da beni de sayarsak iki kişi. Gerçi teknik olarak üç kişi olabilirim, çünkü ben iki kişiyim.”

Kafasında ölümsüz bir perinin hapsediğini bilmeyen diğer ejderha şekil değiştirici askerler, şaşkınlıkla ona bakarlar. O ise onlara sadece gülümser, sonra etrafında döner ve Isera ile Orion'un peşinden yürür.

Draven bana döndü. Gözleri güneş ışığında saf altın gibi parıldıyor ve bakışlarımı yakalarken yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Peki, küçük asi, Batı Adaları'nı görmeye hazır mısın?"

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ormanlar, çiçek açmış tarlalar ve pırıl pırıl akan nehirler aşağıdan akıp giderken, Draven, Galen, Lyra, Alistair ve ben Kara Ejderha Klanı'nın yuvası olan Batı Adaları'na doğru uçuyoruz. Bu düşünce içimde heyecan uyandırıyor. Nasıl bir yer olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Draven'ın nereden geldiğini görmek istiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Sevdiği her şeyi görmek istiyorum. Onu o yapan her şeyi öğrenmek istiyorum.

Ufukta bir kasaba beliriyor. Yaklaştıkça büyüdüğünü izliyorum ve aklımdan bir fikir geçiyor.

"Bu birlik bağı aktifken sihrimi kullanmayı denemek istiyorum," diye fısıldıyorum Draven'ın zihnine. "Farkı hissetmek için. Bunu yapabilir miyim yoksa uçarken dikkatini çok mu dağıtır?"

"Sanırım bunu hiç fark etmeyeceğim," diye düşünüyor. "Ve siz bu fantezileri tekrar zihnime yansıtmadığınız sürece, hiçbir şeyin dikkatimi dağıtabileceğini sanmıyorum."

"Bunları mı kastediyorsun?" Zihninde yine çok canlı görüntüler canlandırıyorum.

Havada hafifçe sendelediğinde Galen başını bize doğru çevirdi. Draven hızla tekrar düzleşti ve bir ok gibi dümdüz uçmaya başladı.

"Ah, seni yaramaz küçük şey," diye fısıldıyor zihnime.

Esen rüzgar saçlarımı savururken, saçlarım arkamda dalgalanırken sırtıtıyorum. Ama Draven'ın aklına daha fazla kirli düşünce sokmaktan kaçınıyorum ve kasabaya yaklaştıkça yeni görevime odaklanıyorum.

Büyümü çağırarak, korkunun kemik beyazı kıvılcımlarını aramak için şehre doğru fırlatıyorum. Üç siyah ejderha şehre doğru uçtuğuna göre,

şehirdeki birçok insanın evlerinin saldırıya uğramak üzere olduğundan korktuğunu tahmin ediyorum.

Tahminim doğru çıktı ve şehrin içinde kemik beyazı alevlerden oluşan bir kütle yandığını gördüm. Sayıları inanılmaz derecede fazla. Frostfell'de herkesin öfkesini yönlendirdiğim zamanki kadar çok değiller ama yine de hepsini söndürmek için muazzam miktarda sihir gerekecek.

Biraz teşvikle, tam da bunu yapmaya başlıyorum.

Normalde kullanmam gereken enerjinin yarısından daha azını kullanarak onların korkularını azaltmayı başardığımda şok oldum.

Büyümün kontrolünü hızla tekrar bırakarak, şehre vardığımız anda aşağıya, şehre bakıyorum. Bu birlik bağı savaşta büyük bir fark yaratacak. Aşağıda hızla geçen insanlara gözlerimi kısarak bakıyorum. Bu haldeyken duygular yaratmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Gözümde canlandırdığım sıcak sarı bir mutluluk aleviyle, geçtiğimiz en yakın kişiye doğru alevi fırlatıyorum.

İnanılmaz bir zevk beni şok dalgası gibi vurdu. O kadar yoğun ki, bir an için görüşüm karardı ve neredeyse Draven'ın sırtından düşüyordum. Titreyerek nefesimi içime çektim ve bu inanılmaz hissin tadını çıkardım.

Sonra içimde bir panik dalgası yükseldi. Aman Tanrım, duyguların eş bağımız aracılığıyla akmasını engellemeyi unuttum, bu da Draven'ın da bunu hissedebileceği anlamına geliyor. Büyük bir çabayla bağlantıyı kestim.

Acımasız, soğuk gerçeklik bir kez daha üzerime çöküyor. Aradaki fark o kadar keskin ki, birkaç saniyeliğine tamamen şaşkına dönüyorum, ama bu sefer duygularımı sadece eş bağımızın benim tarafıma odaklamaya özen gösteriyorum.

Zihnim tekrar tekrar, diye fısıldıyor.

Draven'ın da bunu duymuş olabileceği endişesiyle korkuya kapılıyorum. Ama birlik bağının onun tarafından hiçbir ses gelmiyor, demek ki bunu sadece kendi kendime düşünmüştüm.

Yutkunuyorum. Sonra, başımı çevirip aşağıda duran ve kişiliğini kalıcı olarak değiştirdiğim insana baktığımda içimde suçluluk duygusu kıvrılmaya başlıyor. Büyüm daha güçlü olduğu için o kişi için durumun daha da kötü olup olmadığını merak ediyorum. Keşke Jocasta ve duygu büyüsü kullanan diğer periler gibi duyguları sonradan ortadan kaldırılabileseydim. Bu...

Düşüncelerim birdenbire durdu, çünkü havada bir şey fark ettim. Hafif bir parıltı. O kadar ince ve o kadar soluk ki neredeyse görünmez. Eğer ona bu şekilde doğrudan bakmasaydım, fark edemezdim.

Kafam karışmış bir şekilde ona doğru uzanıyorum.

Ama dokunmaya çalıştığımda elim içinden geçiyor. Hala geriye doğru bakacak şekilde bükülmüş halde, o ince ipliği incelemeye devam ederken başımı yana eğiyorum. Daha iyi bilmeseydim, neredeyse küçük bir sihir izi gibi görüldüğünü söylerdim. Özellikle de benim sihrim. Ama sihrimi çoktan devre dışı bıraktım, bu yüzden olamaz. Yine de...

Gözlerimi kısıyorum. İplik, az önce sihir kullandığım insana doğru dümdüz geri gidiyor.

Bakışlarımı kaldırıp etrafıma göz gezdirdim.

Çevremde çeşitli yönlerde doğru uzanan, incecik, parıldayan iplikler gibi görünen diğer soluk izleri görünce şok oldum ve aynı zamanda korkunç bir umut hissettim.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Olamaz...

Mümkün mü?

Ben ve Draven arasındaki bağın kopmasını sağlamaya çalışıyorum.

Çevremdeki o ince izler önce kayboluyor. Ama artık neye bakmam gerektiğini bildiğim için, konsantre olursam onları tekrar görebiliyorum. Birlik bağı kapanmış olsa bile.

Yutkunarak, sendika bağını tekrar açarken neredeyse nefes alamıyorum.

Parıldayan iplikler hâlâ orada, şimdi biraz daha parlak bir şekilde ışıldıyorlar.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atarken, ilk gördüğüm o teli sihirle hedef alıyorum. Sonra da onu kesiyorum.

Çat diye bir ses geliyor ve sonra birdenbire yok oluyor.

Enerjim biraz artıyor.

Büyümü bir sonraki ipliğe doğru uzatıp onu da kesiyorum. Sonra aynısını bir sonrakine de yapıyorum. Ve bir sonrakine de.

Bunu her yaptığımda, bana az miktarda büyülü enerji geri döndüğünü hissediyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki artık neredeyse hiçbir şey duyamıyorum. Bu noktada kasabayı çok geride bıraktık, bu yüzden kesin olarak söyleyemem. Ama önümüzde hızla yeni bir kasaba belirliyor.

İçimde kocaman bir sevinç alevi belirerek hazırlanıyorum. Draven kasabanın çok yukarısında hızlı ve yüksek bir şekilde uçuyor, bu yüzden

teorimi test edebileceğim birini ancak kasabayı neredeyse geçtikten sonra bulabiliyorum.

Bir adam sur kenarındaki gözetleme kulesinin tepesinde duruyor. O kocaman sevinç alevini onun göğsüne sokuyorum. Bu mesafeden bile, sevinçten dans etmeye başladığını görebiliyorum.

Büyümün akışını hızla kestim ve ardından önümde havada beliren ince ipliği de kopardım. Vücudumu döndürerek adama baktım, Draven ise yanımdan uçarak geçti.

Dans etmeyi bırakıyor.

Ve tüm dünya görüşüm birdenbire altüst oluyor.

Yarattığım duygular kalıcı değil. Silinebilirler. Sadece Draven ile olan bu birlik bağı sayesinde büyüm daha da güçlenene kadar, daha güçlü büyümün geride bıraktığı o son izi göremiyordum.

Mabona'nın kahrolası memeleri.

Duyguları ortadan kaldırabilirim!

Pişmanlık bana yumruk gibi saplanıyor.

Ailem.

Ey Tanrıça, eğer yanlışlıkla göğüslerinde nefret alevleri yaratmış olsaydım, onları yok edebilirdim. Göğüslerinde büyümün olup olmadığını kontrol etseydim. Eğer hala hayatta olsalardı. Eğer bu kadar meşgul olmasaydım ve başka şeylere öncelik vermeseydim. Eğer Jessina onları öldürmeden önce onları kurtarabilseydim. Eğer—

Nefes alışverişim düzensizleşiyor, hiperventilasyona başlıyorum; keder ve pişmanlık göğsümü soğuk demir bantlar gibi sıkıyor. Orion'un bana on iki saat boyunca tekrar tekrar gösterdiği o korkunç derecede canlı anılar gözlerimin önünden tekrar tekrar geçiyor. Göğsüm çökecek gibi hissediyorum. Kalbim patlayacak. Duracak ve öleceğim. Öleceğim—

"Selena," diye fısıldadı Draven birden zihnimde, sesinde endişe vardı. "Neler oluyor?"

Kahretsin. Şok ve panik içinde, duygularımın eş bağımız aracılığıyla iletilmesini engellemeye devam etmeyi unuttum, bu da onun da artık duygularımın hafif bir yankısını hissedebildiği anlamına geliyor.

Kendimi toparlamaya çalışırken, duygularımı eş bağının kendi tarafımda tutuyorum ve bir yandan da yeni bir neşe alevi yaratıp onu geçtiğimiz şehre doğru geri gönderiyorum. Bağlantı kuruldukça içimden bir zevk ve rahatlama dalgası geçiyor.

"İyiym," diye yanıtlıyorum, düşüncelerimi sıradan tutmaya çalışarak. "Sadece sihirle bir teknik deniyordum, ama pek işe yaramadı."

Bağlantıyı hızla koparıyorum ve sonra başka bir duygu yaratıyorum. Sonra bir başkasını. Ve bir başkasını daha. Bu, içimdeki o korkunç ihtiyacı besliyor ve kederi ve pişmanlığı bir kenara itiyor.

"Emin misin?" diye soruyor Draven, hâlâ endişeli bir ses tonuyla.

"Evet," diye düşünüyorum. "Dediğim gibi, bu yeni sendika tahviliyle ilgili denemeler yapıyorum."

Birkaç saniye sessiz kalıyor. Ben de kendimi toparlamaya çalışırken o sıcak rahatlığı hissetmek için birkaç duygu daha yaratıyorum.

"Birkaç dakika önceki o ani zevk patlaması neydi peki?" diye soruyor zihnime. "Bunu bir süredir sormak istiyordum. Bazen büyünü kullandığında, eş bağımız aracılığıyla hafif bir zevk yankısı hissediyorum. Her zaman olmuyor. Ama Unseelie Sarayı'ndaki Büyük Oyunlar'da savaşıırken olmuştu. Ve şimdi, birkaç dakika önce tekrar oldu. Bu da büyünün bir parçası mı?"

Tam anlamıyla panikledim. Mabona adına yemin ederim ki, o bunu biliyor.

Tamamen irade gücüyle, büyümün akışını kestim ve hepsinin yavaş yavaş yok olmasına izin verdim. Büyünün yok olduğu an beni vuran keder ve acıdan nefes almakta zorlanıyorum, ama Draven'ın bir cevap beklediğini biliyorum, bu yüzden kendimi bunu görmezden gelmeye zorluyorum.

"Evet, duygu büyüsü kullanan herkesin başına ara sıra geliyor," diye yanıtlıyorum zihnime olabildiğince tarafsız bir ses tonuyla. "Jocasta'nın bunun için tamamen bilimsel bir açıklaması var."

"Hım." Birkaç saniye sessiz kalıyor ve zihnime tekrar konuştuğunda, sesinde hafif bir şüphe tonu duyabiliyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü senden başka bir şeyin de bana zevk verebileceğini bilseydin kıskanırdın," diye hemen alaycı bir ses tonuyla karşılık verdim. "Ve... işte bunun kanıtı."

Zihnimde kakhaha atıyor. Bu, şüphe belirtilerini anında ortadan kaldırıyor.

Derin bir nefes alıp rahatladım. Aklımı tamamen toparladıktan sonra, bir dahaki sefere daha güçlü olacağıma ve bu utanç verici sihir ihtiyacına bir daha asla boyun eğmeyeceğime kendime söz verdim. Direnebilirim. Tanrım, direnmem gerekiyor.

Yolculuğun geri kalanında, sihrimi defalarca kullandıktan sonra kalan o yoğun arzuları bastırmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Birlik bağımız açıkken hissettiğim zevk daha da güçlü oluyor, bu yüzden kendimi tamamen kontrol altına alana kadar denizin kıyılarına kadar gidiyor.

Draven'ın evini görme beklentisi bana düşünecek başka bir şey daha veriyor ve bu da beni o bağımlılık yaratan ihtiyaçtan daha da uzaklaştırıyor.

Karayı geride bırakıp denizin üzerinden uçmaya başladığımızda dudaklarımda kocaman bir gülümseme beliriyor. Yukarıdaki parlak gökyüzü, önümüzde sonsuza dek uzanan suyu mücevherler gibi parlatıyor. Bu manzara ruhumu yatıştırıyor ve aynı anda hem baş döndürücü bir heyecan hem de yoğun bir özlemle dolduruyor. Bu duyguyu Draven'ın zihnine yansıtıyorum.

"Haklısın, değil mi?" diye yanıtlıyor Draven ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

O uçsuz bucaksız ufka bakıyorum. "Seninle birlikte bu dünyanın tamamını görmeyi dört gözle bekliyorum. Her şey bittiğinde, sen ve ben bu açık ufka doğru uçacağız. İkimizin de uzun zamandır mahrum kaldığı bu dünyanın her köşesini keşfedeceğiz. Ondan her damla neşe, zevk ve macerayı çıkaracağız."

"Söz?"

"Söz veriyorum. Hak ettiğin özgürlüğe kavuşacaksın, Draven. Bunun için elimden geleni yapacağım."

"Sen de öyle yapacaksın, küçük asi."

Gülümseyerek, aynı duyguyu ona yansıtıyorum.

Ama içten içe, göğsümde korku nabız gibi atıyor. Hep birlikte bunun üstesinden gelebileceğimizden çok emindim. Hepimiz. Ama Orion'a ve sonra Grey'e olanlardan sonra, bu savaşı kazanmak için elde edeceğimizden daha fazlasını feda etmek zorunda kalacağımızdan korkuyorum.

Çünkü hiçbir şeyden fedakarlık etmek istemiyorum.

Hiçbir şeyden ödün vermeyi reddediyorum.

Bu, bu diyarın gördüğü en kötü kötü adam olmak anlamına gelse bile.

Eğer Draven'ı ya da arkadaşlarımdan herhangi birini kaybedersem, bu lanet olası dünyayı yerle bir edeceğim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Önümüzdeki pırıl pırıl sulara adalar beliriyor. Nefesim kesiliyor. Önümdeki dikenleri sıkıca kavrayarak öne eğiliyorum ve Draven'ın boynunun üzerinden bakıyorum. Kanatları havayı çırpıyor, aşağıdaki denizde dalgalar yaratıyor. İlk adaya yaklaştıkça içimde bir heyecan kabarıyor.

"Batı Adaları'na hoş geldin," diyor Draven zihnimde, sesinde sıcak bir gülümsemeyle. "Benim evim."

Hoş rüzgarlara doğru gülümsüyorum.

Öğleden sonra güneş ışığı berrak mavi gökyüzünden aşağıya doğru parlıyor, adaları sıcak bir ışıkla yıkıyor ve suyun üzerinde altın parıltılar yaratıyor. Daha da içeri doğru uçarken, altımızda bir adalar yığını uzanıyor. Hepsini hayranlıkla izliyorum.

Bazı adalar tamamen tarlalar ve ekin tarlalarıyla kaplı, ekinler rüzgârda sallanıyor. Diğerlerinde ise yemyeşil ormanlar var. Hayvanların otladığı, çiçek açmış çayırlarla dolu bir adanın yanından geçerken ağzım açık kalıyor. Daha küçük adalardan bazıları tamamen kayalık olup, sadece kenarında küçük bir plaj şeridi bulunuyor.

İçeriye doğru ilerledikçe daha çok bina karşımıza çıkıyor. Geçtiğimiz adalarda ahşaptan yapılmış güzel evler bulunuyor. Bazılarında sadece bir veya iki ev varken, özellikle daha büyük olanlarda, adeta bir araya toplanmış köyler gibi görünen yapılar var.

Ve etrafımızda, kara ejderhalar havaya yükselip ortadaki devasa adaya doğru uçuyorlar; bu ada muhtemelen ana adadır.

Yanımızda, Lyra devasa ejderha başını kaldırıyor ve saf bir neşeyle dolu bir kükreme çıkarıyor.

Diğer ejderhalar onu geri verir.

Ve aniden, Draven'ın duygularının yankısını eş bağımız aracılığıyla tekrar hissedebiliyorum, bu da duygularımızın inanılmaz derecede güçlü olduğu anlamına geliyor. Hissettiğim duygular kalbimi sıkıştırıyor. Sevinç. Özlem. Ama aynı zamanda korku.

İki yüz yıldır halkı, onun kendilerini Buz Yüreklerine isteyerek sattığına inanıyordu. Tüm bu süre boyunca ejderha çeliğiyle köleleştirildiğinden haberleri yoktu. Draven'ın askerleri, Frostfell'den kaçmadan hemen önce gerçeği öğrendiler. Ancak bu süre boyunca adalarda yaşayan siviller bunu duymak için orada değillerdi.

Umarım, kaçıştan sonra Draven'ın emriyle buraya geri dönen askerler, olan biteni herkese anlatmışlardır. Çünkü eğer Draven'a, onu ilk tanıdığımda askerlerinin gösterdiği aynı tiksinti ve nefretle yaklaşırlarsa, insanları öldürmeye başlayabilirim diye korkuyorum.

Diğer ejderhalar ana adaya ulaştıklarında insan formuna geri dönerken havada kara dumanlar yükseliyor. Bu dumanlar ılık deniz meltemiyle hızla dağılıyor. Yavaşça batan güneş, batıdan gelen nazik dalgaların üzerine altın rengi bir örtü seriyor ve ana adadaki binaların üzerine altın parıltılar saçıyor.

Tam ortada, tüm ejderhaların şekil değiştirmeden önce iniş yeri olarak kullandığı açık bir alan var. Bu açık alanın bir tarafında, simsiyah görünen koyu renkli ahşaptan yapılmış inanılmaz derecede heybetli bir bina bulunuyor. Bu bir ev değil. Daha çok... bir kale ile Frostfell'in daha zengin bölgelerinde gördüğüm o malikanelerden birinin arasında bir şey gibi.

Açık alanın diğer tarafında, yine ahşaptan yapılmış, tek katlı devasa bir bina var. Yakındaki en az iki katlı diğer binalara kıyasla uzun, geniş ve düz. Ama bunun dışında, her yöne daha normal bir şehir yayılıyor. Pencere pervazlarında açan çiçeklerle süslü güzel ahşap binalar. Rüzgarda hafifçe dalgalanan renkli tenteli dükkanlar. Küçük meydanların ortasında kuyular. Bir saat kulesi.

Hem tam olarak hayal ettiğim gibi, hem de hiç hayal etmediğim gibi.

Draven, Galen ve Lyra, geniş alanın ortasına üç büyük gürültüyle inerler. Geniş alana toplanmış olan Kara Ejderha Klanı'nın geri kalanı ise tamamen sessizliğe bürünür.

İçimde bir endişe belirliyor. Draven ve Lyra'nın sırtında oturan bana ve Alistair'e dik dik bakacaklarını bekliyordum. Ama bakmadılar. Yine de hızla ayağa kalkıp yere kaydım. Alistair de aynısını yaptı.

Ayaklarımız yere değdiği anda Draven, Galen ve Lyra aynı anda şekil değiştirirler.

Siyah duman bizi sarıyor, etrafımızdaki başkentin manzarasını kapatıyor. Ama denizden esen tuzlu bir rüzgarla hızla dağılıyor.

Alistair'ın yanına koştum ve birlikte, herkesin dikkatini çekmeyecek şekilde kenara çekilene kadar diğerlerinden sessizce uzaklaştık. Bu klan işi. Buna karışmamalıyız. Ayrıca, Draven'a kötü davranırlarsa, daha sonra kime zarar vereceğimi bilmek için iyi bir görüş açısına ihtiyacım var.

Draven, yarı dönüşmüş halinde, kanatlarını genişçe açmış bir şekilde açık alanın ortasında duruyor. Galen ve Lyra ise onun iki yanında yer alıyor.

Birkaç gerilim dolu saniye boyunca, tüm bölge ölüm sessizliğine bürünüyor.

Sonra siyah zırhlı bir erkek ejderha şekil değiştirici öne çıktı. Onu bir yerden tanıdığım için gözlerimi kısarak baktım. Sonra aklıma geldi. Frostfell'deki kışlalarında tanıştığım askerlerden biriydi. Finlay. Görünüşe göre Lyra'ya karşı bir antrenman maçıını kazanmış ama Lyra'nın ne kadar kötü bir kaybeden olduğunu görünce sonradan pişman olmuş adam.

"Komutan Ryat," diyor Finlay, sesi sessiz ejderha şekil değiştiricilerin kalabalığının arasından duyuluyor.

Nefesimi tutuyorum.

Bakışlarını Draven'a dikti. "Tüm Kara Ejder Klanı adına, en derin özürlerimizi sunuyoruz. Size olan güvensizliğimizden ve size karşı sergilediğimiz tavırla kendimize getirdiğimiz utançtan dolayı mahcupuz. Size güvenmeliydik. Siz, Kara Ejder Klanının gerçek bir liderisiniz ve her zaman da öyle oldunuz."

Bakışlarını aşağı indirerek tek dizinin üzerine çöktü. Kalabalığın içindeki herkes, asker olsun sivil olsun, aynı şeyi yaptı.

Finlay başını öne eğerek sözlerine şöyle devam etti: "Bunu istemeye hakkımız olmasa da, affınızı diliyoruz."

Derin bir rahatlama nefesi verdim. Bunu hak ediyor. Draven bu özrü ve tüm halkının gözünde onurunun iade edilmesini hak ediyor.

Bulunduğum yerden Draven'ın yüzünü göremiyorum. Ama konuşurken sesinde hiçbir öfke yok. Sadece rahatlamış ve sakin görünüyor.

"Kalkın," diyor. "Affedilecek bir şey yok. En istenmeyen koşullar altında bile görevlerinizi sadakatle yerine getirdiğiniz için hepinizle gurur duyuyorum. Ve şimdi, geri döndüğüm için çok mutluyum."

Tüm kalabalık tekrar ayağa kalkınca kıyafetler hışırđıyor.

Finlay yukarı bakıyor. Yüzünde geniş bir gülümseme var ve yemin ederim ki, "Eve hoş geldiniz efendim," derken gözlerinde birkaç damla yaş bile görebiliyorum.

"Hoş geldiniz efendim!" diye sesleniyor diğer askerler.

Siviller de onlara katılıyor ve tüm hava neşeli selamlaşmalarla doluyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve üzerimdeki son gerginlik de kayboldu. Rahatlamış bir şekilde geriye yaslandım ve arkamdaki binanın ahşap duvarına dayandım. Alistair de rahat bir şekilde yarım adım geri çekilip duvara yaslandı.

Birkaç dakika boyunca yan yana durup Draven, Lyra ve Galen'in insanları selamlamasını izledik. Draven'ın yüzünde sürekli bir gülümseme vardı ve gözleri altın gibi parılıyordu. Bu, tüm ruhumu ısıttı. Mutluluk ona çok yakışıyordu.

Alistair, "O benden daha iyi bir adam," diyor.

Şaşkınlıkla ona baktım ama yeşil ve turuncu gözleri Draven'a kilitlenmişti.

"İki yüz yıl boyunca ona kötü davranan insanları affetmek mi?" Alistair başını salladı. "Bunu asla yapamazdım. Beni aşağılayan ve yakan insanlarla bir daha karşılaşsam, muhtemelen..." Dişlerini gıcırdattı. "Muhtemelen Isera'nın teklifini kabul ederdim."

Isera'nın sesi zihnimde yankılanıyor, Alistair'in kendisine zarar veren perilerden bahsettikten sonra ona söylediği sözleri tekrarlıyor: "Onları gösterirsen, boğazlarına bir buz parçası saplayabilirim."

"Evet, benden daha iyi bir adam," diye bitirdi Alistair. Sonra bana keskin bir bakış attı. "Ama ona bunu söylediğimi söyleme." Soluk kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. "Yoksa o kendini beğenmiş herif, aslında ondan hoşlandığımı düşünmeye başlayabilir."

İçimden bir espri geçiyor. "Ki belli ki anlamıyorsun."

"Açıkça."

"Hı hı."

Sanki bizim onun hakkında konuştuğumuzu duyabiliyormuş gibi, Draven kalabalığın arasından sıyrılıp yanımıza doğru yürüdü. Lyra bunu fark edince o da peşinden koştu. Galen ise hâlâ Finlay ile derin bir sohbete dalmıştı. Şüphesiz ki, birliklerinin durumu hakkında bilgi alıyordu.

Draven yanımıza geldiğinde Alistair ve ben duvardan doğrulduk. Sadece bir şey söylemesini bekliyordum, ama bunun yerine elini çeneme sürdü, başımı geriye doğru eğdi ve beni öptü. Hem de herkesin önünde.

Kalbim birkaç kez duracak gibi oldu ve nefes almayı tamamen unuttum; Draven sonunda öpüşmeyi kesip geri çekildiğinde ise nefes nefese kaldım.

"Öyle halletmem gereken birkaç klan işi var, bekleyemezmiş gibi," diyor, sanki tüm klanının önünde beni böyle öpmek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Biraz burada kalabilir misin? On beş dakika içinde döneceğim."

O inanılmaz öpücüğün etkisinden hala kurtulamadım, bu yüzden cevap verebilmeden önce derin bir nefes alıp başımı sallamam gerekti: "Evet, tabii ki. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman ayır."

"Güzel." Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi ve gözleri parladı. "Bu gece kutlama yapacağız."

Kaşlarımı kaldırıyorum, dudaklarımda şeytani bir gülümseme var. "Kutlama mı? Sen mi? Senin tek bildiğin şeyin ufka dalgın dalgın bakmak olduğunu sanıyordum."

Kıkırdadı. Çenemi kavrayıp dudaklarımdan sahiplenici bir öpücük çaldı. "Akıllı geçinen." Göğsünden bir başka karanlık kahkaha daha yükseldi. "Sanırım artık ağzına dikkat etmen için çok geç, küçük asi. Çünkü bu gece, onun için başka bir kullanım alanı bulacağım."

Vücudumda bir heyecan dalgası yayılıyor.

"Ugh," diye homurdandı Alistair. "Cidden mi? Ben buradayım, beyler."

Draven son bir öpücük istiyor ve sonra geri çekiliyor. Ancak Alistair'in yorumuna cevap veremedi Lyra da yanımıza geliyor.

Hızlı koşunun ardından aniden durup derin bir nefes alırken saçları omuzlarına değiyordu. "Alistair! Büyükannemle tanışmalısın. Onu çok seveceksin. O da benim gibi. Ama daha yaşlı. Ve, şey, biraz daha çılgın."

Lyra cevap vermeden önce Draven, "Lyra," dedi. Soldaki bir binayı işaret etti. "Önce şunu halletmemiz gerekiyor..."

"Biliyorum, biliyorum," diye aceleyle söylüyor. Draven ve Alistair arasında bakışlarını gezdirirken dudaklarında hâlâ geniş bir gülümseme ve gözlerinde parlak bir ışıltı var. "Bana bir dakika ver lütfen."

Draven eğlenmiş bir şekilde içini çekti ve ardından Alistair'e "iyi şanslar" der gibi bir bakış attı. Sonra bana hızlıca gülümsedi ve işaret ettiği binaya doğru yürümeye başladı.

Alistair daha büyükannesi hakkındaki yorumlarına cevap veremedi Lyra, "Ah, bir de kardeşlerimle tanışmalısın!" diye haykırdı. "Beş tane ağabeyim olduğunu söylemiş miydin?"

Yanımda oturan Alistair'in yüzü gözle görülür şekilde solgunlaştı.

“Ama onlar asker değil, o yüzden endişelenmenize gerek yok,” diye neşeli bir şekilde devam etti Lyra. “Onlar çiftçi.” Kaşlarını çatı. “Gerçi genel olarak çiftçiler askerlerden daha güçlüdür. Bu yüzden biraz endişelenebilirsiniz belki. Neyse—” Sözüünü keserek, Draven ve Galen'in çoktan gözden kaybolduğu yere doğru bakarken yüzünü buruşturdu. “Kahretsin, zaten gidiyoruz.” Alistair'e döndü. “Tamam, bunu daha sonra konuşuruz. Tamam mı? Tamam!”

Sonra tekrar koşmaya başlıyor.

Daha önce tek kelime bile söyleme fırsatı bulamayan Alistair, birden "Bekle!" diye patladı.

Arkasını dönerek geriye doğru yürümeye devam etti, Alistair'e baktı ve sessizce kaşlarını kaldırarak soru sordu.

Alistair arkasından seslenerek, "Draven bu gece kutlama yapacaklarını söyledi," dedi. "Sen bu gece ne yapacaksın?"

"Umarım sen de." Ona göz kırptı.

Alistair adeta alev alıyor. Yüzünün tamamı o kadar parlak bir kırmızıya bürünüyor ki, batan güneş bile gölgede bırakıyor. Lyra ise sadece gülüyor ve etrafında dönüp durduktan sonra Draven ve Galen'in peşinden koşmaya başlıyor.

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

“Yani,” diye başlıyorum kelimeyi uzatarak. “Sen ve Lyra, ha?”

Yüzü inanılmaz derecede kızardı. "Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

"Doğru." diye sırttım.

Yanaklarındaki sıcaklığı düşürmeye çalışarak çaresizce yanaklarını yelpazeliyor. Ama gözleri Lyra'nın sırtından ayrılmıyor ve içinden geçen iç çekiş, özlem ve korkuyla dolu olduğu için kalbim sıkışıyor. Lyra'nın kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken, üzerimize bir ciddiyet çöküyor.

Kadın gittikten sonra Alistair derin bir iç çekti.

"Onun güneş gibi olduğunu düşünmüştüm?" diye nazik bir sesle sordum, konuşmak isteyip istemediğini görmek için sorunun geri kalanını tamamlamadan bıraktım.

Uzun bir süre cevap vermiyor. Yanaklarındaki kızarıklık geçtikten sonra ancak cevap veriyor. "O güneş gibi. Onun gibisini hiç tanımadım. Ama ben sadece..." Kıvrık sarı saçlarını elleriyle karıştırıp derin bir iç çekiyor. "İnsanlara nasıl güveneceğimi bilmiyorum."

Ah, demek sorun buymuş. Lyra aylardır Alistair'le böyle flört ediyormuş. Ve Alistair de ondan hoşlanıyormuş belli ki. Yoksa Lyra ona her baktığında kızarmazdı. Ama Alistair flörtüne karşılık vermiyor ve ben de nedenini bir türlü anlayamamıştım. Şimdi anlıyorum.

Alistair hayatında neredeyse herkes tarafından derinden ihanete uğramıştı. Ateş büyüü ortaya çıktığında, arkadaşları, komşuları ve çevresindeki herkes birdenbire ona sırt çevirdi. Kızıl Klan, Alistair'den nefret ediyordu çünkü o, kutsal elementleri olan ateşi kullanabiliyordu. Bu yüzden ejderha şekil değiştiricileri yatıştırmak ve onlara artık ejderha şekil değiştiricilerin tarafında olan iyi periler olduklarını kanıtlamak için, Alistair'in arkadaşları ve eskiden güvendiği diğer insanlar onu yere yatırıp meşalelerle yaktılar. Bu, onun güvenme yeteneğini neredeyse tamamen yok etmiş olmalı.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyorum usulca.

Bir süre sessiz kaldı, dudağını ısırıldı. Sonra "Evet" diyerek beni şaşırttı.

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden?"

"Seni aşağıladığım, neredeyse yüzünü yaktığım ve Kefaret Duruşmaları sırasında birkaç kişiyi seni öldürmeye teşvik ettiğim halde, sen yine de beni Buz Sarayı'ndan kurtarmak için kendi özgürlüğünü riske attın." Göz ucuyla bana baktı. "Bana zarar verecek olsaydın, çoktan yapmış olurdun. Bu yüzden... seni içeri aldım."

"Peki ya Lyra?" diye soruyorum nazikçe. "Lyra'yı içeri alırsan sana zarar vereceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Evet. Hayır." Ellerini tekrar saçlarının arasından geçirdi ve son derece acınası bir iç çekişle nefes verdi. "Bilmiyorum. Sadece... İnsanlara nasıl güveneceğimi bilmiyorum."

Elini saçından çekip, dövüş kıyafetinin birkaç düğmesini çözdü ve kumaşı kenara itti. Köprücük kemiklerinin altında vahşi yanık izleri görünüyordu.

"Arkadaşım sandığım insanlar bana bunu yaptı," diyor. "Sadece onlardan nefret edenlere, hepimizden nefret edenlere iyi olduklarını kanıtlamak için. Çünkü insanlar böyledir işte." Kumaşı bırakıp yara izlerini örtmek için geriye doğru sarkıtıyor. Sonra başını arkamızdaki duvara yaslayıp gökyüzüne bakıyor, kaybolmuş gibi görünüyor. "Ve ben... tekrar incinmek istemiyorum. Sanırım bunu atlatamam."

Çenesinden tutarak başını geriye doğru eğip çeviriyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. Bu onu yeterince şaşırtıyor ve direnmiyor.

“Aylardır Lyra’yı kendinden uzaklaştırıyorsun,” diye başlıyorum, sesim gözlerim kadar ciddi. “Aylardır ona soğuk davranıyorsun.” Bakışlarını sabit tutuyorum. “Ve tahmin et ne oldu? O hâlâ burada.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor.

“Cidden, özellikle de dikkat süresi bir köpek yavrusu kadar kısa olan Lyra gibi birinin, kendisine hiçbir şey vermeyen bir adamı aylarca takip edip, onu aldatmayı planladığını mı düşünüyorsun?” Ona başımı salladım. “Eğer seni terk edip incitecek olsaydı, bunu aylar önce yapardı.”

Alistair’in gözlerinde umutsuzluk beliriyor. “Ben sadece...”

“Başkalarının yaptıklarından dolayı sana zarar vereceğinden korkuyorsun. Ama ona, oldukları kişi olarak bak. Onların yaptıklarına değil.” Çenesini bırakıp, yüzünde geniş bir gülümsemeyle kalabalığın arasından bize doğru yürüyen Lyra’ya doğru işaret ettim. “Sanırım onun tam olarak gördüğün gibi biri olduğunu göreceksin. Güvenilir bir insan.”

Alistair titreyerek nefes verdi ve Lyra’ya baktığında gözlerinde derin bir özlem belirdi. Ama yüzünde hâlâ bir korku da beliriyordu.

Yaşadıklarından sonra, güven sorunlarının bir gecede ortadan kalkmayacağını anlıyorum. Ama umarım yakında bunların üstesinden gelebilir. Mutlu olmayı hak ediyor. Lyra da öyle. Sadece ona karşı gerçek duygularını itiraf etmesinin çok uzun sürmesinden endişeleniyorum.

Yarın asla kesin değildir. Bu savaşta asla.

Ve farkına bile varmadan her şey için çok geç olabilir.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gün ışığının denize karışmasıyla gökyüzü koyu kırmızı ve mor çizgilerle boyanıyor. Balkonda durup sonsuz ufka bakarken göğsümde yoğun bir özlem nabzı yükseliyor. Daha önce hiç bulunmadığım bir yer için bu kadar yoğun bir özlem duymanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Ama ah, bunu çok istiyorum. O kadar çok istiyorum ki göğsüm acıyor. Draven yanımda, o uçsuz bucaksız ufka doğru uçup her şeyi görmek istiyorum. Gülmek. Nefes almak. Yaşamak. Sonunda yaşamak. Yaşadığımız her şeyden sonra bunu hak ediyoruz. Draven bunu hak ediyor. Ben de bunu hak ediyorum.

"Sana bahsettiğim o yaşlı, huysuz, gri ejderhayı hatırlıyor musun?" diye soruyor Draven yanımdan.

Arkamda ve biraz sağımda duruyor, böylece o da güzel manzaraya bakabiliyor. İki elini de balkon korkuluğuna koymuş, beni kollarının arasına almış.

Ceketimi daha önce çıkarmıştım, bu yüzden şimdi sadece deri pantolonumu ve dövüş kıyafetlerimin altına giydiğim ince beyaz gömleği giyiyorum. Draven burada gardırobuna erişebildiği için ejderha pulu zırhını da çıkarmış ve şimdi sadece bir pantolon ve siyah, kısa kollu bir gömlek giyiyor. Zırhın bir bariyer görevi görmemesi nedeniyle, vücudunun ısısı sırtımı ısıtıyor ve gece sisi ile közlerin sarhoş edici kokusu beni sarıp her nefeste ciğerlerimi dolduruyor.

"Seni eğiten ve fırtına güçlerini nasıl kullanacağını öğreten kişi mi?" diye karşılık veriyorum, hâlâ rengarenk gökyüzünün engin suda yansımalarını izliyorum.

“Evet.” Elini korkuluktan kaldırıp doğrudan gün batımına doğru işaret etti. “O yönden geldi. Ve o yöne doğru da gitti.”

Kalbim heyecanla çarpıyor. "Belki bir gün, onun vatanını bulmaya çalışabiliriz."

Eğilerek boynumun yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Bir gün, her şeyi göreceğiz."

Gülümsüyorum.

Birkaç dakika boyunca, orada rahat bir sessizlik içinde durup, renkli gün batımının son ışınlarının gökyüzünden kayboluşunu izliyoruz. Aşağıda, güzel şehrin her yerinde mumlar ve meşaleler yanıyor. Şehrin ötesindeki gerçek denize ulaşmadan önce, her yöne parıldayan bir deniz gibi yayılıyorlar. Draven klan lideri olduğu için, şehrin ortasındaki o görkemli yarı kale, yarı konak binasında yaşıyor. Ama görünüşe göre, başka bir adada da özel bir evi var.

Draven, "Toplantı salonunda kutlamalar başlamadan önce yaklaşık bir saatimiz var," diyor ve devasa açık meydanın etrafındaki iki katlı binalara kıyasla nispeten düz görünen o büyük tek katlı binayı işaret ediyor. "O zamana kadar görmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

O ve diğerleri ilk klan meselelerini hallettikten sonra, beni şehirde gezdirdi ve sonunda buradaki görkemli malikanesine geldi. Etrafı şöyle bir gözden geçirdim, merak ettiğim başka bir şey olup olmadığını düşünmeye çalıştım. Ama görmek istediğim yerlerin çoğunu zaten görmüştük. Gerçekten keşfetmediğimiz tek şey, neredeyse kale gibi olan bu evdi. Bizi ön kapıdan değil, özel bir yan kapıdan içeri aldı ve çoğunlukla binanın konut kısımlarını gösterdi. Eğer burası klan liderinin evi ise, mutlaka bir tür resmi kabul salonu veya benzeri bir şey olmalı.

"Diğer klan liderleri sizi görmeye gelirse, onları nerede karşılıyorsunuz?" diye soruyorum, kollarının arasında dönüp ona bakarak.

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Yani, onlara karşı gücümü nasıl kullanacağım?"

Gülüyorum. "Evet. Aynen öyle."

Balkonda kanatlarını iyice açarken hışırdadı. Sonra beni kucağına alıp havaya fırladı. Ani kalkışla midem bulandı ve kollarımı boynuna daha sıkı doladım. Göğsünden memnun bir kıkırdama yükseldi.

Draven'ın yarı şatosunun büyük kapılarının önündeki yere iniyoruz. Alnımdan öptükten sonra beni nazikçe yere bırakıyor ve kanatlarını tekrar

sıkıca içeri çekiyor. Ben kıyafetlerimi düzeltirken o kapıyı açıyor ve sonra birini içeri çekiyor.

"Güç koltuğuma hoş geldiniz," diyor, gözlerinde şeytani bir parıltıyla içeri girmem için işaret ederken.

Sanki bir tuzağa düşmek üzereymişim gibi hissediyorum, ama Draven varken bu beni pek rahatsız etmiyor, bu yüzden kapıdan içeri rahatça giriyorum. İçeri adımımı attığım anda duvarlar boyunca meşaleler alev alev yanıyor. Şaşırmış bir şekilde Draven'a dönüyorum. Ama daha sormadan, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyor.

"Beni içeri mi kilitleyeceksin, ha?" Ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bunun senin için genellikle nasıl sonuçlandığını biliyorsun."

Başını sallayarak hafifçe kıkırdadı. "Evet, kilitli odalardan çıkma konusunda inanılmaz bir yeteneğiniz var gibi görünüyor."

Göz kırptım ve sonra tekrar odaya doğru döndüm.

Önümdeki yüksek tavanlı salonu görünce içimi bir hayranlık duygusu kaplıyor. Zemin siyah taştan yapılmış ve meşale ışığı yansıdığında parıldıyor. Meşaleler, dikdörtgen odanın duvarlarını boydan boya kaplıyor ve diğer kısa kenara kadar uzanıyor. Duvarlardaki kalan alanın neredeyse tamamı, doğrudan üzerlerine boyanmış gibi görünen inanılmaz derecede detaylı sanat eserleriyle kaplı.

Zeminde öne doğru yürümeye başlarken, nefes kesen resimlere hayranlıkla bakıyorum. Hepsi fırtınalı bir denizde geçen destansı savaş sahnelerini tasvir ediyor ve sanki büyük bir savaşın yankıları arasında yürüyormuşum gibi hissettiriyor.

"Vay canına," diye fısıldadım, odanın diğer ucuna doğru ilerlerken hâlâ o çarpıcı sanat eserine bakıyordum.

"Evet," diye yanıtladı Draven, yanımda yürürken hafif bir kahkahayla. "Bunu tasarlayan klan lideri, müzakerelerin tonunu nasıl ayarlayacağını çok iyi biliyormuş."

Haklı. Bu mekânda yürürken, duvarların içindeki gücü adeta hissedebiliyorum. Çok net bir mesaj veriyor: Kara Ejderha Klanı'nı düşmanınız olarak istemezsiniz.

"Çok..." diye başlıyorum ama odanın diğer kısa kenarına ulaştığımda sözüm yarım kalıyor.

Orada duran görkemli mobilyayı görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Küçük bir platformun üzerinde heybetli siyah bir taht duruyor. Parlak siyah zemin, etkileyici güç koltuğuna çıkan basamaklara dönüşüyor ve bu koltuk, o küçük platformun neredeyse tamamını kaplıyor. Geniş bir oturma alanına ve hırlayan ejderha başlarına benzeyen vahşi süslemelerle sonlanan düz ve sağlam kolçaklara sahip. Koltuğun arkasını taçlandıran tehlikeli görünümlü siyah sivri uçları görünce kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bir tahtınız var," diye belirtiyorum, biraz gereksiz bir şekilde.

Draven bana anlamlı bir bakış attı. "Hiç şaşırdın mı?"

"Hayır. Size yakışıyor." Şeytani bir gülümsemeyle ekledim: "Efendim."

Gözlerinde alevlenen yakıcı arzu, meşale ışığında gözlerinin parlamasına neden oluyor.

Dudaklarımda o şeytani gülümsemeyle, tahtın hemen altındaki basamaklara kadar yavaşça çıktım. Sonra Draven'a doğru döndüm ve orada diz çöktüm.

"Yani, beni burada mı istiyorsunuz?" diye soruyorum, sesim alaycı bir tonda. "Tahtınızın ayak ucunda diz çökmüş halde mi?"

Yanıma gelene kadar basamakları hızla çıktı. Bana bakarken gözlerinde hâlâ karanlık bir arzu yanıyordu, ama eğilip gömleğimin yakasını sıkıca kavradığında dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı.

"Hayır," diyor.

Aniden beni basamaklardan yukarı çekip sırtım tahta dönük olacak şekilde çevirdiğinde kalbim duracak gibi oldu. Yakamı bırakıp göğsüme sert bir itme indirdi. Pürüzsüz yüzeye çarptığımda soğuk taşla karşılaştım. Nerede olduğumu anlamam bir saniye daha sürdü. Oturuyordum. Onun tahtında.

"Seni burada istiyorum," diyor Draven, altın rengi gözleri parıldayarak.

Gözlerine bakarken kalbim hızla çarpıyor.

Tahtında otururken beni izlerken, sanki bu manzarayı adeta içine çekiyormuş gibi, dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Sonra elini cebine sokuyor ve metalik bir şeyin hafifçe şangırtısı duyuluyor.

"Keşke seni burada sonsuza dek tutmanın bir yolu olsaydı," diye mırıldandı Draven, gözlerindeki o şeytani parıltıyla. Yakışıklı yüzündeki sinsi gülümseme genişledi, bir çift çelik kelepçeyi çıkarıp önümde havada salladı. "Ah, dur bir dakika."

Vücudum ısındı ama ona meydan okuyan bir ifade takınmaya çalışarak kaşımı kaldırdım. "Ciddi misin? Tesadüfen yanında kelepçe mi taşıyordun?"

“Senin yanındayken her zaman kelepçe taşıyım, seni baş belası küçük asi.” Göğsüme doğru başını salladı. “Şimdi, tişörtünü çıkar ve ellerini başının üstüne kaldır.”

Sesindeki emirle klitorisim zonkluyor ve dudağımı ısıırıyorum. Parmaklarının etrafında kelepçeleri inanılmaz derecede dikkat dağıtıcı ve gereksiz yere tahrik edici bir şekilde çevirmesini izlerken ağırlığımı hafifçe değiştiriyorum.

Gözlerini kısarak bana baktı. "İki kere söylemem gerekirse Azaroth sana yardım etsin."

İçimde bir arzu dalgası yükseldi. Onun yakıcı bakışlarına karşılık verirken, biraz daha dik oturdum ve tişörtümün etek ucunu kavradım. Tişörtü başımdan geçirirken gözleri derin bir arzuyla yanıyordu. Tişört, Draven'ın ayaklarının dibine bıraktığımda, pürüzsüz siyah basamaklara doğru süzüldü. Sonra sandalyeye yaslandım ve kollarımı başımın üstüne kaldırdım.

Draven, üzerime eğilip çenemi buyurgan bir şekilde kavradığında gözlerinde bir memnuniyet parıltısı belirdi. "Aferin kızım."

Tüm vücudumda hoş bir ürperti hissediyorum.

Çenemi bırakmadan önce dudaklarımdan sahiplenici bir öpücük çaldı ve bunun yerine ellerime uzandı. Bileklerimdeki kelepçeleri kapatıp, kelepçeleri koltuğun sırtlığının üzerindeki uzun sivri uçlardan birinin arkasına kilitlediğinde, içim zonkladı. Kelepçelerime hafifçe asıldım ama artık kollarım başımın üstünde sıkıca tutuluyordu.

İçimde yükselen sıcaklıkla başımı geriye doğru eğip eşime bakıyorum.

Bana bakarkenki yoğun bakışları ruhumu yakıp kavuruyor. "Kahretsin, mükemmelsin."

Elini çenemin üzerinden boğazıma doğru indirirken dudaklarımdan hafif bir zevk iniltisi kaçıyor. Parmaklarını köprücük kemiklerimin üzerinden göğsüme doğru gezdirirken tenim karıncalanıyor ve içimde umutsuz bir arzu yükseliyor.

Aniden meme uçlarımı çimdiklediğinde nefesim kesildi. Başımı geriye atarak, parmaklarıyla meme uçlarımı yuvarlarken titreyen bir inilti çıkardım.

"Draven," diye nefes nefese kaldım.

"Şimdiden yalvarmaya mı başladın?" Karanlık bir kahkaha attı. "Gerçekten de emirlerime sorgusuz sualsiz itaat etmeyi öğreniyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıp ona meydan okuyan bir bakış atmayı hedefledim. Ama tam o sırada, göğüs uçlarımı bıraktı ve parmaklarını pantolonumun üst kısmında gezdirdi. Zevk dalgaları beni tekrar kıvrınmaya itti.

Ustaca hareketlerle pantolonumun düğmelerini açtı ve ardından parmaklarını hem pantolonumun hem de iç çamaşırımın üzerine doladı. "Kalçalarını kaldır, küçük asi."

Kalçamı tahttan kaldırıyorum ki o da giysileri bacaklarımdan aşağı kaydırabilsin. Botlarımı çıkardıktan sonra, pantolonumu ve iç çamaşırımı tek bir hareketle tamamen çıkarıp arkasındaki basamaklara bırakıyor. Sonra doğrulup öylece duruyor, gözlerinde şehvet alev alev yanarken yaptığı işi hayranlıkla izliyor.

Çıplak bir şekilde, ellerim koltuğun arkasına kelepçelenmiş halde tahtında otururken kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Sen tam bir tanrıçasın," diye mırıldanıyor.

Damarlarımda alevler yükseliyor ve ona sinsî bir gülümseme fırlatıyorum. "Öyleyse dizlerinin üzerine çökmelisin."

"Her zaman senin için."

Önümde diz çökerken kısa bir nefes aldım. Emir verici ellerini uyluklarıma yerleştirerek bacaklarımı iyice açtı ve beni tamamen ona açtı. Kalçalarımdan tutup beni tahtın kenarına doğru çektiğinde nefesim kesildi. Sonra Draven dilini vajinamda gezdirip klitorisimi ağzına aldığı anda nefesim kesildi ve inlemeye dönüştü.

Bağlarıma karşı direnerek, Draven'ın klitorisimi ustalıkla okşamasıyla tahtta kıvranıyorum. Sıkı elleri uyluklarımda kalıyor, bacaklarımı iyice açık tutuyor. Dilini klitorisimin etrafında döndürdükten sonra hafifçe dişlerini üzerinde gezdirirken titreyerek nefes alıyorum.

Omurgamdan yukarı doğru bir haz dalgası yükseliyor.

"Aman Tanrıçam," diye nefes nefese kaldım.

Draven başını kaldırıp bana baktı, ağzını klitorisimden çekti. "Sanırım sana zaten söylemiştim. Tanrıçanın burada hiçbir gücü yok."

Elini uyluğumdan çekip, parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdi ve aniden iki parmağını içime soktu. Zevk dalgaları vücudumu sardı, gözlerimin önünde ışıklar belirdi.

"Eğer yalvaracaksan, bana yalvar," diye ilan etti Draven, sesi alçak ve karanlıktı.

Parmaklarını içimde kıvrıyor.

Ciğerlerimden çaresiz bir inilti koptu ve kelepçelere karşı direnirken tahtta şiddetle kıvrandım. Draven ise parmaklarını içeri dışarı hareket ettirirken başparmağıyla klitorisimi okşamaya başladı.

Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyor ve içimde biriken ihtiyaç fırtına gibi gümbür gümbür titriyor.

"Draven," diye nefes nefese söyledim.

Parmaklarıyla beni becermeye devam ediyor. "Evet?"

Tam doğru noktadan klitorisimi ovuşturduğunda zevk dalgaları vücudumu sarıyor. "Aman Tanrım—"

"Sana az önce ne söyledim?"

"Draven, lütfen," diye inledim, kelimeler neredeyse bir fısıltı gibi ağzımdan çıktı.

Sırıttı. "İşte bu kadar."

Diz çöktüğü bacaklarımın arasında, iki yanında devasa siyah kanatları açılmış durumda. Kelepçelere tekrar direniyorum. Kanatlarına ulaşabilseydim, onu yalvartabilirdim. Ama tamamen kapana kısılmış ve onun insafına kalmış durumdayım, bu yüzden yapabileceğim tek şey, beni orgazmın eşiğine getirirken kıvranmak ve inlemek.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyorum.

"Lütfen, ne?" diye alaycı bir şekilde sordu, sesindeki o muzip ifade hâlâ duruyordu.

"Lütfen efendim."

Parmaklarını sürekli içeri sokuyor. İçimdeki birikmiş zevk tüm ruhumu titreştirirken, çaresizce nefes alıyorum.

"Şu an ne kadar seksi görüldüğünün farkında mısın?" diye soruyor Draven, sesi boğuk bir şekilde. "Tahtımda çıplak ve kelepçeli, benden merhamet dileniyorsun."

Aniden elini geri çekip ayağa kalkınca beynim arıza yaptı ve orgazmın doruk noktasına ulaşmadan önce sönmesine izin verdi. Draven bu dikkatsizlik anlarından faydalananarak kelepçelerimi açtı. Kelepçeleri orada, sivri ucun üzerinde bırakarak elini tekrar vücuduma doğru indirdi. Ama sonunda aklımı başıma topladım.

Tahttan fırlayarak gömleğinin yakasını kavradım ve onu döndürerek sırtını tahta çevirdim. Öne doğru eğilmiş olduğu için bu hareket dengesini bozdu. Onu tahta ittiğimde yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Ölümün Gölgesi," diye tehdit ettim, dudaklarımda meydan okuyan bir gülümseme vardı.

Kollarını genişçe açtı, kanatları tahtın iki yanında çoktan açılmıştı ve bana küstah bir sırtıyla karşılık verdi. "Gel bakalım, dene bakalım küçük asi."

İki akıcı hareketle pantolonunun düğmelerini çözdüm ve kumaşı kenara iterek kalın penisini avuçladım. Parmaklarım etrafını sardıkça daha da sertleşti.

Draven'ın boğazından boğuk bir inilti koptu ve ben elimi penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirirken kanatları seğirdi.

Tahtın üzerine tırmanıp kucağına oturdum, gömleğinin yakasını kavrayıp sorunlu ağzını kendime doğru çektim. Göğsünden derin bir inilti daha çıktı ve bu sesi dudaklarından sahiplenici bir öpücükle çaldım, aynı anda penisini bırakıp tam üzerine yerleştim. Pozisyonumu ayarlayarak yavaşça aşağı indim.

Draven'ın elleri uzanıp kalçalarımı kavradı. Ben de yumruğumu gömleğinin yakasına gömüp onu öpmeye devam ettim, o da kalçalarını daha iyi bir pozisyona getirdi. Sonra beni sıkıca aşağı çekti ve kendini tamamen içime soktu.

Zevk dalgaları içimde kıvılcımlar saçarken, öpüşmeyi keserek nefes nefese kaldım. Bu yeni açı onu daha derine itiyordu. Yakasını daha sıkı kavrayarak, vücudumu hafifçe kaldırıp aynı anda yukarı doğru itip aşağı doğru çekerek, penisini tekrar tamamen içime gömdüğünde titreyerek nefes aldım. Gözlerimin önünde ışıklar titredi, her itişte zevkin damarlarımda dalgalanmasına neden olan sert bir tempoyla ilerlemeye başladı. Bir elimi gömleğinin yakasında tutarken, diğer elimi kaslı omzuna dayadım ve Draven beni her zaman istediğim gibi, baskın ve acımasızca becerdi.

Draven'ın penisi içimdeki noktalara vurmaya devam ettikçe, içimde fırtına gibi bir zevk dalgası yükseliyor. Dudaklarımdan çaresiz bir inilti kaçıyor ve başımı omzuna yaslıyorum. Parmakları kalça kemiklerime saplanıyor ve kollarındaki kaslar geriliyor, beni penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirmeye devam ediyor. Ağzımdan bir inilti daha dökülmek üzere ve onu durdurmak için omzunu ısıırıyorum. İşe yaramıyor, çünkü Draven'ın penisi içimdeki o mükemmel noktaya tekrar tekrar vurmaya devam ettikçe, ciğerlerimden bir başka acınası inilti daha kopuyor.

"Aferin kızım," diye mırıldandı Draven.

Orgazm beni adeta bir gelgit dalgası gibi vurdu.

Şimşek çakması gibi bir haz dalgası tüm vücudumu kasıyor. Nefes nefese kalıyorum, yakasını ve omzunu daha sıkı tutuyorum, o inanılmaz haz

her sinirimde çatırdıyor. Bu haz, Draven'ın tarafından aramızdaki eş bağından yayılan yoğun hazla daha da artıyor. Bacaklarım onun etrafında titriyor.

Ardından, Draven'ın vücudunda da bir boşalma dalgası yaşanırken, eş bağı boyunca ani bir zevk patlaması meydana gelir. Göğsünden derin bir inilti kopar ve kanatları açılırken, kusursuz yüzü zevkle kaplanır.

Yakasına sıkıca tutunarak dudaklarını tekrar benimkine yaklaştırıyorum ve o inanılmaz sesi sahiplenici bir öpücükle dudaklarından çalışıyorum. Eş bağı içimizde titreşiyor, aşk ve zevk aramızda parıldayan bir nehir gibi akıyor.

Penisi hâlâ içimde gömülü haldeyken, güçlü ellerini kaburgalarımın yanından yukarı doğru kaydırır. Dokunuşuyla tenim zevkle karıncalandı. Sonra yanaklarımı avuçladı ve nefes almayı unutacak kadar derin bir öpücük verdi.

"Kahretsin," diyor Draven nefes nefese, öpüşmeyi bitirdiğinde. Gözleri altın rengi bir ateş gibi parlıyor, elleri hâlâ yanaklarımı kavırıyor. "Senden asla bıkmayacağım."

Sırtımı bir sıcaklık sarıyor. Ona küçük, alaycı bir gülümseme atıyorum. "Ve şimdi, tahtına oturduğun her an beni düşünmeden edemeyeceksin."

Başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Hatırlatmaya bile gerek kalmazdı."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama cevap vermeden önce bakışlarımı kilitlerken gözleri ciddiydi. Sadece bu görüntü bile kalbimin göğsümde düzensizce atmasına neden oldu. Ve cevabı ruhumda ısıltılar yarattı.

"Aklımdan hiç çıkmıyorsun."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Toplantı salonunda kahkahalar yankılanıyor. Geniş mekânın her yerinde çelik tutacalarda meşaleler ve mumlar yanıyor, mekanı altın rengi bir parıltıyla aydınlatıyor. Hem ateşten hem de tüm masaları dolduran insan kalabalığından yayılan sıcaklık, etrafımızda adeta titreşiyor. Galen, bize bir tur daha içki bıraktıktan sonra Lyra'nın yanındaki banka tekrar oturduğunda gülümsüyorum.

Toplanma salonuna vardığımızda kutlama çoktan başlamıştı. Buz Sarayı'nda gördüğüm gibi resmi bir ziyafet tarzı etkinlik bekliyordum. Ama Mabona aşkına, ne kadar yanılmışım.

Buradaki her masa, yüksek sesle gülen, tezahürat yapan, şakalaşan ve herkesle sohbet eden sarhoş ejderha şekil değiştiricilerle dolu. Yüksek masa yok. Şık bir akşam yemeği yok. Sadece Draven'ın geri döndüğünü ve Bane Iceheart'ın öldüğünü kutlayan insanlar var.

Buraya biraz geç geldiğimiz için, mutfığa su getiren boruların hemen yanındaki dört kişilik küçük bir masa dışında tüm masalar doluydu. Bu yüzden son birkaç saattir beşimiz o masanın etrafında sıkışıp kaldık. Neyse ki, en azından kimse neden geç kaldığımızı sormadı. Onun klanına, Draven'ın tahtını her türlü pozisyonda kirletmekle meşgul olduğumuz için geç kaldığımızı açıklamak çok garip olurdu.

"Bu ne gürültü?" diye soruyor Alistair.

Etrafımızdaki yüksek sesli kahkahalar ve konuşmalar yüzünden onu zar zor duyabiliyorum, hele ki bahsettiği gürültüyü hiç duyamıyorum.

Galen, birasından uzun bir yudum aldıktan sonra, "Bu Lyra olurdu," diyor.

Bardaklardan hangisinde daha çok alkol olduğunu kontrol etmekle meşgul olan Lyra, başını hızla kaldırdı. "Hey, sessizdim!"

"Bir kereliğine de olsa," diyor Draven gülerek.

Gülümsemesini bastırmaya çalışırken gözlerini kısarak ona baktı. "Önemli işler yaparken konsantre olmak lazım."

"Tıpkı hangi kupada daha çok bira olduğunu ölçmek gibi mi?" diye soruyorum.

"Aynen öyle. Dediğim gibi, önemli şeyler." İncelemesinden memnun kalmış gibi görünen kadın, en soldaki kupayı alıp uzun bir yudum içti. Ardından memnuniyetle içini çekti ve dudaklarını şapırdattıktan sonra Galen'e anlamlı bir bakış attı. "Demek hiç gürültü yokmuş."

"Evet, vardı," diye itiraz ediyor Alistair. "Bu—"

Yakınlardan alçak bir uğultu sesi geliyor.

"İşte bu!" diye haykırdı Alistair.

"Ah." Lyra'nın yüzünde bir anlayış belirdi ve omuzlarını silkerek rahat bir şekilde gülümsedi. "İyi bir sevişmenin çözemeyeceği hiçbir şey yok."

Alistair şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bekle, ne?"

"Vurmak. Biliyorsun, borulara vurmak." O şeytani sırtış hâlâ yüzünde, duvardaki su borularına doğru işaret ederken, borular tekrar hafifçe gürlüyor. Sonra başını yana eğiyor, turuncu gözleri ateş ışığında parıldarken kaşlarını oynatıyor. "Ama hey, her türlü vurmaya her zaman hazırım."

"İnce bir detay," diye öksürdü Draven.

Lyra ona ifadesiz bir bakış fırlatır. Alistair bir kupa kapar ve alışılmadık derecede uzun bir yudum biranın arkasına saklanır. Lyra'nın diğer tarafında ise Galen, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırır.

Lyra, parmağını havaya kaldırarak, "İncelik zayıflar içindir," diye ilan etti. "Büyükannem hep inceliğin zaman kaybı olduğunu, oysa daha fazlasını yapabileceğini söylerdi—" Gözleri birden parladı ve cümlenin ortasında aniden sustu. Sonra sesini yükselterek kalabalığın arasından bağırdı: "Başardınız!"

Hepimiz onun bağırdığı yöne doğru baktık.

Beş erkek ejderha şekil değiştirici kapıdan içeri girdi. Hepsi zırh yerine günlük pantolon ve gömlek giymişti, ama hepsi inanılmaz derecede kaslıydı ve belirgin bir özgüvenle hareket ediyorlardı. Lyra oturduğu tahta banka atladı ve etrafımızdaki yüksek sesli kahkahalar ve sohbetler arasında bağırışını duymadıkları için dikkatlerini çekmek amacıyla el sallamaya başladı.

"Bunlar Lyra'nın beş büyük erkek kardeşi olurdu," diye duyurdu Draven, zorlukla gizlediği bir eğlenceyle.

Alistair'in yüzü bembeyaz kesildi.

Galen birdenbire, "Biliyorsun, Finlay'e onu bulmaya geleceğimi söylemiştim," dedi. "Şey... bazı şeyleri konuşmak için."

Bilmiş bir sırıtış yalanını ele verirken hızla kupasını kaptı ve ortadan kayboldu; Draven ve ben de ayağa kalktık.

"Ve Selenaya o şeyi gösterecektim," diyor Draven ve masadan uzaklaşmaya başlıyor.

"Draven," diye patladı Alistair, ben ve o kaçamadan bileğini yakaladı. Yüzünde panik belirmişti, bize yalvaran bir bakış attı. Lyra ise bize doğru gelen kardeşlerine el sallamaya devam ediyordu. "Bekleyin. Gitmeyin. Lütfen. Yemin ederim bir ay boyunca size patronluk taslayan demeyeceğim. Lütfen kalın."

Draven, bileğini Alistair'in elinden zahmetsizce kurtarır ve ona şeytani bir gülümsemeyle bakar. "İyi şanslar, yakışıklı."

"Hayır, dur. Yapma—"

Yavaşça uzaklaşmaya başlıyoruz.

Alistair, Lyra'nın kardeşlerine panik dolu bir bakış daha atmadan önce, "Draven," diye homurdandı. "Seni alçak herif, bunun intikamını senden alacağım."

Draven geriye doğru yürüyerek Alistair'e meydan okurcasına sırtıttı ve Lyra'nın kardeşlerinin olduğu yöne doğru başını salladı. "Eğer bundan sağ çıkarsan, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Draven. Hayır, dur. Ben... Lütfen. Yapma." Alistair, masaya neredeyse ulaşmış olan beş kaslı ejderha şekil değiştiricisine panik dolu birkaç bakış attı. Sonra yalvararak bana umutsuz bir bakış fırlattı, "Selenaya?"

Ben de ona gülüp göz kırptım.

"Aman Tanrım, bana yardım et," diye fısıldadığını duydum Alistair, kendisine doğru gelen tehditkar adamlara doğru dönerken.

Draven ve ben başka bir kapıdan dışarı fırlarken, Lyra banktan aşağı atladı ve beş erkek kardeşini birden kucaklamak istercesine kollarını açtı. Ancak onların keskin bakışları Alistair'e dikilmişti.

Kalabalık toplantı salonunu geride bırakırken Draven, "Ah, kesinlikle öldü," diye kıkırdadı.

Açık meydandan Draven'in evine doğru yürümeye başlarken serin gece havası bizi sarıyor. Kutlama alanından uzaklaştıkça arkamızdan gelen neşeli

seslerin mırıltısı giderek azalıyor.

Alistair'ı ölüm mangasıyla tek başına baş başa bıraktığım için neredeyse biraz üzülüyorum. Ama umarım bu onu sonunda içinde bulunduğu o garip çıkmazdan kurtarır. Lyra'yı sevdiği açıkça belli. Herkes bunu görebiliyor. Tek yapması gereken bunu ona itiraf etmek. Ve gerçekten umarım eder. Draven'la aylar kaybettim çünkü çok inatçıydım ve kendi duygularımdan çok korkuyordum, bu yüzden itiraf edemedim. Alistair'ın aynı hatayı yapmasını istemiyorum.

Draven bizi, daha önce birkaç kez kirlettiğimiz o görkemli kapılara ve taht odasına doğru götürmüyor. Bunun yerine, bizi binanın etrafından dolaştırıp daha önce girdiğimiz o özel yan kapıya doğru yönlendiriyor.

Konağın bu tarafını çevreleyen küçük bahçeden içeri girdiğimizde, Draven geçerken iki taş yığınının üzerinden nazikçe elini gezdiriyor. Geçen sefer de aynı şeyi yapmıştı ama bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Küçük taş yığınlarının önünde durup onları inceliyorum. Ama onlarda önemli bir şey bulamıyorum. Altta daha geniş, sonra giderek küçülen taşlardan oluşan küçük bir piramit gibi üst üste dizilmişler.

"Bunlar ne?" diye soruyorum usulca.

Yan kapıya neredeyse ulaşmış olan Draven, şaşkınlıkla bana bakmak için arkasına döndü. Sonra taşlara baktığımı gördü ve yüzünde bir an için çözemediğim bir ifade belirdi.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

Elini saçlarının arasından geçirerek, yanıma gelene kadar geri yürüdü, iki taş yığına doğru baktı. Sonra hafifçe iç çekti ve gözünün ucuyla bana bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar taşlara verdi.

"Ölülerimizi gömmeyiz," diye başlıyor. "Tıpkı sizin gibi, onları yakarız. Ama sizin yaptığınız gibi külleri Andunir Nehri'ne dökmek yerine, onları güçlü bir rüzgara atıp denize doğru sürüklenmelerini izleriz. Mezarlarımız yok. Bunun yerine, anma sembolü olarak bunun gibi küçük bir taş piramit inşa ederiz." Yutkunuyor ve sonra bana o garip bakışlarından birini daha atıyor, sonunda da şöyle diyor: "Bunlar anne babamın taş piramitleri."

Üzüntü ve pişmanlık beni adeta bir yumruk gibi vurdu.

Yüzümü ifadesiz bir maske gibi tutmak ve eş bağımızın üzerinden hiçbir şeyin sızmasını engellemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor; çünkü özenle bölümlere ayırdığım duygular aniden bir heyelan gibi üzerime çöküyor. Orion'un beni on iki saat boyunca izlemeye zorladığı o canlı anılar, dayanılmaz ayrıntılarla gözlerimin önünden geçiyor. Gözlerindeki

öfke. Sonra korku ve şok. Buz parçaları ve neredeyse başlarını koparacak kadar derin kesikler. Kan. Çarpma sesleri. Gümüş rengi saçların kızarması.

Ve kafamın içinde yankılanan o korkunç ses bana asla bilemeyeceğimi hatırlatıyor. Hayatımın geri kalanını o korkunç, cevapsız soruyla sonsuza dek zihnimde yaşamak zorunda kalacağım. Ailem gerçekten benden nefret mi ediyordu? Yoksa yanlışlıkla onlara sihir mi kullandım ve bu da onların benden nefret etmelerine mi yol açtı? Beni gerçekten seviyorlar mıydı? Asla bilemeyeceğim.

Bunu asla bilemeyeceğim.

Ey Tanrıça, bunu asla bilemeyeceğim.

Bu iç karartıcı düşünceler, ölüm çanları gibi kafamda çınlıyor.

Akciğerlerimi tekrar çalışmaya zorlamak için son derece kontrollü bir nefes alıyorum.

Göğsüm panikle sıkışıyor. Büyümü kullanmalıyım. Sadece kısa bir süreliğine. Sadece bir an için, içinde boğulduğum bu pişmanlık ve kederden kurtulabilmek için. Bakışlarımı sağa sola çevirerek, büyümü kullanabileceğim birini umutsuzca arıyorum.

Sonra panik beni tekrar sarıyor. Farklı bir panik türü bu.

Eğer sihirimi onun klanına karşı kullanırsam Draven beni asla affetmez.

Ama buna ihtiyacım var. Ah Tanrıça, o rahatlatıcı sıcaklığa ihtiyacım var. Sadece küçük bir destek. Sadece küçük bir tat. Sadece küçük bir—

"Özür dilerim," diyor Draven, kollarını bana sararak. "İşte bu yüzden ilk seferinde hiçbir şey söylemedim."

Onun kucaklaması, zihnimi saran düşüncelerden sıyrılmamı ve derin bir nefes almamı sağlıyor.

Mabona'nın memeleri, kendine gel, diye içimden homurdanıyorum.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, bu yoğun dürtüleri kontrol altına almaya çaresizce çalışıyorum. Draven beni sıkıca göğsüne bastırırken, ben de derin bir nefes alıp ezici pişmanlığı ait olduğu yere, duvarların ardına geri itmeye çalışıyorum.

"Sorun yok," diye zar zor söyleyebiliyorum.

Derin bir nefes daha alarak kollarından sıyrıldım ve yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Draven buna bir an bile inanmadı.

Gözleri yumuşaktı, elini nazıkçe yanağıma sürdü. "Yas tutmakta bir sakınca yok, biliyorsun."

Biliyorum. Ama kendi duygularımı kontrol edemediğim veya kendi lanet olası büyümün aptalca yan etkilerine karşı koyamadığım için büyümü

onun halkı üzerinde kullanmak doğru değil. Ancak bunu Draven'a söyleyemem. Onun hayatını kolaylaştırmam gerekiyor, omuzlarına daha fazla yük bindirmemem.

Bu yüzden, "Biliyorum. Sadece şu an bunu düşünmek istemiyorum," diyorum. Boğazımı temizleyerek iki taş piramide dönüyorum. "Kefaret Duruşmaları sırasında, altmış yaşlarındayken doğal nedenlerle öldüklerinden bahsetmiştiniz, değil mi?"

Başka bir şeye odaklanmam gerektiğini hissedem Draven, bakışlarını taş yığınlarına çevirmeden önce bir saniye daha beni izledi. "Evet, doğru."

"Seni dünyaya getirdiklerinde epey yaşlı olmalılar o zaman."

"Evet." Kalbimi tekrar acı verici bir şekilde sıkıştıran, içten bir kahkaha attı. "Onlar... özgür ruhluydular."

Göğsümdeki korkunç duygular selinin arasından bir sürpriz sızmayı başarıyor. Beni yeterince oyalıyor ki, sonunda keder ve pişmanlığı ait oldukları yere, duvarların ardına geri itmeyi başarıyorum. Derin bir nefes alıyorum, sonunda kendimi toparlıyorum.

Kaşlarımı kaldırarak, şaşkınlık içinde Draven'a baktım. "Özgür ruhlar mı? Ailen mi?"

"Evet."

"Kendinle tanıştın mı? İki özgür ruh nasıl olur da..." diye ellerimi sallayarak onun heybetli vücudunu ve askeri duruşunu işaret ettim, "bunu yaratabilir?"

Gülüyor ve beni hafifçe itiyor, bu da yine de yana doğru sendelememe neden oluyor. "Tamam, zeki çocuk. Anladım. Ama doğru. Onlar kaşiftiler. Maceralarına engel olacağı için çocuk sahibi olmak istemiyorlardı. Ama sonra dokuz yüz yaşına geldiklerinde panikleyip bir miras bırakmak istediklerini fark ettiler." Omuz silkiyor. "Bu yüzden beni dünyaya getirdiler."

"Vay canına, gerçekten de köklü bir geçmişleri var." Ona sinsi bir bakış attım. "Kara Ejderha Klanı'nın lideri, Ölümün Gölgesi ve Korkunç Lejyon'un komutanı."

O da benim alaycı gülümsememi taklit etti, gözleri ay ışığında parıldıadı. "Buna itiraz edemem."

Gölüp ona iyi niyetli bir şekilde göz devirdim. O da karşılık olarak sırtıttı. Kolunu omzuma atarak bizi tekrar kapıya doğru yönlendirdi.

"Ama o kadar uzun süre beklemeyeceğiz, değil mi?" diye soruyorum kapıyı açarken.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı, eşikten geçmemi izledi ve sonra o da peşimden geldi. "Ne için?"

"Çocuk sahibi olmak."

Bir adımını şaşırdı. Hızla doğrulup bana yetişmek için acele ederken gözlerinde yürek burkan, belirsiz bir umut belirdi. "Çocuk sahibi olmak istiyor musun? Benimle?"

"Elbette istiyorum. Bu dünyanın sunabileceği her şeyi gördükten sonra, seninle birlikte yerleşip bir yuva kurmak istiyorum. Her şeyi istiyorum, Draven. Her şeyi istiyorum."

Merdivenlerden yukarı, yatak odasına doğru yaklaşırken, elini sırtımdan aşağı doğru gezdirirken gözlerinde aşk parlıyor. "Ben de."

"Düşünebiliyor musun? Senin ve benim minyatür versiyonlarımızdan bir sürü insan ortalıkta koşuşturuyor."

Ağzından harika bir kahkaha dökülüyor. Bu ses o kadar rahatlatıcı ki, göğsümdeki son sıkıntı da nihayet kayboluyor.

Başını sallarken gözleri mum ışığında parlıyor. "Ah, dünyanın hiç şansı yok."

Gülerek kaşlarımı oynattım. "Belki de şimdiden pratik yapmaya başlamalıyız. Böylece o çocukları yapma zamanı geldiğinde ne yapacağımızı biliriz."

Bana doğru kaşını kaldırırken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Daha önce tahtıma üç kez gelmen sana yetmedi mi?"

"Eğer ayak uyduramıyorsanız, bunu kabul edin."

"Ağzına dikkat et, küçük asi." Gözleri parıldıyor ve yüzünde şeytani vaatlerle dolu o sinsi sırıtış duruyor. "Çünkü şimdi, gerçekten de onun için başka bir kullanım alanı bulacağım."

Beni kucağına alıp omzuna attığında bir çığlık attım. Gülerek, "Baskıcı, bölgeci herif!" diye bağırdım.

Kalçama bir tokat atıp beni yatak odasına taşıdı.

Ama içimde arzu gümbür gümbür gümbür atarken bile, aklımdan geçen tek şey sihir gücümün bir an önce artmasına ne kadar çok ihtiyaç duyduğum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gözlerimin önünden kabuslar geçiyor. Tekrar tekrar. Biliyorum ki bunlar kabus. Biliyorum ki bu gerçek değil. Ama yine de kurtulamıyorum. Kendimi uyandıramıyorum. Hareket edemiyorum. Çığlık atamıyorum. Sanki biri göğsümün üzerine oturmuş, soğuk ve acımasız elleriyle boğazımı sıkıyormuş gibi, ebeveynlerimle yaşadığım tüm korkunç anıları tekrar tekrar izlemek zorunda kalırken, sadece orada yatıp kalabiliyorum.

Bardaklar yere düşüp paramparça oldu.

Benden nefret edecekler. Zaten şimdi de benden nefret ediyorlar. Aman Tanrım, benden nefret ediyorlar. Bu düşünceler, gözlükleri kırdığım günkü kadar gerçek bir şekilde kafamın içinde yankılanıyor.

Annemle babam arasında bağırış çağırış tartışmalar. Onlar hakkında tartışmalar. Benim hakkımda tartışmalar.

Kin ve nefret.

Alaycı yorumlar ve öfke dolu, hayal kırıklığı dolu sesler.

Annemin öfkeli sesi ve gözlerindeki yaşlar. Bana söylediği son sözlerdi. Birbirimizi seviyorduk. Ve sen bizi mahvettin. Duygularımızı öyle kötü bir şekilde çarpıttın ki, birbirimize gerçekten kızgın olup olmadığımızdan, mutlu, sakın, stresli olup olmadığımızdan veya herhangi bir duygumuz olup olmadığından asla emin olamadık. Ya da her şey senin kötü niyetli müdahalen miydi? Bizi mahvettin. Her şeyi mahvettin.

Jessina boğazlarını kesmeden önce gözlerindeki öfke.

Kan. Gürleme sesleri. Soluk taş zemine yayılan kırmızı kan göletleri.

Boğazımı sıkın ve beni bu kâbusların içinde hapseden görünmez ellere karşı çaresizce çırpınıyorum. Çığlık atarak başımı bir o yana bir bu yana

sallıyorum. Ama kâbuslar durmuyor. Tıpkı Orion'un on iki saatlik işkence seansı gibi, o korkunç anılar gözlerimin önünden tekrar tekrar geçiyor.

Boğazımdan panik dolu hıçkırıklar koptu.

Bunu görmek istemiyorum. İstemiyorum—

“Selena!”

Nefes nefese uyanıyorum.

Korkudan geriye doğru sürünmeye çalıştım ama uzuvlarım bir şeye sıkışmıştı. Bacaklarımın etrafına dolanmış yumuşak kumaşı iterken dudaklarımdan panik dolu bir hıçkırık daha koptu. Başım hâlâ bana bağıırıyordu ve kalan anılar görüş alanımda titreyerek etrafımdaki gerçek dünyaya karışıyordu.

Sonra Draven'ın elleri yanaklarımı kavradı ve endişeli gözleri tam önümde belirdi. "Selena. Derin bir nefes al. Sadece bana odaklan, yalnızca bana ve derin bir nefes al."

Kalbim hâlâ göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyor, nabzım kulaklarımda zonkluyor ve içgüdülerim bana kaçmam için bağıırıyor. Ama zihnimde yankılanan o korkunç görüntüler yerine, tam önümde olana odaklanmaya kendimi zorluyorum.

Dörtnala koşmak.

Draven burada.

Güçlü elleri yanaklarımı kavrayıp beni tutarken, sabit bakışları gözlerime kilitlenmişti.

Titreyerek derin bir nefes alıyorum.

Başparmaklarıyla elmacık kemiklerimin üzerinden nazikçe geçiyor, onları okşuyor.

Derin bir nefes alıyorum ve vücudum aslında tehlikede olmadığını anlayınca kalbim nihayet sakinleşmeye başlıyor.

Artık çarşafarla mücadele etmeyi bıraktığımda, Draven kollarını bedenime sarıp beni kendine çekiyor. Bu rahatlatıcı hisle neredeyse hıçkırarak ağlıyorum. Alnımı onun sıcak bedenine yaslayıp, başım çınlarken ve ruhum acırken, yatağın üzerinde diz çöküp onun beni tutmasına izin veriyorum. Vücudumun içindeki her şey bana sihir kullanmamı, böylece böyle hissetmek zorunda kalmayacağımı haykırıyor. Bu umutsuz ihtiyaç o kadar yoğun ki, vücudumun titrediğini düşünüyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Draven.

"Kâbuslar," diye fısıldamayı başardım, sesim kısık ve kırık çıkıyordu.

Beni daha da yakına çekiyor, sanki kendi karmakarışık zihninden beni koruyabilecekmiş gibi kollarını koruyucu bir şekilde etrafıma sarıyor. "Çok üzgünüm. Ailemi gündeme getirmemeliydim."

"Öyle değildi," diye yalan söylüyorum, çünkü sesindeki acıyı duymaya dayanamıyorum. "Şeydi..." Öksürerek sesimi tekrar düzgün çıkarmaya çalışıyorum. Gerçekten çılgılık atmış olmalıyım, sadece kabuslarımda değil, çünkü boğazım acıyor.

"Buyurun," diyor Draven. "Size biraz su getireyim."

Beni bir saniye daha sıkıca kucakladıktan sonra alnımdan öptü ve yataktan kalktı. Pencerenin yanındaki küçük sehpa doğru aceleyle gidip sürahi suyu ve yanındaki bardaklardan birini aldı. O bardağı suyla doldururken kendimi toplamaya çalışıyordum ama içimdeki her yer acıyordu ve tüm ruhum bir saniyelik rahatlama için çılgılık atıyordu. Dönüp bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıttım ve içimdeki ısrarcı isteği bastırmak için hiçbir işe yaramayan derin nefesler aldım.

Draven'ın yüzünde endişe belirdi, hızla yatağın kenarında oturduğum yere doğru yürüdü. Önümde diz çökerek, bana su bardağını uzatırken bacağımla okşayarak beni rahatlattı.

Suyun tamamını tek nefeste içiyorum, keşke acıyı dindirecek bir tür sert alkol olsaydı diye düşünüyorum. Ama en azından tüm o çılgılıklardan sonra boğazımı rahatlatıyor. Suyu bitirdikten sonra Draven bardağı nazikçe alıp avucumu öpüyor ve bardağı komodinin üzerine bırakıyor.

Hâlâ önümde diz çökmüş halde, endişeli gözlerle yüzümü inceliyor.

"Bendim, değil mi?" diyor sesi acıyla dolu. "Kâbuslar, benimle ilgiliydi, değil mi? Göğsümdeki o nefret alevi yanarken sana yaptıklarımla ilgiliydi."

"Ne?" diye ısrarla başımı salladım. "Hayır!"

"Beni korumak için yalan söylemene gerek yok." Gözlerimi kilitlerken gözlerinde acı beliriyor. "Seni incittiğimi biliyorum. O zamanlar söylediğim bazı şeylerin affedilemez olduğunu da biliyorum."

"Bunları sen söylemedin. Benim büyüm seni isteğin dışında böyle şeyler söylemeye zorluyordu."

"Biliyorum. Ama yine de bu sözler ağzımdan çıktı." Ellerimi tuttu. Önümde diz çökmüş, yüzünde öyle yürek burkan bir ifadeyle bana baktı ki neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. "Çok üzgünüm, Selena. Yaptığım tüm acımasız şeyler için özür dilerim. Söylediğim tüm kötü sözler için özür dilerim."

“Sen değildin Draven. Seçme şansın olsaydı bana asla böyle şeyler söylemezdin. Bunu biliyorum. Herkes biliyor.”

“Seni hâlâ incittim. Ve bu asla yapmak istemediğim bir şeydi. Zamanı geri alıp değiştirebilmek ve ağzımdan böyle acımasız sözler çıkmasını engellemek için evrenin kendisine karşı savaş bile açardım. Ama yapamam. Bu yüzden yapabileceğim tek şey, burada ayaklarının dibinde diz çökmek ve hak etmediğim affı dilemek.”

Bana bakarken gözlerindeki acıyı görünce kalbim neredeyse parçalanıyor. Ve onu öfkeyle sarsmak istiyorum ki, tüm bunların onun suçu olmadığını, hepsinin sorumlusunun ben olduğumu anlasın. Büyüm onu, ruhu hapsolmuş ve ağzından çıkan şeylerden panik içinde çılgık atarken, asla yapmak istemediği şeyleri söylemeye ve yapmaya zorladı. Bu deneyim onun için de benim için olduğu kadar travmatikti.

“Affedilecek bir şey yok, Draven.” Sanki bu gerçeği fiziksel olarak ona aşılayabilirmişim gibi ellerini sıkıyorum. “O zamanlar söylediklerin ve yaptıkların için seni asla suçlamadım. Büyümün yaptıklarından sen sorumlu değilsin.” Ellerinden çekerek onu yerden kaldırıyorum. “Ve dizlerinin üstünde olmanı istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Bizi istiyorum.”

Yatağa tırmanıp beni kucağına çekti ve güçlü kollarıyla beni sardı. “Çok üzgünüm, Selen.”

Sıcak kucaklamasına sokuldum, yanağımı sert göğsüne bastırdım. “Özür dileyecek hiçbir şeyin yok, Draven. Hiçbir şey. Ama yine de affımı istiyorsan, bil ki affın var. Ve her zaman vardı. O şeylerden herhangi birini söylediğin veya yaptığın an, seni zaten affetmiştim.”

Derin bir nefes alıyor ve neredeyse ruhunda yayılan rahatlamayı hissedebiliyorum.

Bu durum kalbimi kırıyor, çünkü yaşananlardan dolayı onu asla, bir kez bile suçlamadım. Bu yüzden, aslında benim hatam olan bir şey yüzünden bunca suçluluk ve acıyı içinde taşıdığını öğrenmek beni çok üzüyor. Bu, zaten göğsümdeki ezici pişmanlığa bir yenisini ekleyerek nefes almamı daha da zorlaştırıyor. Draven'ın sert bedenine daha da sıkıca bastırıyorum, sihir kullanma isteğine karşı umutsuzca mücadele ediyorum.

Draven kollarını bana daha sıkı sardı. Eğilerek başımın tepesini öptü ve saçlarımı nazik, rahatlatıcı hareketlerle okşamaya başladı.

“Yani kâbuslar benimle ilgili değildi, öyle mi?” diye soruyor.

“Hayır,” diye fısıldadım, çünkü birden kendi sesime güvenmemeye başlamıştım.

İçimdeki her şey acıyor ve zihnim rahatlama için çılgılık atıyor. Eğer birazcık sihir gücüm olsa, tüm bu acı ve pişmanlık yok olurdu. Ama Draven'ın evinde, sihrimi kullanabileceğim kimse yok. Sihrimi onun halkına karşı kullanmayı düşünmekten bile nefret ediyorum, ama rahatlamaya çok ihtiyacım var. Ah Tanrıça, buna çok ihtiyacım var.

Sanki tek bir yanlış hareketle tamamen yıkılacakmışım gibi hissediyorum. Tıpkı temelleri sürekli sökülen bir ev gibi. Ve şimdi, küçücük bir dürtü bile bütün yapıyı yerle bir etmeye yeter.

"Kâbusların neyle ilgili olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Draven, sırtımı okşamaya devam ederken usulca.

Hayır, zihnim hemen panik içinde çılgılık atıyor. Çünkü ona kabuslarımdan bahsedersen, diğer her şeyi de anlatmak zorunda kalacağım. Bu yüzden aceleyle başka bir yalan uyduruyorum.

"Bu, Bane ve Jessina'nın bize yaptıklarıyla ilgiliydi," diyorum.

Kasları geriliyor, sanki Jessina'yı öldürmek için hemen Buz Sarayı'na uçma isteğini fiziksel olarak bastırmak zorunda kalıyor, böylece ben bir kabus daha çekmek zorunda kalmayacaktım. Kontrollü bir nefes vererek, kollarını daha da sıkıca etrafıma sarıyor ve saçlarımı yavaşça okşamaya devam ediyor.

"Buradayım, küçük asi," diye söz veriyor, sesi ciddi. "Ve yemin ederim, bir daha kimsenin sana böyle zarar vermesine asla izin vermeyeceğim."

Bu da beni daha da çok ağlatmak istiyor. Ona gerçeği söylemek istiyorum. Boğuluyormuş gibi hissettiğimi, tüm pişmanlığımın ağırlığı altında milyon parçaya ayrılacakmış gibi hissettiğimi, kendi büyümlle mücadelede kaybeden taraf olduğumu, tamamen yıkılmadan ve gerçekten değer verdiğim birine karşı kullanmadan önce ne kadar daha dayanabileceğimi bilmediğimi söylemek istiyorum.

Bütün ruhum benden rahatlama istiyor. Sihrimi kullanmam için yalvarıyor, böylece o rahatlatıcı sıcaklığı tekrar hissedebileyim ve bu diğer korkunç duyguları bir daha asla yaşamak zorunda kalmayayım.

Bunu Draven'a söylemek istiyorum.

Ama yapamam. O, tüm hayatı boyunca her şeyin ve herkesin sorumluluğunu omuzlarında taşıdı. Ona yardım edecek birini hak ediyor. Zaten dünyanın ağırlığını omuzlarında taşıyan birinin yüküne daha da fazla yük ekleyecek birini değil.

O, güçlü birini hak ediyor. Onu en azından bir kez olsun koruyacak birini.

Ve ben o kişi olacağım.

Alnımı onun sıcak göğsüne yaslayarak, tüm tanrılara yemin ederim ki kendimi toparlayacağım ve bu lanet olası zayıf halka olmaktan vazgeçeceğim. Bunu yapabilirim. Pişmanlıkla başa çıkabilirim. Kötü anıları ve kabusları bir kenara bırakabilirim. Büyüye olan bu bağımlılık yapan ihtiyacı görmezden gelebilirim.

Mecburum.

Yüce tanrıça, bunu yapmak zorundayım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Gökyüzü kara ejderhalarla dolu. Kanat sesleri arkamda gök gürültüsü gibi gümbürdüyor. Draven'ın sırtında oturmuş, hedefimize yaklaştıkça hafifçe aşağı doğru süzölmeye başlarken önümdeki dikenleri sıkıca kavıyorum. Ordusunun başında uçuyor, arkasında Galen ve Lyra var. Lyra'nın beş erkek kardeşiyle olan karşılaşmadan bir şekilde yara almadan kurtulmayı başaran Alistair ise onun sırtında oturuyor.

Arkamızda, Kara Ejderha Klanı'nın geri kalan askerleri devasa bir pelerin gibi yayılmış durumda. Draven şu anda büyüünü kullanmıyor olsa da, sanki arkamızda karanlık bir fırtına sürüklüyormuşuz gibi hissediyoruz.

Bu his hayranlık uyandırıcı. Draven ve klanının güçlü olduğunu her zaman biliyordum. Ama şimdi bunu hissedebiliyorum. Böyle tam güçleriyle bir araya geldiklerinde ve düzenli bir şekilde uçtuklarında, dünyanın kendisi titriyor gibi görünüyor.

Buna rağmen, Gümüş Klanı karşısında hâlâ sayıca çok azız. Draven, Buz Yüreklerinin diğer tüm klanları kasıtlı olarak asker sayılarını az tutmaya zorladığını açıkladı. Bu durum, onları askeri amaçlar için tüm klanların birleşik orduları olan Korkunç Lejyon'a güvenmeye zorluyor. Tek istisna elbette Gümüş Klanı; diğer klanların kendilerine meydan okumaya kalkışmalarını engellemek için çok sayıda asker yetiştiriyorlar.

İşte bu yüzden müttefiklerimize son derece ihtiyacımız var. Kara Klan'a Mor Klan, Turuncu Klan ve Mavi Klan da katılırsa, Gümüş Klan kadar askerimiz olur neredeyse. Ne yazık ki, buz alevleri onlara hala büyük bir avantaj sağlıyor. Ama eğer ejderha şekil değıştircilerin çoğunu kendi tarafımıza çekip perilerle birlik bağları kurmalarını sağlayabilirsek, bu

kendi avantajımızı en azından eşit şartlarda mücadele edebilecek kadar artıracaktır.

Gerekir. Tanrıça, o kelimedenden nefret ediyorum.

Draven kükredi, ancak bu bir meydan okumadan çok bir selamlama gibiydi.

Bu beni endişeli düşüncelerimden sıyrıyor, gözlerimi kırıp birkaç saç telini yüzümden çekiyorum ve hafifçe öne eğilerek yere bakıyorum.

Aşağıda çimenlerin üzerinde on iki kişi duruyor. On tanesi, Unseelie Mahkemesi'nin hafifçe parıldayan koruma kalkanlarının ardında kalırken, öndeki iki kişi koruma kalkanlarının dışındaki çayırlara doğru ilerliyor.

İsera ve Orion.

Draven onlara doğru dalarken rüzgar saçlarımı ve kıyafetlerimi savuruyor. Klanının geri kalanı da onu takip ediyor.

Büyülü Muhafızlar'ın arkasında kalan Unseelie Mahkemesi'nden on muhafız, bu manzarayı görünce hafifçe geriye doğru irkilirler, ancak Orion ve İsera sadece çimenlerin üzerinde durup bakışlarıyla bizi takip ederler.

Yakında Seelie Sarayı dışında diğer ejderha klanlarıyla buluşmamız gerekiyordu, ancak Draven önce Unseelie Sarayı'na gitmek istediğini söyledi.

Draven devasa ejderha formunda çimenlere indiğinde yer sarsıldı. Ben hızla sırtından aşağı kayarken Galen ve Lyra da aynı şekilde indiler. Draven şekil değiştirirken siyah duman yere yayıldı. Göremiyorum ama Alistair'in de Lyra'nın sırtından indiğini tahmin ediyorum çünkü onların yönünden de daha fazla siyah duman yükseliyordu.

Klanlarının geri kalanı da arkalarındaki yere indiğinde daha yüksek sesli gümlmeler duyulur. Ancak onlar dönüşüm geçirmezler. Duman dağıldığında, Draven yarı dönüşmüş halindeyken, Galen ve Lyra insan formlarındadır. Arkamızda, otlaklar artık kara ejderhalarla doludur.

Öğlen güneşinin ışığı, önümüzde duran iki perinin üzerine vuruyor. İsera yine siyah dövüş kıyafetlerini giymiş ve şimdi daha çok kendine benziyor. Ancak, gerçekte nasıl hissettiğinden bağımsız olarak her zaman sakın ve soğukkanlı görünme eğiliminde olduğundan, Bane'den intikamını aldıktan sonra onu vuran duygu selinden gerçekten kurtulup kurtulmadığını anlamak zor.

Yanında, Orion dik bir sırtla ve başında parıldayan siyah tacıyla duruyor. Her zamanki gibi, koyu mavi ve siyah renklerde, gümüş detaylarla süslenmiş şık resmi kıyafetler giymiş. Uzun koyu mavi saçları

omuzlarından aşağıya, kaburgalarına kadar, pürüzsüz bir şelale gibi dökülüyor. Siyah göz bandını süsleyen gümüş iplik, başını yana eğip kalan gözünü Draven'a dikerken ışıktaki hafifçe parlıyor.

"Demek klanını buldun?" diye mırıldandı. "Tebrikler."

"Evet," diye onaylıyor Draven, onlardan birkaç adım ötede durduğumuzda.

Orion, Draven'a soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şimdi benden... ne istiyorsun? Adalarınla savaş alanı arasında gidip gelmek zorunda kalmaman için hepsini benim sarayında mı barındırmamı istiyorsun?"

"HAYIR."

"Öyle mi?" Koyu renkli kaşını kaldırdı, sesindeki o sert ve ölümcül ton hala hissediliyordu. "Öyleyse neden bütün ordunuzu kapıma getirdiniz?"

"Çünkü size bir soru sormaya geldim, Unseelie Kralı." Draven tüm boyuna kadar doğruldu. "Tüm tarihimiz boyunca Kara Ejderha Klanı'nın hiçbir zaman binicisi olmadı. Seelie Sarayı'ndaki hiç kimseyle tek bir ortaklık kurmadık. Hiçbir zaman."

"Hiçbir zaman motosikletli sendika üyesi çalıştırmamış olmanızla gurur duyduğunuzun farkındayım. Şimdi bile sendika bağları kurmayı reddettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır. Sadece güvenimize layık biriyle çalışacağımızı söylüyorum."

Orion soğuk bir kahkaha attı. "Böyle birini bulmakta bol şans."

"Zaten yaptım." Draven'ın gözleri altın gibi parıldarken, Unseelie Kralı'nın bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Orion Nightbane, Kara Ejderha Klanı adına, Unseelie Sarayı'ndan eşi benzeri görülmemiş bir ortaklığa katılmalarını ve bizimle birlik bağları kurmalarını resmen rica etmek için geldim."

Orion'un güzel yüzünde şok ifadesi belirdi ve bir adım geriye sendeledi. Gözlerini kırpıştırarak, şaşkın bir sessizlik içinde Draven'a bakakaldı. Yanında, Isera ise dudaklarında hafif bir memnuniyet gülümsemesiyle ikisini de izlerken, Orion'un on muhafızı da korumaların arkasında şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar.

"Siz..." diye başladı Orion. Boğazını temizleyip doğruldu ve başını hızla salladı. Kendini toparladıktan sonra, yüzünde gizli bir umut ve inançsızlık ifadesiyle Draven'a gözlerini kısarak baktı. "Bunu bize emanet eder miydiniz? Yaptığımız her şeyden sonra, hayatınızı bana ve Unseelie Mahkemesine emanet eder miydiniz?"

“Evet.” Draven, ciddi bir ifadeyle gözlerini ondan ayırmadı. “İşte tam da bu yüzden sana güveniyorum, Orion. Yaptıkların yüzünden.”

Orion titrek bir nefes alırken yüzünde karmakarışık bir duygu bulutu beliriyor. İnanamama. Umut. Şok. Sevinç. Minnettarlık. Rahatlama. Bu manzara kalbimi buruyor ve Seelie Sarayı'nda İmar'ı pusuya düşürmek için beklerken Orion'un söylediği sözleri hatırlıyorum. Daha önce hiçbir gruba ait olmadığını, hiçbir arkadaşının ya da güvendiği kimsenin olmadığını söylemişti.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Çünkü artık o bunu başardı.

Orion, duygularını hızla tekrar gizleyerek, Draven'ın bakışlarına kilitlenmiş halde sırtını dikleştirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Unseelie Mahkemesi adına kabul ediyorum. Sizinle bu birliğe girmekten onur duyarız."

Draven gülümsedi ve onaylarcasına başını eğdi. Ardından aralarındaki son mesafeyi de kapatıp kolunu uzattı. Orion'un gözlerinde yine bir şaşkınlık parıltısı belirdi. Sonra o da kolunu kaldırdı. Kollarını birbirine kenetlediklerinde yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Göründüğünden daha zekisin, seni somurtkan canavar," diyor Orion, gözleri parıldayarak ve dudaklarındaki hafif gülümsemeyle.

Draven, yüzünde anlamlı bir ifade belirmeden önce, eğlenmiş bir şekilde içini çekti. "Ve sen göründüğünden daha güçlüsün, kendini beğenmiş prens."

İkisi birlikte kıkırdarlar.

Yanımda oturan Alistair, kaşlarını kaldırarak onlara bakıyor. "Az önce... arkadaş mı oldular?"

"Öyle görünüyor," diye yanıtlıyorum.

“Bu başımıza bela açacak, değil mi?”

Gülümsedim. "Elbette."

Draven ve Orion birbirlerinin ön kollarını bırakıp bir adım geri çekilirler, tam o sırada Galen de onlara doğru yaklaşır.

Galen, Orion'a ciddi bir bakışla, "Kara Klan'ın ikinci komutanı olarak sizinle bir birlik bağı kurmaktan onur duyardım," diye ilan etti.

Orion gülümsedi ve başını eğdi. "Şeref benim."

Galen, bağ kurma ritüeline başlamak için küçük bir hançer çıkarırken, Lyra Alistair'e doğru yürüyor. Gerçi "yürümek" kelimesi belki de doğru değil. Dudaklarında geniş bir gülümsemeyle adeta yerde sekerek ilerliyor.

“Yani,” diye başlıyor kelimeyi uzatarak. Turuncu gözleri Alistair’e doğru yaklaştıkça parıldıyor. “Bunu resmileştirmek ister misin?”

Alistair'in yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Neyi resmileştireyim?"

“Tabii ki, sendika bağı. Dün gece seninle benim bir tane kuracağımız konusunda anlaştık, hatırlıyor musun?” Gülümsemesi muzip bir hal aldı. “Ama başka bir şeyi resmileştirmek istersen, dinlemeye hazırım.”

Boğazından zar zor anlaşılabilir bir cevap çıkıyor.

Hafifçe gülerek başımı salladım ve onları kendi hallerine bırakıp Isera'nın yanına doğru yürüdüm. Galen ve Orion, ayının ikinci bölümü için Galen'in ejderhaya dönüşebilmesi için uzaklaşmış olsalar da, Isera hâlâ çimenlerin üzerinde aynı yerde duruyordu.

Yanına durup Isera'nın gerçek duygularını anlamaya çalışarak onu baştan aşağı süzdüm. Ama yüz ifadesi hiçbir şey ele vermediği için, sadece "İyi misin?" diye sordum.

"Evet," diye hemen yanıtlıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece onun yanında, omzuma neredeyse değecek kadar yakın duruyorum. Sessizlik uzamaya devam ediyor. Çimenlerin ötesinde, Draven klanının geri kalanına dönmüş ve insan formlarına dönüşmeleri için emirler veriyor.

Sonra Isera göz ucuyla bana şöyle bir baktı ve "Hayır. Hayır, iyi değilim," diye itiraf etti.

Anlayışla başımı salladım.

Derin bir nefes alıyor ve bu, ondan çıkan inanılmaz derecede kırılgan bir ses. "Bane öldü, ama ben hala iç huzurumu bulmuş gibi hissetmiyorum. Annemin nasıl öldüğünü, ne zaman öldüğünü, hatta cesedine daha sonra ne olduğunu bile bilmiyorum."

Göğsüme saplanan bir mızrak gibi acı saplanıyor. Çünkü anne babamın cesetlerine ne olduğunu ben de bilmiyorum.

Panik içinde bakışlarımı on Unseelie muhafızına çevirdim. İçlerinden biri Orion'un talimatıyla koruma kalkanlarını aşmıştı. Şüphesiz ki, saraylarının geri kalanıyla paylaşmak üzere emirler almak için gelmişti. Duygularımın Draven ile olan eş bağına nüfuz etmemesine dikkat ederken, küçük bir azim alevi çağırdım ve muhafızın göğsüne sapladım. O rahatlatıcı sıcaklıkla ödüllendirildiğimde içimden bir rahatlama geçti. Bu sıcaklık, portaldan kaçtığımızda ebeveynlerimin cansız bedenlerini Jessina'nın önünde Altın Saray'ın zemininde bıraktığımı hatırlatan ve beni boğmaya çalışan acıyı uzaklaştırdı.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama yapmak zorundaydım. Isera insanlara asla böyle açılmaz. Ve şimdi, sonunda benimle dertlerini paylaşıyor. Onun yanında olmalıyım. Güçlü ve güvenilir olmalıyım. Kendi kederlerimde boğulan, paramparça olmuş bir halde olmamalıyım.

Büyük bir çaba sarf ederek büyümü geri çekmeyi ve Draven ile olan birlik bağı sayesinde artık görebildiğim o son bağı da koparmayı başardım. Bu, muhafızın göğsündeki duygunun tamamen kaybolmasına neden oldu.

Acımasız, soğuk gerçeklik yeniden içime doluyor.

Zihnim sürekli, "Tekrar yap," diye tekrarlıyor.

Yumruğumu sıkarak, o durmak bilmeyen sesi zar zor engellemeyi başardım. Ama en azından gelen haz, acı sarmalını kırdı ve böylece kendi zavallı duygularım yerine tekrar Isera'ya odaklanabildim.

"Üzgünüm," dedim ona. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını salladı. "Hayır. Sadece..." Uzun siyah saçlarını parmaklarıyla karıştırırken derin bir nefes daha aldı. "Keşke cevaplar alabilseydim. Sanırım bu, yoluma devam etmemi kolaylaştırırdı. Ama Draven'a zaten sordum ve annem Buz Sarayı'ndayken neredeyse tüm zaman boyunca farklı görevlerde olduğu için hiçbir şey bilmiyor."

"Belki Jessina'yı bize anlatmaya zorlayabiliriz," diye öneriyorum.

"Belki," diye yanıtlıyor. Ama ses tonu bunun son derece düşük bir ihtimal olduğunu düşündüğünü gösteriyor. Doğrusu, ben de öyle düşünüyorum.

Bir süre boyunca yan yana durup Galen, Orion, Lyra ve Alistair'in bağ kurma ritüelini gerçekleştirmelerini izledik.

Orion'un kanayan avucunu Galen'in pullarına bastırıp, bağ kurulduğunda yayılan güçten dolayı hafifçe geriye doğru sendelemesini izlerken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirliyor. Draven'ın bu konuda Seelie Sarayı'na gitmek yerine Orion'a ve sarayına güvenme kararını vermesine sevindim. Güvenilirliğini ve itibarını kanıtlamış biri varsa, o da Orion'dur.

Unseelie Kralı bir anda sarsılır ve Galen'in şüphesiz aklına gelen bir şeyi söylediğinde gözlerini kırıpıştırır. Ardından, muhteşem yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, Orion görünüşe göre Galen'e öyle bir şey söyler ki, devasa siyah ejderha neredeyse şaşkınlıktan sıçrar. Ben de ikisini gülümseyerek izlerken, Alistair biraz uzakta kendi kanayan avucunu Lyra'nın pullarına bastırır.

"Herhangi biriyle yakın bir ilişki kuracak mısın?" diye soruyorum sonunda.

"Hayır. Kimseyle bağ kurmak istemiyorum. Kuramam. Sadece... istemiyorum..." Cümlesinin geri kalanını tamamlayamadan bir iç daha çekti.

Zaten ne demek istediğinin özünü anladığım için başımı sallıyorum. Sonra uzanıp bileğini hafifçe sıkıyorum ve kısaca "Buradayım" diyorum.

"Biliyorum." Yüzünde kısa bir an için hafif bir gülümseme belirdi. "Her zaman öylesin."

Beklenmedik bir sıcaklık dalgası içimi sardı ve göğsüm birden çok sıkıştı.

Göz ucuyla bana şöyle bir baktı. "Bazen, küçük bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum."

Boğazım düğümleniyor ve bir sürü duygu içimde dalgalanıyor. Ama biliyorum ki eğer bunları ifade edersem, Isera rahatsız olacak çünkü o hiçbir duyguyla başa çıkmayı sevmiyor. Hele de şu an içimde atan o sevinçli, gözyaşlı karmaşayla hiç.

Ben de bunun yerine alaycı bir kahkaha attım. "Bak, aslında senden yedi yaş büyüğüm."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Sonra dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Hiç tahmin etmezdim."

"Azaroth'un alevi!" diye haykırdı Lyra aniden çimenlerin üzerinden. "Draven! Galen! Şuna bakın!"

Hepimiz ona doğru döndük.

Onu orada, insan bedeninin iki yanında açılmış siyah kanatlarla dururken görünce şok içinde geriye doğru irkildim.

Etraflarındaki diğer tüm ejderha şekil değiştiriciler ona şaşkınlıkla bakıyorlar.

Orion ile birlikte ayini tamamlayan Galen de hızla yer değiştirir.

Siyah duman dağıldığında, o da yarı vardiya halinde olur.

Yanımda oturan Isera, kısık bir sesle ıslık çaldı.

"Mabona'nın göğüsleri," diye ağzımdan kaçırdım ikisine de bakarak. "Lavendare'nin ima ettiği şey bu olmalı."

Isera başını salladı. "Ejderha şekil değiştiricilerin birlik bağından elde ettikleri kalıcı etki."

Çimenin üzerinde Lyra sevinç çılgılığı attı. "Ah, kardeşlerime göstermek için sabırsızlanıyorum! Çok kıskanacaklar."

Draven, iki arkadaşının ısılt ısılt parlayıp kanatlarını çırpmalarını izlerken yüzünde sıcak bir gülümseme beliriyor. Ama daha o bir şey söyleyemeden, bir başkası söylüyor.

Orion, Draven'a dönmeden önce, "Bayram havasını bozmak istemem ama birkaç saat içinde Seelie Sarayı'nda olman gerekmiyor mu? Sarayında klanınızı bir araya getirecek uygun kişileri bulmak çok daha uzun sürecek." dedi.

Draven elini saçlarının arasından geçirdi ve ardından başını salladı.

Unseelie Mahkemesi'nin seçilmiş üyeleri ile Draven'ın klanının geri kalanı arasında bu toplantıyı nasıl organize edeceklerini tartışmaya başlarlarken, aklım bir süredir üzerinde düşündüğüm bir probleme geri dönüyor.

Her ay düzenlenen Büyük Oyunlar ve bu oyunlarda yarışan farklı gruplar nedeniyle, Unseelie Mahkemesi, dövüşe hazır yetenekli sihir kullanıcılarıyla doludur. Ancak Seelie Mahkemesi böyle değildir.

Mahkememizin büyük çoğunluğu, aklıktan güçsüz düşmüş veya alkolün etkisi altında kalmış korkak insanlardan oluşuyor. Yüzyıllardır o kadar ağır bir şekilde ezilmişler ki, çoğu bir ejderha şekil değiştiricisine karşı durmaya asla cesaret edemez.

Peki Mabona aşkına, onları bir ejderhayla bağ kurmaya ve bizimle savaşmaya nasıl ikna edeceğiz?

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Seelie Sarayı'nı çevreleyen koruma bölgelerine doğru uçarken midemde bir korku dalgası yükseliyor. Bu şehirde tekrar bulunma düşüncesi bile ruhumu ürpertiyor. Sorun Seelie Sarayı'nın kendisi değil. Bizim diyarımızı sevmiyorum diye bir şey yok. Sadece bu şehri sevmiyorum. Unutmayı tercih edeceğim çok fazla korkunç anı barındırıyor.

Hayatım boyunca bana kötü davranılan bu şehri görmek istemiyorum. Burada yaşadığım zamanlarda ne kadar güçsüz ve acınası olduğumu hatırlamak istemiyorum. Anne babamın eskiden yaşadığı, şimdi boş olan eve veya öldükleri Altın Saray'a bakmak istemiyorum. Bu, göğsümde bir acı tırmalıyor ve bu da sihir kullanma isteğimi daha da artırıyor. Her şeyi bastırmaya çalışarak dişlerimi sıkıyorum.

Dikenli ormanı hızla geçerken ve şehre olan son mesafeyi kapatırken rüzgarlar bizi savuruyor. Draven'ın klanının geri kalanını da peri bağları kurabilecekleri bir peri bulabilmeleri için Unseelie Sarayı'nda bırakmak zorunda kaldık. Ancak Seelie Sarayı'na inerken Turuncu, Mor ve Mavi Klanlar tüm güçleriyle bizi kuşatıyor.

Koğuşların içinde kaos baş gösteriyor. İnsanlar sokaklarda koşuşturarak ejderha alanına doğru ilerliyor. Burada tamamen izole oldukları için, geçen yıl dikenli ormanın dışında neler olup bittiğinden haberleri yok. Sadece ejderhaların geldiğini görüyorlar ve tüm hayatımız boyunca emredildiği gibi onları karşılamak için dışarı koşuyorlar.

Koruma bariyerlerinin kenarına ulaştığımızda, doğru parolayı söylüyorum ve hepimiz bariyerlerin içinden uçup geçiyoruz. Bariyerlerin dışında incek bir yer olmadığı için, Severin Godblessed'e, bariyerlerin içinde ejderha formuna bürünmelerini engelleyen kısmı devre dışı

bırakmanın bir yolunu vermesini söyledim. Böylece, bariyerlere girer girmez dikenli ormana düşmek yerine, açık ejderha alanına kadar uçabiliyoruz.

Draven ve diğer ejderhalar şehrin surlarının dışındaki açık alana birbiri ardına inerken, Seelie Sarayı'nda yankılanan gürültüler duyuldu. Sarayımızdaki periler, Draven, Lyra ve Galen'in sırtlarında oturan bana, Alistair'e, Isera'ya ve Orion'a bakıyorlardı. Şok ve korku, etraflarındaki havada canlı, nefes alan bir şey gibi titreşiyordu, bize şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Şaşkın kalabalığı süzdükten sonra, attan inip yere doğru kayıyoruz.

Tüm ejderhalar insan formuna dönüşürken, arkalarındaki diğerlerinin de iniş yapabilmesi için yer açmak amacıyla havada kara dumanlar yükseliyor. Duman dağıldığında, ejderha pulu zırh giymiş bir insan ordusu ve en önde dört peri ortaya çıkıyor.

Çayırların üzerinde ölüm sessizliği çöker.

Önümüzdeki periler öylece durup bize bakıyorlar, yüzlerinde korku ve şaşkınlık kurtlar gibi birbirleriyle savaşıyor. Arkamızda batan güneş, manzaraya koyu kırmızı bir ışık saçarak çimenleri kan rengine boyuyor.

Birkaç saniye daha her şey sessiz ve sakin kalıyor.

Sonra ön sıralarda bulunan bir adam pelerinini çıkarıp öne atıldı.

"Hain!" diye bağıarak bıçağını çekip Draven'a doğru atıldı.

Pelerini yüzünü örtmediği anda, sivri olmayan kulakları ve tek renkli gözleri görünür hale geliyor ve bu da onu açıkça bir ejderha şekil değiştirici olarak işaretliyor. Severin'i koruma büyülerini yükseltmeye zorladığımda burada mahsur kalan Kızıl Klan'dan biri olmalı.

Yanımda Draven devasa kılıcını çekerken ben de bir korku alevi çağırıyorum. Ejderha şekil değiştirici Draven'a ulaşmadan hemen önce alevi göğsüne saplıyorum. Büyüm isabet ettiğinde yüzünde dehşet patlıyor. Saldırgan korkuyla geriye doğru sıçrarken içimde bir zevk dalgası yükseliyor. Ama artık çok geç.

Draven güçlü bir darbeye adamın kafasını omuzlarından tamamen ayırdı.

Toplanan perilerden şok çığlıkları yükseldi.

Şekil değiştiren yaratığın kafası omuzlarından aşağı düşerek yere çarptı ve vücudunun geri kalanı da aynı anda çimenlere yığıldı. Kan etrafına yayıldı.

Kalabalığın içinden biri yüksek sesle kusuyor.

O öldüğü anda büyüm kesildi. Ama başka saldırganlar olabileceği ihtimaline karşı hemen başka bir beyaz korku alevi çağırdım. Yanımda, Draven devasa kılıcını omzuna rahatça yasladı ve siyah kanatlarını daha da açtı.

"Başka kimse var mı?" diye soruyor.

Toplanan periler kalabalığı arasında inlemeler yankılanırken herkes geri çekiliyor.

Alistair gözlerini devirdi ve Draven'a yan bakış atarken kendi kendine, "Gösterişçi," diye mırıldandı.

Draven, acımasız gücünün şu anki havasını kesinlikle bozacak bir kahkahayı engellemek için çenesini kasarken bir kas seğirmesi yaşadı.

Neyse ki bu durum diğerlerinin dikkatini dağıtıyor ve büyüyü başkası üzerinde kullanmak yerine yavaş yavaş kaybolmasına izin vermeyi başarmamın üç deneme gerektirdiğini fark etmiyorlar. Derin bir nefes alıyorum, kendimi toplamaya çalışıyorum.

"Pekala, hadi bakalım," diye ısrar etti Alistair, sesi sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçaktı. "Onlara neler olup bittiğini ve onlardan ne yapmalarını istediğimizi anlatın."

"Ben Ölümün Gölgesiyim," diye hırıldadı Draven alçak sesle. "Buradaki herkes benden korkuyor. Sen de onlardan birisin. Onlara bunu anlat."

"Ben bir zorbaıyım," diye itiraz ediyor. "Buradaki herkes benden nefret ediyor."

"Duygusal büyü yapabiliyorum," diye ekliyorum. "Burada kimse bana güvenmiyor."

Orion, "Ben Unseelie Kralıyım," diyor. "Buradaki hiç kimse beni daha önce görmedi bile."

Giysiler hışırdarken hepimiz Isera'ya döndük.

Bize inanmaz bir bakış attı. Sonra iç çekmekle inlemek arasında bir ses çıkardı. "Mabona'nın göğüsleri."

Önümüzdeki endişeli kalabalığa dönerek derin bir nefes aldı.

"Dinleyin beni!" diye gürledi, sesi otoriteyle doluydu ve sahanın her yerine yankılandı.

Bu beni o kadar şaşırttı ki, biraz geriye doğru irkildim. Isera'nın sesini daha önce hiç bu şekilde yükselttiğini duymamıştım sanırım. Ama Tanrım, sanki ordulara komuta etmek için doğmuş gibiydi. Geçen yıl dikenli

ormanın dışında neler olduğunu, devam eden savaşı ve onlardan ne yapmamız gerektiğini anlatmaya başlarken ona bakakaldım.

Söylediği her kelime öylesine sarsılmaz bir güven ve otoriteyle dolu ki, kendimi bir komutanın önünde dikilmiş gibi hissediyorum. Sözlerinde hiçbir tereddüt yok. İnsanların sadece susup onun söylediklerini yapmaları gerektiği konusunda hiçbir soru işareti yok. Etkilenmemek elde değil.

Isera, Kefaret Denemeleri'nin, ejderha çeliğinin, Buz Kalpler'in gerçekte kim olduğunun ve şu anda yürütülen savaşın gerçekliğini ortaya koyduğunda gözler faltaşı gibi açıldı. Toplanan periler, Isera onlara birlik bağından ve nasıl işlediğinden bahsettiğinde önlerindeki ejderha şekil değiştiriciler ordusuna belirsiz bakışlar attılar. Ve Isera, İmparator Bane'i öldürdüğünü söylediğinde kalabalığın büyük bir kısmı nefes nefese kaldı.

“Artık bu savaşı bitirme zamanı!” diye haykırdı Isera şaşkın kalabalığa. “Bir kez ve sonsuza dek. Büyü yeteneğine sahip olan hepiniz öne çıkın ki, ejderha şekil değiştirenlerle eşleştirilip birlik bağları kurmaya başlayabilelim.”

Kimse kıpırdamıyor.

Kalabalığın üzerinde tanıdık yüzler aramak için bakışlarımı gezdiriyorum. Mesela Kefaret Sınavları sırasında tanıdığım neşeli Fenriel ve sihirli şahini Talon. Ya da Isera'nın neredeyse kafasını bir buz bloğuyla kırması yüzünden Kefaret Sınavlarını benden önce kazanmış olabilecek taş büyüsü kullanan Trevor. Ama insanlar hala Altın Kapı'dan akın akın çıkıp bize doğru geliyorlar, bu yüzden henüz burada olmayabilirler bile.

Kahretsin. Birinin öne çıkıp liderliği üstlenmesi gerekiyor. Ama hepsi Isera'ya korkmuş gözlerle bakıyor.

"Selena," diye mırıldandı kendi kendine.

"Evet," diye kısaca cevap veriyorum, çünkü tam olarak ne sorduğunu biliyorum.

Büyümü çağırarak, insanların saygı duyduğu birini bulana kadar kalabalığın üzerinde bakışlarımı gezdiriyorum. Balıkçı Loncası'nın ustasını görünce içimden bir ürperti geçiyor. Eski patronum. Su büyüsü var ve beş yüz yaşından fazla, bu yüzden insanlar ona çok saygı duyuyor.

Mecburen böyle idare edeceğiz.

Gözümün önünde büyük, bordo renkli bir cesaret alevi canlandırıyorum.

Sonra onu doğrudan göğsüne sokuyorum.

Temas ettiği anda içimden bir haz dalgası geçiyor. İçimdeki o durmak bilmeyen özlemler nihayet suskun kalırken, rahatlatıcı sıcaklık yeniden

içime akmaya başlayınca, derin bir rahatlama nefesi alıyorum. Gözlerim parlıyor, göğsündeki cesareti artırmaya devam ediyorum. Yüzündeki tereddüdün kaybolduğunu ve yerini kararlılığın aldığını izliyorum.

Eski güvensizliklerim içimde yeniden ortaya çıkmaya çalışıyor.

Hayatımın bir asırdan fazlasını bu adamın beni sevmesini sağlamaya çalışarak geçirdim, böylece hayatım boyunca en düşük pozisyon olan balık kesicilikte kalmak yerine loncada yükselebilecektim. Ama asla işe yaramadı. Büyü türüm yüzünden, beni daha yüksek bir pozisyona terfi ettirecek kadar bana asla güvenmedi. Yıllarca ona loncadaki hiç kimseye karşı büyü kullanmayacağımı, öyle bir insan olmadığımı kanıtlamaya çalıştım.

Ve şimdi, işte tam olarak bunu yapıyorum.

"Savaşacağım!" diye bağırdı yaşlı lonca liderim, sesi kalabalığın arasında yankılandı.

Birkaç kişi ona doğru döndü.

Büyümü hızla geri çekiyorum, ama bu sefer o son ipliği bilerek bırakıyorum ki, büyük cesaret alevi göğsünde yanmaya devam etsin. Sonra hemen başka birine geçiyorum. O adama da bordo bir cesaret alevi yerleştirip, o da gönüllü olana kadar alevi büyütüyorum. Sonra aynısını başka birine yapıyorum. Ve bir başkasına daha.

Her seferinde, cesaretin kalması için o son ipliği geride bırakıyorum. Böylece, sadece ben onları cesur olmaya zorladığım için cesur hissettiklerinin farkına varmayacaklar.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Isera usulca fısıldadı: "Bunun için senden nefret edecekler."

Sözleri ruhumda yankılanıyor gibi. Çünkü doğru. Bu savaş bittiğinde ve bu sefer bilerek geride bıraktığım son bağları da kestiğimde, bu insanlar normale dönecek ve gerçek duygularıyla benim onlara hissettirdiğim duygular arasındaki keskin zıtlığı hissedecekler. Duygularını manipüle ettiğimi anlayacaklar. Ve sonra benden nefret edecekler.

Birkaç ay önce bu beni mahvederdi.

Şimdi, bu beni hiç rahatsız etmiyor.

Seelie Sarayı'nın tamamının benden nefret etmesi umurumda değil.

Kazandığımız sürece, Jessina öldüğü sürece, her şeye değer.

Bu beni kötü adam yapsa bile.

Bu yüzden korku ve acı hissetmek yerine, basitçe "Biliyorum" diye yanıt veriyorum.

Ve sonra sihirlerimi kullanmaya devam ediyorum.

Sonunda, kalabalığın geri kalanı da benim diğerlerini sergilemeye zorladığım cesaret gösterisine kapılıyor ve kendi kendilerine gönüllü olmaya başlıyorlar. Tek sorun, onları nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Büyümü her geri çektiğimde zihnim kendi kendine "Daha fazla, daha fazla, daha fazla" diye tekrarlayıp duruyor.

Bunu bir kez daha engelleyemediğim için hayal kırıklığıyla neredeyse çığlık atıyorum. Büyümü tekrar kullandığımda ise içimde bir zevk dalgası yükseliyor.

Zihnim ısrarla, "Bir kez daha," diyor.

İsera insanları farklı yerlere yönlendirmeye ve bu bağ kurma ritüelinin nasıl gerçekleşeceğini organize etmeye başlarken, ben de kendimi bir kez daha sihirle olan bağlantımı koparmaya zorluyorum. Ama bunu yaptığım anda, ruhum o rahatlatıcı sıcaklığın yerini alan ezici pişmanlık karşısında panik içinde çığlık atıyor.

Başka bir alev çağırıyorum. Ama tam onu başka bir sandığa sokmak üzereyken, Alistair keskin bir tıslama sesi çıkarıyor.

Bu ses içimde bir panik dalgası yaratıyor ve aniden ne yaptığımı anladığından korkuyorum. Bu korku beni yıkıcı sarmaldan kurtarmaya yetiyor ve sihir üzerindeki kontrolümü tamamen bırakmayı zar zor başarıyorum.

Kalbim hızla çarparken Alistair'e döndüm. Ama o bana bakmıyordu.

"Draven," diyor bunun yerine, gözleri biraz sağımızdaki bir grup insana kilitlenmiş halde. "Diğer şekil değiştirenlere o insanlarla bağ kurmamalarını söyle."

Draven bakışlarını Alistair'in işaret ettiği gruba çevirdi, sonra tekrar gözlerine baktı ve kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Beni yere yatırıp yakanlardan bazıları bunlar." Gözlerinde öfke parlıyor. "Onlar hain. Onlara hiçbir şey emanet etmeyin."

Yüzlerini ezberledikten sonra Draven başını hafifçe sallayarak onayladı. "Anladım."

Alistair titreyerek derin bir nefes aldı ve sanki kendini toplamaya çalışıyormuş gibi kıvrıkcık sarı saçlarını parmaklarıyla karıştırdı. Ama bence bu daha çok ellerinin titrediğini gizlemek içindi.

Bunu görünce içimde öfke kabardı. Gruba doğru dönerek, onların da yüzlerini işaretledim.

Yap şunu, yap şunu, yap şunu, diye fısıldıyor zihnim.

Ve bunu istiyorum. Yüce tanrıça, bunu istiyorum.

Her birinin göğsüne birer birer duygu tıkmak ve akılları kırılanda kadar onlara işkence etmek istiyorum. Hem Alistair'e yaptıkları yüzünden, hem de bu sayede sihrimi suçluluk duymadan birileri üzerinde kullanabileceğim için. Bu bağımlılık yaratan ihtiyaç her damarımda yakıcı bir şekilde ilerlerken, zaten hissettiğim öfkeyi de içine katarak parmaklarımı ovuşturuyorum.

Son derece kontrollü bir nefes alarak, bakışlarımı onlardan ayırıp kendimi başka yöne çevirmeye zorluyorum. Büyük bir çaba sarf ederek, dürtülerime kapılmamaya ve onlara eziyet etmemeye kendimi ikna etmeyi başarıyorum.

Bu sefer.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Altın Saray'da ceset yoktu. Hangisinin daha kötü olacağını bilmiyorum. Oraya gidip anne babamın çürümüş cesetlerini bulmak mı, yoksa benim yaptığım gibi hiçbir şey bulamamak mı? Isera gibi ben de, cesetlerine ne olduğunu bilmeden hiçbir şekilde iç huzuru bulamayacağımı hissediyorum. Bu yüzden Altın Saray'a yaptığım nafile ziyaretten sonra buraya geldim. Şu anda gerçekten olmamam gereken yere.

Annemin ve babamın evinin bomboş mutfağında öylece dururken göğsüm o kadar acı verici bir şekilde sıkışıyor ki, neredeyse nefes bile alamıyorum. Çünkü mutfak bomboş. Sadece ıssız değil. Tamamen boş.

Gözlerimdeki yaşlar yakıcı bir şekilde akarken, mutfak masamızın eskiden bulunduğu yerde yavaşça bir daire çizerek dönüyorum. Burada hiçbir şey yok. Çizik masa yok. Sandalyeler yok. Bütün tabaklar ve çatal bıçaklar. Perdeler. Hatta yıllar sonra ilk bardakları kırdıktan sonra anne babama nihayet verilen yeni bardaklar bile. Hepsi. Yok olmuş.

Boğazımdaki tıkanıklığı aşmak için yutkunmaya çalıştım ama işe yaramadı, bu yüzden oturma odasına geri döndüm. Ayak seslerim çıplak duvarlarda yankılandı. Kanepe, küçük masa, yıpranmış halı, annemin iğne ve iplik kutuları, hepsi... gitmişti.

Akciğerlerime hiç hava ulaşmıyor, bu yüzden bunu telafi etmek için daha hızlı nefes almaya başlıyorum. Ama bu sadece başımın dönmesine neden oluyor.

Kanepenin eskiden olduğu yere bakıyorum. Annemle babamın yan yana oturduğu görüntüler gözümün önünden geçiyor. Büyümle her şeyi mahvetmeden önceki ve sonraki görüntüler. Küçük bir çocukken yaşadığım mutlu anılar, yakalanması zor kelebekler gibi zihnimde uçuşuyor. O

zamanlar çok küçüktüm, her şeyi tam olarak hatırlayamıyorum. Sadece parçalar.

Annemin kucağında, bana sarılırken hissettiğim sıcaklık ve güven duygusu. Babam beni kucağına alıp döndürdüğünde vücudumda oluşan heyecan. Gülümsemeler. Kahkahalar. Öncesi.

Sonrası. Öfke ve kırgınlık. Bağırışlar ve suçlamalar. Gözyaşları, hayal kırıklığı ve onları yalnız bırakma emirleri. Çıkıp gitmeleri, durmaları. Nefret. Her şeyi mahvettiğime dair kırık dökük çığlıklar.

Ve en kötü yanı da, belki de bunu düzeltebilirdim. Şimdi, yoktan bir duygu yarattığımda geriye kalan o son ipliği görebildiğime göre, anne babamın göğüslerindeki nefreti silebilirdim. Eğer orada olsaydı. Tekrar gerçek bir aile olabilirdik. Eğer onları daha önce kontrol etseydim. Eğer Jessina'yı kızdırdıktan sonra saklanmalarını söyleseydim. Eğer milyonlarca şeyi farklı yapsaydım.

Ama ben yapmadım.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı ve dizlerim titredi. Hayatımın acımasız gerçekliği şiddetli bir saldırı gibi yüzüme çarparken, oturma odasının ortasında yere sertçe yığıldım.

Draven'ı asla ailemle tanıştıramayacağım. Onlar, beni gerçekten olduğum gibi gören ve tüm yönlerimi seven, kaderimde yazılı olan bir eş bulduğumu asla bilemeyecekler. Mutluluğu bulduğumu ve ufukta beni bekleyen harika bir gelecek olduğunu da asla öğrenemeyecekler.

Annem ve babam torunlarıyla asla tanışamayacaklar. Annemden doğumla ilgili, evlilikle ilgili veya herhangi bir konuda asla tavsiye isteyemeyeceğim.

Ve en kötüsü, her zaman en kötüsü, beni sevip sevmediklerini asla bilemeyeceğim.

Gözlerimden yaşlar süzülürken dizlerimin üzerine çöküp ellerimi soğuk zemine bastırıyorum, ciğerlerime bir türlü ulaşmayan nefesler almaya çalışıyorum. Bitmek bilmeyen keder ve pişmanlık, sırtıma bir kaya gibi çöküyor, beni yere doğru eziyor.

Cesetlerine ne olduğunu bilmiyorum. Beni sevip sevmediklerini bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Cevap yok. Kapanış yok. Sadece acı verici, bitmek bilmeyen bir pişmanlık.

Göğsüm ağrıyor ve kalbim o kadar çok acıyor ki, onu vücudumdan söküp atabilmeyi diliyorum.

Burada kalamam. Bu boş odaları ve çıplak duvarlar arasında hayaletler gibi yankılanan anıları görmeye dayanamam. Bu şekilde hissetmeye devam edemem. Öleceğim. Tanrım, öleceğim.

Yere yığılmış halden kendimi zorla doğrultup, başım dönerken birkaç adım sendeledim. Sonra kapıya doğru koştum. Kapıyı omzuma atarak açtım ve geç yaz gecesine doğru sendeledim. Sıcak hava beni bir battaniye gibi sardı ama rahatlatıcı değildi. Sanki beni boğmaya çalışıyormuş gibiydi.

Sokakta sendeleyerek yürürken gömleğimin yakasını çaresizce çekiştiriyorum ama ne yaparsam yapayım, boğuluyormuşum gibi bir hissten kurtulamıyorum. Büyüme ihtiyacım var. Rahatlığa ihtiyacım var. Zevke. Sadece küçük bir desteğe. Sadece bu panik ve pişmanlığın üstesinden gelmek için. Aman Tanrıçam, buna ihtiyacım var. Buna çok ama çok ihtiyacım var. İhtiyacım var—

Bakışlarım hemen yanımdaki binanın içindeki bir grup insana takıldı. Aniden durup yavaşça pencereye döndüm ve kalbim savaş davulu gibi gümbür gümbür atarken içeriye doğru baktım. Çünkü onlar. Alistair'in daha önce işaret ettiği grup. Onu yere serip, ejderha şekil değiştirenlerin iyi küçük periler olduklarını kanıtlamak için onu yakıp kül eden hainlerden bazıları.

Bu sefer hiç tereddüt etmiyorum bile. Çünkü buna ihtiyacım var.

Hayır, demek istediğim, Alistair'in buna ihtiyacı var. Bunu Alistair için yapıyorum. Hepsi bu. Kendim için değil. Sadece Alistair için.

"Yalancı," diye fısıldıyor zihnim.

Bunu tamamen görmezden geliyorum ve kapıyı birden açıyorum.

Karşı taraftaki mutfakta bulunan beş kişi birden şaşkınlıkla sıçradı. Sandalyelerinde dönerek, içeriye doğru ilerlerken bana faltaşı gibi açılmış gözlerle baktılar. Muhtemelen kapıyı arkamdan kapatmam gerektiğini biliyordum, ama şu anda başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Beynim tamamen iki saniye sonra yaşayacağım zevke odaklanmıştı. Kafamdaki her düşünceyi ele geçirmişti. Tıpkı boğulmakta olan bir kadının kurtarıcı bir nefes beklemesi gibi.

"Ne yapıyorsun?" diye patladı soldaki adam.

Yanımdaki kadın gözlerini kısarak bana bakarken, "Bekleyin," diye söze başladı. "Siz değil misiniz—"

Umutsuzluğun kara alevini yaratıp onun göğsüne saplıyorum.

Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Diğerleri şok içinde ona doğru dönerken, tarifsiz bir zevk tüm ruhumu kaplıyor. Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerim nihayet tamamen genişliyor. Sıcak bir rahatlık beni mükemmel bir kucaklama gibi sarıyor ve aniden yumuşak bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyorum. Kadın sandalyeden çöküyor ve yerde hıçkırarak ağlıyor, ben de göğsündeki umutsuzluğu tüm bedenini sarana kadar artırıyorum. Ruhum titriyor.

"İşte bu kadar," diyorum kendi kendime. Acıyı ve pişmanlığı aştım artık, bu yüzden sihrime olan tutuşumu bırakmam gerektiğini biliyorum. Ama sadece... sadece birkaç saniyeye daha ihtiyacım var.

"Darla," diye bağılıyor yanındaki adam. "Neler oluyor burada?"

Darla adlı kadın yerde feryat etmeye devam ediyor. İçimde bir zevk dalgası yükseliyor. Draven'ın hissetmemesi için tüm bu duyguları eş bağının benim tarafımda tutmaya özen gösteriyorum.

"Sen!" diye bağırdı başka bir adam, bakışlarını bana çevirerek. "Ne halt ediyorsun?"

İlk adam nefes nefese kalır. "Selena! Bu Selena. Ruh Hırsız diye bilinen kişi."

Kahretsin. Büyümü geri çekip, umutsuzluğu Darla'nın göğsünde bırakıyorum ve ardından yeni bir umutsuzluk alevi çağırıyorum. Zevk bittiği için keder ve pişmanlık ruhumu yeniden parçalıyor, bu yüzden büyümü hızla ilk adamın göğsüne itiyorum.

O da hıçkırarak ağlamaya başladı.

Vücudumu yeniden zevk dalgası sarıyor.

Diğer üçü, bunun tamamen benim işim olduğunu anlayınca yerlerinden fırladılar. Büyümün akışını hızla kestim ve yeni duygular yarattım. Göğüslerine devasa umutsuzluk alevleri saplayınca, birer birer yere yığıldılar.

Hepsi yerde umutsuzluk içinde hıçkırarak ağlarken, kendimi zorlayıp oradan ayrılmaya çalışıyorum. İhtiyacım olan sihir desteğini aldım. Ve arkadaşşıma zarar verenlerden intikamımı aldım. Bu yeterli. Bunun yeterli olması gerektiğini biliyorum.

Ama yine de kendimi buradan ayrılmaya zorlayamıyorum.

Bütün ruhum o bağımlılık yaratan zevki tekrar hissetmek için yalvarıyor.

Bu yüzden başka bir duygu yaratıyorum.

Ve sonra bir tane daha.

Ve bir diğeri.

Önümdeki beş kişi yerde kıvranıyor, ağlıyor ve yalvarıyor, ben de bedenlerine ardı ardına duygular aktarıyorum. Gürültüden başım çınılıyor ama duramıyorum. Büyümle olan bağlantımı her kestiğimde, zihnim bana tekrar yapmam için bağırıyor. Ve yapabileceğim tek şey dinlemek. Kendime o muhteşem zevki inkar edemem. O korkunç özlemi görmezden gelemem.

Dizlerimin üzerine çöküp nefes nefese kalıyorum ve ellerimi bükerek gittikçe daha fazla duygu yaratıyorum. Önümdeki insanlar yerde titriyor ve sarsılıyor. Durmam gerektiğini biliyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama artık dayanamıyorum. Kahretsin, dayanamıyorum!

Bu korkunç arzu çok güçlü. Orion'un zindanında kontrolümü kaybettiğimden beri, bunu uzun zamandır inkar etmeye çalışıyorum. Ama görmezden gelmek imkansız. Ve bir kere başladım mı, durmak da imkansız.

Büyümü ne kadar çok kullanırsam, bağımlılık ihtiyacım o kadar güçleniyor. Ve şimdi, ihtiyacım irademden daha güçlü.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Çünkü içten içe, bende ciddi bir sorun olduğunu biliyorum. Ama geri kalanım umursamıyor. O muhteşem zevki hissettiğim sürece, başka hiçbir şey umurumda değil. Yemek yemeye, içmeye veya uyumaya ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım bu. Sonsuza dek burada kalacağım. Kalacağım—

Darla'nın kalbi durdu.

Ölümüyle birlikte zevk aniden sona eriyor.

O rahatlatıcı sıcaklığın kaybı, göğse yenen bir tekme gibi. Panik içinde, başka bir duygu yaratıp onu bir sonraki kişinin göğsüne tıkıyorum. Ama kaç tane duyguyu onların göğsüne zorla tıktığımı saymayı bıraktım ve bu da bir sonrakini öldürüyor.

Teker teker hepsi ölüyor, ben ise panik içinde yere pençelerimle tutunarak o sıcak ve rahatlatıcı zevki geri kazanmaya çalışıyorum. Kırık hıçkırıklarla nefes nefese kalıp, büyümü bedenlerine aktarmaya çalışıyorum. Ama artık bağlayacak hiçbir şey kalmamış. Hepsi zaten ölmüş.

Korku, panik ve pişmanlık, sanki birisi başımın üstündeki çatıyı paramparça etmiş gibi üzerime çöküyor. Beni gömüyor. Beni boğuyor. Yere büzülüp, duyguları ruhumdan fiziksel olarak söküp atmaya çalışarak toprağı ve kendi göğsümü tırmalıyorum. Ama işe yaramıyor. Çaresiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor.

Onu geri istiyorum. O rahatlatıcı zevki geri istiyorum. Ona ihtiyacım var. Onsuz öleceğim. Ben...

“Ah, Selena.”

Hâlâ yerde yatarken, başımı hızla kaldırıp panik içinde kapıya bakarken, üzerime bir korku dağı çöktü.

Orion Nightbane açık kapı aralığında durmuş beni izliyor.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Orion'un siyah ve gümüş rengi gözleri birkaç saniye daha bana dikili kaldı. Sonra bakışlarını yerde yatan beş cesedin üzerinde gezdirdi. İçini çekti.

“Jocasta beni bu konuda uyarmıştı,” diyor. “Büyünüzün gücünün yan etkileri daha da kötüleştireceğini söylemişti.”

“İyiym. Bir şey yok,” diye patladım, yalanımın inandırıcı gelmesi için çaresizce çabalayarak. Ama hâlâ yerde yatıyor olmam ve vücudumun ihtiyaçtan titremesi pek yardımcı olmuyor. “Sadece—”

"Kontrolü mü kaybettin?" Gözlerime bakıyor.

İçimde utanç duygusu patlak veriyor. Göğsümün her yerine sıvı ateş gibi yayılıyor ve o kadar yoğun ki, sihire duyduğum o umutsuz ihtiyacı bile gölgede bırakıyor.

Orion bir kez daha içini çekti ve sonra arkasını dönmeye başladı. "Tamam, bu kadar. Draven'a söyleyeceğim."

“Hayır!” diye bağırdım, panik tüm vücudumu sarsıyordu. Yere yığılmış bedenimden kalkmaya çalıştım ama vücudum o bağımlılık yaratan ihtiyaç yüzünden o kadar şiddetli titriyordu ki, uzuvlarım beni destekleyemiyordu. Boğazımdan bir hıçkırık koptu, çaresizce kolumu Orion'un ayaklarına doğru uzattım, sanki bu onu durdurabilirmiş gibi. “Lütfen. Orion, lütfen, yalvarıyorum. Draven'a söyleme. Ona yük olmak istemiyorum. Söyleme—”

Ama Unseelie Kralı direkt kapıdan dışarı çıkıyor.

Dudaklarımdan kırık hıçkırıklar dökülüyor ve yanaklarımdan yaşlar süzülüyor. Kolumu tekrar aşağı indirip yere kıvrılıyorum ve yakıcı utanç ve kendinden iğrenme duygusu ruhumu pençeler gibi kemirirken ağlıyorum.

O an kendimden duyduğum kadar nefreti hayatımda hiç hissetmemiştim.

Son seferden sonra, bir daha asla böyle kontrolümü kaybetmeyeceğime yemin etmişim. Böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağına yemin etmişim. Bununla başa çıkabileceğime, dürtülere direnecek kadar güçlü olduğuma yemin etmişim.

Ama şimdi, etrafımda beş ölü bedenle yerde titreyerek yatıyorum ve aklımdan geçen tek şey hala o bağımlılık yapan rahatlık hissi ve onu tekrar hissetme isteğim. Bu iğrenç. Kendi derimden çıkmak istiyorum. Kendimi kirli hissediyorum. Vücudum kızarana kadar ovma istiyorum. Kusma istiyorum.

Dizlerimi göğsüme çekerek hıçkır hıçkır ağlıyorum, yanaklarımdan yaşlar süzülüyor.

Sadece birinin bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum. Bu savaşın bitmesini istiyorum. Annemi ve babamı istiyorum. Eve gitmek istiyorum. Artık böyle acı çekmek istemiyorum. Artık savaşmak istemiyorum. Tanrım, savaşmaktan çok yoruldum.

Ama hiçbir şey yolunda değil. Bu savaş bitmedi. Annem ve babam öldü. Evim yok. Her yerim sürekli acıyor. Ve güneş doğduğunda, bir şekilde kalkıp tüm çağımızın en korkunç savaşına girmek için güç bulmak zorundayım.

Ben sadece Draven'la dünyayı gezmek, arkadaşlarımla gülmek, güzel yemekler yemek, sevişmek ve yaşamak istiyorum. İstedğim tek şey bu—

“Sena.”

Draven. Sadece sesini duymak bile beni daha da çok ağlatıyor. Beni böyle görmesini istemiyorum. Onun için güçlü olmak istiyorum. Ona bakacak kişi olmak istiyorum.

Göğsüm acıyor, kollarını nazikçe bedenimin altına kaydırıp beni yerden kaldırıyor. Titreyerek nefes alıyorum, yanaklarımdan hala gözyaşları akıyor, o da beni sıkıca göğsüne bastırıyor.

"İyileşeceksin," diye fısıldıyor saçlarıma. "Her şey yoluna girecek."

Mutfak masasına doğru ilerlemeye başlar. Ama sonra Seelie Sarayı'ndaki insanların evlerinde asla yemek olmadığını hatırlamış gibi görünür. Tek öğünlük sistem nedeniyle yemek pişiremeyiz, bu yüzden mutfak sadece insanların meyhanelerden yemek getirdikten sonra oturup yemek yedikleri bir odadır.

Draven bunu hatırlayınca, beş cesedi arkasında bırakarak kapıdan dışarı fırladı. Beni hâlâ kollarında tutarak en yakın meyhaneye doğru yürüdü ve "Çıkın dışarı!" diye bağırdı.

Orada toplanmış olan tüm periler şaşkınlıkla sıçrayıp hızla kapıdan dışarı fırladılar. Utanacak halim bile kalmadı.

Draven beni nazikçe bara yakın bir sandalyeye oturttu. Sonra mutfağa doğru ilerledi. Tencere ve tabak sesleri birkaç saniye boyunca yankılandıktan sonra, çeşitli yiyeceklerle geri döndü.

Hem bir kase yahni hem de sıcak bir somun ekmeğin üzerinden tembelce buhar yükseliyor. Çeşitli sebzelerle dolu cam kavanozlar, Draven onları kase etrafındaki masaya bırakırken küçük sesler çıkarıyor. Sonra geri dönüp büyük bir kupa ve bir sürahi su alıyor.

Yemeklerin o muhteşem kokusu ciğerlerimi doldururken midem gurulduyor. Vücudumun titremesini durdurmaya çalışarak derin nefesler alıyorum, bu sırada Draven önümdeki kupaya su dolduruyor.

"Ye," diyor. "Biraz yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Boğazım düğümlendi. Acı bir utanç hâlâ midemde dönüp duruyor, midemi bulandırıyor. Ama kendimi zorlayarak kaşığı alıp biraz kuzu güveci yedim, bu sırada Draven de karşıma oturdu. Yemek titreyen vücudumu ısıtınca küçük bir rahatlama nefesi aldım. Bir parça ekmek koparıp güvece batırdım. Gözlerimi kapatıp, o muhteşem yemeği çiğnerken kısık, kırık bir inilti çıkardım. Hayatım boyunca böyle kuzu güveci yedim ama hiç bu kadar lezzetli olmamıştı.

Draven haklıymış. Yemek gerçekten kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Birkaç dakika boyunca, ben yemeği ve ekmeği yerken sessizce orada oturduk. Draven karşımda oturduğu yerden beni izliyordu, ama yüzündeki ifadeyi görmek istemediğim için bakışlarımı kaldırıp gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

Kupayı kapıp içindeki suyun yarısını bir çırpıda içtim. O da tekrar doldurdu. Sebze kavanozlarına göz attım ama kapaklarını açıp içindeki sıvıdan çıkarmak şu an dağa tırmanmak gibi geliyor, bu yüzden onlara dokunmadım.

Tüm güveç ve ekmek bittikten sonra, bir yudum daha su içiyorum. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Büyümü kullanma isteği hâlâ var, ama vücudum artık bu ihtiyaçtan titremiyor. Yemek vücuduma güç verdi, gözyaşlarım durdu ve tekrar net düşünebildiğimi hissediyorum. Ama yine de Draven'ın yüzüne bakmaya cesaret edemiyorum.

Kupayı tekrar masanın üzerine koydum.

Birkaç saniye daha sessizlik hakim oluyor. Draven'ın ne söyleyeceğine kendimi hazırlıyorum.

"Bu mücadeleyi ne kadar zamandır tek başınıza veriyorsunuz?"

Bakışlarımı aniden yüzüne çevirdim, çünkü söylemesini hiç beklemiyordum. Ve gözleriyle karşılaştığımda kalbim sıkıştı. Çünkü yüzünde en ufak bir yargılama yoktu. Tek bir zerresi bile yoktu. Tiksinti yoktu. Onaylamama yoktu. Gözlerime baktığında, gözlerinde sadece acı ve sonsuz sevgi girdap gibi dönüyordu.

Titrek bir nefes alıyorum. "Ben, eee..."

"Orion bana bu inanılmaz derecede bağımlılık yapan zevkin, yoktan duygular yaratmanın bir yan etkisi olduğunu ve ham büyüünün derinliği nedeniyle senin için daha güçlü olduğunu söyledi." Gözleri gözlerime dikildi. "Unseelie Sarayı'ndaki Büyük Oyunlar'dan beri bununla kendi başına mı mücadele ediyorsun?"

"Ben, eee..." Boğazımı temizledim. "Evet."

Gözlerinde acı zonkluyordu. Uzun bir iç çekerek sandalyeden kalktı ve masanın etrafından dolaşarak benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. O sandalyeyi de bana daha da yaklaştırdıktan sonra oturdu ve kollarını bana doladı. Beni göğsüne çekerken küçük bir hıçkırık kaçtı ağzımdan. Ben de kollarımı ona doladım. Beni sıkıca kucaklarken sıcaklığı ve harika kokusu beni sardı. Kendimi yeniden toparlamaya çalışarak bedenine sıkıca tutundum.

Başımın tepesini öpüyor ve sonra gözlerime tekrar bakabilmek için biraz geri çekiliyor. Elleriyile yanaklarımı kavrayarak bakışlarımı yakalıyor.

"Yalnız olmanın ve her şeyi hep kendi başıma taşımak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diyor sesi yumuşak. Ama gözleri ciddi ve elleri yanaklarımda sıkıca duruyor. "Ve biliyorum ki sen de hayatın boyunca bunu yaptın. Ama artık yalnız değilsin."

Boğazımdaki kalınlığa rağmen yutkunuyorum.

Gözlerindeki acı hâlâ seğirirken, "Bunu taşımana yardım edebilirdim," diyor ve başını sallıyor.

"Sana yük olmak istemedim," diye fısıldadım kırık bir sesle. "Hayatını kolaylaştırmak istedim, zorlaştırmak değil."

"Ortak olmak sadece iyilikleri paylaşmakla ilgili değil. Aynı zamanda işler kötüye gittiğinde birbirinize destek olmakla da ilgili."

Yine boğazım düğümlendi.

“Sana çok güveniyorum,” diye devam ediyor, gözlerinde samimiyet parıldayarak. “Bunun farkında olduğundan çok daha fazla. Eskiden hep tüm planları kendim yapmak ve her şeyin sorunsuz ilerlediğinden emin olmak zorunda olduğumu hissederdim. Ama artık asla böyle hissetmiyorum, çünkü her zaman yanımda olduğunu biliyorum. Bir şeyi kaçırsam, hata yaparsam veya bir şeyi çözemezsem, yine de hepimizi bunun üstesinden getireceğini biliyorum. Çok zeki, güçlü ve yeteneklisin ve sana herkesten daha çok güveniyorum. Yaptığın her şey, hatta hiçbir şey yapmadığın zaman bile, senin gibi olağanüstü birinin yanımda olduğunu bilmek, omuzlarımdan büyük bir yükü kaldırıyor.”

Sözlerinin verdiği tarifsiz huzur karşısında boğazımdan kırık bir ses çıktı.

"Her şey için sana güveniyorum," diyor, gözlerinde duygular parıldayarak. "Her zaman. Bu yüzden lütfen, aynısını senin için yapmama izin ver."

Nefesim bir kez daha titrek bir şekilde çıktı ve gözlerimin ardında yanan gözyaşlarını tutmaya çalışırken tekrar yutkundum. "Özür dilerim. Size söylemeliydim. Sadece... kimsenin bilmesini istemedim." Dudaklarımı ısırdım. "Sonunda herkese değerli bir varlık olduğumu kanıtladım. Ve kendi büyüümün etkileriyle mücadele ettiğimi itiraf edersem insanların beni zayıf halka olarak düşüneceğinden endişeleniyorum."

"Gerçekten de senin zayıf biri olduğunu düşüneceğime inanıyor musun?"

"HAYIR."

“Peki ya Isera ve Alistair? Senin yaşadığın her şeyi, başardığın her şeyi, onlar ve hepimiz için yaptığın her şeyi gördükten sonra, sence seni zayıf halka olarak görürler mi?”

"Şey, eee... hayır, sanırım değil," diye itiraf ediyorum.

"Öyleyse kimden endişeleniyorsunuz?"

“Bilmiyorum. Sen hariç herkes mi?”

“Peki, neyden endişeleniyorsunuz?”

"Herkes benim zayıf halka olduğumu düşünecek. Ben zayıf halka olmak istemiyorum!"

"Sence zayıf halka sen misin?"

“Hayır. Bu yan etkilerle mücadele ediyorum, bunu kabul ediyorum. Ama bu sadece benim bir parçam.” Kendimi sürekli başkalarına kanıtlamak zorunda kalmanın o kadim hüsrânı yeniden ortaya çıkıyor ve öfke,

kendimden duyduğum tiksintiyi bir nebze olsun uzaklaştırıyor. “Benimle ilgili her şey aynı. Hala değerli biriyim. Her zaman da öyleydim.” Sonra endişe tekrar içimi kaplayınca bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. “Ama endişem şu ki, eğer insanlar bu mücadele ettiğim şeyi bilirse, beni tekrar güvenilirmez ve sorumsuz biri olarak düşünecekler.”

Draven derin bir iç çekti. Ellerini yanaklarımdan çekip, bunun yerine cam kavanozlardan birine uzandı. Kavanozu yüzümün önüne tuttuğunda şaşkınlıkla ona baktım.

"Bu ne?" diye soruyor.

Kavanoza bakıyorum. İçindeki berrak sıvının içinde küçük havuçlar yüzüyor ve önünde düzgün bir yazıyla "Turşu Havuç" yazan bir etiket var.

Kafam karışmış bir şekilde kavanozdan başımı kaldırıp Draven'in gözleriyle buluştum ve "Havuç mu?" diye sordum.

Başını salladı. Sonra kavanozu yere bıraktı ve başka bir tane aldı. İkinci kavanozun etiketini yırtıp ilkinde yapıştırmasını şaşkınlıkla izledim. İlk etiket şimdi "Turşu Soğan" yazan bir etiketle kaplıydı.

Draven kavanozu tekrar yüzümün önüne tuttu. "Şimdi ne olacak?"

Neredeyse düşmek üzere olan yeni etikete şöyle bir göz attım, ardından hala içeride yüzen havuçları inceledim. Yüzümde şaşkın bir ifadeyle Draven'in bakışlarıyla tekrar karşılaştım ve "Şey, havuç mu?" diye sordum.

"Hayır. Bakın." Az önce üzerine yapıştırdığı etiketi gösteriyor. "Gördünüz mü? Soğan yazıyor."

"Evet, doğru ama yine de içinde havuç var."

"Kesinlikle."

Ona şaşkınlıkla bakakaldım. Tamamen şaşkın ifademe hafifçe kıkırdadı.

Sonra kavanozu işaret ederek tekrar ciddileşti. "Sana ne kadar soğan olduğunu anlatmaya çalışsam da, içinde hala havuç var." Kavanozu yere bıraktı ve tekrar gözlerime baktı. "Yani başkasının senin neyden yapıldığını düşündüğü ya da söylediği önemli değil. Bu, senin gerçekte neyden yapıldığını değiştirmez."

Ağzımdan, saf bir rahatlamayla karışık, şaşkınlık dolu bir kahkaha dökülüyor. Havuç ve soğanla yapılan tüm gösteri o kadar gülünç ve absürt ki, aslında işe yarıyor.

O da benim güldüğümü duyunca tekrar kıkırdıyor ve gözlerindeki acı, bana baktığında yerini sadece sevgiye bırakıyor.

"Çok tatlı bir açıklamaydı," dedim ona, yüzümde bir gülümsemeyle.

“Teşekkürler. Üzerinde çok çalıştım.” Sonra yüzüne yeniden ciddiyet yayıldı ve sandalyesine yaslanıp parmaklarıyla saçlarını karıştırırken gözleri ağırlaştı. “Ben de böyle şeylerle mücadele ettim, biliyorsunuz. İki yüz yıl boyunca halkım beni hain sandı. Ama ben hain olmadığımı biliyordum. Bu yüzden başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Gerçekte kim olduğumu değiştirmedim. Bunu gerçekten kabullenmem on yıllarımı aldı.”

Onun da bu tür şeylerle mücadele ettiğini itiraf etmesini duymak bile beni bir şekilde çok rahatlatıyor ve bazen kendi düşüncelerime ne kadar çok kapıldığımı fark etmemi sağlıyor. Sanki güvensizliklerle savaşılan tek kişi benmişim gibi. Ama değilim. Herkes kendi savaşını veriyor. Herkesin mükemmel olduğunu ve kusurlu olan tek kişinin ben olduğumu varsayma eğilimindeyim, bu yüzden bu kusurları yüksek sesle itiraf etmek çok zor.

Ama buna ihtiyacım var. Bunu kendi başıma yapabileceğime, sihirin bu bağımlılık yapıcı yan etkisinin üstesinden tek başıma gelebileceğime kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, yapamam. Yardıma ihtiyacım var.

Derin bir nefes alıp aylar önce söylemem gereken sözleri nihayet dile getirdim. “Yardıma ihtiyacım var, Draven. Bunun beni zayıf göstermediğini biliyorum, ama büyümün yan etkileriyle hâlâ çok mücadele ediyorum.” Kafamın içinde sürekli zonklayan o dürtü devam ederken şakaklarımı ovdum. “Aldığım o sıcak, rahatlatıcı zevk hissi inanılmaz derecede bağımlılık yapıyor. Şimdi bile, tüm konuşmamız boyunca, zihnimin yarısı beni dinlemiyor bile, çünkü o zevki tekrar hissedebilmek için büyümü tekrar kullanmam için bana yalvarıyor.”

"Öyleyse yarısını ben taşıyayım," diyor.

Ona gözlerimi kırptırarak baktım. "Nasıl?"

“Kendi duygularınızı başkalarına bağlayabilirsiniz, değil mi? Normalde yaratamadığınız duyguları bile. Mesela aşk gibi. Ve bunu yaptığınızda, karşınızdaki kişi duygunun yarısını hissederken, sizin içinizdeki duygu da yarı yarıya azalır.” Gözleri son derece ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. “Öyleyse bu bağımlılık yaratan ihtiyaç duyusunu bana bağlayın. Böylece her birimiz sadece yarısını hissedeceğiz.”

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyor. "Benden şunu mu istiyorsun...?"

“Elbette biliyorum.” Parmaklarını yanağımda nazikçe gezdiriyor. “Sana zaten söyledim. Artık yalnız değilsin.”

Boğazımda aniden oluşan düğüme karşı yutkunuyorum. Kalbim o kadar çok sevgi ve minnetle doluyor ki, patlayacak gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye kekeledim. "Çok seviyorum."

Gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum, küçük asi." Sonra başıyla onaylıyor. "Şimdi yap şunu. Bunu bir saniye bile yalnız başına taşımanı istemiyorum. Sen benimsin, ben de seninim. Ve her şeyi paylaşıyoruz. Kalplerimizi, zihinlerimizi, ruhlarımızı ve bununla birlikte gelen her şeyi. İyisiyle kötüsüyle. Öyleyse aylardır yapmam gereken şekilde bunu taşımana yardım edeyim."

Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, bu olağanüstü adama duyduğum yoğun sevgi yüzünden kalbim patlayacak gibi hissediyorum. Gülümsüyor ve sonra başını sallayarak bunu yapmamı istiyor.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldıktan sonra, elimi tekrar kucağıma indirdim ve gözlerimi kapattım ki sihirime odaklanabileyim.

Sonra içimdeki o bağımlılık yaratan ihtiyaç duygusuna uzanıyorum. Göğsümde kükreyen bir orman yangını gibi çırpınıyor. Onu yakalayıp, tereddütle kendimden uzaklaştırıp Draven'a doğru uzatıyorum. Zihnimde, göğsümün önünde ateşle kaplı vahşi bir yılan gibi çırpındığını görüyorum. Bir ucu kendi göğsümde sıkışıp kalırken, duygunun diğer ucunu Draven'ın göğsüne bağlıyorum.

Büyük bir rahatlama hissi beni adeta boğdu. O kadar yoğun ki, nefesim kesildi.

Duygunun yarısı kaybolunca, sihrimi tekrar kullanmam gerektiği birdenbire sıradan bir seçenek, bir öneri gibi geliyor. Israrlı bir talep değil. Hâlâ içimde hissedebiliyorum ama artık o korkunç, sürekli dürtüye karşı savaşmak zorunda değilim. Haftalarca aç kalmış gibi hissetmek yerine, hafifçe acıkmış gibi hissetmek gibi.

Bakışlarımı hızla Draven'ın yüzüne çevirerek, rahatsızlık belirtisi aradım. Ama her zamanki gibi sakin, güçlü ve kontrol altında görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, kalbim hızla atıyor.

"Çoğunlukla normal," diye yanıtlıyor. "Yani, hissedebiliyorum. Ama beni rahatsız eden ya da dikkatimi dağıtan bir şey değil." Bana sinsi bir gülümseme verirken gözleri parlıyor. "Geçen yıl aramızdaki arkadaşlık bağının benim tarafımdaki kısmı yerine oturduktan sonra sana dokunma ihtiyacı çok daha kötüydü."

Gülüyorum. Bu gülüş, rahatlama ve minnettarlık dolu.

Bana gülümsedi. Ama sonra başını yana eğdi ve yakışıklı yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bu senin büyünü tüketmez mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Ya bunu aramızdaki eş bağına bağlarsak?"

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. "Nasıl?"

"O bağı kurarak birleştirmeyi dene. Tıpkı birbirine dolanan iki iplik gibi."

Söylediklerini zihnimde canlandırmaya çalışırken, aramızdaki sihir akışına uzanıyorum ve sonra onu eş bağımızla birleştirdiğimi hayal ediyorum. İlk başta, iki güç ne yapacaklarından emin değilmiş gibi kıvrılıp bükülüyor. Ama sonra benim nazik yönlendirmemle, birbirlerinin üzerinden ve altından akmaya başlıyorlar ve şimdi benim sihirimle de hafifçe parıldayan, ışıldayan bir köprüye dönüşüyorlar.

Büyülü enerjimin benden çekilmesi durduğunda, şaşkınlıkla dolu bir nefes dudaklarımdan dökülüyor.

Büyümün üzerindeki kontrolü tamamen bırakıyorum, ancak bu bağımlılık yaratan ihtiyaç akışı artık eş bağıyla iç içe geçmiş durumda ve güçlerimi aktif olarak kullanmayı bıraksam bile kaybolmuyor. Gözlerimdeki parıltı sönüyor ve şaşkınlıkla bakışlarımı Draven'a dikiyorum.

"İşe yaradı mı?" diye soruyor.

Sırıtiyorum.

Sıcak bir yaz dalgası gibi içimde bir rahatlama ve güç dalgası yükseliyor.

Ve aniden, sanki yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Anne babamın beni sevip sevmediğini asla bilemeyecek olmanın ezici pişmanlığı hâlâ içimde, ama artık bu rahatlatıcı zevke olan yoğun bağımlılık da buna eklenince, nihayet tekrar düzgün bir şekilde işlev görebileceğimi hissediyorum. Savaşmaya hazırım. Çığlık atmaya. Jessina Iceheart bıçağımın altında kanlar içinde kalana kadar öfkelenip, yakıp yıkmaya hazırım.

Şu anki hislerimle haftalardır boğulduğum kara deniz arasındaki fark o kadar büyük ki, birdenbire kendimi güç sarhoşu gibi hissediyorum. Bunu başarabilirim. Sonunda, güneş doğduğunda bizi bekleyen savaşa gerçekten karşı koyabileceğimi hissediyorum. Ve bunların hepsi O'nun sayesinde.

Elimi Draven'ın ensesine dolayarak onu kendime doğru çektim ve sertçe öptüm. Sonra alnımı onun alnına yasladım. "Teşekkür ederim."

"Her zaman, küçük asi," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından.

Geri çekiliyorum, içimde yükselen o ateş ve öfke dalgasını hissediyorum. Draven beni kurtardı. Yine. Ve şimdi, onu da kurtarma zamanı geldi. Hepimizi kurtarmak için. Buz Yürek Hanedanlığını yıkmanın ve hak ettiğimiz her şeyi almanın zamanı geldi.

Draven yüzümdeki ifadeyi fark edince, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "İşte orada." Parmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi.

"Hadi gidip bu savaşı kazanalım."

"Evet. Hadi gidip her şeyi alalım."

KIRKINCI BÖLÜM

Nihayet kendime geldiğimi hissederek, dik bir duruş ve başımı öne eğerek toplantıya girdim. Draven arkamdan geldi ve kapıyı kapattı. Diğer herkes zaten oradaydı.

Bir tarafta Rin, Diana ve Ejnare, kendi klanlarının renklerinde ejderha pulu zırhları giymiş halde dururken, karşılarında Seelie Sarayı'ndaki peri isyanının liderleri toplanmış durumda. Odadaki birçok ejderha şekil değiştiriciye tedirgin bakışlar atıyorlar, ardından da kısa bir mesafede duran Kuruad Kraliçesi ve Lavendera'ya şaşkınlık ve inanmazlık dolu bakışlar fırlatıyorlar.

Arkadaşlarımız odanın dört bir yanına dağılmış durumda. Galen kapıya yakın dururken Lyra masaya oturmuş. Alistair, peri isyanının gergin liderlerine kaşlarını çatarak bakıyor, hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Pencerenin yanında, Isera ve Orion pencere pervazına yaslanmış, odanın geri kalanını izlerken yüz ifadeleri okunamaz halde.

"Pekala, hepimizin geçmişi olduğunu biliyorum," diye başlıyorum odanın ortasındaki yuvarlak masanın önünde dururken. "Ama bunu şimdilik bir kenara bırakalım ve önemli olana odaklanalım. Bu savaşı bitirmek."

Peri isyanının liderlerinin hepsi gözlerini bana dikti, bu toplantıda önderlik etmeme şaşırmış görünüyorlardı. Bakışlarımı odanın üzerinde gezdirdim. İçeri girmeme asla izin verilmeyen bu çok tanıdık oda.

Bir meyhanenin üst katında bulunan geniş bir toplantı odasındayız. Etrafında sandalyeler bulunan büyük, yuvarlak bir masa, zemin alanının çoğunu kaplıyor, ancak duvarlarda birkaç raf ve odanın arka tarafında bir şömine de var.

Eskiden dışarıda, sokaktaki soğuk bir taburede oturur, bileklerime kadar balık bağırsaklarına bulanırdım, önemli üyeler içeride planlar kurup entrikalar çevirirdi. Ben de onlara yardım etmek istiyordum ama sihir türüm yüzünden liderlerimiz bana asla güvenmediler, bu yüzden beni sürekli gözcü olarak tuttular.

Ama ben her zaman bu masada yer almak istemişimdir.

Şimdi bir sandalye çekip oturuyorum.

Direnışin liderleri birbirlerine bakıştılar, ama hiçbirisi bir şey söylemeye cesaret edemedi. Ben de bilerek onlara döndüm ve sert bakışlarımı üzerlerine diktim.

"Oturun lütfen," diyorum sesimde hafif bir meydan okuma tonuyla.

Boğazlarını beceriksizce temizleyip gözlerini kaçırdıktan sonra teredditle masaya doğru ilerlediler. Onlar ve ardından herkes oturdukça sandalyeler yere sürtündü.

Hepimiz yerlerimize oturduktan sonra, yüzlere tek tek bakıyorum. "Avantajımızı kullanmalıyız. Hemen şimdi. Jessina'nın toparlanma şansı bulmadan önce."

"Haklı," diye onayladı Diana. Mor ejderha pullu zırhı, öne eğilip kollarını masaya dayarken hafifçe kaydı. "İmparatoriçe Jessina'yı daha önce hiç bu kadar dengesiz görmemiştim. Nefes almasına bile fırsat veremeyiz."

"Bu planın bir parçası mıydı?" diye soruyor peri direnişinin liderlerinden Vestra. Bakışları bir an bana kayıyor, sonra diğerlerine bakmaya karar veriyor. "İmparator Bane'i öldürüp İmparatoriçe Jessina'nın aklını kaybetmesini, dikkatsiz ve kontrolsüz hale gelmesini sağlamak, böylece onu öldürmeyi kolaylaştırmak mı amaçlandı?"

Bunu böyle ifade edince, asıl planımızın bu olması gerektiğini düşünüyorum. Ama teknik olarak, Bane'in hareketlerini tahmin etmek daha kolay olduğu için önce Jessina'yı öldürmek istemiştik. Ancak Vestra'nın bunu bilmesine gerek yok.

Ben de sadece "Evet" diye cevap veriyorum.

"Jessina'nın en büyük gücü, karmaşık planlar kurma ve bunları uygulama yeteneğidir," diye devam ediyor Draven. "Ancak Bane'i kaybettiğinden beri, tamamen duygularıyla hareket edecek. Bu bize, dikkatli ve uzun vadeli bir oyun oynamak zorunda kalmadan bu savaşı bitirmek için eşi benzeri görülmemiş bir fırsat sunuyor. Kederini ve şokunu

atlatmadan önce, elimizdeki her şeyle ona sert ve hızlı bir şekilde saldırmalıyız.”

Peri direnişinin bir diğer lideri Yerion, şüpheyle gözlerini kısarak şöyle dedi: "Keder ve intikamla yoğrulmuş biri çok tehlikeli bir düşmandır."

Draven, "Evet," diye doğruluyor. "Jessina bu kadar dengesiz olduğunda on kat daha tehlikeli, ama aynı zamanda hata yapma olasılığı da daha yüksek."

“Ama şöyle olsa daha iyi olmaz mıydı—”

“Bane zaten öldü,” diye sert bir sesle araya girdim, Yerion’un sözünü kestim. “Şimdi Jessina’yı öldürmemiz gerekiyor. Ve bunu, kontrolden çıkmış öfkesi daha kurnaz ve ölümcül bir şeye dönüşmeden önce yapmalıyız.” Eski liderlerimin hepsine meydan okuyan, buyurgan bir bakış fırlattım. “Ya bize katılın ya da gidin.”

Hepsi bana şaşkınlıkla, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorlar. Sanki gözlerine ve kulaklarına inanamıyorlar. Doğrusunu söylemek gerekirse, onları suçlamıyorum. Beni en son gördüklerinde, kendimi asla savunmayan ve insanların beni sevmesini sağlamak için sürekli kendimi büküp duran, kaygılı bir başkalarını memnun etmeye çalışan biriydim. O zamandan beri çok yol kat ettim.

Odanın içinde birkaç saniye boyunca gergin bir hava esti; yüzlerinde şaşkınlık ve tereddüt dolu ifadelerle bana bakmaya devam ettiler.

Sonra boğazlarını temizlerler ve bakışlarını aşağı indirirler.

Ve gerçekten de çok iyi hissettiriyor.

Yıllardır güç ve saygı özlemi çekiyorum. Hiç alamadığımı takdiri istiyorum. Beni dışlayarak hata yaptıklarını anlamalarını istiyorum.

Bu küçük düşürücü ve kinci bir davranış, ama umurumda değil. On yıllardır içimde tuttuğum öfke artık ruhumda özgürce kükrüyor. Artık onu geri koymanın yolu yok. Bu insanların bana davranış biçiminden nefret ediyorum ve bunu bilmelerinin zamanı geldi.

"Onu Frostfell'den uzaklaştırmamız gerekiyor," diye devam ediyor Galen, benim sözümü kesmemin ardından konuşmayı ustaca sürdürüyor. "Sadece bir şehir için savaşmak sorunlu olduğu için değil, aynı zamanda onun için olduğundan daha çok bize uygun bir arazide onunla karşılaşmamız gerektiği için de."

“Anlaştık,” diyor Draven. “Biz de—”

“Önce verdiğin sözleri tut,” diye tamamlıyor Lavendera. Pembe ve mor gözleri çelik gibi bir ifadeyle Draven’ın bakışlarına kilitleniyor, sonra da

bana bakıyor. "Bana söz vermiştin."

Yüz ifadem yumuşadı ve ona başımla onay verdim. "Biliyorum."

"Peki nerede o? Ağaçların ruhu nerede?"

"Orion, bunun Buz Sarayı'nda olduğunu söylemişti, hatırlıyor musun?"

"Buz Sarayı'nın neresinde?"

Hepimiz Orion'a baktık. Unseelie Kralı bir saniye daha sessizce bize baktıktan sonra dilini şıklattı.

"Altında," diyor. "Kalenin üzerinde durduğu kalın buz tabakasının içine gömülü. Anlaşılan, onu oraya gömmek inanılmaz derecede yorucu ve zordu, bu yüzden Bane'in o zamandan kötü bir anısı var."

Kuruad Kraliçesi'nin boğazından keskin bir tıslama koptu. "Altı bin yıldır buzun içinde mi donmuştun?"

Odayı patlamaya hazır bir volkan gibi gürleyen vahşi bir hırıltı çıkardı. Peri direnişinin liderleri irkildiler ve korku dolu bakışlarını ona doğru fırlattılar, ardından da bizden yol göstermelerini beklediler. Bizim geri kalanımız bu noktada perilerin ilkel öfkesine bir nebze de olsa alışkın olduğumuz için, saçındaki ve kıyafetlerindeki sarmaşıkların öfkeli yılanlar gibi etrafında savrulmasını sadece izledik.

"Buz büyüüne sahipsin," diye başlıyor Rin Tanaka, koyu renkli gözlerini Isera'ya çevirerek. "Başkasının buzunu yok edemeyeceğini biliyorum, ama şu eseri yüzeye çıkaramaz mısın?"

"Bu bir eser değil," diyor Orman Perisi Kraliçesi.

"Hayır," diye yanıtlıyor Isera, Rin'in sorusuna. "Eğer sarayın tüm temelini gömülü ise, o küçük eseri çıkarmak için buzı yeterince hassas bir şekilde hareket ettiremem."

"Bu bir eser değil," diye homurdandı Dryad Kraliçesi tekrar.

Draven ona döndü. "Kırılğan mı?"

"Hayır." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Yok edilemez. Bir eser değil. Eğer yok edilmesi mümkün olsaydı, Bane, Ana Periyi Lavendera ile birleştirdikten sonra bunu yapardı."

Vestra ve diğerleri ona büyük bir şaşkınlıkla bakıyorlar, ama bilmesi gerekmeyen insanlara tüm bunları açıklayacak vaktimiz yok. Bu yüzden Draven konuşmaya devam ediyor.

"Öyleyse buz sarayını havaya uçursak nasıl olur?" diyor.

Masada karşı tarafta oturan Isera'nın gözlerindeki ilgi daha da keskinleşti. "Nasıl?"

"Hector ve insan isyancılarının geri kalanı birkaç yıl önce burayı havaya uçurmayı planlamıştı, ama bu benim klanımı da tehlikeye atacağı için," diye Galen ve Lyra'ya kısa bir bakış attıktan sonra tekrar bize döndü, "onları bunun kötü bir fikir olduğuna ikna etmeyi başardım."

"Bir dakika," diye kekeledi Yerion. "Sen insan isyanının bir üyesi miydin?"

"Ben de sizin isyanınızın bir üyesiydim." Hepsine anlamlı bir bakış attı. "Üzerinde çapraz iki kılıç olan beyaz maske. O bendim."

Ağızları açık kaldı.

Onların Draven'a şaşkınlıkla bakışlarını izlerken içimde bir memnuniyet dalgası yükseliyor.

"Evet, bariz olanı belirtmekten nefret ediyorum," diye başlıyor Alistair, kaşlarını hepimize doğru kaldırarak. "Ama insan isyanı sona erdi. Frostfell'deki tüm insanlar öldü, hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, değil," diyor Orman Perisi Kraliçesi.

Hepimiz şaşkınlıkla ona baktık. Daha önce Lavendera'yı kaçırmak ya da kurtarmak için Frostfell'de bulunduğumuzda, tüm şehirde tek bir insan bile yoktu. Bu yüzden, başlattığım başarısız isyandan sonra Buz Kalplilerin hepsini öldürdüğünü varsaydık.

"Şehrin dışındaki ormanlarda yaşıyorlar," diye bitiriyor sözünü, şaşkın bakışlarımızı hiç umursamadan.

İçimde bir rahatlama ve heyecan dalgası belirdi. Draven'a döndüm. "Kullanmayı planladıkları patlayıcılar hâlâ yanlarında mı?"

"Evet." Başını salladı. "Bildiğim kadarıyla, onları güvenli evlerinden bazılarında saklamışlar. Ama nerede olduğundan emin değilim."

Lavendera oturduğu yerden fırladı. Hareketi o kadar aniydi ki, masanın yarısı sıçrayıp silahlarına uzandı. Ama o sadece bir rafa gidip bir kağıt parçası aldı ve yerine geri döndü. Kağıdı düzeltirken hışırdadı. Sonra bir şeyler çizmeye başladı.

"Şey...?" diye sordu Vestra, ona tereddütlü bir bakış atarak.

"Bunu yapıyor," diyor Lyra neşeyle.

"Pekala, ayrılmamız gerekiyor," diyerek konuşmayı tekrar rayına oturttum. "Ağaçların Ruhunu elde etmek için Jessina'yı Frostfell'den çıkarmamız gerekiyor. Ve bunu yapmak için savaşı başlatmamız gerekiyor. Bu yüzden hepiniz," odadaki ejderha şekil değiştirenlerin üzerinde bakışlarımı gezdirdim, "ordularınızı ve bağ kurduğunuz perileri alıp savaş alanına gitmelisiniz."

"Tam olarak neresi?" diye soruyor Ejnare, kaşlarını çatarak.

"Bunu bana bırakın," diyor Diana.

"Ve biz," diye Isera, Alistair ve Orion'a işaret ederek, "Ağaçların Ruhu'nu almak için Frostfell'e gideceğiz ve sonra savaş alanında size katılacağız."

"Ben de geleceğim," diyor Draven. "Seni oraya götürüp geri getirecek bir ejderha şekil değiştiricisine ihtiyacın var."

"Evet, ama bu sen olamazsın." Gözlerine bakıyorum. "Sen ordumuzun liderisin. Eğer savaş alanında olmazsan, Jessina bir şeylerin olup bittiğini anlayacaktır."

Çenesini sıkıyor. İtiraz etmek üzere olduğunu görebiliyorum. Ayrılma fikrini sevmiyor. Doğrusu ben de sevmiyorum. Ama haklı olduğumu biliyor, bu yüzden sonunda derin bir nefes alıp başını sallıyor.

"Seni ben götüreyim," diye teklif ediyor Lyra. "Galen de kalmalı çünkü o ikinci komutan. Ama ben kimse değilim, o yüzden yokluğumu fark etmeyecek."

Alistair kısık bir sesle, "Sen hiç kimse değilsin," diye homurdandı.

Birkaç kişi ona doğru döndü. Olanı fark edince yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ancak daha fazla bir şey söyleyemeden Lavendera önündeki kağıdı çekip masanın ortasına sertçe fırlattı.

"İşte burada," diye duyurdu ve çizdiği inanılmaz güzellikteki bir haritayı işaret etti. "Kalenin altında bu noktalarda gizli tüneller var. Ağaçların Ruhu'nu ararken hepsini aradım. Tabii ki orada değildi. Ama eğer buraya, buraya, buraya, buraya ve buraya patlayıcı yerleştirirseniz," diye işaretlediği birkaç tünel ve odayı gösterdi, "destek yapısını yok ederseniz ve tüm kale çöker."

Birkaç saniye boyunca hepimiz şaşkınlıkla onu izledik.

Sonra dudaklarımda şeytani bir sırıtiş belirdi.

"Öyleyse gidip bir kaleyi havaya uçuralım."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Şehrin dışındaki tarlalarda Seelie Mahkemesi perilerinin mor, mavi ve turuncu ejderhalarla eşleşmesini izlerken, kaburgalarımın arkasında kontrolsüz kuşlar gibi çırpınan bir beklenti hissediyorum. İşte bu. Tüm planlarımızdan ve entrikalarımızdan sonra, bu savaşın son aşamasına girme zamanı geldi. Düşmanlarımızı zayıflattık. Bane'i öldürdük ve Jessina'yı kontrolden çıkmış bir öfke durumuna soktuk. Müttefiklerimizi topladık. Büyümüzü ve gücümüzü birlik bağlarıyla güçlendirdik. Ve bir planımız var.

Şimdi savaşma zamanı.

Özgürlüğümüz için.

Sevdiklerimiz için.

Daha önce kaybettiğimiz insanlar için.

Ve geleceğimiz için.

Şimdi ise dört ejderha klanı, iki peri sarayı ve tüm kuru ağaç perisi diyarı savaşa giriyor.

Son bir kez daha.

“Selena.”

Bakışlarımı kalabalıktan ayırıp çimenlerin ötesine, Vestra, Yerion ve peri isyanının diğer liderlerinin ciddi bakışlarına çevirdim. Hemen gerildim ve bir kavgaya hazırlanmaya başladım. Dünkü toplantıda konuştuğum gibi konuşulmaya alışkın değillerdi.

Vestra sözlerine şöyle devam ediyor: "Geçtiğimiz yıl davamız için yüzyıllardır başaramadığımızdan daha fazlasını yaptınız. Yanıldığımı kabul etmekten gerçekten nefret ediyorum, ama yanılmasaydım nasıl bir lider olurum ki?" Bakışları gözlerime sabit bir şekilde dikildi. "Sizin hakkınızda yanılmıştım, Selena. Biz sizin hakkınızda yanılmıştık. Ve bunca yıldır size

karşı sergilediğimiz haksız davranışlar için özür diliyorum, oysa siz sadakatinizi defalarca kanıtlamıştınız."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Söylemesini beklediğim her şey arasında, bu kesinlikle o değildi. Ve utanç verici bir şekilde, neredeyse biraz hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim. Her şeye ve herkese çok kızgıyım. Draven'ın benden nefret etmesini sağlamak zorunda kaldıktan sonra içimdeki öfkenin kapılarını ardına kadar açtıktan beri, içimde sürekli yanan o kükreyen öfkeyi hissediyorum ve bu öfkeyi yönlendirebileceğim bir yere çok ihtiyacım var. Ona kızgın olmak istiyorum. Hepsine. Çünkü içimdeki bu yakıcı öfkeyle başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama belki de bu öfkeyi Jessina'ya saklamalıyım.

Sonuçta, gerçek duygularımı itiraf ettikten sonra, iki şey istediğimi fark ettim: İntikam ve takdir. Yanıldığımı kabul etmelerini istedim. Bana güvenmedikleri için pişman olmalarını istedim. Beni gerçekten olduğum gibi değerli bir varlık olarak görmelerini istedim.

Ve şimdi bunu başardılar.

Bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve içimdeki yakıcı öfkeyi bir anlığına bir kenara bırakıp, nihayet hak ettiğim takdiri görmenin verdiği duyguyu tatmaya başlıyorum. Bu duygu içime yerleşiyor, aksi halde öfkeyle kükreyen ruhumu sakinleştiriyor ve Vestra ile diğerlerine başımla onay verirken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirliyor.

"Özür kabul edildi." Elimizi uzattım. "Şimdi, gidip mahkememizi özgür bırakalım."

Gülümsedi ve elimi sıktı, diğerleri de başlarıyla onayladılar.

Sıkıca tokalaştıktan sonra elimi bıraktı ve direnişimizin diğer liderleriyle birlikte uzaklaştı. Onların bağ kurdukları ejderha şekil değiştiricilere yaklaşımlarını izlerken Draven'a doğru baktım. Ayrılmadan önce Lyra'ya son dakika emirleri veriyordu. Ve görünüşe göre Orion'a da. Ancak Unseelie Kralı, Draven'ın ona emir vermeye çalışmasından hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş bir şekilde gözlerini devirdi.

"Fenriel!" diye seslendi Diana aniden solumdan. "Bana sadece bir dakika ver."

Önce klan üyelerinin yanına aceleyle giden Diana'ya, sonra da bize doğru gelen kızıl saçlı peri adama bakıyorum. Sabah güneşinde parlayan mavi ve altın rengi gözleri, sihirli şahini Talon'u çağırmak için güçlerini kullanıyor. Şahin, omzunda tünemiş halde kanatlarını çırpıyor.

Yanında, tanıdığım başka bir peri adam da yürüyor. Trevor. Taş büyüsü olan ve Kefaret Sınavlarını benim yerime kazanması gereken adam.

Yanımıza geldiklerinde ikisi de bana gülümsedi.

“Selena!” diyor Fenriel, o muhteşem heyecanlı sesiyle.

İçimde bir sıcaklık dalgası hissediyorum. Kefaret Duruşmaları sırasında da böyleydi. Neşeli ve heyecanlıydı. Geçtiğimiz yılın onun parlak kişiliğini en ufak bir şekilde bile söndürmediğini görmek beni mutlu ediyor.

“Fenriel,” diye yanıtladım ve ardından omzumu çevirip Diana’ya baktım. Fenriel’in bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, şaşkınlık ve onay karışımı bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım. “Mor Klan’ın lideriyle bağ kurdun mu?”

O ve Trevor önümde durduklarında yanakları kızardı. "Evet. Buna zar zor inanabiliyorum." Gözleri parlıyor ve kelimeler heyecanlı bir aceleyle ağzından dökülüyor. "Ama Talon'u çağırabildiğimi öğrendi," şahinini okşadı, "ve klan büyüsü hayvan büyüsü olduğu için beni mükemmel buldu. Bu kadar önemli birinin beni seçtiğine inanamıyorum."

“Yapabilirim.” Gözlerimi ondan ayırmadım. “İyi bir adamsın, Fenriel. Her zaman da öyleydin.”

“Gördün mü?” diye araya giriyor Trevor ve Fenriel'e anlamlı bir bakış atarak sarı saçlarını eliyle düzeltiyor. “Dün de sana aynısını söylemiştim.”

Fenriel daha da kızardı ama gözleri ışık doluydu. "Savaş bittikten sonra beni memleketine davet bile etti." Yüzünde umut ve heyecan parlıyordu. "Talon ve ben sonunda hep hayalini kurduğumuz o maceraya kavuşacağız!"

"Senin adına çok mutluyum," diyorum ona ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyorum.

Fenriel ve Talon, ruhlarının derinliklerine kadar maceracıdırlar. Dikenli ormanın dışında bizi bekleyen bu olağanüstü dünyayı nihayet görmeyi hak ediyorlar.

Diana'nın adamlarıyla işini bitirdiği yere yakın bir yerden mavi zırhlı bir erkek ejderha şekil değiştirici, "Trevor!" diye seslendi. "Hadi gidelim dostum."

Trevor onaylayarak elini kaldırdı ve sonra bana ve Fenriel'e baktı. Gülümsediğinde ve parmağını havaya kaldırdığında gözlerinde umut ve beklenti parlıyordu. "Bütün bunlar bittiğinde ve bahsettiğim fırını açtığımda, ikinizin de gelip yaptığım her bir pastayı denemenizi bekliyorum." Gülümsemesi daha da genişledi. "Tabii ki, önce ben bir sürü yedikten sonra."

Gülüyorum. "Bu bir söz."

Kıkırdar ve bana başıyla onay verir. Ardından Fenriel'e göz kırparak, bağ kurduğu Mavi Klan üyesine doğru koşarak uzaklaşır.

Talon kanatlarını çırparak Fenriel'in omzundan havalandı. Heyecanlı bir çılgınlıkla, sonunda işini bitirmiş olan Diana'ya doğru süzüldü.

Fenriel bana şakacı bir selam verip tekrar gülümsedi. "Öbür tarafta görüşürüz."

Sonra o da koşarak uzaklaştı.

İkisinin de gidişini izlerken içimde garip bir sıcaklık hissettim. Çok uzun sürmedi ama Kefaret Sınavlarında hep birlikte geçirdiğimiz zaman o kadar yoğun ve hamdı ki, aramızda inkar edilemez bağlar oluştu. Onlar da çok şey yaşadılar ve sonunda hayallerini gerçekleştirmeyi hak ediyorlar.

Onlara son bir kez baktıktan sonra, Draven ve diğerlerinin hala konuşmakta olduğu yere doğru yürüdüm.

Orion, gözlerini Draven'a dikmiş bir şekilde hafifçe kısarak, "Biliyor musun," diyor. "Bir şey istediğinde bile, bir şekilde yine de emir veriyormuş gibi göstermeyi başarıyorsun."

"Ben de aynısını söyledim!" diye haykırdı Alistair ve Orion'u işaret ettikten sonra tekrar Draven'a baktı ve solgun kaşlarını beklentiyle kaldırdı. "Gördün mü, sadece ben böyle düşünmüyorum."

Orion, Draven'a şeytani bir sırıtışla, "Bir 'lütfen' eklemeyi deneyebilirsin," diye devam etti. "Bu yardımcı olabilir."

Draven elini esnetti, ama karşılık veremedi. Isera solumdan yanıma doğru yavaşça yaklaştı.

"Sen de ne konuşuyorsun?" diyor Orion'a, ikimiz de aynı anda diğerlerinin yanına vardığımızda. Dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme vardı ve kaşını kaldırdı. "Yoksa Draven'ın emirlerine itaat eden insanları bulmasına mı kıskanıyorsun, yoksa bana kaç kere boş yere 'sana boyun eğeceğim' dedin?"

Bakışlarını Isera'ya çevirirken gözleri şeytani bir zevkle parlıyor. "Dilini tut, küçük yılan."

"Komutlarına dikkat et, yakışıklı çocuk. Yoksa bir gün sana bu dille neler yapabileceğimi gösteririm."

"Ah, bunu dört gözle bekliyorum."

"Bundan emin misin? Çünkü o gün yalvaracaksın."

"Senin için belki de yaparım."

Isera'nın yüzünde şaşkınlık belirir ve vermeye hazırlandığı karşılık dudaklarından dökülmez, bunun yerine yanakları hafifçe kızarır.

"Gitmeye hazır mısın?" diyorum, Orion hafif kızarıklığı fark etmeden önce onun kendine gelmeye çalışmasını engellemek için. Gerçi gözlerinin parıltısına bakılırsa, çoktan fark etmiş bile.

Isera hızla boğazını temizledi ve bakışlarını Orion'dan kaçırdı.

"Evet, hazırız," diye yanıtlıyor Lyra gülümseyerek. "Sadece ikinizi bekliyorduk."

"Pekala o zaman," diye gülümsedim ona. "Hadi gidip Ağaçların Ruhunu alalım."

Draven'a baktıktan ve onun da başıyla onay vermesinden sonra, ejderha formuna dönüştüğünde bizi ezmek için biraz sağımızdaki daha açık bir alana doğru koşmaya başladı.

O bunu yaparken, ben de Draven'ı kolundan tutup diğerlerinden birkaç adım uzaklaştırıyorum. Peşimden geliyor ama sessizce kaşlarını kaldırarak soru soruyor.

"İyi misin?" diye soruyorum sesimi alçak tutarak.

Dün eş bağımıza ördüğüm sihir bağı hala orada, sihir bağımlılığımın yarısını Draven'la paylaşıyor. İyiyim. Hatta her zamankinden daha iyiyim. Bu özlem seviyesi, mücadele etmeye alışkın olduğumdan çok daha düşük olduğu için artık beni hiç rahatsız etmiyor. Ama Draven'ın eskiden bu duyguları yoktu, bu yüzden bu dürtüye bu kadar uzun süre maruz kalmanın onun için zor olacağından endişeleniyorum.

Bakışlarımı onun göğsüne doğru diktim. "Büyümün sana yaptıklarından dolayı mı?"

Sorduğum şeyi ve endişelendiğim şeyi anlayınca altın rengi gözleri yumuşadı. Elini kaldırıp parmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi, ardından başparmağıyla elmacık kemiğime dokundu.

"Evet, iyiyim küçük asi," diye yanıtlıyor. "Söz veriyorum."

Hem sesindeki hem de sözlerindeki samimiyeti duyabiliyorum. Ama yine de ısrar etmekten kendimi alamıyorum.

"Hiçbirini hissetmiyor musun?" diye soruyorum. "Hiç mi?"

"Ah, bunu hissediyorum."

Endişe içimi kaplıyor ve ağzım açık kalıyor.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. "Ama düşündüğün gibi değil. Ya da tahmin ettiğin gibi değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sürekli bir özlem duyuyorum. Ama senin büyüünün hissini özleyemiyorum, çünkü nasıl bir his olduğunu bilmiyorum; onun yerine sadece... seni özlüyorum."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

Elini boğazıma doğru kaydırıp yaklaştı. "Ve bu ek arzu eklenmeden önce de, her zaman seni istiyordum zaten." Eli boğazımı sıkıca kavradı. "Şimdi ise..."

Vücudumda bir sıcaklık dalgası belirliyor ve dudaklarımı yaladıktan sonra, "Şimdi mi?" diye soruyorum.

"Şöyle söyleyeyim." Eli hâlâ boğazımda, eğilip dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı. "Bu savaş bittiğinde, seni yatağıma kelepçeleyeceğim ve seni gelecek yüzyıla kadar becereceğim."

Omurgamdan aşağıya doğru bir haz dalgası yayılıyor ve kasıklarım zonkluyor. Elimle ensesine dolanarak dudaklarını son noktaya kadar kendime çekiyorum ve dudaklarını sahiplenici bir öpüşle ele geçiriyorum.

"Güzel." Dudaklarına doğru sııttım. "Bunu aklında tutmanı bekleyeceğim."

Lyra bir ejderhaya dönüşürken üzerimize kara dumanlar yükseliyor.

Kısa süren karanlıkta, Draven ani bir gerginlikle yanaklarımı avuçladı. "Bana geri dön."

Kalbim sıkıştı. Boynunun arkasındaki kavrayışımı sıkılaştırarak dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Her zaman."

Lyra devasa kanatlarını çırpıp alçak bir kükreme çıkararak bizi binmeye çağırdığında duman dağılıyor. Isera, Alistair ve Orion ona doğru hareket etmeye başlıyorlar.

Draven'a son bir öpücük veriyorum. "Savaş alanında görüşürüz."

"Savaş alanında görüşürüz," diye tekrarlıyor.

Sonra kendimi zorla oradan ayırıp Lyra'nın yanına koştum. Ama sırtına tırmanıp diğer arkadaşlarımla birlikte omurgasına yerleştiğimde kalbim çok hızlı atıyordu, çünkü birdenbire bu konuda çok kötü bir hisse kapıldım.

Draven'ı böyle bırakmak istemiyorum. Ama Jessina'yı ortaya çıkarmak için savaş alanında saldırıya önderlik etmesi gerekiyor. Ve Frostfell'e gitmem gerekiyor çünkü aramızda Hector, Kath ve insan direnişinin diğer üyeleriyle şahsen tanışan tek kişi benim.

Ama Lyra havalanıp Draven'ın yerde kalmasını izlerken, dikenli ormanın üzerinden bizi uçururken, kötü bir şeyin olmak üzere olduğu

hissinden kurtulamıyorum.

Lyra'nın kanat çırpışlarının bizi Seelie Sarayı'ndan uzaklaştırdığı her an, içimizdeki o kötü his daha da güçleniyor.

Bunu atlatmamız gerekiyor. Hepimizin.

Ama şimdi, bunu başaracağımızdan o kadar emin değilim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Hepimiz tekrar sağlam zemine indiğimiz anda Lyra insan formuna dönüşürken ormanda dumanlar yükseliyor. Ağaçların arasından Frostfell şehrini belirsiz bir şekilde seçebiliyorum. Gümüş ejderhalar parıldayan Buz Sarayı'nın etrafında dönüyor ve altındaki binaların üzerinde huzursuzca ileri geri uçuyorlar. Her şey yolunda giderse, yakında hepsi savaş alanına doğru uçmaya başlayacaklar.

Öncelikle Draven'ın klanının geri kalanı ve artık bağ kurmuş olmaları gereken Unseelie perileriyle buluşması gerekiyordu, ardından Dryad Kraliçesi halkını Unseelie Sarayı'ndan oraya götürürken hepsi savaş alanına doğru uçacaktı. Seelie Sarayı'nda kalan tek kişi Lavendera'dır; ona Ağaçların Ruhu'nu verdiğimizde dikenli ormana yakın olması gerekiyor.

Savaş alanı, Seelie Sarayı'nın Frostfell'e olan uzaklığından daha çok bizim saraylarımıza yakın olduğundan, Draven ve ordumuzun geri kalanının çoktan oraya ulaşmış olması gerekirdi. Bu da Jessina ve Gümüş Klanı'nın da bundan haberdar olmuş olması anlamına gelir. Bu da onların yakında şehri terk etmeleri gerektiği anlamına gelir.

Gerekir.

Tanrıça, o kelimedenden gerçekten nefret ediyorum.

“Pekala,” diyor Lyra ve bakışlarını dördümüzün üzerinde gezdiriyor. “Şu yöne doğru dolaşacağım,” diye işaret ediyor sağ tarafa, “ve hiçbir insan veya Gümüş Klanı askeri beni görmeden şehre olabildiğince yaklaşacağım. Buz Sarayı'na yaklaşmaya çalışacağım ki buradan bir an önce çıkıp savaş alanındaki diğerlerine katılabilelim.”

Hepimiz başımızı salladık. Bize gülümsedi ve sonra bir adım geri çekildi.

"Dikkatli ol," diye patladı Alistair.

Adımını yarıda kestiğinde yüzünde şaşkınlık belirdi. Sonra turuncu gözleri parladı ve dudaklarında geniş bir gülümseme yayıldı. "Dikkatli mi? Onu hiç tanımadım."

Yarı dönüşümünü gerçekleştirirken küçük bir siyah duman bulutu belirir. Siyah kanatları genişçe açılıp çırpındıkça yanlara doğru yayılır.

"Ah, bu inanılmaz derecede uygun," diyor yüzündeki o gülümsemeyle.

Sonra Alistair'e göz kırpıp ağaçların arasından uçarak uzaklaştı.

Alistair, yüzünde gergin bir ifadeyle onun gözden kayboluşunu izliyor. Ağzı hâlâ hafifçe aralık, sanki başka bir şey söylemek istiyor ama bir türlü ağzından çıkaramıyor. İçini çekerek, hızla uzaklaşan bedeninden bakışlarını ayırıyor ve bunun yerine bize odaklanıyor.

Üçümüzün de onu izlediğini fark edince irkildi.

Kaşlarını çatarak, utanmış görünmek yerine tehditkar görünmeye çalışırken hırıldadı: "Tek kelime etme. Tek bir kahrolası kelime bile etme."

Kıkırdamayayı bastırıyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum. Neyse ki Isera ve Orion da öyle yapıyor. Bunun yerine, hepimiz koşarak Frostfell'in dışındaki ormanda ters yöne doğru bir tur atıyoruz.

Ormanda koşarken kalbim hızla çarpıyor. Kuruad Kraliçesi, insanların ilerideki ormanda yaşaması gerektiğini söyledi, ama bize gerçekten yardım edeceklerinin garantisi yok. Başarısız isyandan sonra tekrar denemekten çok korkmuş olabilirler. Ya da isyandaki rolümden dolayı bana çok kızgın olabilirler.

Geçici kamplarına doğru ilerlerken, onlardan yardım almak için birkaç planı gözden geçiriyorum. Eğer başaramazsak—

Bütün manzaraya yankılanan kükreyen bir ses duyuluyor.

O kadar gürültülü ki, ellerim kulaklarımı kapatmak için havaya kalkınca bir adımımı kaçırdım. Şehre doğru hızla dönerken, ağaçların arasından görünen kısımlara baktım. Buz Sarayı'nın üzerinde devasa bir gümüş ejderha havaya fırlayınca içimden bir ürperti geçti.

İmparatoriçe Jessina Buz Yürekli.

Işıltılı şatosunun çatısına konan tanrıça, çenesini açarak kulakları sağır eden bir kükreme daha çıkardı.

Kalenin dört bir yanında ve aşağıdaki şehirde gümüş ejderhalar birer birer patlayarak ortaya çıkmaya başladı.

Derin bir nefes alıyorum.

Görünüşe göre işe yaradı.

Ellerimi tekrar kulaklarımdan indirip arkadaşlarımla bakıştım. İşte bu kadar. Jessina ve tüm ordusu ayrılmak üzere. Jessina'nın güçlerinin tamamı üzerlerine çökmeden önce Draven ve diğerlerine katılabilmemiz için bunu çabucak bitirmemiz gerekiyor.

Hiçbir şey söylemeden, hepimiz hızlanıp ormanın içinden koşmaya başladık. İnsan kampına doğru hızla ilerlerken, ağaçlar gözümün köşesinden hızla geçip gitti; bu sırada bir sürü gümüş ejderha gökyüzüne yükseldi. Jessina önderliğindeki ejderhalar, şehirden hızla uzaklaşırken kanatlarının gürültüsüyle üzerimizde yankılandı.

Kanatlarının yarattığı rüzgarlar ormanın üzerinden şiddetle eserken, yukarıdaki ağaçların tepesindeki yapraklar hışırdıyor, ancak ejderhalar aşağıda gizlice dolaşan dört gölgeli periye asla bakmıyorlar. Gözleri yalnızca ufukta ve ötesinde bekleyen savaşta.

"Bir adım daha değil!" diye bağırdı aniden bir kadın sesi.

Ağaçların arasından büyük bir insan grubu çıkınca hepimiz aniden durduk. Hızla yaklaşıp her taraftan bizi kuşattılar ve yarısının elinde yay vardı. Sesin kaynağını bulmak için bakışlarımı hızla yüzlerinde gezdirdim ve sesi hemen tanıdım.

"Kath," dedim, bakışlarım sonunda koyu mavi gözlü ve köprücük kemiklerine kadar uzanan kıvılcı saçlı genç bir kadına takıldığında.

Yüzünde bir anlık tanıma ifadesi belirdi. Ama bana gülümsemek yerine, ifadesi bir fırtına gibi karardı.

"Sen," diye hırladı, gözleri parıldayarak. "Onların ölümünün sebebi sensin."

"Ne?" Şaşkınlıkla geri çekildim. "Kim?"

"Hector. O ve örgütümüzün yarısı, senin bizi tuzağa düşürmen yüzünden hapsedildiğimiz Buz Sarayı'ndan bizi kurtarmaya çalışırken öldüler!"

"Sizi tuzağa düşürmedim. Mabona'nın hatırı için, ben de o tuzaktan kurtulmak için mücadele etmek zorunda kaldım."

"Siz savaşarak mı kurtuldunuz? Biz sokaklarda savaşırken siz korkak gibi kaçıp gittiniz!" Kollarını açarak etrafımızdaki ormanı işaret etti. "Biz buraya kaçmak zorunda kalana kadar savaştık. Bu şekilde aç kalmanın ve hayatta kalmanın ne demek olduğunu biliyor musunuz?"

"Bize açlıktan ve zorluktan bahsetme sakın!" diye homurdandı Alistair aniden sağ tarafımdan. Kollarından alevler fişkirirken gözlerinde öfke

parlıyordu. "Ve şu lanet yayları da bırak yoksa hem onları hem de seni yakarım."

İnsanlar arasında bir şok dalgası yayıldı ve içlerinden birkaçı endişeli bakışlarını Alistair ile Kath arasında gezdirdi.

Sonra diğer taraftan keskin bir tıslama sesi geldi. Bakışlarımı hızla o yöne çevirdim ve bir adamın Orion'un boğazına bıçak dayadığını gördüm. Gözü olmadığı için o taraftan yaklaşan adamı göremeyen Orion, şok içinde bıçağı bakıyordu. Ancak ifadesi, saldırının geldiğini görememesinden duyduğu utanç duygusuna hızla dönüştü.

Isera yavaşça onlara doğru döndü. Ellerinde iki buz bıçağı oluştu ve yüzündeki ifade o kadar soğuk ve ölümcüldü ki, Orion'un arkasındaki diğer insanların yarısı bir adım geriye sendeledi. Isera'nın gözlerinde öfke, Orion'un boğazına sıkıca dayanan bıçağı bakarken soğuk bir ateş gibi yanıyordu. Sonra o buz gibi bakışlarını bıçağı tutan insana çevirdi.

"Eğer onun tenine tek bir iz bile bırakırsan, senin kalbini söküp alırım," diyor yavaşça ve her kelimeyi vurgulayarak.

Adamın yüzüne dehşet yayılıyor, ama bu sadece bıçağı daha sıkı tutmasına neden oluyor.

İçimde öfke kıvılcımları yükseliyor. Bunun için hiç vaktim yok. Jessina, Draven'a doğru uçuyor. Ona zarar vermeden önce yanına gitmeliyim.

"Hayatta kalmanızın sebebi benim," diye hırladım, bakışlarımı hızla Kath'e çevirerek. Çimenlerin üzerinden ona dik dik bakarken öfke ve hayal kırıklığı içimde şimşek gibi çarpıyordu. "Bütün şehri ayaklanmaya ben sebep oldum. Eğer ben olmasaydım, sen ve kıymetli küçük kardeşin idam edilirdiniz!"

Tereddüt etti, bakışları yanındaki kızıl saçlı ve mavi gözlü adama kaydı.

"Ve şimdi," diye devam ediyorum, sesim hala sert. "Size şehrinizi geri alma fırsatı sunmak için buradayız. Stonehollow'u geri almak için," diye ekliyorum, bu şehrin Icehearts tarafından ele geçirilip Silver Clan'ın evi haline getirilmeden önce Stonehollow olarak adlandırıldığını hatırladığımda.

İnsanlardan birkaçı bu duruma bakışıp birbirlerine baktılar.

"Tüm Gümüş Klanı, yakında kaybedecekleri bir savaşa uçuyor." Elimle, üzerimizdeki ormanda hâlâ hızla ilerleyen gümüş ejderha sürüsüne saplıyorum. "Yani şimdi, doğruca şehre girip Buz Sarayı'nı havaya uçuracağız." Yakıcı bakışlarımı onun gözlerine dikiyorum. "Peki, bizi tehdit etmeye devam mı etmek istiyorsun yoksa yardım mı etmek istiyorsun?"

Yayların neredeyse tamamı yavaşça indiriliyor ve Orion'un boğazına bıçak dayayan insan, Kath'e doğru bakarak geri çekiliyor.

“Burası sizin şehriniz!” diye bağırdım hepsine. “Atalarınız onu taş üstüne taş koyarak inşa etti. Buz Sarayı, kalenizin yıkıntıları üzerinde duruyor. Stonehollow sizin. Bu dünyada tamamen ve eksiksiz olarak ait olduğunuz tek yer. Tarihinizi bu dünyanın her çağına kadar takip edebileceğiniz yer. Halkınızın nesiller boyu yaşadığı, çalıştığı, sevdiği, kaybettiği ve kan döktüğü yer burası. Sizin toprağınız. Sizin eviniz. Onu geri alma zamanı geldi!”

Kalabalığın tamamında ürpertici bir nefes dalgası yayıldı.

Ardından savaş çığlıkları havayı yarıp geçti.

"Haberı yayın!" diye seslendi Kath, gözlerinde kararlılık parıldayarak. "Şehre gidip patlayıcılarımızı toplayacağız." Bakışları tekrar bana döndü. "Ve sonra o lanet Buz Sarayı'nı yerle bir etmenize yardım edeceğiz."

Ağzımda şeytani bir sırıtış belirdi.

Bunu, onu insandan çok kurda benzeten vahşi bir görünümle birleştiriyor.

“Evimizi geri alıyoruz.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Taşıdığım küçük fiçinin içinde koyu kıvamlı bir sıvı çalkalanıyor. Hareketin tek başına tetikleyebileceğinden endişelenerek aşağıya doğru bakıyorum. Bu tür bir maddeyi daha önce hiç görmediğim, hatta elime bile almadığım için, ne kadar hassas olduğunu bilmiyorum.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?" diye sordum, bu sefer Kath'e bakarak.

O ve diğer insan isyancıların hepsi de küçük variller taşıyor. Isera, Alistair ve Orion da öyle. Kyler ve Peter, sokaklardan gizlice geçip yukarıdaki Buz Sarayı'na doğru ilerlerken Kath'in iki yanında yürüyorlar. Gruptan burada olmayan tek insan ise Ami. Görünüşe göre geçen yılki kurtarma girişiminde Hector ile birlikte ölmüş.

"Evet," diye yanıtladı Kath. Çenesini hafifçe oynatarak kıvılcı saçlarını yüzünden çekti ve küçük varili kollarında daha rahat bir pozisyona getirdi. "Taşımak güvenli. Sadece yanına herhangi bir şekilde ateş yakmayın."

Isera, Orion ve ben Alistair'e bakmak için döndük.

Alaycı ateş ustamız önce şaşkınlıkla başlıyor, sonra da gücenmiş bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. "Ne? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yine de," diyorum alaycı bir sırıtışla.

Orion ona kaşını kaldırarak baktı. "Sana sarayımın bir bölümünü havaya uçurduğunu hatırlatmam gerekiyor mu?"

Alistair homurdanarak, "Tek bir binaydı," dedi. "Ve bir kazaydı."

"Elbette." Isera'nın gözleri parıldayarak ona anlamlı bir bakış attı ve ekledi: "Alevlendir."

Gülümsemesini bastırmaya çalışırken tekrar kaşlarını çatmaya kalkışmadan önce, ağzından eğlenmiş bir nefes kaçıyor; ama bu pek işe

yaramıyor. "Sus be buz kadın."

"Bu da neyin nesi?" diye sordum Kath'e, elimdeki fiçıya başımı sallayarak.

"Bu, dağın eteğinde yetişen gerçekten tuhaf bir ağaç türünün özsuğu," diye yanıtlıyor. "İlk başta yenilebilir olabileceğini düşündük. Ama sonra bazı insanlar onunla yemek yapmaya çalışınca..." Yüzünü buruşturuyor. "İşte bu yüzden oldu."

"Ama daha da önemlisi," diye başlıyor Kyler onun yanına. "Bunu içeri nasıl sokacağız?"

Sokağın sonuna vardığımızda hepimiz durduk. İleride, dağa oyulmuş patika Buz Sarayı'na doğru uzanıyordu. Başımı geriye doğru eğip, sarayı çevreleyen devasa buz duvarlarına baktım.

Askerlerin hepsi gitmiş olabilir, ama dağ yamacında hâlâ dolaşan insanlar var. Muhtemelen hizmetçi ve haberci olarak çalışan sıradan sivillerdir.

Elimdeki küçük fiçiyı kalça kemiğime kısmen dayayarak ayarlıyorum ve seçeneklerimizi değerlendiriyorum. İçeriye savaşıarak girmek sorunlu olurdu. Hem Alistair, fiçilerin patlama riski olmadan ateş büyüsunü kullanamayacak, hem de yanımızdaki tüm insanlar çok kırılğan. Yaralandıklarında iyileşmeleri çok uzun sürüyor ve bazı yaralar onlar için düzgün bir şekilde iyileşmiyor bile.

Orion'a bakarak, "İnsanlara başkasının anılarını gösterebilirsiniz," diye başlıyorum.

Bu bir sorudan çok bir ifade, çünkü bunu birden fazla kez yaşadım, ama yine de onaylayarak başını salladı. "Fiziksel olarak yakın oldukları sürece."

"Burada geçen yıl insanların kaleye saldırdığı zamandan kötü anıları olan birçok insan olmalı..." Tereddüt ediyorum, etrafımızdaki isyancılara hızlıca bir bakış atıyorum, "şu an yukarıdaki insanlara bu anıları gösterebilir misiniz? Tercihen kısa ama tekrarlayan görüntüler halinde, böylece şu anda oluyormuş gibi düşünsünler. Sonra ben de bunu sihirimle güçlendirebilirim."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu... aslında çok zekice."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Şaşırmış gibi yapmadan tekrar denemek ister misin?"

Boğazından kısa bir kahkaha koptu, sonra ağzını hızla kapattı. Başını yana eğerek bana sinsî bir bakış attı ve dilini şıklattı. "Dikkatli ol, yoksa gerçekten arkadaş olduğumuzu düşünmeye başlayabilirim."

"Zaten arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Gözlerini kırptırdı, gerçekten hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. Ben de ona kaşlarımı hafifçe çatarak baktım, çünkü bunu gerçekten içtenlikle söylemiştim.

"Cidden arkadaş olmadığımızı mı sandın?" diye sordu Alistair, yüzünde bir somurtmayla. "Şimdi gerçekten gücendim. Yoksa sana 'iğrenç' gibi saçma lakaplar takmamın sebebi ne sanıyorsun? Bunu herkese yapmıyorum, biliyorsun."

Orion'un verebildiği tek yanıt "Şey..." oluyor.

Bana ve Alistair'e bakıyor, siyah ve gümüş renkli gözleri hem inanmazlıkla hem de yürek burkan bir umutla dolu. Ve nedenini biliyorum. Daha önce bana hiç arkadaşı olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Amacı her zaman Unseelie Kralı unvanını ele geçirmek ve korumak olduğu için kimseye güvenmemişi.

Orion daha önce hiç kimseye güvenmemişi.

Isera daha önce hiç kimseye güvenmemişi.

Alistair daha önce hiç kimseye güvenmemişi.

Ve daha önce hiç kimse bana güvenmemişi.

Ama yaşadığımız onca şeyden sonra, bir şekilde birbirimize güvenmeyi öğrendik.

Kyler, aslında hiç de üzgün olmadığını ima eden bir ses tonuyla, "Çok içten bir an gibi görünen bu anı bölmek istemem ama, bu variller ağırlaşıyor. Bir planın olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordu.

Orion hızla yüzündeki ifadeyi silip boğazını temizledi. Ardından Kyler'a kibirli bir bakış atarak, "Kralı aceleye getirmemek gerekir," dedi. Tekrar boğazını temizledikten sonra nihayet kendini toparlamış gibi görünüyordu. "Ama evet, bir planımız var. Yine de daha yakın olmam gerekiyor."

"Pekala, o zaman bahsettiğin farklı yeraltı tünellerine doğru ilerlemeye başlayalım," diye devam ediyor Kath. "Hepsine ulaşmak için zaten ayrılmamız gerekecek."

Başımı salladım. "Alistair ve ben..."

"Hayır," diye sözümü kesti Orion. Bakışları sertti, beni, Isera'yı ve Alistair'i süzdü. "Dördümüz ayrılmayacağız."

"Neden olmasın?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Çünkü Draven hepinizi güvende tutmam için bana yalvardı."

"Yani sana o mu emretti?" diye ekliyor Isera, dudaklarında sinsî bir sırıtış belirterek.

"Lütfen dedi."

"Hayır, yapmadı," diye yanıtlıyor Alistair. "Ben de oradaydım, hatırlıyor musun?"

"Pekala. Ama sordu. Draven'dan gelince, bu neredeyse yalvarmakla aynı şey."

"Şey..." Alistair başını bir o yana bir bu yana salladı. "Sanırım o da sormadı."

"Ne olursa olsun," diye hırıldadı Unseelie Kralı ve sabrını korumaya çalışıyormuş gibi bir an burnunun köprüsünü sıktı. "Biz ayrılmayız."

"Pekala," diye hepimiz iç çekerek, biraz da eğlenerek onayladık.

Kath'e ve diğer insanlara döndüm. "Dörtümüz kalenin altındaki arşivlerle ilgileneceğiz, çünkü orası zaten en büyük alan. Gizli tünelleri aranızda paylaşabilirsiniz. Ayrıca dikkat dağıtıcı bir unsur da yaratacağız, böylece hepsinin panik içinde kaçmaya başladığını gördüğünüzde içeri girebilirsiniz."

Başını salladı. "İpi sıvının içine iyice batırmayı unutma." Varili bir koluna alıp diğer elini cebine soktu ve küçük bir saat çıkardı. "İşte. İpi, saatin dolmasına tam on beş dakika kala ateşe ver. Üzerindeki kaplama sayesinde alevin sıvıya ulaşması on beş dakika sürecek. Böylece her şey aynı anda patlayacak."

"Evet, bunu söylememe gerek yok sanırım," diye ekliyor Kyler, bakışlarını üzerimizde gezdirerek. "Ama ne yaparsanız yapın, o zamana kadar oradan ayrıldığınızdan emin olun. Çünkü her şey patladığında," diye başını yukarıdaki devasa kaleye doğru salladı, "her şey bir anda yerle bir olacak."

İçimde beliren hafif bir endişeyle yutkunuyorum. Artık hata yapma lüksümüz yok. Bunu mükemmel bir şekilde zamanlamalıyız, yoksa hepimiz öleceğiz.

"Anladım," diyor Orion kuru bir tonda. Sonra bana dönüyor. "Öyleyse, başlayalım mı?"

Ona başımla onay verdikten sonra Kath, Kyler ve diğerlerine döndüm. "İyi şanslar."

Kath sırtıttı. "Şu şerefsizi alt edelim."

Diğer insanlar, şeytani bir beklentiyle dolu, karanlık kahkahalar attılar. Ardından hepsi dağılıp, kendi yerlerine ulaşmak için dağın farklı yollarından yola koyuldular.

Arkadaşlarım ve ben birbirimize baktık. Sonra biz de yokuşu koşarak çıkmaya başladık.

Orion yanımda koşarken, sıvı tahta fiçinin kenarlarına çarparak şırıldadı. Isera ve Alistair öne geçtiler ve ikisi de benden daha formda oldukları için biraz öne geçmeye başladılar; Orion ise uygun savaş teçhizatı yerine kullanışsız kraliyet kıyafetlerini ve ayakkabılarını giymişti.

Yan kapı yaklaşırken ilerideki devasa buz duvarlarını tarıyorum. Eğer orada hâlâ bir bekçi varsa, bizi kısa sürede fark edecektir.

"Hazır mısınız?" diye sordum Orion'a, şırıltı sesleri ve kendi nefes alışverişim arasında.

Bana uzun ve fazlasıyla anlamlı bir bakış attı. "Öyle misin?"

Dün Seelie Mahkemesi'nde yaşadığım korkunç sinir krizine onun şahit olduğunu hatırlayınca içimden bir ürperti geçti. Boğazımı temizleyerek hem ciğerlerimi doldurmak hem de kendimi hazırlamak için derin bir nefes aldım.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Draven ve ben bir çözüm bulduk..."

"İyi."

Kalbim duracak gibi oldu. Hepsi bu mu? Başka yorum yok mu? Hiçbir açıklama yok mu? Ne düşündüğümü ya da böylesine yıkıcı bir sorunu çözmek için ne tür mucizevi bir çözüm bulduğumuzu açıklama baskısı yok mu?

Ama ona baktığımda yüzünde hiçbir yargılayıcı ifade olmadığını fark ediyorum. Aslında, hiç olmamış da. Unseelie Kralı zalimliğiyle ünlüdür, ama aslında tanıdığım en hoşgörülü insanlardan biri. İnsanları oldukları gibi görüyor. Olmalarını istediği gibi değil.

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. O ve Isera gerçekten de birbirlerine çok yakışacaklardı.

"Bu arada teşekkür ederim," dedim gözlerinin içine bakarak.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Ne için?"

"Hepsi için. Zindanınızda benim için yaptıklarınız için. Sonrasında bana sunduklarınız için. Kimseye söylemeden kendi başıma halletmeye çalışmam için bana zaman verdiğiniz için. Ama aynı zamanda dün Draven'ı almaya gittiğiniz için de. Yardıma ihtiyacım vardı. Ama yardım istemeyecek kadar çaresizdim. Bu yüzden teşekkür ederim." Gülümsüyorum. "İhtiyacım olan yardımı bana sağladığınız için."

Yüz ifadesi, daha önce nadiren gördüğüm bir şekilde bir anlığına yumuşadı. "Rica ederim."

Birkaç saniye boyunca yokuşu tırmanmaya devam ediyoruz. Kaslarım yorulmaya başlayınca varili birkaç kez ayarlamak zorunda kalıyorum.

Orion sonunda Isera ve Alistair'in biraz ileride koştuğu yere doğru başını sallayarak, "Onlara söyleyecek misin?" diye sordu.

Bir an sessizce düşündükten sonra, "Evet. Evet, yapacağım." diye yanıtladım.

Ve bu sözleri yüksek sesle söylemek, bunca zamandır altında ezildiğim o ağır yükün son kalıntılarını da ortadan kaldırıyor. Artık utanmıyorum. Bağımlılık yaratan zevk, büyümenin bir yan etkisi. Ne yaparsam yapayım, her zaman orada olacak. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu zorluklarla başa çıkmak beni zayıf yapmaz. Beni bir yük yapmaz. Herkes bir şeylerle mücadele eder. Ve tıpkı arkadaşlarımın bana yaslandığı gibi, yardıma ihtiyacım olduğunda onlara yaslanmamın da sorun olmadığını hatırlamam gerekiyor.

Evet, onlara bunca zamandır neyle mücadele ettiğimi anlatacağım. Ayrıca, Alistair'e Isera'dan yardım isteyeceğini söylediği kişilerden bazılarını zaten öldürdüğümü de açıklamam gerekiyor.

"Kim var orada?" diye bağırdı bir adam sesi aniden ilerideki yan kapıdan.

"Selena? Yakışıklı çocuk?" diye sesleniyor Isera omzunun üzerinden. "Her an gelebiliriz."

Tekrar Orion'a baktım ve başımla onayladım. "Hadi başlayalım."

Dudaklarında şeytani bir sırıtış belirir ve sihrini kullanırken gözü parlamaya başlar.

Kendi enerjimi çağırarak, panik kıvılcımları aramak için Buz Sarayı'nın tamamına fırlatıyorum. Orion'un zihinlerine kabuslar saçmasıyla birlikte, enerjim bir alev yığınınına bağlanıyor. Bir itmeyle, bu alevleri vahşi bir yangına dönüştürüyorum.

Kale arazisinde tam bir kaos baş gösterdi.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Işıltılı buz salonlarında ıgıllıklar yankılanırken, hizmetliler çıkışlara doğru koşuşturuyordu. Köşeyi dönerken bir habercinin bana çarpmasıyla içimden bir ah çektim. Çarpmanın etkisiyle geriye sendeledim ve duvara çarptım, küçük fiçidaki sıvı tahta kenarlara yüksek sesle sıçradı. Haberci bir anlığına bana dehşet dolu gözlerle baktı.

Sonra hızla koridorda koşarak uzaklaştı.

Isera, panik içinde yanından hızla geçen ve aceleyle onu sarsan bir grup ejderha şekil değiştiriciye "Dikkat edin!" diye homurdandı.

Ama hiçbirini durmuyor, hatta ona dönüp bakmıyor bile. Benim ve Orion'un büyüğü onların anılarını ve duygularını alt üst ederken, tüm kale kör bir korku ve çılgın bir kaçış telaşına kapılıyor. Ben de büyümü bağlı tutarak tüm bu panik alevlerini artırıyorum.

Etrafımızda yankılanan ayak sesleri ve korku ıgıllıkları arasında karışlaştığımız herkes en yakın çıkışa doğru koşuyor. Ve biz kalabalığın arasından diğer yöne doğru ilerlerken, hiçbirini bizi durdurmaya alışmıyor.

Alistair, köşeyi dönüp hızla gelen iki erkek ejderha şekil değiştiricinin önünden sıçrayarak kenara çekildi ve ardından geldiğimiz yöne doğru koridorda koşmaya başladılar. Kollarındaki küçük fiçiyi ayarladıktan sonra bana ve Orion'a bir bakış attı.

"Seni koruma kalkanlarının öbür tarafında sırtırken gördüğüm andan itibaren korkutucu olduğunu biliyordum," diyor Orion'a, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Ama sen, Kefaret Sınavları sırasında seninle kavga etmeye alıştığımıza inanamıyorum. Cehennem kadar korkunsun, Ruh Hırsızı."

Gülüyorum. Alistair ile başladığımız yerden ne kadar yol kat ettiğimizi düşündükçe içim ısınıyor. Bütün bunlar bittiğinde, sadece oturup onunla

birer içki içmeyi dört gözle bekliyorum. Hepsiyle birlikte. Tanrım, bunu gerçekten hak ediyoruz.

"İşte burada!" diye aniden seslendi Isera.

Tam ona doğru dönecekken, tam o sırada sağımızdaki merdiven boşluğundan bir grup hizmetçi fırladı. Geriye doğru sıçrayarak kendimi duvara yapıştırdım, onlar da koridora o kadar hızlı daldılar ki birbirlerini itip kakmaya başladılar ve hiçbir yere varamadılar. Paniklerini biraz olsun azalttım.

Kaotik itiş kakış, ilk birkaç kişinin diğerlerinden ayrılıp koridorda koşmaya başlaması için yeterince uzun süre duruyor. Bu boşluk açıldıktan sonra, geri kalanlar da sonunda onları takip ediyor.

Kıkırdamamı bastırıp başımı salladım.

Yanımda oturan Orion ise hafifçe sallanıyordu. Ama bunu gizlemek için hemen sırtını duvara dayadı. Yine de hepimiz gördük.

"Orion," diyor Isera, sesi keskin. Salonun diğer tarafında duruyor, aşağıya inen merdivenleri gösteren bir kapıyı açık tutuyor. Ama mavi ve gümüş gözleri, Unseelie Kralı'na dikkatle kilitlenmiş. "Gücünü sakla."

"Gücümü mü saklayacaksın?" diye homurdandı, hem öfkeli görünmeye çalışırken hem de yorgunlukla boğuşuyordu. "Beni kim sanıyorsun? Bir tür 'çaresiz prenses' miyim acaba?"

"Beni seni tehdit etmeye zorlama." Ona sert bir bakış attı. "Hem zaten buradayız."

Kaşlarını çatarak somurtuyor. Ama sonra büyüünü kestiği anda gözlerindeki parıltı kayboluyor. Derin bir nefes alarak duvardan kendini itiyor ve kadının açık tuttuğu kapıya doğru olabildiğince istikrarlı bir şekilde yürümeye çalışıyor.

Orion birçok açıdan olağanüstü bir figür olduğu için, bazen onun ve diğer Unseelie perilerinin sahip olduğundan çok daha fazla ham sihir gücüne sahip olduğumuzu unutuyorum. O güçlü. İnanılmaz derecede güçlü. Ve eğer sadece bir kişi ya da birkaç kişi olsaydı, saatlerce devam edebilirdi. Zindanında benimle yaptığı gibi. Ama şimdi, buraya geldiğimizden beri, bir kale dolusu insana aynı anda, hiç durmadan sihir kullanıyor. Sihrinin alışılmadık derecede hızlı tükenmesine şaşmamalı.

"Hadi gidelim," diyor Isera ve çenesini bana ve Alistair'e doğru sallayarak. "Görünüşe göre arşivler bu bodrumun tek bölümü değil. Lavendera, bir sürü depo odası da olduğunu söyledi ve eğer her köşeye bu

patlamaları yerleştirip her şey havaya uğmadan önce buradan ęıkmak için zamanımız olacaksa, acele etmeliyiz.”

Alistair ve ben hızla harekete geçtik. Büyümün akışını da kestikten sonra, Orion'un ardından kapıdan koşarak geçtim, hemen ardından Alistair ve sonra da Isera geldi.

Drtmz birden bodruma doğru aceleyle inerken ayaklarımızın basamaklara çarpma sesi duyuldu.

En dibe ulaştığımızda, bir kütüphaneye benzeyen bir yerle karşılaşıyoruz. şehrin yakınındaki kışlaların yanında bulunan ve koca bir binayı kaplayan Yeşil Klan'ın arşivleri kadar büyük değil ve o kadar düzenli de değil. Raflara gelişigüzel bir şekilde istiflenmiş gibi duran kitap sıraları var ve bazılarının sayfalarından kağıtlar dışarı fırlamış durumda. Kaotik mekanı incelerken, bir rafın arkasına tutturulmuş bir haritaya takılıyorum. Eğri olsa da, bu şehri açıkça gösteriyor. st kısımda Stonehollow adı, neredeyse görünmez olacak kadar soluk bir mürekkeple yazılmış.

İnsanlar haklıydı. Bu şehir, Buz Yürekleri burayı kendi toprakları ilan etmeden önce Stonehollow olarak adlandırılıyordu.

Alistair, "Dört koridor var," diye belirtiyor ve arşivlerden her yöne doğru çıkan dört kapıya doğru başını sallıyor.

"yleyse ayrılalım," diyorum.

"Hayır," diye tersledi Orion. "Az önce söyledim sana. Draven—"

"Hâlâ aynı yerdeyiz. Sadece aslında tek bir büyük odanın zıt taraflarındayız." Namluyu bir koluma alıp Kath'in bana verdiği cep saatini çıkardım. Saati görünce kalbim yerinden fırladı. Yukarı bakıp hepsinin bakışlarıyla karşılaştım, bir yandan da aniden gelen bir endişeyi bastırmaya çalışıyordum. "Hem zaten fazla zamanımız yok."

Saati gösterince yüzleri bembeyaz oluyor.

İnsanların dikkat dağıtıcı unsurlarla uğraşmasına gerek olmadığı için, saray arazisinin kenarlarındaki gizli tünellere hiçbir müdahale olmadan doğrudan girebiliyorlardı. Ama biz sadece kalenin ortasına kadar gitmekle kalmadık, aynı zamanda diğer yöne doğru koşan panik halindeki ejderha şekil değiştiricilerinin arasından da geçmek zorunda kaldık. Bu, Kath ve diğerlerinin tahmin ettiğinden çok daha uzun sürdü.

Orion içinden küfretti ama başını sallayarak onayladı. "Pekala, ayrılıyorz. Ama kimse geride kalmasın diye ayrılmadan önce hepimiz burada buluşacağız. Dördümüz birlikte gideceğiz ya da hiç gitmeyeceğiz. Anlaşıldı mı?"

“Evet, anne,” diyor Alistair, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Orion ona uyarıcı bir bakış fırlatır. Ama onu tehdit etmeye başlamadan önce Isera söze girer.

"Alistair burada değilse bunları aynı anda nasıl ateşe vereceğiz?" diye soruyor, endişeli bir bakışla cep saatine bakarken.

“Ha, haklısın,” diye yanıtladı Alistair ve fiçisini dikkatlice yere bıraktı.

Sonra en yakın kitaplığa doğru yürüyor, bir rafı kapıp yerinden söküyor. Kitaplar yere yığılıyor, etraflarında kağıt parçaları uçuşuyor. Ben irkiliyorum ama Alistair sadece ayağını tahta kalas üzerine sertçe vuruyor ve onu daha küçük parçalara ayırıyor. Sağ elinin avucunda küçük bir alev belirliyor, diğer eliyle üç tahta parçası alıyor. Elini yana doğru uzattığı anda tahtalar bir anda alev alıyor.

"Ama bunlar çok çabuk bitecek," diyor ve her birimize yanan birer çubuk uzatıyor. "O yüzden acele etseniz iyi olur."

“Dört dakika içinde ipi ateşe vermemiz gerekiyor,” diyorum, elimizde sadece bir tane olan cep saatine bakarak. “Öyleyse kafanızda dört dakika sayın ve nerede olursanız olun ipi ateşe verin. Sonra hepimiz canımız pahasına buraya geri koşacağız. Anlaştık mı?”

"Katılıyorum," diye tekrarladı diğerleri.

Uzun bir bakışma sonrasınca, hepimizin şu anda hissettiği endişeyi teyit eden bir şekilde, zıt yönlerde doğru yola koyuluyoruz.

Koridorda hızla koşarken kalbim gümbür gümbür atıyor.

Lavendera'nın haritasını doğru hatırlıyorsam, burada her yöne yayılan kıvrımlı koridorlar ve depolar olması gerekiyor. İdeal olarak, patlamaların her köşeden gelmesi için hepimiz bu alanın kenarlarına ulaşabilmeliyiz. Ama artık fazla zamanımız kalmadı.

Koridor ileride ikiye ayrılırken nefesimi derinden çekiyorum.

Kahretsin. Sol mu, sağ mı?

Tamamen içgüdülerime dayanarak soldakini seçiyorum.

Ben sola doğru sapıp bir sonraki koridora doğru hızla ilerlerken, fiçidaki sıvı etrafa sığıyor. Kendimi yanlışlıkla havaya uçurmamak için küçük fiçiyi sol kolumda tutarken, diğer kollarımda da derme çatma meşaleyi taşıyorum. Ama ateş her geçen saniye ahşabın üzerinde daha da yayılıyor.

Panik içinde bakışlarımı bir oluğa, bir de avucumla tahta arasına sıkıştırdığım cep saatine çevirdim. Eğer ateş, fiçiyi tutuşturma vakti gelmeden tahta çubuğun ucuna ulaşırsa, işim bitti demektir.

Ateşin daha yavaş yanmasını dilerken, bir yandan da koridordan aşağı doğru hızla koşuyorum.

Yolun bir başka ayrım noktası belirdiğinde içimde bir stres dalgası yükseldi. İki kapı daha. Geçen sefer sola döndüğüm için şimdi sağa dönüyorum. Varili daha iyi bir konuma getirirken sağa dönüp o kapıdan içeri aceleyle giriyorum.

Ve karşınıza dimdik bir duvar çıkacak.

Ani fren yaparak durdum ve son anda ona çarpmaktan son anda kurtuldum.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atarken, kendimi içinde bulduğum küçük mekanı şöyle bir gözden geçirdim. Bir duvar boyunca birkaç boş sandık üst üste dizilmişti, ama bunun dışında oda bomboştu.

Bir anda kararsızlık beni sardı. Patlamayı burada mı yapmalıyım yoksa geri dönüp diğer koridoru mu denemeliyim?

Bir saniyelik bir kararla hızla geri fırladım ve bunun yerine diğer koridora doğru koşmaya başladım. Patlamaların destek yapısını gerçekten yok ettiğinden emin olmak için bu yönde olabildiğince ilerlemem gerekiyordu.

Koşarken sağımda ve solumda birkaç oda açılıyor, çarşaflardan yiyeceklere kadar her şeyin bulunduğu sandıklar ve yığınlar görünüyor. Hepsini görmezden gelip devam ediyorum. Yolda daha fazla yol ayrımı belirliyor ve rastgele yönler seçiyorum. Cep saatine endişeli bakışlar atarken, her döndüğüm yeri hatırlamaya çalışıyorum ki zamanında geri dönebileyim—

Ani bir frenle durdum.

Hatamı fark ettiğim anda içimi bir korku kapladı. Ne kadar içeri koşarsam, geri dönmem o kadar uzun sürecek. Dört dakikanın tamamını koşarak geçirirsem, geri dönmem yine aynı süreyi alacak. Ve bodrumdan, kalenin içinden ve patlama alanının dışına çıkmak için sahip olacağımız süre daha da kısılacak.

Kafamda korkunç bir çınlama başladı. Mabona'nın göğüsleri. Geri dönmem gerek.

Gözlerimi hızla saate çevirdiğimde, ipi ateşe vermem için sadece bir dakikam kaldığını fark ettim.

Boğazımın arkasından panik dolu bir ses çıkarken hızla arkamı döndüm. Geldiğim yöne doğru koşarak geri döndüm ve umutsuzca cep saatine baktım.

Geçici olarak yapılmış meşalenin alevi titreyerek yanıyor.

Birden irkildim, artan hava akımının ateşi neredeyse söndürdüğünü fark ettim. Fıçıyı geriye doğru çekip önüme getirdim ve olabildiğince uzağa tuttum. Kaslarım çabadan titriyordu ama koridorda hızla geri dönerken çabalamaya devam ettim.

Saniyeler geçiyor.

İpleri hazırlamaya yakında başlamam gerekiyor.

Kısa ve sık nefesler alarak, önümdeki yoldan çok saate ve el fenerine bakıyorum.

Ani fren yaparak durdum.

Dur bir dakika. Az önce sağa mı döndüm yoksa sola mı? Zamana o kadar odaklanmışım ki koridora dikkat etmedim. Sağa dönmem gerekiyordu ama şimdi dönüp dönmediğimden emin değilim.

Saniyeler acımasızca geçmeye devam ediyor.

Çaresizlik içinde bir çılgılık atarak, varili olduğum yerde yere sertçe vurdum. Artık daha fazla bekleyemem, yoksa belirlediğimiz zaman dilimini kaçıracam.

Meşaleyi dikkatlice yere koyduktan sonra, küçük fıçıyı bir elimle kavrayıp üstteki mantarı açıyorum. Ardından Kath'in daha önce hepimize verdiği ipi çekip çıkarıyorum. İp, sert bir malzemeye kaplı.

On saniye.

İpin bir ucunu fıçıya sokuyorum.

Sekiz saniye.

İpin diğer ucundan tutarak el fenerini de alıyorum ve hareket ederken hızla ipi açmaya başlıyorum.

Sonra o panik anı tekrar beni sarıyor. Sağa mı döndüm yoksa sola mı, emin değilim. Eğer sağa döndüysem, düz devam etmeliyim. Ama eğer bir hata yapıp sola döndüysem, önce geri dönmeliyim.

Beş saniye.

Tanrım, bunu bilmem lazım.

Dört saniye.

Önce hızlıca geri dönüp kontrol etmem gerekecek.

Üç saniye.

İpin diğer ucunu yere koyup olabildiğince düzleştiriyorum.

İki saniye.

Meşaleyi ipe doğru indiriyorum.

Bir saniye.

Alev alıyor.

Ve uzun ipin diğeri ucu fiçiden dışarı düşüyor.

Panik içinde çılgılık atıyorum.

Meşaleyi bir kenara atıp ileri doğru koştum. Geri dönüp doğru koridorda olup olmadığımı kontrol etmem gerekiyordu ama şimdi zamanım yok. İpi tamir etmem lazım.

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atarken koridorda hızla koştum. İpin diğeri ucuna ulaşır ulaşmaz, onu yukarı çekip tekrar sıvının içine ittim. Bu sefer orada kaldığından emin olduktan sonra, doğru kapı olup olmadığından emin olmadığım kapıya son bir umutsuz bakış attım.

Sonra koridorda hızla ilerleyip Mabona'ya ve beni dinleyecek her tanrıya haklı olduğum için dua ediyorum.

Bodrum katında hızla ilerlerken, koridorlar ve odalar sağımda ve solumda hızla geçiyor; kafamın içinde dev çanlar gibi çınlayan bir panik var. Geçen seferkiyle aynı dönüşleri yapıyorum, ancak koridorların hepsi aynı görüldüğü ve farklı odaların nasıl olduğunu ezberlemeye vaktim olmadığı için doğru yöne gidip gitmediğimden emin değilim.

Lütfen doğru olsun. Lütfen doğru olsun.

İleride başka bir kapı belirliyor.

Kendimi tamamen buna adıyorum.

Ve doğrudan Isera'ya çarptı.

Yan taraftan ona çarptığımda nefesini tuttu ve çarpışmanın şiddetiyle ikimiz de yere yuvarlandık. Alistair'in daha önce rafı devirip kenara attığı kitapların üzerine düştüğümde kalçamda şiddetli bir ağrı hissettim. Ama Isera ve Alistair'i orada görünce dizlerimin üzerine kalktığımda hissettiğim tek şey, içimden geçen muazzam rahatlamaydı.

“Mabona'nın göğüsleri, Selena,” diye homurdandı Isera, kendini oturma pozisyonuna getirirken. “Yapamazdın—”

Cümlesinin tam ortasında aniden konuşmayı kesiyor. Neredeyse üzerine düşeceği kitaplardan birine bakarken gözleri şok içinde irileşiyor.

Kafam karışmış bir şekilde, onun bakışlarını takip ediyorum.

Yerde kalın bir kitap duruyor ve ön kapağında şu başlık yazıyor: Peri Yaşam Köleleri Sicili.

Isera kitabı kendine doğru çekti ve kapağını açtı, tam o sırada Orion odaya kayarak girdi.

"Bitti," diye duyurdu. "Hadi gidelim."

Yerden kalkmak için çabaladım ama Isera dizlerinin üzerinde orada kaldı.

Sayfaları telaşla çevirmeye başlarken, yüzünde duygular belirgin bir şekilde beliriyor.

“Isera,” diye homurdanır Orion. “Gitmemiz gerek.”

Sanki onu duymuyor bile.

"Şimdi!" diye çıkıştı Alistair ve koluna uzandı.

Kadın, buz parçalarını kollarında sivri uçlar gibi kıvrılırken, Alistair'in elinden hızla çekip aldı. Alistair gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde geriye sendeledi, ancak onu tekrar yakalamak için hiçbir hamle yapmadı.

Sayfaların bazı bölümlerini geriye doğru iterken kağıt hışırdıyor. Sonra boğazından bir hırıltı kopuyor ve kitabı diğer tarafına sertçe vurup sondan başlıyor.

"Kitabın tamamını getirin!" diye bağıyor Alistair.

Gözlerimi hızla cep saatine çevirdim. Şimdi bodrumdan yukarı çıkıp, kalenin içinden geçerek patlama bölgesinden çıkmak için sadece on dakikamız var, yoksa tüm saray havaya uçacak. Zaman çok kısıtlı olacak.

“Isera,” diye sesleniyorum. “Biz—”

Isera hıçkırarak içini çekti. Sayfalar açıldı ve Isera'ya neredeyse tıpatıp benzeyen bir kadının çizimi ortaya çıktı. Diğer tarafta ise bir sürü yazı vardı. Isera'nın yüzünde bir acı çıttısı belirdi, ama iki sayfayı da sıkıca kavradı ve kitaptan kopardı.

"Koş!" dedi ayağa fırlarken ve kağıt parçalarını dövüş kıyafetinin cebine tıktırdı.

Hiçbirimiz tereddüt etmiyoruz.

Hızla arkamızı dönüp merdivenlerden yukarı koştuk.

Önümüzdeki kapıya doğru hızla ilerlerken boğazımdan hava kesiliyor. Buradan çıkmamız şart. Sıvı alev aldığı anda kaleden yeterince uzaklaşmamış olursak, tonlarca buzun altında kalacağız. Ve Isera bile bizi bundan koruyamayacak.

Alistair kapıyı hızla açıp dışarı fırlarken kapı duvara çarptı, ardından Isera da onu takip etti. Arkama baktığımda Orion'un biraz geride kaldığını gördüm. Kaleyi insanlardan temizlemek için çok fazla sihir kullandığı için, enerjisini yeniden toplamaya çalışıyordu ve aynı anda fiziksel olarak yorucu şeyler yaparken bu hiç de kolay değildi.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, kapı duvardan sekip tekrar kapanmadan önce onu yakaladım. Sonra Orion da dışarı fırlarken kapıyı

açık tuttum. Yorgunluğunu gizlemeye çalışarak derin nefesler aldı. Ama yorgunluk güzel yüzünün her yerine yayılmıştı.

Alistair, Isera ile birlikte biz yetişene kadar beklerken, "Şehre en azından yarı yola kadar inmemiz gerekiyor," diyor. "Yoksa enkazın altında kalırız."

Isera'nın gözleri endişeyle doldu ve Orion'a dikildi. "Şunu yapabilir misin—"

"İyiyim." Hızla koşmaya başladı. "Sadece koş."

Hepimiz birden bire harekete geçiyoruz.

İşıltılı buz koridorlarında ve en yakın çıkışa doğru koşarken, stres damarlarımda şimşek çakmaları gibi akıyor. Ama en azından koridorlar artık panik halindeki sivillerle dolu değil. Bir sonraki köşeyi dönüp başka bir koridora girerken, bu devasa kaledeki mesafeleri tahmin etmeye çalışıyorum. Şimdi, sadece yapmamız gereken—

"İşte oradalar!" diye kükredi bir erkek sesi. "Saldırı!"

Ani bir frenle durduğumda, önümüzdeki koridorun öfkeli bir kalabalık tarafından tamamen kapatıldığını görünce nefesim kesildi.

Korku, adeta karnıma yediğim bir yumruk gibi içime işliyor.

Ejderha şekil değiştirenlerden oluşan ordu bize doğru hücum ediyor.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Koridorda alevler gürlüyor. Ejderha şekil değiştirenler ıglık atarak koridoru çevreleyen kapılardan içeri atılıyor, Alistair'in alevleri onları sarmadan önce zar zor kenara çekilmeyi başarıyorlar. Ama hepsi kurtulamıyor.

Birkaç kişinin olay yerinde yanarak kül olmasıyla kısa ıglıklar kesildi. Ancak diğerleri kapılardan fırlayarak öfkeli bir şekilde ileriye doğru hücum ettiler.

Isera devasa bir buz bloğunu onlara doğru iterken ben de sihirimi kullanarak onu saldırganlarımıza doğru fırlatıyorum.

"Bunun için vaktimiz yok!" diye bağırdı Orion solumdan, önceki yorgunluktan hala nefes nefese. "Hemen çıkmamız gerek. Şimdi!"

Göğüslerindeki kemik beyazı korku kıvılcımlarına tutunarak, onları alev alev yakıyorum; bu sırada Isera da onları dar koridordan çıkarmak ve geçebilmemiz için buzlarıyla zorla geriye doğru itiyor.

Elimde tuttuğum cep saatine panik içinde bir kez daha baktım ve korku alevlerini daha da alevlendirdim. Ama bu, saldırganlarımızın dehşet içinde kaçmasına neden olmak yerine, tam bir paniğe kapılmalarına yol açtı.

ıglık ıglığa bağırarak, birbirlerine ve buz bloğuna körü körüne itişip kakışarak ileri geri koşuyorlar. Korkudan hangi yönden çıkış yolunu bulacaklarını bir türlü anlayamıyorlar.

Isera hırıldadı.

El bileğini hafifçe sallayarak buz bloğunun ortadan kaybolmasını sağladı.

Ejderha şekil değiştiriciler hemen bize doğru koşmaya başladılar. Hızla sihirimle olan bağlantımı kestim ve bunun yerine mor bir acı alevi

çağırdım. Bir itmeyle, önde koşan adamın göğsüne sapladım.

Boğazından acı dolu bir çığlık koptu ve yere yığıldı. Bu, arkasındakilerin de ona takılıp düşmesine neden oldu. Onlar yere yuvarlanırken, arkadakiler de onların üzerinden atlamaya çalıştı. Ancak bu, Isera'ya yeni bir buz bloğu, bu sefer koca bir duvar, çağırmak ve onu tam karşılardan onlara doğru fırlatmak için yeterli zaman kazandırdı.

Buzdan duvarın duvarlara öyle bir şiddetle çarpmasıyla, saldırganların tamamı koridorun yarısına kadar savrulurken, duvarlar arasında daha fazla acı çığlığı yankılandı.

"Alistair!" diye sesleniyor Isera.

"Biliyorum!" diye bağırdı karşılık olarak.

Buz duvarı kayboluyor.

Ardından koridordan bir alev dalgası geçti.

Saldırganlarımızın boğazlarından panik içinde çığlıklar yükseliyor, çaresizce ayağa kalkıp yoldan çekilmeye çalışıyorlar. Ama artık çok geç.

Kükreyen alev dalgası üzerlerine çarpıyor ve neredeyse mavi renkteki alevler onları anında kül ediyor. Kararmış bedenler yere gürültüyle düşerken, kömürleşmiş cesetleri geriye doğru devriliyor.

"Koşun!" diye çıkıştı Orion.

İleri doğru sendeliyoruz.

Yanmış et kokusu koridoru sarmış durumda. Midem bulanıyor ve koridorun diğer ucuna ulaşmadan önce ölü saldırganlarımızın üzerinden atlayarak hızla ilerlerken nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Elimdeki cep saatini sıkıca tutarak, bu koridorun sonunda nihayet beliren yan kapıya doğru hızla ilerlerken, ona son bir umutsuz bakış atıyorum.

Kalp atışlarım kulaklarımda o kadar hızlı atıyor ki, başka hiçbir şey duyamıyorum.

Bunu başarmalıyız. Lütfen, Mabona, bunu başarmalıyız.

Isera kapıyı iterek açtı. Kapı duvara çarparak kapanırken dördümüz de dışarıdaki taş zemine atladık.

Öğlen güneşi berrak mavi gökyüzünden üzerimize vuruyor, en yakın yan kapıya doğru koşarken etrafımızdaki buzları mücevher gibi parlatıyor.

Elimdeki saat acımasızca tıklar tıklar işliyor.

İki dakika kaldı.

Tanrıçam, asla başaramayacağız.

Yan kapıya doğru koşarken ciğerlerimden saf bir dehşet çığlığı koptu. Isera'nın içeri girerken öldürdüğü adam hâlâ orada, kapının önünde yığılmış

yatıyor ve kapıyı bizim için açık tutuyordu.

Kapıyı açıyoruz.

Bir buçuk dakika.

Dağ boyunca uzanan patikadan aşağıya, şehrin güvenliğine doğru koşarken rüzgar saçlarımı ve kıyafetlerimi savuruyor. Kath ve diğer insanların patlayıcılarla donattığı gizli tüneller, surların dışındaki dağ yamacının altından da geçiyor. Çok yukarı çıkarsak, yer tam ayaklarımızın altında patlayacak.

Bir dakika kaldı.

"KOŞUN!" diye bağırdım, nefesim kesilmiş ciğerlerimdeki tüm havayla.

Hızımızı artırıyoruz, o kadar hızlı koşuyoruz ki dağ yamacı etrafımızda bulanıklaşıyor.

Otuz saniye.

Arkamızda yükselen devasa buz duvarlarının gölgeleri hala yere yayılıyor. Henüz yeterince uzaklaşmadık. Patlama gerçekleştiğinde, sadece enkaz bile bizi öldürmeye yetecek.

Yirmi saniye.

Arkadaşarımla birlikte patika boyunca umursamazca koşarken ciğerlerim yanıyor ve boğazım ağrıyor.

On saniye.

Buz duvarlarından gelen gölge ileride son buluyor. Eğer onu aşabilirsek, büyük ölçüde tehlikeden kurtulmuş oluruz. Başarmalıyız. Başarmalıyız—

Kale patlıyor.

Dağ yamacında yankılanan patlama sesi o kadar şiddetliydi ki, havayı yırtıp geçti ve arkamdan devasa bir şok dalgası yayıldı.

Patlamanın şiddetiyle bedenim öne doğru savrulurken çığlık attım.

Yere düşerken, başımı korumak için vücudumu döndürmeye çalıştım. Taşlar yanağıma sürtünerek etimi yırttı.

"İsera!" diye bağırdı Orion, kelime göğsünden öyle bir güçle koptu ki, kulaklarımdaki çınlamaya rağmen duyabiliyordum.

Yerde kontrolsüzce yuvarlanırken, arkadaşarımla umutsuzca arıyorum. Ama görebildiğim tek şey, gözlerimin önünde sürekli dönüp duran gökyüzü ve yer.

Sonra küçük bir kayaya çarparak aniden durdum. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi. Nefes nefese, ciğerlerimi yeniden doldurmaya çalışırken aynı zamanda kendimi taşların üzerinden yukarı doğru ittim.

Etrafımda yere gölgeler düşüyor.

Ve dehşete kapılmış ve kafası karışmış zihnim bunu anlamlandıramıyor.

Ama sonra görüşüm biraz netleşiyor. Dünyanın etrafımda dönmesini durdurmaya çalışarak gözlerimi kırpyorum, arkadaşlarımla nerede olduğunu görebiliyorum. Alistair, solumda daha uzakta, yüzüstü yatıyor ve kendini doğrultmaya çalışırken gözleri netleşip netleşiyor.

Diğer tarafımda, Orion çoktan ayağa kalkmış ve bir şeye doğru koşuyordu. Ne olduğunu anlamam bir saniye daha sürdü. Isera. O da yerde yatıyordu. Baş bir kayanın hemen yanındaydı ve hem başı hem de başının yan tarafı kan içindeydi.

Adını haykırıyorum ama kalbimin gümbür gümbür atışından kendi sesimi zar zor duyabiliyorum.

Ardından ilk buz parçaları yere düştü.

Patlamanın etkisiyle havaya uçurulan Buz Sarayı, devasa buzdan savunma duvarları ve üzerinde bulunduğu zemin, dağın yamacına taş ve buz parçalarıyla birlikte aşağıya doğru düşüyor.

Az önce gördüğüm o karanlık gölgelerin ne olduğunu fark ettiğimde, tüylerim diken diken oldu.

Enkaz.

Hâlâ patlamanın etki alanındaız.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kendimi yukarı doğru ittiğim anda etrafımdaki dünya o kadar çok sallanıyor ki dizlerim bükülüyor ve yere yığılıyorum. Daha uzakta, Alistair bize doğru gelen buz kütlesine avucunu doğrultmuş, çığlık atıyor gibi görünüyor. Ama acı ve baş dönmesi yüzünden büyüsünü doğru düzgün kullanamadığı için ateş büyüsü elinden çıkmadan sönüyor.

Etrafımızda buz blokları yere çarpıyor.

Ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek, tam bulunduğum yere kaya büyüklüğünde bir parça düşerken son anda kenara çekilmeyi başardım. Ama kaçış yoktu. Sendelleyerek ayağa kalktım ve koşmaya başladım, ancak bir sonraki taş yağmuru gelmeden önce sadece birkaç adım atabildim. En büyük taşlardan kaçınmak için yana doğru yuvarlanarak yere düştüm.

Biraz daha küçük taşlar üzerime yağarak bedenimi gömdükçe, içimde dayanılmaz bir acı hissediyorum. Çaresizce onları kenara itiyorum.

Orion sonunda yerde ilerleyerek Isera'ya ulaşır. Bilinci yerinde olmayan bedeninin üzerine atılıp onu kendi bedeniyle koruduğu an kalbim parçalanıyor.

Etrafımıza devasa kayalar ve buz blokları düşüyor.

Taşları çaresizce iterek kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Ama bacağım şimdi daha büyük iki taşın altında sıkışmış durumda. Panik içinde çığlık atarak bacağımı çekmeye çalışırken, aniden üzerimizde devasa bir gölge belirliyor.

Başımı hızla geriye çevirip gökyüzüne baktığımda gerçek bir dehşete kapılıyorum.

Çünkü beni yukarıda karşılayan gökyüzü değil.

Bu, bir zamanlar Buz Sarayı'nı çevreleyen devasa buz duvarlarının tamamından oluşan bir bölüm.

Ve o anda bunun son olduğunu anladım. Bundan kaçış yok. O devasa bölüm geldiğinde, böcekler gibi altında ezileceğiz.

Buz parçaları üzerime düşerken, bu adaletsiz dünyaya karşı öfke ve nefret dolu bir çığlık ciğerlerimden koptu.

Ama tam çarpmadan önce, solumdan havada kocaman ve siyah bir şey fırladı.

Çığlığım şok olmuş bir nefes alışına dönüştü.

Lyra.

Lyra ejderha formunda üzerimize indiğinde altımdaki zemin sarsıldı. Dört bacağı da hepimizin iki yanına yere değdi. Şimdi hepimizi bir çatı gibi koruyan devasa ejderha bedenine şok içinde baktım.

Ardından buz duvarının devasa bir bölümü yere çarpıyor.

Lyra'nın tam tepesinde.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Alistair ıgılık atıyor. Öyle ham ve ürpertici bir ses ki, sanki biri buzdan pençelerini omurgama saplıyormuş gibi hissediyorum.

Yukarıda, Lyra'nın bacakları, buz duvarının devasa ağırlığı sırtına çöktüğünde bükölüyor. Boğazından acı ve çaresizlik dolu bir kükreme yükseliyor ve ezilmememiz için kendini tekrar yukarı doğru zorlarken tüm vücudu titriyor.

“Lyra!” diye bağırdı Alistair, sesi titreyerek.

Sağ tarafını aşağı doğru eğerek, sol omzunu ve kalçasını kullanarak yukarı doğru itiyor.

Buz duvarı sağa doğru kayıyor.

Kayalara çarpan buzun dağ yamacında yankılanan bir patlama sesi duyuluyor. Çarpmanın etkisiyle buz parçalanıyor ve parçaları yerde yuvarlanıyor. Bacağımı sıkıştıran kayalara umutsuzca tutunmaya çalışıyorum ama nafile, bu yüzden yamaçtan aşağı yuvarlanan buz parçalarına karşı kendimi korumak için kollarımı başımın üzerine atıyorum. Bazıları tam üzerimden yuvarlanıp beni daha da gömdüğünde vücudumda bir acı hissediyorum, ama en azından artık hayati tehlike oluşturacak kadar küçükler.

Buz duvarı yere çarptığı anda Lyra insana dönüşür.

Dağ yamacından kara duman yükseliyor, görüşümü engelliyor. Altında gömölü kaldığım moloz yığınınu iterek kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Ama bacağım hala sıkışmış durumda.

“LYRA!” Alistair aniden, nefesimi kesen bir sesle bağırdı.

Bakışlarımı hızla Lyra'nın ejderha bedeninin ortasının eskiden bulunduğu yere çevirdim. Bir an için sadece duman görebiliyordum. Sonra

güçlü bir rüzgar dumanı dağıttı ve kalbim adeta durdu.

Lyra taş zeminin üzerinde sırtüstü yatıyor. Gözleri acıdan donuk, nefes almaya çalıştığında kan fışkırıyor ve çenesinden aşağı damlıyor.

Alistair kendisini gömen buz bloklarını kenara iterken, dağ yamacından buz parçaları yuvarlanıyor. Yüzünde saf bir dehşet ifadesiyle sendeleyerek ayağa kalkıyor ve Lyra'ya doğru koşuyor.

İki elimle bacağımı kavrayıp, sıkıştığı taşların arasından bir kez daha çekmeye çalıştım ama imkansızdı. Benden biraz uzakta, Orion'un şüphesiz kendisini ve Isera'yı taş ve buz parçalarından kurtarmaya çalışırken bir moloz yığını hareket ediyordu.

Alistair, Lyra'nın yanına diz çöker ve elini öyle yürek burkan bir şefkatle tutar ki neredeyse hıçkırarak ağlarım. Lyra'nın gözleri hafifçe kapanır.

“Lyra,” diye bağıyor Alistair. “Gözlerini aç.”

Hırıltılı bir nefes alıp öksürdü ve çenesine daha fazla kan sıçradı. Ama turuncu gözleri Alistair'e odaklandığında dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Sen... başardın,” diye zorlukla söylüyor. Sonra boğuk bir nefes alıp tekrar öksürüyor. “Sanmıyorum... başaramayacağım.”

“Evet, iyileşeceksin! Sihrimi al! Seni iyileştirecek.”

“Nasıl olduğunu bilmiyorum...”

Kalbim sıkışıyor. Tabii ki. Sadece Buz Yürekler ve Dehşet Lejyonu Komutanı peri yaşam kölesi edinebilir. Diğer ejderha şekil değiştiricilerin hiçbiri büyümümüzü kendilerine alma tekniğini bilmiyor.

Alistair başını hızla bana çevirdi ve "Sena! Ona sihrimi nasıl verip iyileştireceğim?" diye bağırdı.

Draven'ı büyümle iyileştirdiğim iki seferde de, demir tasma takmadığım zamanlarda, büyümü ona gönüllü olarak verdim. İlk seferinde, Büyük Oyunlar sırasında cep gerçekliğinde, düşünmeden yaptım. Büyümü sundum, o aldı ve ben verdim. Savaşın kızgınlığında saf içgüdü. Arkasında hiçbir açıklama yoktu. Eğer bunu sadece bir kez yapmış olsaydım, Alistair'e ne yapması gerektiğini nasıl açıklayacağımı bilemezdim. Ama şükürler olsun ki, Draven'ı ikinci kez iyileştirdiğimde, Rin'in yüzen adalarının üzerindeki savaştan sonraki mağarada, ona büyümü verdiğimde ne yapmam gerektiğini sordum. Ve şimdi, bunu yaptığım için inanılmaz derecede minnettarım.

Draven'ın o zaman bana söylediklerini hızla hatırladıktan sonra, "Büyü akışının kapılarını açıp üzerindeki kontrolünü bırakman gerekiyor, sonra da büyüü ona üfleyeceksin!" diye bağırdım.

Yüzünde panik ve kafa karışıklığı beliriyor, ama Lyra'nın üzerine eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırıyor. Ben de çaresizce bacağımı enkazdan çıkarmaya çalışıyorum ama yine de kıpırdamıyorum.

Alistair başını hızla kaldırıp korku dolu gözlerle bana baktı. "İşe yaramıyor!"

Yerde yatan Lyra tekrar öksürüyor. Ağzının kenarlarından kan akıyor ve nefes almaya çalışırken göğsü titriyor.

"Ne yapmam gerektiğini anlamıyorum!" diye bağırmaya devam etti Alistair bana.

"Bu... istediğim şey... ilk öpüşmemizin... böyle olmasını istememiştim..." diye kekeleydi Lyra ve sonra gülmeye çalıştı. Ama bu, ağzından kan fışkıran şiddetli bir öksürük krizine dönüştü.

Alistair'e şöyle sesleniyorum: "Göğsünüzle boğazınız arasında açtığınız bir kapı hayal edin. Ardından, tıpkı bir elinizi gevşetir gibi, büyüünüz üzerindeki baskıyı bıraktığınızı hayal edin."

Dudaklarını tekrar Lyra'ninkine bastırdı. Ama sonra başını hızla yukarı kaldırdı ve göz göze geldik. "İşe yaramıyor!" Korku ve panik tüm yüzüne yayıldı. "Bir şeyi nasıl görselleştireceğimi bilmiyorum!"

"Zihninizde bunun bir görüntüsünü oluşturun."

"Zihnimde nasıl imgeler yaratacağımı bilmiyorum!"

"Öyleyse demir! Demirden yapılmış bir şey al! O zaman görselleştirmeye gerek kalmaz."

Başını bir o yana bir bu yana savuruyor. Etrafımızdaki dağ yamacına taş parçaları, buz blokları ve buz sarayından kalma mobilya parçaları saçılmış halde duruyordu.

"Bana nerede olduğunu söyle!" diye bağırdı bana.

Onun Lyra'yı kendi başına, körü körüne aramaya bırakmak istemediğini, eğer hiçbir şey bulamazsa yalnız ölmesini istemediğini fark ettiğimde kalbim kırılıyor.

Elimden geldiğince yukarı doğru kalkarak, etrafımızdaki dağınıklığın üzerinde gözlerimi ileri geri gezdirip, demirden yapılmış bir şey arayışına girdim.

"Hiçbir şeyden... pişman değilim," diye hıçkırarak söylüyor Lyra. Her kelimesinde dudaklarında kan kabarcıkları beliriyor. "Sadece... daha önce

tanışmadığımız için pişmanım.”

“Yaşayacaksın,” diye hırladı Alistair. Ona, evrene, tanrıların kendisine. Yüzünde derin bir acı okunuyordu ve yanaklarını avuçlarının içine alırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Seni seviyorum, çılgın ejderha şekil değiştirici. Bu yüzden yaşayacaksın. Beni duyuyor musun?”

Lyra'nın gözlerinde bir ışık parıltısı belirdi ve dudaklarında bir gülümseme daha yayıldı. "Ben de seni seviyorum... çılgın ateş büyücüsü." Zorlu bir nefes aldı. "Ne güzel bir hayatımız olurdu..."

“Ne güzel bir hayatımız olacak,” diye ısrar ediyor, sesi son kelimelerde titreyerek. “Güneş sönmez. Ve sen, Lyra, sen güneşsin.”

Gülümsüyor. Kanla lekelenmiş, kırık bir gülümseme bu, ama gözleri en sıcak güneş ışığı gibi parlıyor.

Alistair, gözlerinden hala yaşlar süzülürken, "Sana aylar önce söylemeliydim," diyor. "Ve eğer bu kadar korkak olmasaydım söylerdim de."

“Sen... beklemeye... değdin.” Öksürüyor ve bakışları birkaç kez netleşip netleşiyor. Ağzının kenarından kan sızıyor. “Ve ben... seni... öbür dünyada da... bekleyeceğim.”

Alistair'in ciğerlerinden saf bir acı çığlığı koptu.

"Alistair!" diye bağırdım, sonunda bakışlarım iki buz parçası arasında çıkıntı yapan bir şeye takıldı. "Pipoyu tut! Pipoyu kap!"

"Benimle kal," diye zorla söylüyor ve Lyra'nın alnına umutsuzca bir öpücük konduruyor.

Sonra yerden fırlayıp iki buz bloğu arasına sıkışmış kırık demir boru parçasına doğru koştu. Alevler havada uçuşarak buzları bir anda eritti. Metal boru yere çarptığında şangırtı çıkardı.

Lyra'nın göğsü hareket etmeyi bırakıyor.

“Alistair!” diye bağırdım.

Kırık boruyu kaparken, soğuk demir avucuna değdiğinde tısladı, ama bir saniye bile tereddüt etmeden Lyra'ya doğru koştu ve yanına yere çöktü. Bir elinde demir boruyla, diğer eliyle Lyra'nın yanağını okşadı.

Ama Lyra gözlerini açmıyor.

"Bana geri dön, güneş ışığım," diye yalvarıyor.

Derin bir nefes alıp dudaklarını onun dudaklarına bastırırken gözlerinden yaşlar süzüldü. Sonra nefesini verdi.

Adam hem havayı hem de büyüü Lyra'nın bedenine üfledikçe, Lyra'nın göğsü kabarır.

Ve o sonsuz saniyeler boyunca, sanki zaman hiç ilerlemiyor gibi.

Üzerimizde yükselen bir dağ yok. Etrafımızda paramparça olmuş buzdan bir saray da yok. Geçmiş yok. Gelecek yok. Sadece bu an var.

Sonra nefes kesilir.

Alistair geri çekiliyor.

Bir an için, sadece Lyra'nın güzel yüzüne bakıyor. Demir boru elinden düşüyor, ama diğer avucu hâlâ onun yanağını okşuyor. Sonra yana doğru devriliyor.

Alistair yana doğru düşüp yere sertçe çarptığında çığlık attım. Vücudu yana yattı ve sonra sırtüstü uzanacak şekilde dengelendi. İkisi de sırtüstü yan yana uzanmış haldeyken eli Lyra'nın yanağından sadece birkaç santim uzaktaydı.

İkisi de gözlerini açmıyor.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

“Alistair!” diye bağırdım. “Lyra!”

Taşa karşı çaresizce çekiştiriyorum ama bacağım hâlâ sıkışmış durumda.

Benden kısa bir mesafede, yığından buz parçaları yuvarlanıyor. Sonra Orion'un kolu nihayet görünür hale geliyor, son molozları da itiyor. Isera'nın üzerinde elleri ve dizleri üzerinde duran Orion'un yüzünde acı ve endişe okunuyor. Son moloz parçaları da etraflarından yuvarlanıp giderken, Isera nihayet tamamen görünür hale geliyor.

Sırtüstü yatarken, Orion'a bakarken yüzünde şok ifadesi vardı. Başının yan tarafında hala kan vardı, ama onu tekrar gözleri açık görmek içimi yoğun bir rahatlama kapladı. Ancak bu rahatlama, kısa sürede korkuyla bastırıldı.

“Orion,” diye sesleniyorum. “Hareket edemiyorum! Şunu kontrol etmen gerek—”

Lyra nefes nefese uyanır.

Kadın aniden doğrulup oturur pozisyona geçtiğinde ve Alistair'e doğru hızla döndüğünde bakışlarımı ona çevirdim. Yüzündeki şaşkınlık, onu gözleri kapalı bir şekilde yerde yatarken bulduğunda yerini hızla dehşete bıraktı.

“Alistair,” diye birden söyledi. Omuzlarından tutarken gözlerinde korku belirdi. “Tanrım, ne yaptın? Alistair, ne yaptın?”

Enkaz yığınının arasından Orion zorlukla ayağa kalkar ve Isera'ya doğru elini uzatır. Ama Isera bunun yerine kolunu yana doğru uzatır ve Alistair'e doğru bir buz tabakası fırlatır. Buz tabakası tam Alistair'in burnunun ve ağzının üzerinde durunca Lyra şok içinde geriye doğru sıçrar. Isera'ya doğru

dönerek konuşmaya başlar. Ama daha bir şey söyleyemedi Isera'nın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir.

"Hâlâ nefes alıyor," diye ilan ediyor ve ardından bileğini hafifçe sallayarak buz tabakasını tekrar yok ediyor.

Lyra'nın boğazından derin bir rahatlama hıçkırığı yükseldi. Alistair'e dönerek kollarını sırtının altına kaydırıp ve onu yukarı çekti, böylece göğsü hala yerde oturduğu yerde kendi göğsüne yaslandı. Alistair'in başı öne doğru eğildi ve omzuna yaslandı.

"Ah Alistair," diye fısıldadı, bilinci kapalı bedenini sıkıca kucaklayarak. "Çok fazla verdin. Her zaman çok fazla veriyorsun."

Titreyerek derin bir nefes aldım. Alistair hayatta. Onu iyileştirmek için o kadar çok sihir kullandı ki, kendini tükettiği için bayıldı.

Çünkü Alistair tam olarak böyle biri. Kendisini tanımayan insanlara kızgın ve kaba görünüyor ve birçok insanı umursamıyor. Ama onu tanıdığım bu son bir yılda, Alistair'in tanıdığım en sadık ve güvenilir insanlardan biri olduğunu fark ettim. Her şeyi çok derinden hissediyor, bu yüzden kalbini sadece çok az sayıda seçkin insana açıyor. Ama birini bu çok özel güven çemberine aldığı anda, onun için yapmayacağı hiçbir şey yok.

Enkaz yığınının yanında, Isera sonunda Orion'un elini tutar ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verir. Acıyla yüzünü buruşturur ve bir anlığına gözlerini sıkıca kapatırken elini şakağına bastırır. Orion onu dikkatle izler, ancak Isera gözlerini tekrar açtığı anda yüzündeki derin endişeyi hızla siler.

Bunun yerine, buruşuk giysilerini silkeleyip, tüm bu süre boyunca bununla meşgulmüş gibi davranır.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra Isera ona baktı, yüzünde o şaşkın ifade yeniden belirmişti. "Sen..."

Ağızından sadece o kelime çıktı, ama yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. Beni kendi bedenimle korudun.

Bir an için Orion ona bakıp durur. İkinci an sonsuza dek uzamış gibi gelir. Tam Isera başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünürken, Orion göz bandının kaydığını fark eder. Tüm bu karmaşa içinde, göz bandı yukarı kayarak alınının yarısına kadar gelmiş ve boş göz yuvasının alt kısmı görünür kalmıştır.

Yüzünde derin bir utanç ifadesi belirdi ve mahcup bir şekilde bir adım geri çekildi.

Göz bandını tekrar aşağı çekerek, utangaç bir şekilde boğazını temizledi ve Isera'dan daha da uzaklaştı. Konuştuğunda ise sesi, sık sık kullandığı o umursamaz tonu koruyordu.

“Selena’ya yardım etmeliyiz,” diye ilan ediyor ve bana doğru adımlarla ilerlemeye başlıyor. “Ve sonra da acele etmeliyiz. Bütün bu enkazın içinde Ağaçların Ruhunu bulmamız gerekiyor.”

Ona doğru döndü ve tekrar ağzını açtı, ama o hızla yerde ilerledi. Isera, arkasından bakarken yüzünde bir tereddüt belirdi. Orion tam yanımda durdu ve kaşını kaldırdı.

"Yardımımı ister misiniz?" diye soruyor, alaycı tonuyla sanki yalvarmamı bekliyormuş gibi.

"Eğer bana 'lütfen' dedirtirirsen, Draven'a üzerime bir kaya düşmesine izin verdiğini söyleyeceğim," diye uyardım onu.

"Acımasız." Sinsi gülümsemesini bastırmaya çalışırken gözlerini kısarak, "Onaylıyorum," dedi.

Çömelerek taşın kenarından kavradı ve sonra yukarı doğru çekti.

Basınç kaybolurken acıdan bir inilti çıkardım ama bacağıma hemen geri çektim. Orion taşı tekrar yere bırakırken bir gürültü duyuldu. Bacağımda geçmeyen bir acıyla zonklarken, enkazdan son mesafeyi sürünerek geçtim ve sonra zorlukla ayağa kalktım.

Bütün vücudum ağrıyor ama bacağıma ağırlık verdiğimde kırık bir şey görünmüyor. Yanağımdaki sıyrıklardan biraz kan ve çakıl taşı siliyorum. Buradan savaş alanına geri uçmamız birkaç saat sürecek. Bu, kesiklerimin ve morluklarımın çoğunu iyileştirmek için yeterli olmalı.

Alistair'e doğru bir bakış attım.

Umarım bu süre Alistair'in de bilincini yeniden kazanması için yeterli olur.

Lyra bakışlarımı fark eder ve gözlerime bakmak için başını kaldırır. Kolları hâlâ Alistair'in göğsüne sarılı, onu kucaklıyor.

"Onunla kalacağım," diyor. "Gidip Ağaçların Ruhunu bulacağım."

Bakışlarımı ikisinin üzerinde gezdiriyorum ve ruhumu bir sıcaklık kaplıyor. Tüm bu acı ve yıkımın ortasında, Lyra ve Alistair sonunda birbirini bulan iki parlak alev gibiler. Ve şimdi, karanlığın asla şansı olmayacak.

Yüzümde hafif bir gülümsemeyle ona başımla onay verdim. "Yakında döneceğiz."

O da başını salladı.

Isera, saçlarındaki kurumuş kanı temizlemek için parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, Orion ve ben de yanına doğru yürüdük. Ardından üçümüz tekrar dağın yamacına doğru tırmanmaya başladık.

İşler çok yavaş ilerliyor. Hem üçümüz de epey yaralıyız, hem de yolu tıkayan çok fazla enkaz var. Buz parçaları ve kırık taşlar dağın yamacına saçılmış durumda. Ve bunların arasında mobilya parçalarından yanmış kağıtlara, Buz Sarayı'ndaki çeşitli tavanlara monte edilmiş titreyen peri ışığı mücevherlerine kadar her şey var.

Ancak, enkazın üzerinden tırmanıp Orion'un Ağacların Ruhu'nun gömüldüğü yer olarak tanımladığı yere doğru ilerlerken istikrarlı bir şekilde yol alıyoruz.

Oraya vardığımızda, hepimiz birden durup etrafımızdaki yıkıma bakakalırız.

Şu an Bane ve Jessina'nın eskiden taht odası olan yerin üzerindeyiz. Ama görkemli kapılar yok olmuş. Duvarlar yok olmuş. Zemin yok olmuş. Peri ışığı taşlarıyla kaplı yüksek tavan yok olmuş. Ve tahtların kendileri de yok olmuş. Şimdi geriye kalan tek şey kırık buz ve parçalanmış taşlar.

Orion, "Buradaki kalın buz tabakasının derinliklerine gömülmüştü," diyor ve etrafımızdaki alanı işaret ediyor. "Bu yüzden patlamada çok uzağa uçmamış olmalı."

Başımızı sallıyoruz.

Ve sonra aramaya başlıyoruz.

Isera'nın gözleri parlamaya başlar, sihrini çağırır ve buz parçalarını kenara itmeye başlar; Orion ve ben de eserin hâlâ içlerinden birinde sıkışıp kalıp kalmadığını görmek için hepsinin arasından bakarız.

Lavendera'nın çizimine göre, büyük, altın rengi bir küre olması gerekiyor. Enkazı incelerken altın rengine dair herhangi bir iz arıyorum.

"İşte buradayım," diye sesleniyor Orion sonunda.

İncelediğim buz parçasından doğrulup ellerimi silkeledim ve ardından Unseelie Kralı'nın bulunduğu yere doğru koştum. Isera da ona doğru ilerledi.

Yanına vardığımızda, kalın bir buz bloğunu işaret ettiğini gördük.

Ortasında büyük, altın rengi bir küre görülüyor.

Isera tekrar sihrini çağırır ve ellerini kesme hareketiyle aşağı doğru indirir, ardından birbirinden ayırır.

Buz bloğu ortadan ikiye ayrılıyor ve iki yarısı yana doğru kayıyor. Ortada kalan büyük küre artık buzun içinde değil. Buz artık onu sarmadığı

için yere doğru kısa bir mesafeyi kat ederken ona bakıyorum. Tanıdık geliyor... Ama nedenini bilmiyorum.

Bu, koyu altın renginde, hafifçe parıldayan, sanki sert, fiziksel bir maddeden değil de ışıktan yapılmış gibi görünen yuvarlak bir nesne. Bunu nerede gördüm acaba—

Küresel cisim titreşiyor.

Üçümüz de şaşkınlıkla geriye çekildik.

Sonra tekrar oluyor. Yerde öylece duran altın küre, hızlı bir şekilde birkaç kez titreşiyor. Buzun üzerindeki son dondurucu soğukluk izlerinden kurtulmak için kendini silkeliyormuş gibi görünüyor.

“Aman Tanrım!” diye haykırdım, birden neden tanıdık geldiğini fark edince. “Tıpkı Kuru Peri Kraliçesi bizi yeraltı ormanına bırakarak kurtardıktan sonra yolu aydınlatan küreler gibi.”

Draven'la kavga ettiğimiz ve sonunda göğsüne zorla yerleştirdiğim nefret alevini kırdığı o gün, ağaçların arasında altın küreler süzülüyordu. Ve neredeyse canlıymış gibi titreşiyor ve hareket ediyorlardı. Yerdeki bu küre de ona benziyor, ancak daha büyük ve daha derin ve yoğun bir altın rengine sahip.

"Pekâlâ, o zaman bunu ona geri verelim," diyor Orion ve hafifçe titreşen küreyi almak için eğiliyor.

Ona dokunmadan hemen önce tereddüt etti. Ama hiçbir şey olmayınca, aradaki mesafeyi kapatıp onu nazıkçe yerden kaldırdı. Tekrar daha hızlı atmaya başladı, tıpkı tüylerini kabartan küçük bir hayvan gibi görünüyordu. Orion bir süre şaşkınlıkla ona baktıktan sonra bana döndü.

“İşte,” diyor ve küreyi almam için uzatıyor.

Ama ben ona doğru uzanmaya fırsat bulamadan, küre son bir kez silkeleniymiş gibi titreşti ve sonra Orion'un avuçlarından yukarı fırladı. Hepimiz şaşkınlıkla geriye çekildik. Şimdi sıcak bir ışıkla parlayan küre, Orion'un şık koyu mavi gömleğine doğru süzüldü ve sanki onu inceliyormuş gibi orada havada asılı kaldı. Sonra, bir giderden sıvı akıp gider gibi, ön cebine doğru aktı.

İrkilerek gözlerini kırıştırıp inanmaz bir şekilde ona bakıyor.

Boyutu da küçülmüş olmalı, çünkü kürenin tamamı artık cebine sığıyor. Ancak parıltısı eskisinden çok daha yoğun, sanki sadece boyut değiştirmek yerine enerjisini daha küçük bir kaba sıkıştırmış gibi.

“Şey...” diyor Orion, oldukça etkileyici bir şekilde.

Küre, cebinin içine daha da derinlere yerleştikçe titreşiyor.

"Görünüşe göre senden hoşlanıyor," diye yorum yapıyorum, sesimdeki eğlenceyi bastırmaya çalışıp başaramıyorum.

Bakışlarını artık oldukça memnun olan gözlerden ayırıp yukarı baktı ve yüzündeki şaşkın ifadeyle gözlerime baktı; neredeyse kahkaha atacaktım. Yanımda Isera ona anlamlı bir sırıtışla baktı.

Ancak ne diyeceğini düşünmeden önce, etrafımızdaki yıkımın arasından bir kadının sesi yankılanıyor.

"İşe yaradı!" diye sesleniyor Kath ve bize neşeyle el sallıyor.

O, Kyler ve Peter, bize doğru ilerlerken kırık buz parçalarının üzerinden tırmanıyorlar.

"Evet, oldu," diye yanıtladı Isera, sesi o kadar alçaktı ki sadece Orion ve ben duyabiliyorduk. "Sonunda." Gözlerinde kibirli bir memnuniyet parlıyordu, bakışlarını bana çevirdi. "Sana bir gün bu Buz Sarayını parçalayacağımı söylemiştim."

Dudaklarımdan hafif bir kıkırdama döküldü. "Evet. Evet, gerçekten de öyle yaptınız."

Üç insan sonunda bize ulaştıklarında ciğerlerini doldurmak için derin nefesler aldılar. Bakışlarımızla karşılaştıklarında yüzlerinde parlak gülümsemeler belirdi. Sonra da bizimle aynı yöne bakacak şekilde döndüler. Yan yana durup, aşağıdaki şehre sessizce baktık.

Gizli tüneller, kaleyi çevreleyen devasa buz duvarlarının altından geçiyordu; bu nedenle o yüksek savunma duvarları patlamalarda tamamen yıkıldı. Bunların ortadan kalkmasıyla, dağın eteklerinde her zaman burada yer alan şehrin kesintisiz bir manzarasını görebiliyoruz.

Hepimiz ona bakıyoruz.

Öğlen güneşinin ışığı, şehrin içinden geçen Stoneshallow Nehri'nde parıltıyor. Ember Hill'deki evlerin parlak boyalı kapıları renk katarken, taş ve ahşap binalar adeta heyecanla parıltıyor. Sanki sahiplerinin eve dönmesini bekliyorlarmış gibi.

Kath derin bir iç çekti. "Stonehollow geri döndü. Şehrimiz, evimiz geri döndü." Bana döndü. Elini uzatırken gözlerinde samimiyet parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Elini tutarak ona gülümsedim. "Git, halkını eve getir."

Gözleri daha da parladı. "Yapacağız."

Kyler ve Peter da hepimize gülümsediler. Sonra üçü birlikte dağdan aşağı inmeye başladılar. Yanımda, Isera kıyafetlerinin arasından bir kağıt parçası çıkardı. Gözlerimi insanlardan ayırmadım.

Ancak çok geçmeden Kath bana dönüp, "Eğer bir daha bu dünyanın bu tarafına yolunuz düşerse, mutlaka Kara Zümrüt'e uğrayın," diye seslendi. Sırıttı ve bana göz kırptı. "Size bir içki ısmarlayacağım ve hırsızların ve isyancıların nasıl eğlendiğini göstereceğim."

Gülerek elimi kaldırıp onaylıyorum.

O da şakacı bir selam ve son bir veda gibi başını alnına kaldırır. Sonra büyük bir taş bloğunun arkasında gözden kaybolurlar.

"Bu nedir?" diye soruyor Orion nazik bir ses tonuyla.

Şehirden bakışlarımı ayırıp arkadaşlarıma döndüm. Isera'nın elindeki kağıtlara bakarken yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce birden irkildim.

Sayfalardan birinde, ona neredeyse tıpatıp benzeyen kadının çizimi ona bakıyor. Diğer sayfada ise üst kısımda büyük harflerle yazılmış iki kelime var: Elena Shaw.

Sayfada yazılı olan diğer kelimelere hızla göz gezdirdim. Ne yazdığını fark edince kalbim sıkıştı.

Isera'nın annesi Elena Shaw, Kefaret Duruşmaları başlamadan iki ay önce öldü. Ölüm tarihinin altında, cesedinin yakıldığı ve küllerinin sarayın etrafındaki buz duvarlarından aşağı atıldığına dair bir cümle yer alıyor.

Isera başını geriye doğru eğip açık gökyüzüne bakarken yanağından son bir gözyaşı süzüldü.

"Kapanış," diye yanıtlıyor. Göğsünün derinliklerinden titreyen bir iç çekiş kaçıyor. "Evet, kapanış bu."

Yüzümde hem hüznün hem de rahatlama dolu bir gülümseme belirdi.

Diğer tarafta ise Orion, teselli edici bir şekilde elini kadının kolundan aşağı doğru gezdiriyor.

Arkamı aşağıdaki şehre çeviriyorum, onlara mahremiyet tanıyorum.

Kath ve diğerleri, dağdan aşağı doğru Stonehollow'a doğru ilerlerken, devasa bir buz kütesinin arkasından yeniden ortaya çıkıyor ve ardından başka bir kaya parçasının arkasında gözden kayboluyorlar.

Orion'un cebinde yer alan altın rengi ışık küresine hızlıca bir bakış attım.

İnsanlar yurtlarını geri aldılar.

Şimdi sıra bizde, aynısını yapmalıyız.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alistair, şiddetli rüzgarların arasında, "İlerideki şu sıradağları görüyor musun?" diye seslendi.

Sol tarafa doğru eğilerek, daha iyi görebilmek için Lyra'nın sırtında önümde oturan adama doğru bakıyorum.

Lyra tekrar ejderhaya dönüşüp bizi Stonehollow'dan uzaklaştırdığında Alistair hâlâ baygındı, bu yüzden düşmemesi için onu önümde tutmak zorunda kaldım. Ama neyse ki havada geçen saatler Alistair'e Lyra'ya verdiği sihirli enerjiyi geri kazanması için yeterli zaman verdi ve yaklaşık yarım saat önce uyandı. Bu aynı zamanda geri kalanımıza da dinlenmek ve vücutlarımızın yaralarını bir nebze iyileştirmesine yetecek kadar zaman verdi.

Teknik olarak Lavendera'ya önce Ağaçların Ruhunu vereceğimize söz vermiştik. Ancak Seelie Sarayı'na yapılacak bir sapma yolculuğumuza birkaç saat daha ekleyecekti ve Draven'ı gerekenden bir dakika bile fazla yalnız başına savaşıma bırakma düşüncesine katlanamıyordum, bu yüzden diğerlerini doğrudan savaş alanına gitmenin en iyisi olduğuna ikna ettim. Neyse ki, onları ikna etmek çok da zor olmadı.

"Öyle mi?" diye karşılık verdim, önümüzdeki yüksek dağ silsilesine bakarak.

Alistair, "Lyra savaşın hemen karşı tarafta olduğunu söylüyor," diye açıklıyor.

Alistair uyandıktan sonra, Lyra ejderha formundayken zihinlerinde iletişim kurabilmek için ikisi de aralarındaki bağları açtı.

"Öyleyse hazırlanın," diyerek sözlerini tamamladı ve omzunun üzerinden üçümüze baktı.

Göğsümde ani bir korku patlaması yaşandı ve önümüzdeki o heybetli gri dağlara bakarken yutkundum. Draven, diğer tarafta bir yerlerde saldırıya önderlik ediyordu.

Lütfen, iyi olsun. Tanrıçam, lütfen iyi olsun.

Lyra'nın güçlü kanatları, bizi savaş alanından ayıran taş bariyere yaklaşırken iki yanımızda havayı çırpıyor. Eş bağımız aracılığıyla Draven'in duygularını hissedemiyorum, bu da ya duygularını kendi tarafında tuttuğu ya da dikkatini dağıtmamak ve tamamen savaşa odaklanmak için duygularını tamamen bastırdığı anlamına geliyor. Bu, ustalaşması inanılmaz derecede zor bir beceri, ancak o bunu gerçekten mükemmelleştirmiş. Bunu, Kefaret Denemeleri'ndeki o ilk güç gösterisi sırasında bizzat deneyimledim.

Bu anıyı hatırladıkça dudaklarımda hafif bir tebessüm belirliyor. Sanki o zamandan beri birkaç ömür geçmiş gibi geliyor.

“Deniyor ki, senin de onlara katılabilmen için doğrudan Draven ve Galen’in yanına gidecekmiş,” diye sesleniyor Alistair. Sonra arkamda oturan Isera’ya bakıyor. “Diğer ejderha şekil değiştiricilerden herhangi biriyle bağ kurmayı başardın mı hiç?”

“Hayır,” diye yanıtladı sesinde kesin bir tonla. “Kimseyle bağ kurmak istemiyorum. Bu şekilde bağlı hissetmekten hoşlanmıyorum.”

Orion dilini şıklattı. “Eh, bu gece için planladığım bağlama seansı da suya düştü.”

Onun arkamdan dönüp ona baktığını hissedebiliyorum.

“Bütün bunlar bittiğinde, seninle konuşacağız,” diyor, ama bu daha çok bir tehdit gibi geliyor.

“Ağzımın bağlı olmasını tercih ettiğini sanıyordum?”

O, hayal kırıklığıyla içini çekerken ben de kıkırdamamı bastırmaya çalıştım. Omzumu hızla çevirip baktığımda, Isera'nın burnunun köprüsünü sıkıştırdığını ve Orion'un da dudaklarında sinsî bir gülümsemeyle onu izlediğini gördüm.

“Seni öldürme hakkı sadece bana ait,” diye hırladı. “Bunu unutma, yakışıklı çocuk. O yüzden hayatta kalmaya dikkat et. Yoksa seni öbür dünyadan geri sürükleyip kendi ellerimle öldürmeye geldiğimde Malachi'nin çok zorlu bir mücadele vermesi gerekecek.”

“Ah, ölüm tehditleri,” diyor Orion, ses tonundaki o alaycı gülümseme hâlâ devam ederken. “Gerçekten de tam bir romantiksin, değil mi küçük yılan?”

Isera'nın boğazından kısık bir hırıltı yükseldi.

Ancak, kimse başka bir şey söyleyemedi dağ sırasına ulaşıyoruz.

Lyra aniden kanatlarını sertçe çırpıp dağların tepesine doğru yükselince midem bulandı. Dik açı nedeniyle geriye kaymamak için Alistair'in beline sıkıca tutundum. İsera da arkamdan aynı şeyi yaptı.

Sonra dağ silsilesinin zirvesine ulaştık ve midem yine taş gibi düştü.

Gökyüzünü ejderhalar dolduruyor.

Sırtlarında periler taşıyan siyah, mavi ve mor ejderhalar, önlerindeki düşman saflarını aşmak için umutsuzca mücadele ederek, birlikte düzenli bir şekilde savaşıyorlar. Turuncu ejderhalar da savaşın arasına dağılmış durumda, ancak çoğu, turuncu ejderha pulu zırhı giymiş bir kadının çimenlerin üzerinde durduğu arka taraftaki bir alanı koruyor. Rin Tanaka. Siyah saçları arkasında dalgalanırken, yerde yatan insan sıralarına şifa büyüsü uyguluyor.

Diğer tarafta, otlakların ve ormanların üzerinde havada gümüş, kırmızı ve beyaz ejderhalardan oluşan devasa bir ordu yayılmış durumda. Bu ordunun arkasında devasa bir gümüş ejderha havada süzülüyor. İmparatoriçe Jessina Iceheart. İntikam almaya kararlı bir şekilde saldırıya önderlik edeceğini düşünmüştüm. Ama belki de Bane'in ölümünü görmek onu aynı kaderden korkutmuştur. Ayrıca sadece kendi klanıyla doğrudan savaş alanına uçacağını düşünmüştüm. Ama Kızıl Klanı ve Beyaz Klanı da toplamayı başarmış.

Lyra dağ silsilesinden aşağı süzülüp doğrudan ön cephelere doğru ilerlerken, damarlarımda şimşek gibi bir alarm esintisi belirdi. Bu savaş beklediğimden bile daha kötü olacak.

Lyra kükredi.

Önde duran devasa siyah bir ejderha başını ona doğru çeviriyor.

Onu görünce kalbim sıkışıyor.

Dörtnala koşmak.

Ancak daha başka bir şey yapamadan, kızıl bir ejderha kaosun içinden sıyrılıp doğrudan Lyra'ya doğru ilerler. Draven kükrer.

Alistair'in kızıl ejderhaya doğru fırlattığı alevler havada süzülüyordu. Ejderha çığlık atarak manevra yapmak zorunda kaldı, bu da Lyra'ya hızla yanından geçmesi için yeterli zaman kazandırdı. Ancak ejderha kısa sürede kovalamacaya başladı.

"Hazırlanın!" diye bağırdı Alistair, uğultulu rüzgarlar ve ejderha kanatlarının gürültüsü arasında.

Lyra aniden yükselip ejderhaların çoğunun üzerinde uçmaya başlayınca midem tekrar bulandı. Arkasındaki kırmızı ejderha hızla yaklaşıyor.

Alistair'in belini bırakıp, Lyra havada hızla ilerlerken onun sırtına tırmandım. Bacaklarım endişeyle titriyordu, ama Isera bizi kovalayan kırmızı ejderhaya buz parçaları fırlatırken, bir elimi Alistair'in omzuna destek için koydum. Her geçen saniye Draven'a yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atıyordu.

"Bol şans!" diye sesleniyorum arkadaşlarıma.

Sonra Lyra'nın sırtından atlıyorum.

Kalbim hızla çarparken, birkaç saniye boyunca gökyüzünde serbest düşüş halindeyken kulaklarıma hava doluyor.

Sonra Draven'in omurgasına öyle bir gürültüyle iniyorum ki, kemiklerime kadar bir sarsıntı hissediyorum ama bunu görmezden gelip hemen aramızdaki birliği açıyorum.

"Bu çok pervasızcaydı, küçük asi," diye fısıldıyor Draven zihnimde, beyaz bir ejderhadan kaçmak için manevra yaparken aynı zamanda Lyra'yı takip eden kırmızı ejderhaya da atılıyor.

Hızla yere oturdum ve boynundaki dikenleri sıkıca kavradım, o da vücudunu bükerek pençelerini kırmızı ejderhanın karnına sürttü. Ejderha acıyla çığlık attı ve havada sendeledi, bu da Lyra'ya Galen'e doğru hızla ilerlemesi için yeterli zaman kazandırdı. Orion Lyra'nın sırtından atlayıp Galen'in üzerine inerken, ben de büyümü çağırdım ve doğrudan kırmızı ejderhanın göğsündeki mor acı alevine doğru ittim. Bir itmeyle, onu her şeyi tüketen bir orman yangınına dönüştürdüm.

"Ama çok verimli," diye yanıtlıyorum Draven'a içimden.

Onun gürleyen kahkahası kafamda yankılanıyor.

Büyüm vücudundan geçerken kızıl ejderha çığlık atıyor ve yere doğru düşerken başını bir o yana bir bu yana sallıyor.

"İşe yaradı mı?" diye soruyor Draven, hızla arkasını dönüp ön cephedeki düşmanlara ateş ederken.

"Evet, Orion'un Ağaçların Ruhu var," diye yanıtlıyorum.

"Onu Lavendera'ya geri vermedin mi?"

"Doğrudan buraya geldik. Sizi bensiz savaşırken bırakmak istemedim."

"Teşekkür ederim." Sesi ciddi ve duygu dolu. "Çünkü bunu gerçekten sızdır yapamam."

Bu sözler ruhumu pırıl pırıl bir sıcaklıkla dolduruyor. Ve nihayet, içimde derinlerde bir şeyin yerleştiğini hissediyorum. Hayatım boyunca mücadele

ettiğim bir şeyin.

Ben güvenilirmez ve seilmeyen biri değilim.

Zayıf halka ben değilim.

Ben bir yük değilim.

Ben bir değerim.

Ben güçlüyüm.

Ben arkadaşlarımla güvendiğim biriyim.

Ben yeterliyim.

Ruhumun coşkusıyla Draven'ın zihnine bir gülümseme yansıtıyorum.

"Öyleyse gidip bunu bitirelim."

Onaylayarak kükredi. Birlik bağı sayesinde kendi büyüğü de benimkiyle güçlenerek, devasa bir şimşek fırtınası çağırdı ve doğrudan önündeki düşman sıralarına doğru ateş etti.

Onu gördüklerinde hafifçe geriye doğru irkiliyorlar. Göğüslerinde beliren küçük korku kıvılcımlarına anında kendi büyüğü yöneltiyorum. Kemik beyazı alevleri tek bir büyük hamleyle artırırken, boğazlarından hayvansı çığlıklar kopuyor. Ejderhalar saf bir dehşet içinde kaçıyor ve arkalarındaki saflara çarpıyorlar.

Draven kükrer ve şimşek fırtınasını şaşkın ejderhaların sırasının tam ortasına fırlatır.

Kara bulutlar ve çatırdayan şimşekler üzerlerine çarptığında çığlık atıyorlar. Kaçan ejderhalar üzerindeki tutuşumu gevşetip, fırtınaya yakalananlara odaklanıyorum. Büyüğü onlara doğru iterek, korkularını akıl almaz seviyelere çıkarırken, Draven de saflarına dalıyor.

Beyaz bir ejderhanın göğsüne pençelerini saplarken, kırmızı bir ejderhanın yan tarafına da çenelerini geçiriyor. Acı çığlıkları havada yankılanıyor, neredeyse gürleyen gök gürültüsüyle bastırılıyor. Büyüğü o mor alevlere doğru itiyorum, onları daha da büyütüyorum. İki ejderha da havada çırpınıyor, kaçmaya çalışıyor. Draven pençelerini ilk ejderhanın göğsünden çekiyor ve ardından çenesini kırmızı ejderhadan ayırıyor, bu sırada bir parça et koparıyor.

Ejderha havada yuvarlanırken yanlarından kan fışkırıyor.

Ama diğer ejderhalar iyileşti.

Bir sürü ejderha her yönden üzerimize doğru hücum ediyor. Draven sağdakilere fırtına büyüünü savururken, soldan saldıran ejderhalara pençeleriyle vurarak şimşekler çakıyor. Ben de etrafımızdaki kemik beyazı korku kıvılcımlarına büyüğü savurup onları vahşi yangınlara

dönüştürüyorum. Ejderhalar ılık atıp dehşet içinde geri çekiliyorlar, ama hepsi değil.

Soldan bize doğru buz alevleri yükselirken, sağdan iki kırmızı ejderha saldırıyor. Draven buz alevlerinden kaçmak için havada yuvarlanıyor, ancak bu onu kırmızı ejderhaların menziline sokuyor. Ejderhalardan biri pençelerini Draven'ın arka bacağına sapladığında, uyluğumda şiddetli bir acı hissediyorum.

Sendika bağının açık olması nedeniyle, Draven'ın hissettiği acıyı ben de hissediyorum.

Beynim orada fiziksel bir yara olmadığını idrak edemedi, hayali yaraya avucumu bastırarak nefesimi tutuyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Draven zihnimde.

"Evet," diye hemen yanıtlıyorum. "Ya sen?"

"Evet. Ama bizi kuşatmaya çalışıyorlar. Solcularla başa çıkabilir misin?"

"Elbette."

Draven havada tekrar yuvarlanırken midem alt üst oldu. Dikenleri sıkıca kavrayarak, bacaklarımı pullarına daha da bastırdım ve aynı anda başımı sola çevirdim. Üç gümüş ejderha ve iki beyaz ejderha siyah fırtına bulutlarının arasından fırlayıp doğrudan bize doğru gelirken, altı kırmızı ejderha da sağ tarafta aynı şeyi yaptı. Draven vücudunu sağa doğru savurdu ve çenesini açarak soldaki ejderhalarla ilgilenmeyi bana bıraktı.

Büyümü çağırıyorum. Ama tam onu serbest bırakacakken, korkunç bir manzara gözüme çarpıyor.

Fırtına bulutlarının dışında, Galen, Lyra ve üçüncü bir kara ejderha, gümüş ejderhalardan oluşan bir kütle tarafından kuşatılmış durumda. Her yönden üzerlerine buz alevleri fişkirirken, sırtlarında oturan Alistair, Orion ve Isera, kendilerini ve ejderha şekil değiştiricilerini korumak için çaresizce her yöne sihir fırlatıyorlar. Galen, Lyra ve Isera'nın üzerinde oturduğu üçüncü ejderha, buz alevlerini engellemek için sürekli gerçek ejderha ateşi püskürtürken, aynı zamanda onları çevreleyen devasa halkadan kurtulmak için de mücadele ediyorlar.

Sağdan altı kırmızı ejderha Draven'a doğru hücum etti. Draven kükredi, pençelerini savurdu, dişlerini gıcırdattı ve ateş püskürtürken aynı zamanda onları geri püskürtmek için üzerlerine şimşek ve fırtına rüzgarları fırlattı. Solda, iki beyaz ejderha hızla bize doğru gelirken, üç gümüş ejderha ağızlarını açtı. Boğazlarının arkasında buz alevleri parıltıyordu.

İçimde panik çığlıkları yükseliyor.

Eğer onlara saldırmazsam, Draven zarar görecektir.

Ama eğer diğerlerine yardım etmezsem, arkadaşlarım zarar görecektir.

Karar vermek için sadece iki saniyem var. Draven mi, yoksa arkadaşlarım mı?

İçimde öyle yoğun bir öfke kükredi ki, dünyayı yakıp yıkabilirdi. Seçim yapmak istemiyorum. Her şeyi istiyorum. Draven'ı istiyorum. Arkadaşlarımı istiyorum. Güç, özgürlük, aşk ve mutluluk istiyorum. Ve bunların hepsini elde edeceğim.

Draven'ın aramızdaki bağ aracılığıyla güçlendirdiği tüm gücümü kullanarak, etrafımda yanan kılıçlardan oluşan bir halka gibi kemik beyazı korku alevleri çağırıyorum.

Sonra dışarı doğru itiyorum.

Büyü, içimden şimşekler gibi fışkırıyor.

Havada hızla ilerleyip düşmanlarımıza o kadar şiddetli bir şekilde çarpıyorlar ki, düşmanlar havada geriye doğru savruluyorlar.

Daha önce hiç hissetmediğim türden bir zevk, yarattığım otuz korku alevinin hedeflerime çarpmasıyla devasa bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Zevkten neredeyse kör olmuş bir halde nefes nefese kalıyorum. Ancak genellikle ısrarla hissettiğim daha fazlasını isteme arzusu aynı yoğunluğa ulaşmıyor çünkü Draven hala bu isteklerin yarısını karşılıyor.

Kollarımı yukarı doğru savurdukça ejderhalar saf dehşet içinde çığlık atıyor, göğüslerine saldıığım korku o kadar artıyor ki zihinleri neredeyse paramparça oluyor.

Arkadaşlarımın etrafını saran yirmi beş ejderha, kaçmak için aceleyle havada çırpınıyordu. Alistair ve Isera saldırırken, Orion kaçamayacak kadar yavaş olanları kör ediyordu. Galen, gümüş ejderhalardan birinin boğazını delip onu koparıken, Lyra da pençelerini bir diğerinin kanatlarına saplıyordu. Ve aniden, durum tersine döndü. Etraflarını saran devasa düşman çemberinden kurtulup, saldırıya geçtiler.

Solumda, bana ve Draven'a saldıran beş saldırgan dehşet içinde çığlık atıyor ve panik içinde kaçmaya çalışırken birbirlerine çarpıyorlardı.

Büyü gücüm hızla tükeniyor ve Draven'ın sırtında hafifçe sallanıyorum.

Daha önce hiç bu kadar çok duyguyu aynı anda yoktan var etmemiştim. Bunu daha önce sadece bir kişiye yapmıştım. Ya da eğer sihrimi gerçekten ebeveynlerim üzerinde kullansaydım iki kişiye, ama bunu asla kesin olarak bilemeyeceğim. Ama aynı anda otuz kişiye yapmak? Ve sadece insanlara

değil. Otuz ejderhaya. Eğer Draven'ın sihri, birlik bağı aracılığıyla kendi sihrimi güçlendirmeseydi, bu mümkün bile olmazdı.

Sonunda, soldan bize saldıran beş ejderha dağılıp korku içinde kaçtı.

Gücümün akışını anında kestim ve ardından o son bağları da kopardım, böylece enerjimi daha fazla tüketmesin diye büyüü tamamen ortadan kaldırdım. Gözlerim bulanıklaştı ve Draven'ın dikenlerini daha sıkı kavradım.

"Sana hiç kimse korkunç biri olduğunu söyledi mi?" diye soruyor Draven zihnime.

Yorgunluktan kaynaklı bir kahkaha ağzımdan kaçtı.

Draven'ın gururu, aramızdaki birliktelik bağı boyunca adeta fişkırıyor. Buna hafif bir şaşkınlık ve inanmazlık da karışmış durumda. "Benim olduğuna inanmıyorum."

Ayakta kalabilmek için dikenlerine tutunurken, derin bir nefes alıyorum ve geniş bir sırtış ağzımdan taşmak üzere.

Ama ben cevap veremedim, önümüzdeki düşman saflarının arasından kocaman beyaz bir ejderha fırladı. O ejderha diğerlerinin üzerinde havada süzülürken, içimi bir korku kapladı.

Mithran Güneş Dokuyucusu.

Beyaz Ejderha Klanı'nın lideri.

"Gözlerini kapat!" diye bağırıyor Draven zihnime, aynı anda da kükreyerek.

Savaş alanında göz kamaştırıcı beyaz bir ışık patlaması yaşanıyor.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı ve göz kamaştırıcı ışık her şeyi örtmeden önce kolumu yüzümü kapatacak şekilde yukarı çekip gözlerimi sıkıca kapatmaya zar zor vakit buldum. Etrafımızda ejderhalar panik içinde çığlık atıyordu. Çığlık atanların düşmanlarımız mı yoksa müttefiklerimiz mi olduğunu bilmediğimi fark ettiğimde kalbim korkuyla doldu.

“Selena!” diye bağırdı Draven zihnime. Sesindeki panik, omurgamda buz gibi pençeler gibi ürperdi. “Gözlerimi açamıyorum. Göremediğim sırada bana saldıracak. Büyüsünü durdurmanı istiyorum.”

Mithran'ın klan büyüü ışık yaratma yeteneğidir; bu sayede kendisi ışığın içinden görebilirken, hepimizi kör edebilir.

"Hangi yöne?" diye soruyorum Draven'ın zihnine.

“Doğrudan ilerleyin! Geliyor! O—”

Draven'ın boğazından acı dolu bir kükreme koptu. Sanki biri keskin pençelerini göğsüme sürtmüş gibi, göğsümde şiddetli bir acı hissettim. Ejderha ateşi önümde çatırdadı, Draven şüphesiz Mithran'a doğru püskürtmeye çalışıyordu. Ama bunun yerine, Beyaz Klan'ın lideri pençelerini Draven'ın yan tarafına sapladığında, kaburgalarımda şiddetli bir acı hissettim.

Acının bedenimi delip geçtiğini hissettiğim anda, sihrimi çağırıyorum. Son büyük saldırıdan beri hâlâ kendime geledim, ama sahip olduğum tüm gücü ortaya çıkarıp sağdaki ejderhaya devasa bir mor acı alevi fırlatıyorum.

Mithran acı içinde çığlık atıyor.

Ve göz kamaştırıcı beyaz ışık kayboluyor.

Gözlerimi hızla kırıştırarak, Mithran'ın göğsündeki acıyı daha da artırırken görüşümü netleştirmeye çalışıyorum. Ama daha başlamadan büyüm neredeyse tükenmişti ve her saniye benden sel gibi enerji akıyordu.

"Draven!" diye bağırdım zihnine.

"Bundan sonrasını ben hallederim!" diye karşılık veriyor.

Büyümün akışını kestim ve son bağı kopardım. Ejderhalarla dolu gökyüzü etrafımda sallanırken görüşüm bulanıklaştı ve düşmemek için Draven'ın dikenlerine sıkıca tutunmak zorunda kaldım. Derin nefesler alarak, yorgunluğu atlatmaya çalışırken başımı şiddetle salladım, bu sırada Draven Mithran'a doğru hızla ilerledi.

Beyaz Klan'ın lideri, acının yankılarını silmek için başını bir o yana bir bu yana sallıyor. Draven ona kendine gelmesi için bir saniye bile vermiyor.

Devasa bir fırtına çağırarak, çalkalanan kara bulutları doğrudan düşmanına doğru fırlatır. Mithran kükrer ve etrafında beyaz bir ışık parıldar. İki güç, ışık ve karanlığın fırtınasında çarpışır.

Draven Mithran'a çarptığında sıkıca tutunuyorum. Beyaz ejderha acı içinde çığlık atarken Draven pençelerini vücuduna saplıyor ve boğazına dişlerini geçiriyor. Etrafımızdaki diğer ejderhalar da aynı şekilde harekete geçiyor.

Galen ve Lyra hızla ileri atılarak Draven'a saldırmak üzere olan bir grup beyaz ejderhaya çarptılar. Alistair geri kalanları geri püskürtürken, havada alevler yükseldi. Mithran, Draven boğazını parçalamadan hemen önce kafasını çekti. Etrafımızda daha fazla beyaz ışık parladı, ancak Draven kendi büyüünden daha fazlasını kullandı. Savaş alanına kalın siyah bulutlar yayıldı ve göz kamaştırıcı ışığın bir kısmını yok ederek, gözlerimi kısarsam görmeyi mümkün kıldı.

"Soldan!" diye bağıryorum sendika bağımızdan.

Draven bir saniye bile tereddüt etmedi. Mithran'ı tutuşunu bırakarak, soldan kendisine doğru gelen buz alevleri akımının çarpmasından hemen önce aşağı doğru daldı. Alevler neredeyse kendisine isabet edecekken Mithran öfkeyle kükredi, ancak şimdi üzerlerine doğru gelen gümüş ejderhaların saldırısı ona Draven'dan kaçmak için yeterli zaman kazandırdı. Draven'ın pençelerinin açtığı derin yaralardan kan fışkırdı ve dev beyaz ejderha, göz kamaştırıcı ışığını da beraberinde götürerek ordularının arasından hızla geri dönüp güvenliğe doğru ilerledi.

Draven başını çevirerek gümüş ejderhaların buz alevlerini engellemek için onlara ateş püskürtürken, Mithran'ın peşinden de şimşekler savuruyor.

Lyra kükreder.

Kendim anlamasam da, o kadar panik dolu bir ses ki, ciğerlerim bir anlığına çalışmayı bırakıyor. Bakışlarımı ona çevirerek ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Ama ejderha formlarında oldukları için artık sadece Draven anlayabiliyor.

“Kahretsin!” diye bağırdı Draven zihnimde, sesindeki panik kalbimi durduracak kadar yoğundu. “Bu bir dikkat dağıtma taktiği idi!”

Etrafımızda ejderha ateşi fişkirirken, gümüş ejderhaları geri püskürtüyor ve ardından öyle bir hızla gökyüzüne doğru yükseliyor ki, ben koltuğuma savruluyorum. Sadece dikenlere sıkıca tutunmam, omurgasından aşağı kaymamı engelliyor.

Siyah, mor ve mavi ejderhalar ileri atılarak beyaz, gümüş ve kırmızı ejderhaların saflarına çarpıyor. Kanatların gürültüsü yankılanıyor, ateş çıtırdıyor, sihir parıldıyor ve iki gücümüz birbirine çarparken kükremeler manzarayı kaplıyor. Her iki taraftaki ejderhalar pençeleri, dişleri ve ejderha ateşiyle saldırırken, müttefiklerimizle bağ kurmuş olan Seelie perileri ve Unseelie perileri gökyüzünden sihirli saldırılar gerçekleştiriyor.

Ordumuzun arkasına doğru hızla ilerlerken, etrafımızda şiddetli bir savaş sürüyor. Galen ön saflarda kalıyor, Orion ise acımasızca kabus büyüleriyle düşmanlara saldırıyor. Ondan kısa bir mesafede, Isera düşmanlarımıza buz blokları fırlatırken, bindiği ejderha ateş püskürtüyor ve düşmanların arasından geçmeye çalışıyor. Ve tüm bunların ardında, Jessina Iceheart hâlâ havada süzülüyor. Her şeyi izliyor. Bekliyor. Bir tanrıça gibi dokunulmaz.

Lyra kaostan içinden bize doğru hızla gelirken, Alistair de arkalarından ateş ederek onu koruyor. Bize ulaştığında bir kez daha gergin bir kükreme çıkarıyor. O ve Draven ordumuzun arkasına doğru baş döndürücü bir hızla uçarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

Draven'ın verdiği cevapta her kelimesinden korku yansıyor: "Rin'in peşine düşüyorlar."

Korku, zehir gibi mideme işliyor. Rin Tanaka, savaşta yaralanan herkesi iyileştirmek için yorulmadan çalışıyor. Eğer onu kaybedersek, birçok insan ölmeye başlayacak.

İleride yerde bir savaş belirince boğazımdan panik dolu bir ses çıktı. Havada çarpışan ejderhalar yerine, turuncu ejderha pullu zırh giymiş erkekler ve kadınlar, gümüş zırhlı bir asker yığınyla savaşıyordu. Savaşın

ortasındaki çimenlikte, siyah, mor ve mavi zırhlı yaralı ejderha şekil değiştiriciler ve her iki sarayımızdan periler kendilerini tehlikeden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Draven kükredi.

"Azaroth'un kahrolası alevi," diye homurdanıyor zihnimde. "Arkadan gizlice bir kara kuvveti soktular." Sinirli bir şekilde hırlıyor. "Ve şimdi, kendi yaralı adamlarımızı öldürme riski olmadan ejderha formunda onlarla savaşamayız. Dönüşüm geçirmem gerek. Hazır ol."

Derin bir nefes alıp parmaklarımı oynattıktan sonra bacağımdaki kılıfta bulunan bıçağı kontrol ettim. "Hazır."

Başını Lyra'ya doğru çevirir, Lyra da karşılık olarak hırlar ve ikisi de panik içindeki savaş alanına doğru hızla alçalırlar. Ani dalıştan midem bulanır. Alistair'e bakarım. Bana başıyla onay verir.

Havada simsiyah dumanlar yükseliyor.

Ve Draven altımdan kayboldu.

Aniden yere doğru hızla düşerken dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım. Sonra altımda güçlü bir çift kol belirdi ve beni yakaladı. Draven hemen yanımda görünürken ciğerlerime tekrar hava çektim. Beni kollarında tutarak, bizi yere doğru hızla indirdi.

Çizmeleri çimenlere sert bir şekilde çarptı ve beni yere bıraktı, sırtına bağı devasa kılıcı tek bir akıcı hareketle çekti. Hafifçe sendeledim ama hemen tekrar doğrulmaya çalıştım. Çok kısa sürede çok fazla büyü gücü tükettim. Bu savaş için pek fazla büyü gücüm kalmadı.

Sanki tüm bunları yüzümden okuyabiliyormuş gibi, ki muhtemelen okuyabiliyordu, Draven gözlerimi bana dikti; bu sırada Lyra ve Alistair de yanımıza indiler.

"Büyünün toparlanması sırasında, yaralılarımızı yoldan çekebilir misin?" diye soruyor Draven.

Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bildiğı için minnettar bir şekilde başımı salladım.

"Güzel." Lyra ve Alistair'e şöyle bir baktı. "Rin'in etrafını saranlar oldu. Onu oradan çıkarmamız gerek."

Alistair'in kollarından alevler akarken, Lyra bir kılıç çekip elinde döndürüyor.

"Haydi gidelim!" diye hep bir ağızdan söylüyorlar.

Draven etrafımıza bir rüzgar büyüğü göndererek siyah dumanı dağıtıyor.

Sonra ileri atılıyoruz. Draven ve diğerleri panik içindeki savaşa dalıyorlar. Kılıçlar parıldıyor ve ateş kükremeleri yükseliyor, üçü de Rin ve adamlarını çevreleyen Gümüş Klan askerlerinin arasından yol açmaya çalışıyor. En yakın yaralı müttefike doğru koşuyorum. Üzerinde derin delikler olan mavi zırhlı bir ejderha şekil değiştirici. Bileğini yakalayıp onu ezen ayaklardan ve çarpışan kılıçlardan uzaklaştırmaya başladığımda rahat bir nefes alıyor.

"Ormanın içinden gizlice girdiler," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Ve Tanaka'nın bizi iyileştirmesini beklediğimiz yerde bize saldırdılar."

Kendi kendime küfrettim. Periler henüz gelmemiş olmalıydı. Eğer burada olsalardı, düşmanlarımız ormandan fark edilmeden asla geçemezlerdi.

"Karşı koymak için bir ejderhaya dönüşebilirdi," diye devam ediyor kadın, onu üç kişinin daha yaslandığı sık bir çalılığa doğru çekerken. "Ama yapmadı."

"Çünkü bu hepinizi tehlikeye atardı," diye açıklıyorum.

Yüzünde bir anlık şok ifadesi belirdi, ardından bakışlarını savaş alanının merkezine, Rin ve adamlarının gümüş zırhlı askerlerden oluşan devasa bir çemberin ortasında sırt sırta savaştığı yere çevirdi.

Kadının bileğini bırakıp onu çalılığın yanında orada bıraktım ve sonra tekrar kavgaya doğru koştum.

Uyluğunda derin kesikler olan bir erkek peri, Turuncu Klan üyeleriyle savaşıyor bir grup ejderha şekil değiştiricisinden uzaklaşmaya çalışıyordu. Ona doğru atıldım. Ama düşmanlarımızdan biri onu fark etti. Panik içinde omzunun üzerinden baktı ve daha hızlı sürünmeye çalıştı. Hızımı artırarak ona doğru hücum ettim.

Gümüş Klan askeri kılıcını kaldırır. Yerdeki peri adam panik içinde bağırır.

Askerin yan tarafına sertçe çarptım.

Onun ve benim ciğerlerimden hava patladı, ben de tüm ağırlığımla üzerine atıldım. Yanal olarak devrildi ve ben de onun üstüne düşerek yere yığıldı. Bacağımdaki kılıftan hançeri çıkardım ve yüzüne doğru sapladım.

Yan tarafa doğru dönerek dizini yukarı doğru tekmeledi. Dizinin kalçama çarpması ve beni üzerinden savurmasıyla vücudumda şiddetli bir acı hissettim. Darbenin şiddetiyle hançeri sıkıca kavrayarak yerde yuvarlandım. Çimenlerin arasından fırladı, düşürdüğü kılıcı kaptı ve bana doğru savurdu.

Korku tüm vücudumu sardı.

Ayağa kalkacak vaktim olmayacak, bu yüzden yerden sadece kısmen kalkıp bacaklarına doğru daldım. Kılıcı, bir saniye önce bulunduğum yerde çimenlere saplandı, ben de hemen ardından kaval kemiklerine çarptım. Bir kolumu dizlerinin arkasına dolayarak sertçe çektim. Dizleri şiddetli bir şekilde öne doğru çekildi ve büküldü. Hala dengesizken, avantajı kullanarak omzumu karnına doğru ittim. Ben bıçağımı kaldırırken o sırt üstü yere düştü.

Bu sefer ona kendine gelmesi için bir saniye bile vermiyorum. Yere düştüğü anda hançerimi boğazına saplıyorum.

Şok içinde nefesini içine çekti, ama ağzından sadece ıslak bir hırıltı çıktı.

Ani bir keder ve pişmanlık, göğsüme yediğim bir yumruk gibi geldi.

Gözlerinin kocaman açılmış olması ve boğazından fişkırان kan, bir sürü anıyı tetikliyor. Jessina'nın boğazlarını keserek anne babamı öldürmesi. Yüzlerindeki şok ve korku. Yaralardan fişkırان kan. Yerdeki kırmızı kan göletleri. Beni sevip sevmediklerini asla bilemeyeceğim gerçeğı.

İçimde alev alev yanan bir öfke yükseliyor.

Bıçağı çekip çıkardım, askerin boğazına tekrar sapladım ve vahşice çevirdim.

Ağzından bir hırıltı daha çıktı ve vücudu altımda seğırdi.

Bütün ruhumu yakıp kavuran öfkeyle bıçağı daha da çeviriyorum. Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden o kadar çok nefret ediyorum ki. Hepsinin ölmesini istiyorum. İntikamımı istiyorum. Kahrolası intikamımı istiyorum!

Boğazımdan kopan bir çığlıkla, o korkunç öfke tüm ruhumu tüketirken, bıçağı defalarca boynuna saplıyorum. Jessina ve Gümüş Klanı tüm hayatımı benden aldı. Asla geri alamayacağım yüz altmış sekiz yılımı çaldılar. Ailemle aramı düzeltme şansımı tamamen yok ettiler. Eşimi köleleştirdiler, arkadaşlarımı incittiler ve şimdi de tek istediğim bu lanetli kıtada bir anlığına huzur bulmakken beni savaşa zorluyorlar.

Hayatım boyunca bastırdığım o öfke ve nefret, damarlarımda yakıcı bir şekilde akıyor ve sanki içten içe yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Boğazım yırtılana kadar bağırarak, çoktan ölmüş olmasına rağmen hançerimi askerin boynuna tekrar tekrar saplıyorum. Her şeyin durmasını istiyorum. Kahrolasica, her şeyin durmasını istiyorum!

Bıçağımı askerin harap olmuş boğazından çekip çıkarırken kan damlıyordu ve ayağa fırladım. Gümüş Klanı'ndan diğer ejderha şekil değiştiricilere doğru hızla ilerlerken, vücudumdan alev dalgaları gibi yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

Dört kişi diğerlerinden ayrıldı ve şimdi hem Rin ve halkıyla hem de Draven, Lyra ve Alistair ile savaşıyorlar. Görünüşe göre bu dört kişi bana saldırmak üzereydi. Ama şimdi tereddüt ediyorlar, bana sanki bir iblismiğim gibi bakıyorlar.

Onlara delilikle karışık, acımasız bir gülümseme fırlattım ve kanlı bıçağımı onlara doğrulttum.

İrkilirler.

Büyümü çağırıp, o kemik beyazı korku alevlerine doğru savuruyorum. Büyü enerjimi yenilemek için dinlenmem gerektiğini biliyorum, ama şu anda ebeveynlerimle ilgili o korkunç anılar zihnimde canlı ayrıntılarla yankılanırken başka hiçbir şeyi umursayamıyorum. Kahrolası intikamımı istiyorum ve Jessina ordusunun arkasındaki kalkarıyla dokunulmaz olduğu için, bu insanlarla yetinmek zorundayım.

Bir itmeyle, o alevleri dehşet dolu orman yangınlarına dönüştürüyorum.

İkisi çığlık atarak kör bir korkuyla kaçtı. Üçüncüsü dizlerinin üzerine çöküp kustı. Sonuncusu bayıldı. Bedeni yere sert bir şekilde düştü. Onlara doğru sessizce yaklaştım.

Dizlerinin üzerinde midesini boşaltmakta olan adama hırlayarak, "Fırsatın varken kaçmalıydın," dedim. "Çünkü şimdi—"

Lav akıntıları yerden üzerime doğru geliyor.

ELLİİNCİ BÖLÜM

Solumdan yükselen bir lav dalgasıyla etrafımda ıglıklar koptu. Kafamın içindeki panik nihayet beni kör öfkemden kurtardı ve dalga ilerlerken hızla uzaklaştım. Isısı o kadar yoğundu ki, saçlarımin alev alacakmış gibi hissettim.

Doğrudan yolundan çıkmak için sağa doğru keskin bir dönüş yaparken nefesim boğazımda yırtıldı. Bizim tarafımızdaki yaralı periler ve ejderha şekil değıştiriciler ıglık atarak yoldan çekilirken, gümüş zırlı askerler de saldırılarını bırakmak zorunda kaldılar.

Arkamda dalga doruğa ulaşırken boğazımin arkasından umutsuz bir ıglık yükseldi.

Sonra yandan bir ölüm gölgesi üzerime çarptı. Draven beni kollarına alıp lav dalgası yere çarpmadan hemen önce bizi kenara doğru uçururken keskin bir nefes aldım.

"Neden her ne zaman gözümü senden on saniyeden fazla ayırsam, geri döndüğümde seni hep kurt ayılarıyla, düşman ordularıyla ve şimdi de lav dalgalarıyla savaşıırken buluyorum?" diye soruyor Draven, yarı eğlenmiş gibi görünen anlamlı bir bakışla.

Gülüyorum. "Sadece işi ilginç tutmaya çalışıyorum."

"Ah, küçük asi, senden öğrendiğim bir şey varsa o da senin yanımdayken asla sıkıcı bir an yaşanmadığıdır."

İlk lav dalgasının ardından bir başka lav dalgası daha oluşarak manzarayı kaplıyor; bu sırada Draven beni Lyra ve Alistair'in yanına bırakıyor. Lavın aniden ortaya çıkması, Gümüş Klan askerlerinin de yoldan çekilmek zorunda kalması nedeniyle savaşı biraz durdurdu. Ancak nereden

geldiğini anladıklarında hızla bir araya gelip Rin ve halkına doğru tekrar hücum ediyorlar.

Dördümüz de bu lav büyüünün kaynağına bakarken Draven içinden küfür etti.

Yukarıda havada devasa kırmızı bir ejderha süzülüyor.

Gremar Ateş Pençesi. Kızıl Ejderha Klanı'nın lideri.

“Pekala,” diye başlıyor Draven. “Ben—”

“Hayır,” diye homurdandı Alistair.

Sesindeki saf öfke omurgamdan bir ürperti geçirdi. Ama sonra Kefaret Denemeleri'ndeki ilk savaşta olanları hatırladım; Alistair'in öfkesine tutunarak rakiplerimi ortadan kaldırmasını sağlamıştım. O öfkenin derinliği o kadar korkunçtu ki neredeyse beni de tüketiyordu. Bugüne kadar o bitmek bilmeyen öfkeyi hâlâ hatırlıyorum. Yıllardır ruhunda biriken acımasız bir öfkeydi bu.

Alistair'in tüm vücudunda alevler beliriyor. Kollarında yanıyor, saçlarında titriyor ve gözlerinde yansıyor; sanki cehennemin en derin çukurlarından yeni çıkmış gibi görünüyor.

Alistair öfkeyle, “Beni yere yatırıp meşalelerle yakmalarına sebep olan adam bu,” diye tıslıyor. “O benim.”

Draven bir an gözlerini Alistair'e dikti. Sonra yavaşça başını salladı ve bakışlarını Lyra'ya çevirdi. Lyra ise sadece şeytani bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ona günlerini yaşatın,” diyorum onlara.

Alistair'in bana dönerkenki dudaklarındaki sırıtış tam bir şeytani ifade.

“Ona gerçek bir ateş ustasının nasıl olduğunu gösterme zamanı geldi.”

Lyra bir ejderhaya dönüşürken etrafımızda siyah dumanlar yükseliyor.

“Selena,” diye başlıyor Draven.

“Biliyorum,” diyorum. “Hadi gidelim.”

Lyra, sırtında Alistair ile havaya fırlarken, dumanın içinden siyah bir ejderha belirdi. Gremar'a doğru hızla ilerlerken onlara son bir kez baktım, sonra Draven'ın yanına koşarak Gümüş Klan askerlerinin oluşturduğu devasa halkaya doğru ilerledik.

“Büyücülüğün nasıl gidiyor?” diye soruyor.

“Eğer onu sadece var olan duyguları manipüle etmek için kullanırsam, sıfırdan yeni duygular yaratmak yerine, sorun olmaz,” diye yanıtlıyorum. Sonra önümüzdeki askerleri tarıyorum. “Rin'e yardım etmek için ringin içine uçmamız gerekmez mi?”

Başını salladı. "Hayır. Onların dikkatlerini iki taraftan gelen düşmanlarla savaşmaya zorlamamız gerekiyor."

"Pekala. O halde bunu her zamanki gibi yapalım."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Birlikte."

"Birlikte."

Askerlerin saflarına dalıyoruz.

Draven devasa kılıcını geniş bir yay çizerek savuruyor, onları ikiye bölünmekten kaçınmak için geriye sıçramaya zorluyor. Büyümü göğüslerindeki soğuk sarı panik kıvılcımlarına doğru itiyorum. Çığlık atıp çırpınıyorlar, arkalarındaki insanlara doğru sendeliyorlar, ben de bu paniği hızla artırıyorum. Draven kılıcını en yakındakinin göğsüne saplıyor, sonra çekip çıkarıyor ve bir diğerinin boğazını keserken kendi etrafında dönüyor. Etrafında kara fırtına bulutları toplanıyor.

Gökyüzünde Lyra kükrer. Alistair büyüyle Gremar'a saldırırken, Lyra da ona doğru hızla ilerler ve havada devasa bir ateş seli akar. Yerdeki lav dalgası kaybolur ve Gremar, Alistair'in alevlerini engellemek için havada bir lav perdesi oluşturmak zorunda kalır. Lyra bunun etrafından dolanır ve Alistair'e ateş püskürtürken, Alistair saldırısını yeniler.

Draven kalabalığın üzerine şimşek fırtınası gönderdiğinde, etrafımızdaki Gümüş Klan askerlerine sihirimi savuruyorum. Sihrim onların dehşetini doğal olmayan seviyelere çıkarırken, askerler korkudan çığlık atıyorlar. Kaos patlak veriyor ve kaçmak için birbirlerini itiyorlar. Draven, arkasını dönerek ağır kılıcını panik halindeki kalabalığın içine savuruyor. Korkularının akışını kesiyorum ve bunun yerine Draven'ın kılıcının birkaçına sıyrılmasıyla ortaya çıkan mor acı alevlerine tutunuyorum. Mor kıvılcımları alevlendirirken yere yığılıyorlar, acı içinde inliyorlar. Draven kılıcını göğüslerine saplarken, ben de bana en yakın olanın boğazını kesiyorum.

Alistair, alev dalgalarını doğrudan Gremar'a doğru fırlatırken, gökyüzünde alevler yükseliyor ve Kızıl Klan liderini geriye doğru itiyor. Lyra bu avantajı kullanarak, öğleden sonraki havada ok gibi hızla ilerliyor. Pençeleri Gremar'ın göğsüne doğru savruluyor, Gremar havada manevra yaparken kıl payı ısıkalıyor ve ardından onlara bir lav topu fırlatıyor. Alistair bir ateş duvarı oluşturuyor. Lav, ateş kalkanına yeterince güçlü bir şekilde çarptığında alevler tıslıyor ve lav topu patlayarak yere yağıyor. Kırmızı damlalar manzaraya sıçradıkça çimenler alev alıyor.

Yaralı halimiz çığlık atarken, alevler çimenlerin üzerinde hızla yayılıyordu. Ancak bir Unseelie perisi su büyüsunü kullanarak, alevler etrafımızda bir cehenneme dönüşmeden önce yanan çimenlerin üzerine su püskürttü.

Draven, düşmanlarımıza yandan fırtına rüzgarları püskürtüyor. Patlamanın şiddetiyle yana savrulan düşmanlar panik içinde bağıyor. Ben de büyümle bu paniği artırıyorum, öyle ki bir bölümün tamamı çığlık atıp kendi güçlerinden kurtulmanın yolunu arayarak daireler çizerek koşturuyor. Arkalarında, Rin'in adamları kılıçlarını kaldırarak ileri atılıyor. Draven da önden aynı şeyi yaparken, saflarında korku yayılıyor. Ben de onların paniği üzerindeki baskıyı bırakıp, korkunun alevlerine doğru itiyorum.

Yorgunluk beni altüst ediyor, ama ben o kemik beyazı korku alevlerini düşmanlarımızın çığlık atmasına neden olacak devasa yangınlara dönüştürüyorum.

Gremar, Lyra ve Alistair'i kendisine saldırmak yerine bizi savunmaya zorlamaya çalışırken, lav bize doğru fişkırıyor. Ancak Draven aniden dönüp, doğrudan lavın üzerine şiddetli bir fırtına rüzgarı püskürtüyor. Lav, bu rüzgara çarpıyor ve Gremar'a doğru geri savruluyor.

Draven'in dikkati başka yerdeyken, Gümüş Klan'dan bir asker ona doğru atıldı. Öfkeyle ığlık attım ve askerin göğsüne şiddetli bir acı darbesi indirdim. Acı içinde inleyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Bir an için yorgunluktan kaynaklanan ağrıyı dindiren bir haz dalgası beni sarıyor. Ama bu hazzı sürekli hissetme ihtiyacı duymadığım için, kendimi tamamen tüketmeden önce büyümü kesmeyi başarıyorum. Son ipliği bırakarak, Draven arkasını dönüp giderken askerin göğsündeki acı alevini koruyorum. Devasa kılıcı havada parlıyor ve askerin kafasını kesiyor.

Lyra havada hızla ilerleyerek doğrudan Gremar'a doğru yöneliyor. Ağzından ejderha ateşi fişkırırken, Alistair de kırmızı ejderhaya kendi ateşinden bir sel daha fırlatıyor. Gremar, saldırılardan kaçmak için dalış yapmak zorunda kalırken öfkeyle kükrüyor. Ancak Lyra ve Alistair ona toparlanması için bir saniye bile vermiyor. Peşinden uçarak, ona tekrar ateş püskürtürken, Alistair de kanatlarına ateş topları fırlatıyor.

Gözümün köşesinde elik parıltısı belirdi.

Nefes nefese arkamı döndüm ve hançerimi yukarı çektim. Ama artık çok geçti. Bir kılıç boynuma doğru savruldu.

Tam darbe vurmak üzereyken, Draven'ın devasa kılıcı öyle bir kuvvetle düşmanın kılıcına çarpar ki, düşman kılıcı çatlar. Ben de hançerimi askerin boynunun yan tarafına saplarken, kılıcı Draven'inkine saplanmış halde kalır. Draven vücudunu yana doğru tekmelerken, ben kılıcı geri çekerken askerin dudaklarından ıslak hırıltılar çıkar.

Gümüş Klanın diğer askerlerinden savaş çığlıkları yankılanırken, aniden tek bir büyük hücumla doğrudan bize doğru atıldılar.

Draven içinden küfürler savurarak fırtına büyüsünü tekrar çağırdı. Rüzgar, yağmur ve şimşek askerlerin üzerine yağdı, bir kısmını kenara savurdu. Ama diğerleri doğrudan bize saldırdı. Büyümü göğüslerine hızlı patlamalarla sapladım. Önce korkularını alevlendirdim. Sonra paniği. Sonra kafa karışıklığını. Bir duygu diğerinin ardından geldi, ta ki sendeleyene ve tereddüt edene, kendi duygularını anlamlandıramayana kadar. Draven kılıcıyla onlara doğru ilerlerken, şimşekler havada çakarak diğerlerini uzak tuttu.

Dizlerim neredeyse bükülüyor ve tüm vücudum yorgunluktan titriyor, ama Draven'la birlikte düşman saflarının derinliklerine doğru ilerlerken ona ayak uyduruyorum. Dişlerimi sıkarak, Draven'ın dikkati önümüzdeki askerlerde iken arkamızdakilerin ona saldırmasını engellemek için sihir gücümü kullanıyorum.

Onu koruyacağım. Ölsem bile arkasını kollayacağım. Çünkü o benim. Ve kimse benim olana dokunamaz.

"Onu öldürün!" diye bağırdı kalabalığın arkasından bir asker aniden. "Önce Draven Ryat'ı ortadan kaldırın!"

Öğleden sonraki kızıl ışıktaki gümüş zırhlar parıldarken, asker ordusunun tamamı aniden bize doğru hücumla geçti. Rin'e ulaşma çabalarından vazgeçerek, bunun yerine hep birlikte bize doğru hücum ederken çığlıklar attılar.

Draven kollarını genişçe açarken, kaslı vücudunda şimşekler çakıyor, bir elinde devasa, kan lekeli kılıcı var. Etrafında dalgalanan bir pelerin gibi kara bulutlar yayılıyor.

Askerler hızla bize doğru geliyorlar ama önlerindeki Ölüm Gölgesi'ne bakarken yüzlerinde korku beliriyor.

Fırtına rüzgarları üzerlerine çarparken Draven büyüsünü doğrudan hücum eden saflarına fırlatıyor. Büyümü göğüslerine saplıyorum, korkularını vahşi bir ateşe dönüştürüyorum. Etrafımdaki dünya sallanıyor, enerjim her geçen saniye daha da azalıyor. Draven, kıvrılarak ve kılıç

sallayarak, ilk sıralar bize ulaşırken askerleri benden uzak tutuyor. Şimşekler havayı yarıyor ve düşerken çığlık atıyorlar. Ama daha fazla asker ilerlemeye devam ediyor.

Tüm gücümü toplayarak onlara sihirli patlamalar gönderiyorum. Acı. Panik. Korku. Tükenmişlik. Askerler birer birer yere düşüyor. Bacaklarım yorgunluktan titriyor ama düşmanlar gelmeye devam ediyor.

"Ryat!" diye bağırdı Rin Tanaka kalabalığın arasından.

Sonra asker ordusu bize ulaştı.

Havada hızla ilerleyen siyah çizgiler, tam bize çarpmadan önce asker saflarına isabet ediyor. Dev siyah panterler havada sıçrayıp düşmanlarımızın üzerine doğruca dalarken, şok içinde geriye doğru sendeliyorum ve nefesim kesiliyor.

Panterler pençeleriyle yüzlerine saldırıp, açıkta kalan her bir et parçasına dişlerini geçirirken panik içinde çığlık atıyorlar.

Derin bir nefes alarak sendeledim ve başımı hızla çevirdiğimde Diana Artemisia'nın kılıcını kaldırmış bir şekilde öne doğru koştuğunu gördüm. Siyah panterlerden oluşan bir sürü, dalgalanan bir deniz gibi onu takip ediyordu.

Draven titreyerek rahat bir nefes aldı. Kan, heybetli kılıcından aşağı akıp ellerini kırmızıya boyadı. Yine de ellerinden birini saçlarının arasından geçirip yüzünden çekti ve tekrar savaş pozisyonuna geçti.

Diana ona ulaşır ulaşmaz, birlikte ileri doğru koşmaya başladık.

Diana'nın klan büyüsiyle çağırdığı panterler düşman sıralarını yararak ilerlerken, kırmızıya boyanmış çimenlerin üzerinde panik çığlıkları yankılanıyor. Draven'ın fırtına büyüsi diğer taraftan onlara çarpıyor, o ve Diana kılıçlarıyla onları biçiyorlar. Hançerimi sıkıca kavrayarak, ortadaki Rin'e doğru ilerlerken Draven'ın sırtını izliyorum.

Havayı acı dolu bir çığlık yarıp geçti.

Draven'la omuz omuza dövüşmeye devam ederken, bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

Gremar Fireclaw, sol kanadında büyük bir delik açan ateş topu yüzünden acıyla kükrer. Lav kalkanı bir anlığına zayıflar. Alistair saldırır.

Sanki ruhunun derinliklerinden kopmuş gibi bir çığlıkla Alistair, Lyra'nın sırtında doğrulur ve iki avucunu da Gremar'a doğru uzatır. Lyra'nın, aralarındaki bağ sayesinde güçlendirdiği sihir, gökyüzünde patlar.

Alistair'in avuçlarından gökyüzünü kaplayacak kadar geniş bir ateş seli fişkırdığında şok içinde nefesim kesildi.

Gremer lav kalkanını toparlayamadan ona çarpıyor.

Alistair, etrafımızdaki dağlar arasında yankılanana kadar ölüm ve öfke çığlıkları atarak, tüm büyüsünü o devasa saldırıya yoğunlaştırıyor.

Yerdeki herkes gözlerini korumak için kollarını yukarı kaldırıyor, alevlerin şiddeti maviye dönüyor. Isı, yeri adeta yıkıyor. Gümüş klan askerleri, gökyüzünü kaplayan korkunç dehşetten kaçarken çığlık atıyorlar. Kara panterler onları acımasız bir öfkeyle avlıyor.

Mavi alevler Gremer Fireclaw'ın üzerine çöküyor.

Çığlık atıyor.

Draven beni kollarına çekip, sırtı ateşe dönük olacak şekilde bizi döndürüyor. Kanatlarını koruyucu bir şekilde etrafımıza sararken karanlık bizi kuşatıyor. Bu, ışığın ve ısının en kötü kısmını engellemeye yardımcı oluyor ve kanatlarının arasındaki boşluktan gökyüzünde neler olup bittiğini görmemi sağlıyor.

Devasa kırmızı ejderha, mavi alev seli onu yutarken havada çırpınıyor. Ancak acı çığlığı, tüm vücudu küle dönüşünce hızla kesiliyor.

Hâlâ Lyra'nın sırtında duran Alistair, gökyüzünde yükselen o muazzam ateş selinin altında avaz avaz bağılıyordu. Hayatı boyunca ruhunda taşıdığı öfkenin şiddeti karşısında dağların bile sarsıldığı hissediliyordu.

O ilkel ses karşısında tüylerim diken diken oldu.

Draven beni vücuduna daha sıkıca çekiyor, kanatları hâlâ koruyucu bir şekilde etrafımızı sarmış durumda, manzara üzerinde ısı dalgaları yükseliyor. Gremer'in devasa ejderha bedeni erirken, bitmek bilmeyen ateş seline kapılarak havada tutulurken, elimi ağzıma bastırıyorum.

Lyra havada süzülerek vücudunu sabit tutarken, Alistair Gremer'i kemikleri kalana kadar yakıyor.

Sonra ateş söner. Yoğun ısı azalır ve Alistair'in büyüsü tükenince göz kamaştırıcı ışık kaybolur.

Yanmış ejderha kemikleri gökyüzünden düşerek aşağıdaki yanmış çimenlerin üzerine çarpıyor.

Alistair'in yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi.

Sonunda intikam alındı.

Sonra yana doğru sallanıyor.

Ve tepkisiz bedeni Lyra'nın sırtından düşüp gitti.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kızıl Klan öfkeyle patladı. Savaş alanının dört bir yanında, Galen'in disiplinli hatlarını kırmaya çalışan kızıl ejderhalar kükreyerek kör bir öfkeyle doğrudan güçlerimizin üzerine saldırdılar. Uzakta buz parıltıları belirdi, Isera şüphesiz onları geri püskürtmeye çalışıyordu ve Galen kükredi. Sıra sıra siyah ejderhalar ileri atılarak saldıran kızıl ejderhalara çarptılar.

Yukarıda, Lyra ejderha formundan çıkarken gökyüzünde koyu bir duman patlıyor. Küçük siyah kanatlarıyla havayı sertçe çırparak, yarı dönüşüm halinde gökyüzünde hızla ilerliyor ve Alistair'in düşmekte olan bedenine doğru koşuyor.

Draven aşağıdan ona doğru bir rüzgar dalgası göndererek düşüşünü yavaşlatır ve Lyra'nın ona ulaşmasını sağlar. Lyra kollarını omuzlarının altına dolayarak yere çarpmadan hemen önce onu yukarı çekerken Alistair hiç tepki vermez. Son birkaç adımı uçarak atar ve onu nazıkçe çimenlerin üzerine bırakır.

Diana, kara panterler hâlâ arazide koşuşturup düşmanlarımızı ejderhaya dönüşmeden önce parçalara ayırırken, "İmparatoriçe Jessina'yı ortadan kaldırmamız gerek!" diye bağırıyor. "O arkada saklandığı sürece bunların hepsi anlamsız!"

Rin Tanaka, Alistair ve Lyra'ya doğru koşarken uzun siyah saçlarını yüzünden çekti. "Onunla ve diğer tüm yaralılarla ben ilgileneceğim." Saldırıdan sağ kurtulan yaralı peri ve ejderha şekil değiştiricilerine bakışlarını gezdirdikten sonra bana ve Draven'a döndü. "Gidin o kahpeyi öldürün."

Draven başını salladı ve ardından Diana'ya döndü. "Diğer klanların sorumluluğunu alıp savunmamızı tutmanı istiyorum ki orduları içeri giremesin. Ben de klanımın bir kısmını alıp onlara saldıracağım. Eğer bir açıklık yaratabilirse, Jessina'ya ulaşabiliriz."

"Anladım," diye yanıtladı Diana. Sonra ormanın kenarına doğru döndü ve "Fenriel! Gitme zamanı!" diye bağırdı.

Fenriel ormandan hızla çıkarken, şahini Talon da gökyüzünden aşağı doğru süzülerek bölgeyi düşman olup olmadığını kontrol ediyordu.

Derin bir nefes alarak Draven'a döndüm.

Bana dönerken yüz ifadesi yumuşadı, neredeyse pişman görünüyordu. "Biliyorum, verecek başka büyü yok ama yine de isteyeceğim. Sana ihtiyacım var, Selena. Birlikteliğimizden aldığım ekstra güç, hız ve fırtına büyü çok önemli olacak. Sensiz bu asla işe yaramayacak. Bu yüzden sormaktan nefret ediyorum ama bir kez daha destek olmaya hazır mısınız?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve parmaklarımı çenesinde gezdirdim. "Sormana bile gerek yok, Draven. Ben her zaman yanıdayım."

Bana bakarken gözlerinde aşk parlıyor.

Ordularımızın ön safından Galen kükrerken, öfkeli kızıl ejderhaların sıraları düşmüş klan liderlerinin intikamını almak için ilerlemeye çalışıyor. İkimiz de bakışlarımızı ona çevirdik ve aynı anda derin bir iç çekişte bulunduk.

"Hadi başlayalım," diyorum.

Draven başını salladı.

Kılıcını kınına geri sokup, dönüşüm geçirdiğinde beni ezmek için kısa bir mesafe uzaklaştı. Ben de kendi hançerimi kınına geri sokarken, yerde dumanlar yükseliyordu. Fırtına rüzgarları çimenleri savurarak dumanı dağıttı ve Draven'ı devasa ejderha formunda ortaya çıkardı. Başını bana doğru çevirdi.

"Uyandığı anda yanınıza geleceğiz," diye sesleniyor Lyra çimenlerin arasından, Rin ise şu anda Alistair ile ilgileniyor.

Onun iyileştirme büyü, onun sihirli enerjisini tamamen dolduramayacak, ancak en azından o büyük yorgunluktan sonra fiziksel olarak toparlanmasını sağlayacak, bu da sihrinin daha hızlı bir şekilde birikmesine yardımcı olacaktır.

Ona onaylayıcı bir el sallıyorum ve ardından Draven'ın kuyruğu ve omurgası boyunca koşarak boynunun omuzlarıyla birleştiği noktaya ulaşıyorum. Oturduktan sonra dikenleri sıkıca kavrayıp birlik bağımızı

açıyorum. Draven zaten kendi tarafından açmış olduğu için bağlantı hemen kuruluyor.

Havaya fırlıyor.

Gökyüzüne doğru hızla yükselip savaş alanında ilerlerken midem bulanıyor. Etrafımızda müttefiklerimiz kırmızı, beyaz ve gümüş ejderha dalgalarıyla savaşıırken, ön saflarımız düşman ordusunun derinliklerine doğru ilerlemeye çalışıyor. Ejderhalar savaşıırken dişler şakırdıyor, pençeler havada parıldıyor. Buz alevleri havada akıyor, ejderha ateşine o kadar şiddetli çarpıyor ki, etrafımızda patlamalar meydana geliyor. Peri ejderha binicileri düşmanlarımıza saldırılar geri püskürtüyor, gökyüzünü cızırtılı ve çıtırtılı bir sihirle dolduruyor.

Başımı öne eğerek, Draven savaş alanında manevra yaparken ve dikkatini ona yöneltmeye çalışan düşmanlardan kaçınırken, dikenleri sıkıca kavradım. Ancak müttefiklerimiz hızla avantajı ele geçirip acımasız bir öfkeyle saldırdılar ve Draven'ın savaş alanında neredeyse kesintisiz bir şekilde uçmasına olanak sağladılar.

Cepheye yaklaştıkça Draven çenesini açıyor ve kükreyerek bir çığlık atıyor.

Kara ejderhalar diğer savaşlardan hemen sıyrılıp onun arkasına geçiyorlar. Cepheye doğru hızla ilerlerken derin nefesler alıyorum. Birlik bağı aslında benden herhangi bir sihir gerektirmediği için, tıpkı bir kaya duvarına çarpan yankı gibi Draven'ın kendi sihrini güçlendiriyor; bu yüzden nihayet sırtında otururken enerjim birikmeye başlıyor. Düşmanlarımıza ulaştığımızda onun ilerlemesi için yardımına ihtiyacı olacağını biliyorum, ama o zamana kadar olabildiğince çok sihir biriktiriyorum.

İleride, Isera, Kara Klan askerinin üzerinde oturduğu yerden öfkeli kırmızı ejderhalara buzdan mızraklar fırlatıyor. Birlik bağı olmasa bile, Isera'nın büyüü inanılmaz derecede güçlü ve kırmızı ejderhaları art arda saldırılarla alt ediyor.

Onlardan kısa bir mesafede, Galen başka bir düşmanın kanatlarına kılıcıyla saldırdıktan sonra Draven'a doğru kükredi.

Draven zihnime şöyle diyor: "Galen, Orion'un cepheye ulaştığımız anda onlara büyüüyle saldıracağını söylüyor. Anılar korku yaratacak ve senin ona destek olmanı istiyor."

"Tamam," diye yanıtlıyorum.

"Selena."

Ses tonundaki endişeyi ve soruyu duyabiliyorum. Çok fazla büyüyü çok hızlı kullandığımı biliyor. Ama durum bu. Onların saflarını kırmamız gerekiyor. Jessina'ya bile ulaşamazsak, bu savaş asla bitmeyecek.

"Bunu yapabilirim," diyorum Draven'a. "Bana güven."

"Ben her zaman öyle yaparım."

Galen ve Isera'nın üzerinde oturduğu kara ejderha, Draven son mesafeyi kapatırken kızıl ejderhaların saldırısından uzaklaşıyorlar. Düşmanlarımız hemen aradaki boşluktan öne atılmaya çalışıyorlar. Draven'ın kanatlarında şimşekler çakıyor, iki yanımızda da gürlüyorlar ve etrafında karanlık fırtına bulutları toplanıyor. Büyümü çağırıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Orion'un kabus büyüyle onları vurduğu anda biz de ön cephelere dalıyoruz.

Ejderhalar korkudan çığlık atıyor ve Orion'un onlara gösterdiği kâbus gibi anılar yüzünden görüşleri bulanıklaşırken başlarını sağa sola sallıyorlar. Bir saniye bile tereddüt etmiyorum. Büyümü üzerlerine savurarak, kemik beyazı korku alevlerine yapışıp onları cehennem ateşine dönüştürüyorum.

Ejderha sıraları korkuyla geriye doğru irkildi.

Ve Draven hızla onların arasına daldı.

Galen ve Orion, Isera ve ejderhası ile sırtlarında Unseelie perileri taşıyan Kara Klan'ın on beş üyesi, dehşete kapılmış düşman ejderhalarının saflarına dalıyorlar. Orion'un büyüyle hâlâ kör olmuş haldeyken pençeler kanatlarını parçalarken acı içinde çığlık atıyorlar.

Draven kükreyerek önüne devasa bir şimşek fırtınası fırlattı. Diğer ejderhalar, rüzgar, yağmur ve kara bulutlar üzerlerine çarparken ve şimşekler havayı yararken panik içinde çığlık attılar. Şimdi geçtiğimiz ön saflardaki ejderhaların tutuşunu gevşettim ve daha ilerideki sıralara saldırdım. Korku içinde kaçmaya çalışarak kıvranıp çırpındılar, ancak sadece kendi yoldaşlarına çarptılar.

Ejderha ateşi havada süzülürken, Draven'ın klanının ön saflarının tamamı çenelerini açıp düşmanlara alevler püskürtüyor. Isera, Orion'un büyüyle kör olmuş ejderhaların kanatlarına buz mızrakları fırlatırken, arkamızdaki Unseelie perileri de düşman kitlesine su, taş ve ateş saldırıları düzenliyor.

Draven'ın yanına bir başka kara ejderha daha beliriyor.

"Malaki'nin cesareti, bayağı güçlenmişsin evlat!" diye bağıyor ejderhanın üzerindeki Unseelie perisi.

Jocasta'yı orada otururken görünce ağzım açık kaldı. Beyaz saçları arkasında dalgalanıyor, pembe ve altın rengi gözleri batan güneşin ışığında parılıyordu ve bana sırtıyordu. Güldüm.

Jocasta. Unseelie Sarayı'ndaki Büyük Oyunlarda yer alan Kara Fraksiyon'un sahibi. Beni eğiten ve tanıdığım tek duygu büyüsi yeteneğine sahip kişi.

Ona karşılık sırttım. "İşte harika bir öğretmeniniz olduğunda böyle olur!"

Gülerek bana takdirle selam verdi. Sonra gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi ve çenesini önde yeniden toplanmaya çalışan düşman saflarına doğru salladı. "Haydi, hep birlikte vuralım!"

"Evet!" diye karşılık verdim, gözlerimde de şeytani bir keyif vardı. "Onlara duygu büyüünün neden en tehlikeli büyü olduğunu gösterelim."

Draven kükredi.

Ejderha ateşi havada uçuşurken, klan üyeleri aynı anda saldırıyor ve Draven de önümüzdeki düşman saflarına şiddetli bir fırtına gönderiyor.

Jocasta ve ben sihirlerimizi onlara uyguluyoruz.

Kırmızı, gümüş ve beyaz ejderhalardan oluşan kitle korku içinde kaçışırken, tüm manzaraya saf dehşet çılgınlıkları yankılanıyor.

Yanımda oturan Jocasta şeytani bir kahkaha attı.

"Bu savaş bittiğinde, seninle birlikte bir içki içeceğiz evlat!" diye bağırdı bana, gözleri sihirle parlıyordu.

"Anlaştık!" diye karşılık verdim.

Birleşmiş duygu büyüümüz düşmanlarımızı paniğe sürükleyip saf bir korku içinde bizden kaçmalarına neden olurken, tam önümüzde bir boşluk açılıyor.

Ve birdenbire İmparatoriçe Jessina'ya giden yol açılıyor.

Şimdi bizi arkadaki devasa gümüş ejderhadan yalnızca uzun bir açık gökyüzü şeridi ayırıyor.

Ona doğru hızla ilerlerken, sağımızdan heybetli dağlar hızla geçip gidiyor.

İmparatoriçe Jessina şok olmuş gibi geriye doğru sıçradı. Sonra başını geriye atıp doğrudan bize doğru buz alevlerinden oluşan bir sel püskürttü. Ama Draven, Galen ve diğer kara ejderhalar sadece çenelerini açıp gerçek ejderha ateşiyle karşılık verdiler. Buz alevleri ateşe çarparak önümüzdeki havayı tıslayan bir buhar patlamasına dönüştürdü.

İçimde umut yeşeriyor. Bunu başarabiliriz. Başarabiliriz—

Sağımızdaki dağlardan kulakları sağır eden bir gürültü geliyor. Gözlerimi o yöne çevirdiğimde kalbim ağzıma geliyor ve dağların zirvelerinin hareket ettiğini görüyorum.

Hayır, hareket eden dağlar değil.

Korku, göğsüme yakıcı bir bıçak gibi saplanıyor.

Jessina, buz büyüsunü kullanarak zirveleri kaplayan buz kütlesini yerinden söktü. Karı da beraberinde koparan buz kütlesi, tam üzerimizde havaya fırladı.

"İsera!" diye bağırdım, buz ve kar çığının tam üzerimize çöktüğü anda.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Draven ve diğer ejderha şekil değıştirciler başlarını yukarı çevirip ölümcül dalgaya ateş püskürtüyorlar, ama dalga çok geniş ve çok kalın. Buz ve kardan oluşan dev dalga üzerime çökerken kollarımı başımın üstüne kaldırıyorum. Isera kollarını yukarı çekip sanki gökyüzünü yarıp geçmeye çalışıyormuş gibi havada savuruyor.

Saldırının dibindeki kalın buz tabakası şiddetli bir çatlama sesiyle ikiye ayrılıyor. Kar her iki taraftan kayarak üzerimize yağıyor. Ejderha şekil değıştirenlerin kanatlarına çarparak onları yere doğru itiyor. Ancak bizi ezebilecek olan devasa buz tavanı bunun yerine her iki yanımıza da düşerek aşağıdaki zemine zararsız bir şekilde çarpıyor.

Isera, ağır ağır nefes alarak tekrar kara ejderhanın sırtına yığıldı. Ama ona seslenmeden önce, çığın geri kalanı aşağı doğru yuvarlanırken kar hepimizin üzerine gürültüyle yağdı. Kalın kar kümeleri vücuduma çarptığında şiddetli bir şekilde titredim ve kollarımı sallayarak karı üzerimden atmaya çalıştım, ardından ellerimi Draven'ın pullarının üzerinde gezdirerek oradaki karı da temizledim.

Çevremizde, kar kütlesinin kanatlarını aşağı doğru çekmesiyle, kara ejderhalardan oluşan tüm birlik yere doğru eğilmek zorunda kalıyor.

"Bekle bir dakika," diyor Draven zihnime.

Havada yuvarlanırken önümdeki dikenleri sıkıca kavradım. Midem bulandı ama kar, Draven'ın vücudundan olduğu gibi benim vücudumdan da döküldü.

Çevremizdeki diğer ejderhalar da aynısını yapıyor.

Draven tekrar dengeye kavuştuğu anda, gözümün köşesinde gümüş rengi bir şey parladı. İçgüdüsel olarak, mor bir acı aleviyle ona saldırdım.

Draven'ın yan tarafını parçalamak üzere olan gümüş ejderha acı içinde çığlık atarak geriye doğru sıçradı. İçimde bir zevk dalgası yükseldi, ama enerji tasarrufu için büyüyü hemen tekrar kestim. Saldırım amacına ulaştı.

Draven başını hızla çevirerek çarpınan gümüş ejderhanın boynuna dişlerini geçirir ve boğazını parçalar. Gümüş ejderha cansız bir şekilde yere yığılırken Draven'ın çenesinden kan damlar ve o bir kükreme çıkarır.

Ancak Jessina'nın çığ gibi saldırısı, güçlerine kendilerini toparlamaları ve saflarını yeniden düzenlemeleri için yeterli zaman kazandırdı. Buz alevleri havada yükselirken, gümüş ejderhalar her yönden bize doğru hızla yaklaşıyor, arkalarında beyaz ve kırmızı ejderhalar da var.

Gökyüzünde alevler kükreyerek buz alevlerine çarpıyor. Isera, ejderha arkadaşını korumak için bir buz kalkanı daha oluşturuyor, ancak yüzünün her yerinde yorgunluk izleri var. O devasa buz bloğunu yarmak ve bizden uzaklaştırmak, kalan enerjisinin çoğunu tüketmişti.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Benim de pek enerjim kalmadı. Ve etrafımızdaki Unseelie perilerinin bizden bile daha az ham büyü var. Onlar da tükenme noktasına yaklaşmış olmalı. Bu halde Jessina'yı asla alt edemeyiz. Enerji seviyelerimizin tekrar toparlanması için sürekli büyü kullanmaktan bir süre uzaklaşmamız gerekiyor.

Sanki Draven aklımı okuyabiliyormuş gibi, tekrar kükredi ve sonra yukarı doğru fırladı. Etrafında devasa bir fırtına bulutu yayıldı ve düşman kuvvetlerinin çoğunu engelledi. Kalın siyah bulutların içinde kalanlar öfke ve hayal kırıklığıyla homurdandılar. Ama Draven ve klanı çoktan harekete geçmişti.

Gökyüzünde hızla ilerleyerek, bizim saflarımıza doğru geri dönüyorlar.

Düşman ejderhalar her yönden üzerimize doğru ateş açarak geri çekilmemizi engellemeye çalışıyorlar. Isera ve element büyü kullanmayan diğer periler, ejderha şekil değiştirenler gökyüzünde kıvrılıp bükülürken, onları bizden uzak tutmak için saldırılarını geri püskürtüyorlar. Göğüslerinde bulabildiğim her duyguya büyümü yönlendiriyorum, bu da onları tereddüte, paniğe ve şaşkınlık içinde birbirlerine çarpmaya itiyor.

Sonunda son sıraları da aşılıyor ve gökyüzünü kontrol ettiğimiz savaş alanının o kısmından geri yükseliyoruz.

Draven tekrar kükredi ve çeşitli bölümlerden farklı renklerde birkaç ejderha aniden birbirinden ayrıлып arkamıza doğru bizi takip etmeye başladı. Diana da onlardan biriydi.

Mavi Klan'ın lideri Ejnare, hemen öne doğru uçarak yerini alır. Geriye kalan siyah, mavi, mor ve turuncu ejderhalar onun etrafında toplanarak bizi takip etmeye çalışan düşman dalgalarını geri püskürtürler.

Rin'in şifa istasyonunun dışındaki yanmış çimenlere iniyoruz. O, biz ayrıldığımızda zaten orada olan peri ve ejderha şekil değiştiricilerle ve o zamandan beri ortaya çıkan yenileriyle yorulmadan ilgileniyor.

İndiğimiz yerden kısa bir mesafede çimenlerin üzerinde Alistair'i Lyra ile birlikte görünce göğsümden bir yük kalktı. Hızla Draven'ın sırtından indim ve o da hemen insan formuna dönüştü.

Bir rüzgar esintisiyle, diğer ejderhalar da insana dönüştükten sonra, çimenlerin üzerindeki en kötü dumanı dağıtır. Sırtlarında oturan periler, derin nefesler alarak çimenlerin üzerinde sendeleyerek ilerlerler.

Lyra, Alistair'e homurdanarak, "Sana dinlenmeni söyledi," dedi.

"Hayır, bana enerjim tekrar dolana kadar sihrimi çok fazla kullanmaktan kaçınmamı söyledi," diye karşılık veriyor Alistair.

"Bu da aynı şey."

"Hayır, değil." Kaşlarını çatı. "Hem ayrıca, ne zamandan beri bu kadar temkinlisin? Asıl pervasız olan sen olmalıydın."

"Söz konusu sen olunca durum farklı."

Birden durdu, ağzı açık kaldı ama ağzından hiçbir itiraz çıkmadı. Sonra yüz ifadesi yumuşadı ve usulca uzanıp parmaklarını Lyra'nın parmaklarının arasına geçirdi. Yeşil ve turuncu gözleri ışıkla doluydu, elini nazikçe sıktı. "İyiym, güneş ışıgım. Söz veriyorum."

Çimenlerin üzerinde, siyah, mavi ve mor ejderha pulu zırhları giymiş ejderha şekil değiştiriciler, yere yığılmış perilerini kontrol etmek için çömelmişlerdi. Nispeten iyi görünenler sadece Trevor, Fenriel ve Kevlin'di.

Kevlin'i gördüğümde istemsiz bir ürperti tüm vücudumu sardı. Onu son gördüğümde, Kefaret Denemelerini kazanma girişiminde bileğimi kırmış ve elimdeki tüm kemikleri parçalamıştı. Gerçi kavgamız onun bacak kaslarını kesmemle sonuçlandığına göre, sanırım biraz da olsa eşit durumdayız.

Lyra ve Alistair'in durduğu yere doğru yürürken Draven kolunu sırtıma doladı. "İyi misin?"

Kalbim sıcaklıkla doldu. O, o ufak titremeyi bile fark etti. Elbette fark etti. Draven her zaman fark eder.

"Evet, iyiym," diye yanıtladım ona gülümseyerek.

Galen çimenlerin üzerinden koşarak gelirken, Orion ise kraliyet kayıtsızlığının ta kendisi olan o zarif tavrıyla bize doğru ağır adımlarla

ilerliyor. Isera ise diğerk yönden ağır adımlarla geliyor, uzun siyah saçları rüzgârda savrulmuş ama gözleri her zamanki gibi keskin.

Diana ile aynı anda Alistair ve Lyra'ya ulaşıyoruz. Fenriel, Talon omzunda olmak üzere, onun ardından aceleyle yanlarına geliyor.

Draven lafı uzatmadan, "Yeni bir plana ihtiyacımız var," diyor.

"Anlaştık," diyor Orion, diğerkleri de bize doğru yaklaşırken.

Galen, sarı saçlarını sinirli bir şekilde eliyle karıştırarak, "Cepheden bir saldırı açıkça işe yaramayacak," diye ekliyor. "Çok fazlalar. Eğer savaşarak yolumuzu açmak zorunda kalırsak, İmparatoriçe Jessina ile başa çıkacak gücümüz kalmayacak."

Orion dilini şıklattı. "Üstelik, benim ve Selena'nınki gibi büyüye karşı kalkan görevi gören o kum saati benzeri şeye hala sahip. Onu ondan ayırmamız gerekiyor."

"Bu konuda bir fikrim olabilir," diye tereddütlü ama neşeli bir ses tonuyla karşılık verdi.

Hepimiz sesin kaynağına doğru döndük. Fenriel bu inceleme karşısında kızardı, ama omzundaki şahin sadece tüylerini kabarttı ve kararlı gözlerle hepimize baktı. Diana'ya kısa bir bakış attıktan sonra Fenriel planını açıklamaya başladı.

Draven, işini bitirdiğinde, "Bu işe yarayabilir," diye onaylıyor. "Ancak asıl sorunumuz devam ediyor. Ona yaklaşamıyoruz."

"Ya onların yaptığını yapsak?" diye soruyorum, yüzlere bakarak. "Arkadan gizlice bir kuvvet göndersek? Jessina'nın arkasına geçebilirsek, ona pusu kurabiliriz."

"Mükemmel plan," diye fısıldadı solumdan alçak ve yumuşak bir ses.

Hepimiz sıçrayıp, silahlarımızı çekerek ona doğru döndük. Şaşkın beynimin neye baktığımı anlaması birkaç saniye daha sürdü.

Ormandan yapılmış bir kadın çimenlerin üzerinde duruyor. Tamamı sarmaşıklardan yapılmış elbisesi ve saçları, şu anda hiç rüzgar olmamasına rağmen hafifçe dalgalanıyor. Ve kadim kahverengi gözler, kırmızı çiçeklerden yapılmış bir tacın altından hepimizi şeytani bir parıltıyla izliyor.

Orman Perisi Kraliçesi.

Alistair, avucundaki ateşi söndürürken, "Mabona'nın memeleri," diye patladı. Başını sallayarak, birdenbire ortaya çıkan periye baktı. "Sen nereden çıktın ki?"

Kurt gibi sinsi bir gülümsemeye hepimize baktı. Sonra bakışları keskinleşti ve Orion'a yoğun bir şekilde kilitlendi. "Anladım."

Bu bir soru değil. Ama Orion yine de cevap veriyor: "Evet."

Ağağların ruhu, cebinde neğeyle atıyor.

Peri Kraliçesi'nin dudaklarında, neredeyse korkutucu derecede uhrevi bir geniş gülümseme beliriyor. Bu gülümsemenin bir yandan rahatlama ve neğeyle dolu olması, diğer yandan da keskin ve acımasız görünmesi, içimde ilkel bir korku hissi uyandırıyor.

"O halde periler şimdi savaşa gidecekler," diyor, o acımasız gülümseme hâlâ dudaklarında.

Diana, etrafımızdaki perilerden tamamen arınmış manzaraya şöyle bir göz attı. "Sizin halkınız burada mı?"

"Evet." Bakışları bizden biraz uzaktaki ormana kaydđ. "Oradayız." Dikkatini tekrar bize çevirdi. "Ormanın içinden geçip, sizin kurduğunuz bu pusu için savaş alanının diğer tarafına doğru ilerleyeceğiz."

"Güzels," diye telefonu açıyorum. "Ve biz de diğer tarafa küçük bir peri saldırı ekibi göndereceğiz."

Draven bakışlarını bana dikti, hiç şüphesiz ayrılmamızı istemediğini söylemek üzereydi. Ama bunu yapmadan önce Galen bariz olanı dile getirdi.

"O tarafta sadece bir sıradağ var." Savaş alanının bir tarafını çevreleyen yüksek dağları işaret ediyor. "O dağların altından kimseye görünmeden gizlice geğmenin imkanı yok."

"İşte bu yüzden dağdan geçiyoruz." Sesimi yükselterek, "Trevor!" diye sesleniyorum.

Trevor bize doğru döndü. Ona yaklaşması için işaret ettiğimde, Kevlin ve Seelie Sarayı'ndan diğer bazı periler de onu takip etti.

"Bakın," diye başlıyorum, onlar bize doğru gelirken. "Çoğumuzun sihir kullanmaktan biraz ara vermeye ihtiyacı var. Ama burada öylece oturup sihrin tekrar dolmasını bekleyemeyiz. Bu yüzden, siz Jessina ve ordusunun dikkatini üzerinize çekerken, biz de bu zamanı savaş alanında gizlice dolaşmak için kullanacağız."

"Ayrılmayı sevmiyorum," diyor Draven, gözlerini kısarak.

"Biliyorum. Ama eğer savaş alanından çok uzun süre uzak kalırsan, şüphelenmeye başlar. Ve o zaman tuzak asla işe yaramaz."

Kaşlarını çattd, sanki tartışmak istiyor ama planımda geręek bir hata bulamıyormuş gibi görünüyordu.

"Öbür tarafa nasıl görünmeden geğeceğinizi açıklayacağınız kısmı hâlâ bekliyorum," diyor Galen, diğer periler bize katılırken kaşlarını kaldırarak

bana bakarak.

Trevor'a döndüm ve dağa doğru işaret ettim. "Şurada bizim için bir tünel açabilir misin?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve sonra dağa bakmak için döndü. Sarı saçlarını eliyle düzelterek birkaç saniye düşündükten sonra, "Evet. Neredeyse tüm gücümü kullanmam gerekecek ama evet, bizi oradan geçirebilirim," dedi.

"Peki, dağ silsilesinin öbür tarafından savaş alanının diğer ucuna kadar yürürsek, bu, enerjinizi yeniden toplayıp başka bir yol açmanız için yeterli zaman olur mu?"

Başını bir o yana bir bu yana eğerek hesaplama yapıyormuş gibi görünüyor. Sonra başını sallıyor. "Evet."

Galen'e döndüm. "İşte bu kadar."

Birkaç saniye sessizce bana baktı. Sonra eğlenmiş bir şekilde içini çekti. "Bazen ne kadar kurnaz bir düzenbaz olduğumu unutuyorum."

"Ben de bir keresinde aynı hatayı yapmıştım," diyor Draven. "Sonra beni masama kelepçeledi ve artık o hatayı asla tekrarlamıyorum."

Herkes ona bakmak için döndü. Yanaklarım kızardı ve dirseğimi kaburgalarına sapladım. O ise bana aşağıdan alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Peki, plana gelince," diye söze giriyor Isera ve konuşmayı nihayet doğru yola sokuyor.

Herkesin ne yapacağını ve ne zaman yapacağını bildiğinden emin olmak için planı iki kez gözden geçirdikten sonra, hepimiz sessizliğe büründük ve sadece yüz yüze baktık. Aniden içimi bir endişe kapladı. Oldukça riskli bir plan. Bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını bilmenin hiçbir yolu yok ve grubumuzun bir üyesi bile görevinde başarılı olamazsa, geri kalanlar ölecek.

Herkes aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor. Bu planın ağırlığı. Gerçekten başarmamız gereken bu son, umutsuz plan. Bu yüzden sözlere gerek yok.

Sadece göz göze geldik ve başımızı salladık.

Sonra yollarımız ayrılıyor.

Ama tam ayrılmak üzereyken, Draven'ın eli uzanıp kolumu yakaladı. Beni kendine doğru çekerek, elini boynumun arkasına doladı ve beni derin bir öpücükle öptü.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından.

Onu daha sıkı kendime çekiyorum. "Sen de."

"Seni seviyorum, küçük asi."

"Ben de seni seviyorum."

"Öbür tarafta görüşürüz."

"Ben bekliyor olacağım."

Sonra geri çekiliyoruz. Draven'a birkaç saniye daha bakarken kalbim acıyor, birden büyük bir hata yaptığımı hissediyorum.

Kendimden şüphe etmeye başlamadan önce, hayatımın aşkından kendimi ayırıp, dağa doğru ilerleyen küçük peri grubunun peşinden koşuyorum.

Bu işe yaramalı.

Tanrıça, lütfen, bunun işe yaraması gerekiyor.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Trevor büyüsünü kullanarak dağın içinden bir tünel açarken taş taş sürtünüyor. Yanımda bekleyen perilere şöyle bir göz atıyorum. Hepsini Seelie Mahkemesi'nden tanıyorum ama aslında sadece dördünü tanıyorum. Benimle birlikte Kefaret Sınavları'nda yarışanlar: Isera, Trevor, Fenriel ve Kevlin.

Orion ve Alistair, Galen ve Lyra ile birlikte Draven ve diğerleriyle ön cephede savaşmak zorundaydı, böylece olup bitenlerin bu kadar belli olmaması sağlanacaktı. Ama bu benim planım olduğu için, bizzat kendim halletmem gerekiyordu.

Tarlaların ötesindeki gökyüzünde süren şiddetli ejderha savaşına doğru göz ucuyla baktım. Orada, en önde, fırtına bulutları ve şimşeklerle çevrili devasa bir kara ejderha, düşman ordusunu darmadağın ediyordu. Ancak Gümüş Klanın çok daha fazla askeri olduğu için, daha fazla düşman ortaya çıkmaya devam ediyordu.

Draven'in bitmek bilmeyen dalgaların arasından yolunu açmaya çalışmasını izlerken midem bulanıyor. Onu yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum. Her zaman güçlüydü, ama birliğimiz sayesinde daha da güçlü ve hızlı olurdu. Ve bu fark çok önemli olabilir. Eğer ben orada olmadığım için ona bir şey olursa, ben hayatta kalamam.

Isera aniden, "Selen," dedi. "Gitmemiz gerekiyor."

Bakışlarımı savaş alanının karşısındaki Draven'dan ayırıp dağa baktığımda, arkadaşlarımla çoğunun gri taşa açılan dar tünele çoktan girmiş olduğunu gördüm. Başımı hızla sallayarak ben de içeri girdim.

Ama Isera'nın beni takip etmediğini fark edince tereddüt ediyorum. O sadece deliğin dışında durmuş, tünele bakarken kısa ve sık nefesler alıyor.

Gerçeği birden fark ettim.

Klostrofobik. Isera hâlâ yoğun bir klostrofobi yaşıyor.

“İsterseniz...?” diye teklif ediyorum.

Sanki kelimeyi zorla ağzından çıkarmak zorundaymış gibi yutkunuyor.
"Lütfen."

Büyümle uzanıp göğsündeki kemik beyazı korku alevine yapıştım ve sonra onu neredeyse küçük bir kıvılcıma dönüşene kadar azalttım. Uzun, titrek bir nefes verdi. Elimle kolundan aşağı doğru uzanıp ona hafifçe gülümsedim. Sonra tünele doğru ilerlemeye başladık.

Taş taş sürtünüyor, ses tünel duvarları arasında yankılanıyor; Trevor ise sihrini kullanarak dağı bizim için açmaya devam ediyor. Dış dünyayı geride bıraktığımız anda, ezici bir karanlık bizi boğmaya çalışıyor çünkü tünel biz yürürken arkamızdan kapanıyor. Ama ışık büyüüne sahip olan Kevlin, tüneli bizim için aydınlatıyor. Onu aramıza katmamın asıl sebebi de bu, her ne kadar onun yanında hala biraz rahatsız hissetsem de.

“Özür dilerim,” diyor Isera kısık bir sesle. “Biliyorum, gücünü biriktirip büyüünün gelişmesini sağlamalıydın. Bunu... buna harcamamalıydın.”

“Bunu boşa harcamayacağım.” Korkusunu azaltmaya çalışırken, göz ucuyla ona baktım. “Ama merak ediyorum. Dağdaki dar bir tünelden geçme planının olduğunu biliyordun, yine de gönüllü oldun. Neden?”

Yutkunuyor, alışılmadık derecede garip bir ifade takınıyor. Bakışları bir an bana kayıyor, sonra da önündeki yola dikiliyor. "Orion ve Alistair geride kalmak zorunda kaldılar ve ben... Şey, sizi yalnız bırakamazdım, değil mi?"

Ruhumu sıcaklık dolduruyor.

Ancak ben cevap veremedim, önümüzde yürüyen Kevlin aniden arkasını dönerek bize doğru baktı.

"Annen seni gerçekten çok severdi, bunu biliyorsun, değil mi?" diyor.

Sözler kalbime saplanan bir darbe gibiydi ve neredeyse bir sonraki adımımı kaçıırıyordum. Göğsümü umut kapladı, çünkü bir anlığına benimle konuştuğunu sandım.

Sonra fark ediyorum ki, onun kahverengi ve lavanta rengi gözleri Isera'ya kilitlenmiş durumda.

"Seninle çok gurur duyuyordu," diye devam ediyor, dudaklarının kenarında buruk bir gülümseme belirerek. "Önceki Kefaret Denemelerinde birlikte yarıştığımız zamanlarda hep senden bahsediyordu."

Isera'nın dudakları hafifçe aralandı ve titreyerek nefes aldı.

“Evet,” diyor. “Artık hepimiz... ona gerçekten ne olduğunu biliyoruz, bunu bilmek isteyebileceğinizi düşündüm.” Omuz silkiyor. “Zaten bilmiyorsanız diye.”

O umut patlaması ve asla bilemeyeceğim gerçeğinin ezici hatırlatıcısı kalbimi acıtıyor. Savaş kıyafetimin yakasını çekiştirerek, büyümden aldığım o sıcak zevke duyduğum ani ve umutsuz ihtiyaçla nefes almaya çalışıyorum. Neyse ki, Draven hala o duygunun yarısını aldığı için, bu dürtüyü bastırmayı başarıyorum.

Yanımda oturan Isera boğazını temizledi ve gözlerindeki yaşları hızla sildi. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

“Evet.” Kevlin bakışlarını bana çevirdi ve sonra özür dilercesine yüzünü buruşturdu. “Ve sana gelince, özür mü dilemeliyim yoksa teşekkür mü etmeliyim emin değilim. O son duruşmadan sonra sana çok kızmıştım. Diz arkası kaslarıma müdahale edecek bir doktor bulmak için yalvarıp yakarmak zorunda kaldım ve sen onları kesip kaçıktan ve Kefaret Duruşmaları'nın galibi olarak son sırayı aldıktan sonra iyileşmeleri bir aydan fazla sürdü.” Garip bir şekilde ensesini kaşıdı. “Ama sonra geçen gün gerçeği, kazananlara gerçekten ne olduğunu öğrendiğimde, önce şok oldum. Ama sonra bir nevi rahatladım.” Yüzünü buruşturdu. “Sizin yaptıklarınızdan sağ çıkamazdım. Bu yüzden kazandığınız için teşekkür ederim ve sonunda bu kadar acımasız olduğum için özür dilerim.”

Şaşkınlık beni derinden etkiledi ve kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Bunu hiç beklemiyordum. Başımı hafifçe eğerek onayladım.

"Ayrıca, anne babanız için de üzgünüm."

Kalbim duracak gibi oldu. "Annemle babam mı?"

“Evet, hepimiz bir süre önce Altın Saray’ın üzerindeki o savaşı gördük,” diye açıklıyor. “Sonrasında, kontrol etmek için gizlice içeri girdik. İşte o zaman anne ve babanızın cesetlerini yerde bulduk.” Gözlerime bakarken gözleri şefkatle doluyor. “Muhtemelen ruhlarını kendiniz göndermek isterdiniz, ama denemeleri kazandığınız için Seelie Sarayı’na geri döneceğinizi düşünmedik ve onları orada bırakamazdık. Bu yüzden anne ve babanızın loncalarından birkaç arkadaşı onlara uygun bir veda töreni düzenledi ve küllerini Andunir Nehri’ne döktüler.”

Acı ve keder, ani bir şükran ve rahatlama duygusuyla karışıyor. Anne ve babamın beni sevip sevmediğini asla bilemeyebilirim, ama en azından ruhlarının Mabona'nın ebedi yeşil bahçesine layıkıyla gönderildiğini biliyorum.

"Teşekkür ederim, Kevlin," diye kekeledim sesim, kendimi toparlamaya çalışırken biraz boğuk çıkıyordu. "Bunu duymak benim için çok şey ifade ediyor."

Bana hafifçe gülümsedi, ama cevap vermeden önce Fenriel önden seslendi: "Arkadaşlar! Gerçekten acele etmeliyiz. Trevor'ın büyüsü çok azaldı."

Omurgamda bir alarm çakması hissettim ve hepimiz bakışlarımızı ona çevirdik. Bizimle grubun önü arasında Seelie Mahkemesi'nden yaklaşık on peri daha vardı, ama Trevor oldukça uzun boylu olduğu için kalabalığın arasından başının bir kısmını hala görebiliyordum. Her adımda sendelediğini fark ettiğimde içimde bir korku hissi oluştu.

Isera'nın içindeki korku yükselmeye çalışıyor ama ben onu sihirimle tekrar bastırıyorum.

Kısa bir bakış alışverişinden sonra hepimiz aceleyle öne doğru koştuk.

Trevor dağı bizim için ayırmaya zorlarken taş gürlemeye devam ediyor. Başladığımızda tünel biraz daha genişti, ama şimdi her adımda daha da daralıyor, sonunda sadece bir kişinin sığabileceği hale geliyor. Tek sıra halinde ilerleyerek, arkamızdan hızla kapanan dar taş duvarların arasından sıkışarak yolumuza devam ediyoruz. Isera'nın göğsündeki korku o kadar yoğun ki, ben de etkilenmemek için zihinsel kalkanlarımı açık tutmam gerektiğini hatırlamam gerekiyor, ama sadece onu azaltmaya devam ediyorum.

Batan güneşin kızıl ve altın rengi ışıkları nihayet ileride beliriyor.

Hepimiz topluca rahat bir nefes aldık.

Hızla ilerleyerek, boğucu tünelden son mesafeyi koşarak çıkıp diğer taraftaki açık havaya ulaştık. Taş arkamızdan gürültüyle kapandı. Derin bir nefes aldım ve önümüzde geniş bir vadi açılırken büyümün üzerindeki baskıyı bıraktım.

Yavaşça batan güneşin ışığı manzaraya vururken, solumuzdaki yüksek dağlar savaş alanının görünümünü tamamen kapatıyor. Önümüzde sadece uçsuz bucaksız, çıplak bir toprak parçası var. Gözümüzün önünde tek bir ağaç veya çalı bile yok. Sadece gri kayalardan oluşan geniş bir vadi ve onun her tarafında yükselen dağlar.

Bakışlarımı ilerideki zirvelere çevirdim. Orada, öbür tarafta bir yerlerde Jessina vardı. Bir tanrıça gibi havada süzülüyor, dokunulmaz. Dudaklarımda şeytani bir gülümseme belirdi. O kendini beğenmiş

imparatoriçe, küçük bir peri grubunun şimdi savunmasını aşarak içeri sızmak üzere olduğundan habersizdi. Ne olduğunu asla anlayamayacaktı.

"İyi misin?" diye soruyor Fenriel.

Gözlerimi kırıştıtararak, bakışlarımı ona çevirdim. Trevor'ın yanında duruyordu. Daha doğrusu, vücuduyla Trevor'ı destekliyordu. Trevor'ın kolu omuzlarında, kendi kolu da Trevor'ın beline sarılı halde, yüzünde endişeyle taş ustasına bakıyordu. Trevor derin nefesler alıyor, yüzünde yorgunluk izleri vardı.

"Evet, iyiyim," diye yanıtlıyor.

Isera gözlerini kısarak ona baktı. "Öbür tarafta hâlâ yeni bir tünel açabilecek misin?"

Başını sallamadan önce derin bir nefes daha aldı. "Evet. Oraya kadar yürümek enerjimin yeniden toplanması için yeterli olmalı. En azından bu sefer baştan itibaren tek sıra halinde bir tünel oluşturursam."

Etrafımızdaki diğer on peri, önce ona, sonra Isera'ya, sonra da bana baktı. Bunun benim planım olduğunu ve liderliği benim üstlenmemi beklediklerini hemen anladım, bu yüzden boğazımı temizledim ve sanki kendime güvenim tammış gibi omurgamı dikleştirdim.

"Pekala o zaman," dedim kararlı bir sesle. Sonra elimi kaldırıp ilerideki ve biraz soldaki dağı işaret ettim. "İşte çıkış noktamız. Diğer taraflardan yaklaşan kuvvetlerimizin geri kalanıyla aynı anda oraya varmamız gerekiyor. Öyleyse hadi başlayalım."

Hepsi birden harekete geçiyor.

Çoğumuz burada sihirli enerjimizin yeniden toparlanması için zamana ihtiyacımız olduğu için, çorak vadide ilerlerken hepimiz sessizce yürüyoruz. Rahatlamaya ve sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanmaya çalışıyorum, ancak her birkaç adımda bir bakışlarım soldaki dağ sırasına, Draven'ın olduğu yere kayıyor. Elimle gergin bir şekilde oynayarak, en azından diğer tarafta neler olduğunu görebilmeyi çok istiyorum.

"Özür dilerim," diye birden patladı Trevor. "Şey... Mabona'nın göğüsleri, nefesimi toplamam gerek. Beş dakika kadar durabilir miyiz?"

Ona doğru döndüm. Fenriel hâlâ onu kendi bedeniyle destekliyordu ve ikisinin de boynundan ter damlıyordu.

Fenriel, Trevor'a sert bakışlarla bakarak, "Dağdan indikten hemen sonra mola vermeliydik," diyor. "O zaman bile molaya ihtiyacın vardı."

“Biliyorum.” Derin bir nefes daha aldı. “Ama bizi yavaşlatmak istemedim.”

Başımı çevirerek geriye dönüp kat ettiğimiz mesafeye ve ardından çıkış noktamız olacak dağa bakıyorum. Şu an vadinin sadece bir kısmını geçtik, ama oldukça iyi bir hızla ilerliyoruz. Sanki dağların arasından Draven'ı görebiliyormuşum gibi sola doğru bir bakış daha atıyorum. Stres ve endişe damarlarımda dolaşıyor.

Ama Trevor'ın gerçekten de dinlenmeye ihtiyacı var. Yoksa bir daha asla dağdan geri çıkamayacağız.

Ben de ona ve Fenriel'e dönüp başımı salladım. "Pekala, beş dakikalık bir ara verelim."

Trevor hemen bir kayanın üzerine oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve derin derin nefesler aldı.

Diğer periler de dinlenmek için yere çökerler. Adının Juliette olduğunu düşündüğüm esmer saçlı bir kadın, havada küçük bir su akıntısı yaratır. Büyüsü tekrar sönmeden önce hepimiz ondan kana kana su içeriz. Ellerim ıslanınca saçlarımı karıştırıp, yüzüme gelmeyen saç örgüsünü tekrar bağlarım. Ve her birkaç saniyede bir bakışlarım dağ sırasına kayar.

Stres damarlarımda şimşek gibi akıyor. Draven haklıydı. Ayrılmamalıydık. Son zamanlarda çok fazla ayrılıyoruz. Mantıklı geliyor. Bizim kadar güçlü iki kişi aynı şeyi yaparken zaman ve kaynak israf ediyoruz. Ama yine de hoşuma gitmiyor. Çünkü korkunç bir hata yapmış olma hissini bir türlü üzerimden atamıyorum.

"İyileşecekler," diyor Isera.

Gözlerimi hızla ona diktim, endişemi gizlemeye çalıştım. Ama elbette her şeyi gördü.

Gözleri sabit bir şekilde gözlerime bakıyor. “Hem Orion hem de Draven acımasız kötü adamlar gibi davranıyorlar ama aslında birbirlerine karşı inanılmaz derecede koruyucular. Ve şimdi birbirlerini kardeş olarak gördükleri için, birbirlerine bir şey olmasına asla izin vermeyecekler.” Sesi güven dolu bir şekilde tekrarlıyor, “Yani iyi olacaklar.”

Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Haklı. Birbirlerini koruyacaklar.

Ama o zaman neden kötü bir şeyin olmak üzere olduğu hissine kapılıyorum—

Ortamda bir nefes kesilmesi sesi yankılandı.

Kalbim boğazıma kadar fırladı ve herkes ayağa kalkarken ben de arkamı döndüm. Bakışlarımı önümüzdeki vadiye gezdirdim, tepkilerinin kaynağını aradım.

Korku, göğsümün içinde soğuk bir zehir gibi patlıyor.

Önümüzdeki dağın zirvesinden on gümüş ejderha belirdi. Durdular, bizi de burada bulduklarına şaşırmış gibiydiler. Havada öylece süzölmelerini izlerken ağzım kurudu.

Fenriel ve Trevor korkudan bembeyaz olmuş yüzleriyle geriye doğru sendelediler. Yanımda ise Juliette dehşet içinde inledi.

Sadece on beş kişiyiz ve hepimizin büyüü neredeyse tamamen tükenmiş durumda. Gümüş Klanı'ndan on ejderhanın saldırısından sağ çıkmamızın imkanı yok.

Sağa sola bakışlarımı çevirerek, bizi kurtarabilecek herhangi bir şey ararken içimde panik çığlıkları yükseliyor. Ama vadi tamamen ıssız. Arkasına saklanacak hiçbir şey yok. Kalkan olarak kullanabileceğimiz hiçbir şey yok. Girdiğimiz tünel kapalı ve Trevor yeni bir tünel açacak kadar bile enerjiye sahip değil.

Kalbim savaş davulu gibi çarpıyor.

Burada kapana kısıldık.

"Öleceğiz," diye ağlıyor Juliette, hepimizin zaten fark ettiğı şeyi dile getirerek.

Korku tüm gruba yayıldı ve Isera ile ben hariç herkes geriye doğru sendeledi.

Birkaç saniye boyunca, zihnim durumun gerçekliğini kabul etmeyi reddederken, yapabildiğim tek şey o gümüş ejderhalara bakakalmak oldu. İlk başta beynim ejderhaların orada olduğunu bile inkar etmeye çalıştı. Sonra hâlâ hayatta kalabileceğimizi ikna etmeye çalıştı. Ama sonunda, hiçbirimizin bundan sağ çıkma şansının olmadığını kabul etti.

Ve sonra öfke gelir.

Fenriel ve Trevor bir adım daha geriye sendelediler, beni ve Isera'yı geçtiler. Diğerleri daha da geriye çekildiler ve Kevlin umutsuzca inledi.

İçimde öfke kükredi. Onlara, dünyaya, Draven'dan ve diğer ejderha şekil değiştiricilerden ayrılma gibi aptalca bir karar verdiğim için kendime karşı öfkeliyim.

"Yerinizde durun!" diye bağırdım.

Grubumuzda bir şok dalgası yayıldı ve hepsi birden durdu. Gözlerinde panik ve dehşet belirdi, hepsi birden bana bakmak için döndüler.

“Ama öleceğiz,” diye tekrar ağladı Juliette.

"Evet, öleceğiz!" diye çıkıştı ona, damarlarında öfke kükreyerek.

“O zaman bütün bunlar ne içindi!” diye bağırdı Kevlin bana. Gözlerinde umutsuzluk parlıyordu. “Hepimiz burada öleceksek bu lanet olası savaşın ne anlamı vardı ki? Şu anda hiçbir dava uğruna canımızı feda etmiyoruz bile. Bu, diğerlerinin savaşı kazanmasına yardımcı olmayacak. Sadece burada öleceğiz. Hiçbir şey için!”

“Haklısın!” Gözlerindeki öfke ve yakıcı hiddet, bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirirken alev alev yanıyordu. “Ölümlerimizin bir önemi olmayacak. Savaşın gidişatını değiştirmeyecekler.”

"Öyleyse burada ne işimiz var?"

“Bir seçim yapıyoruz! Tüm hayatımız boyunca tuzığa düşürüldük ve kontrol edildik. Kendi seçimlerimizi yapmamıza asla izin verilmedi. İşte şimdi bir seçim yapıyoruz!”

Gümüş ejderhalar ileri atılıyor.

Juliette'in dizleri titredi. Fenriel'in yüzüne korku çöktü, eğilip kustu.

“Burada olmayı biz seçtik!” diye bağırdım hepsine. “Özgürlüğümüz için savaşmayı biz seçtik. Ve şimdi de ayakta ölmeyi seçeceğiz. Öyleyse ayağa kalkın!”

Gökyüzünde on tane devasa ejderha hızla bize doğru geliyor.

“Öleceğiz, ama ölmeden önce o şerefsizlerin birkaçını da yanımızda götüreceğiz!” diye kükredim ve üzerimize doğru gelen ejderha fırtınasına doğru elimi savurdum. “Öyleyse ayağa kalkın ve son bir saldırıya hazır olun!”

Yanımda, Fenriel elinin tersiyle ağzını siliyor ve doğruluyor. Mavi ve altın rengi gözleri parlamaya başlıyor ve Talon'u çağırıyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ama sevgili şahinini okşarken başını dik tutuyor.

"Üzgünüm Talon," diyor. "Görünüşe göre o maceraların hiçbirine çıkamayacağız."

Talon hafifçe ses çıkarır ve gagasıyla Fenriel'in yanağına dokunur.

Fenriel gözyaşlarının arasından gülümsedi ve elini şahinin tüylerinin üzerinde gezdirdi. "Öyleyse, ahireti en büyük maceramız yapalım, ne dersin?"

Yanımda duran Trevor boğuk bir nefes aldı. "Sadece bir fırın açmak istiyordum. Tanrım, o fırını çok istiyordum." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Keşke hayatım boyunca okuduğum o pastalardan en az birini tadabilseydim. Sadece birini."

Ejderhalar yaklaşıkça vadide kanatlarının gürültüsü yankılanıyor.

“En azından yakında annemi göreceğim,” diyor Isera usulca. Yüzü ifadesiz, ama yutkunarak ekliyor: “Sence beni affeder mi?”

Kevlin umutsuzca derin bir nefes aldı. “Pişmanım—”

“Hiçbir pişmanlığım yok!” diye haykırıyorum. “Dostlarımız ölümümüzden sonra bu mücadeleyi sürdürecekler. Anılarımız onların aracılığıyla yaşayacak. Umutlarımızı ve hayallerimizi bizim yerimize gerçeğe dönüştürecekler. Ve onları Mabona'nın yemyeşil bahçesinde tekrar gördüğümüzde, hep birlikte kadeh kaldıracacağız ve onlar bize her şeyi anlatacaklar!”

Saflarımızda büyük bir azim ve kararlılık dalgası yükseliyor.

Hançerimi çekip, tam üzerimize doğru uçan ölüme doğrulttum.

"Hiç pişman değilim!" diye haykırdım.

"Hiç pişman değiliz!" diye hep birlikte bağıyorlar.

"ŞARJ!"

İleriye doğru hızla ilerliyoruz.

Ejderhaların sırasına doğru koşarken botlarımızın taş zemindeki gürültüsü yankılanıyor. Kanatlarının uğultusu dağlar arasında yankılanıyor, kalbimin ve ayaklarımızın ritmiyle uyumlu bir şekilde çırpınıyor.

Havada hızla ilerleyerek aradaki mesafeyi hızla kapatıyorlar.

Bıçağı sıkıca kavrayarak, öfke ve hiddetle çığlık atarak, arkadaşlarım yanımda ölüme doğru koşuyorum.

İçimdeki her şey kan ve demir tadında.

Onu çağırdığımda büyüm kükrüyor.

Son bir kez daha.

On ejderhanın hepsi de devasa çenelerini açar. Ağızlarının arkasında soluk bir parıltı belirir.

“ÖLÜM!” diye bağırdım.

Gökyüzünde buzdan alevler yükseliyor.

Juliette ve Isera su ve buzdan kalkanlar oluştururken, Kevlin de onlara doğru bir ışık büyüü patlaması gönderir. Çığlık atarak başlarını yana çevirir. Ancak büyü, ejderhaları veya saldırıyı durdurmaya yetmez.

Yere doğru inen buz alevleri seline karşı kendimi yana doğru atıyorum. Juliette çığlık atıyor. Taşların üzerinde yuvarlanarak başımı ona doğru çeviriyorum, tam o sırada ses aniden kesiliyor.

Juliette'in tüm bedeni buz ateşinin içine kaybolurken, içimde yakıcı bir acı hissettim. Kevlin de sol bacağı ateşin içinde sıkışınca çığlık attı.

Büyümü kullanarak ayağa fırlarken ejderhalardan birine korku alevi fırlattım. Ejderha, Fenriel'i ikiye bölmeden hemen önce geriye doğru sıçradı. Ama diğer dokuzu hiç tereddüt etmedi.

Ejderhalar üzerimize doğru süzülüp pençelerini savururken arkadaşlarımın acı çığlıkları koptu. Bir tanesi göğsümü parçalamadan hemen önce kendimi yana doğru savurdum. Isera dalış yaparken ve aynı anda bir kalkan kaldırırken, havada buz parçaları fırlayarak başka bir ejderhaya çarptı.

Bir ejderhanın pençeleri, hâlâ yarı buz içinde sıkışmış halde yatan Kevlin'in göğsünü paramparça ederken kan havaya fışkırıyor. Cansız bedeni yere düşerken çığlık atıyorum, boş bakışları gökyüzüne dikilmiş.

Ejderhalar etrafta uçuşuyor.

Sonraki saldırı dalgasından kaçmaya çalışırken kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyor. Ama ejderhalar acımasızca ileri atılıyor. Talon çığlık atıp havada süzülerek dikkatlerini dağıtmaya çalışırken, Fenriel de Trevor'ı yerinde tutan buzı kırmaya çalışıyor. Öndeki ejderhaya bir korku patlaması daha gönderiyorum. Geriye doğru irkiliyor ve diğerlerinin de ona çarpmasına neden oluyor.

Bu hamle Fenriel'e Trevor'ın ayağını kurtarmak için yeterli zaman kazandırıyor.

Isera yanıma doğru koşuyor ve saldıran ejderhalara buz mızrakları fırlatıyor. Ben de büyümü tekrar tekrar onlara vurarak saldırılarını durdurmaya çalışıyorum. Ama kaçmaları için yeterince güçlü duygular yaratmaya yetecek büyüm kalmamış.

Ejderhalar tekrar bize doğru hücum ederken, kanat sesleri etrafımızda gümürdüyor.

"Aşağı!" diye bağırdı Isera.

Tam üzerimde pençeler havayı yararken ben de ileri doğru atılıyorum.

Trevor çığlık atıyor.

Bıçağımı göğsüme bastırarak yerde yuvarlanırken, ejderha sürüsünün yarattığı devasa bir hava akımı üzerimden hızla geçiyor. Saçlarım, dev kanatlarının yarattığı rüzgarda dalgalanıyor.

Isera, kanatlarına doğru fırlattığı mızraklar ve buz parçalarıyla onları bombalamaya çalışırken havada buz parçaları uçuşuyor, ancak onun da enerjisi neredeyse tamamen tükenmiş durumda.

Fenriel'in boğazından yürek parçalayan bir çığlık koptuğu anda başımı hızla kaldırdım.

Trevor, bir ejderhanın pençeleriyle vücudundan delinmiş halde havada asılı kalmıştır. Ejderha bacağını sallarken, vücudundaki deliklerden kan akmaktadır. Trevor'ın bedeni keskin pençelerden kayarak yere sert bir şekilde düşmüştür.

"HAYIR!" diye bağırdım.

Ama ejderhalar havada tekrar manevralar yapıyor.

"Onları indirin!" diye kükredi Isera. "En azından birini indireceğiz!"

Talon, Fenriel'e doğru havada süzülürken tiz bir çığlık attı. Ayakta kalan sadece o, Isera ve ben kaldık.

Sesim titriyor ve içimde her yerim acıyor. Ama on ejderha tekrar ileri atılırken bıçağımı kaldırıp meydan okurcasına çığlık atıyorum.

Fenriel ve Isera da bize katılıyor, seslerimiz havada ölümün ta kendisi gibi yankılanırken, tüm gücümüzü son bir intihar saldırısına adıyoruz.

Ölüme doğru koşarken ayaklarımız yere şiddetle vuruyor.

On gümüş ejderha ağızlarını açtı. Boğazlarının arkasında buz alevleri parıldarken kükrediler. Kanatlarının gürültüsü havada yankılanırken hızla bize doğru geldiler.

Ejderhalar tam üzerimize doğru gelirken, intikam, özgürlük ve nihayet benim olan bir seçim için çığlık atıyorum.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cehennemi bile parçalayacak bir kükreme havayı yarıyor. Ve ilk gümüş ejderha bana çarpmadan hemen önce, Draven arkamdan hızla geçip tam onlara çarpıyor. Dağları titreten bir öfkeyle kanatlarını ve bedenlerini parçalarken çığlık atıyorlar.

Yere yığılıyorum, dört kara ejderha ve devasa bir mor ejderha diğer gümüş ejderhalara saldırıyor. Düşmanlarımız çığlık atıyor, sanki aniden hiçbir şey göremiyorlarmış gibi başlarını sağa sola sallıyorlar, yukarıdan ise üzerlerine alevler yükseliyor. Pençeler savruluyor, dişler parıldıyor.

Yerimde fırlayarak, karşımda duran manzaraya şok içinde baktım.

Draven, Galen, Lyra, diğer iki kara ejderha ve Diana, etraflarında şiddetli bir fırtına gümbürtülürken düşman saflarını darmadağın ediyorlar. Şimşekler Draven'in kara pullarının üzerinde çatırdıyor ve onu fırtınanın bir parçası gibi gösteriyor. Lyra'nın sırtında Alistair, gümüş ejderhanın kanatlarına ateş topları fırlatırken, Orion da Galen'in sırtındaki yerinden onları kabuslarıyla kör ediyor.

Boğazımdan saf bir rahatlama çığlığı koptu.

Yanlara doğru sendeledim, derin bir nefes aldım ve çığlık atan zihnimi ölmediğime ikna etmeye çalıştım. Isera benden kısa bir mesafede ayağa kalktı ve aşağıdan gümüş ejderhalara buzdan mızraklar fırlatmaya başladı.

Her taraftan saldırıya uğradıklarında korku ve panik içinde çığlık atıyorlar. O korku alevlerine tutunup onları daha da büyüttürdüm ama artık hiçbir şeyim kalmadı. Büyüm tamamen tükendi. Ve ben de öyle. Sanki hafif bir rüzgar beni devirebilirmiş gibi hissediyorum, bu yüzden kendimi korumak için hançeri elimde sıkıca tutuyorum. Ve sadece saf irade gücüm sayesinde ayakta kalabiliyorum.

Draven ve diğerkleri gümüş ejderhaları acımasızca katlederken gökyüzünden kan yağıyor. Gümüş bir ejderha cesedi havada yuvarlanarak doğrudan bana doğru gelirken, yana doğru koşmak zorunda kalıyorum. Son mesafeyi koşarak katediyorum ve yere çakılmadan önce son anda kenara çekiliyorum; yere öyle bir darbe indiriyorum ki yer sarsılıyor.

“Trevor!” diye bağırdı Fenriel.

Talon, Fenriel'in Trevor'ın paramparça olmuş bedeninin yanına diz çöktüğü sırada omzuna doğru süzölür. Göğsünde ve karnında derin yaralar vardır ve nefes almaya çalıştığında tüm vücudu titrer. Yaralarından kan fışkırır ve ağzının kenarlarından aşağı doğru sızar.

"Fenriel," diye hıçkırdı, gözleri bir net bir netliğe girip çıkıyordu.

Fenriel elini tuttu ve yaklaştı, uzun kıvıl saçları omzunun üzerinden kayarak yanaklarından süzölün gözyaşlarını gizledi. "Buradayım."

“Her türlü hamur işini dene...” Islak bir öksürük bedenini sarstı. “Ve sonra bana her şeyi anlat...” Gözleri parıldadı, kanın arasından Fenriel'e gülümsedi. “Tekrar görüştüğümüzde.”

Sonra gözlerindeki ışık söner.

Ölürken titreyen bedeni hareket etmeyi bırakır, dudaklarındaki son gülümseme hâlâ durmaktadır.

Fenriel başını geriye atıp çığlık attı.

Yukarıda, gümüş ejderhalar gökyüzünden düşerken, üzerimize kan yağıyor. Kan yüzüme ve siyah deri zırhıma sıcıyor, her yer kırmızıya boyanıyor. Ama neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. Kafamda kükreyen öfkeden başka neredeyse hiçbir şey hissedemiyorum.

Hepsi öldü.

Trevor. Kevlin. Juliette. Bu görevde beni takip eden herkes. Bunun en iyi yol olduğunu, tek yol olduğunu söylediğimde bana güvenen ve inanan herkes. Ve şimdi geriye sadece kırık bedenler ve paramparça ruhlar kaldı.

Suçluluk duygusu beni canlı canlı yiyip bitirmekle tehdit ediyor, bu yüzden onu daha fazla öfkeyle bastırıyorum.

Ruhumda serbest bıraktığım o korkunç öfke, son gümüş ejderhaya doğru dönüp onun ölümünü izlerken yeniden kabarıyor. Hepsinden nefret ediyorum. Her şeyi mahvediyorlar. Hepsinin ölmesini istiyorum.

Ellerimi ovuşturarak, yüzyıllardır içimde biriken öfke ve nefret dalgalarıyla boğuşurken nefes almaya çalışıyorum. Nasıl durduracağımı bilmiyorum. Durdurmak da istemiyorum. Sadece intikam istiyorum. Kaybedilen her hayat için. Çalınan her yıl için. Her acı ve her kalp kırıklığı

için. Hepsinden o kadar nefret ediyorum ki, beni tüketeceğini düşünüyorum.

Draven ve diğer ejderhalar büyük bir gürültüyle yere inerler. Ancak sadece Draven ve Diana insan formlarına dönüşebilirler.

Draven bana doğru koşup beni kollarına çektiğinde, bitmek bilmeyen öfke ve nefret tüm vücudumu şimşek gibi sarıyordu.

"İyi misin?" diye soruyor.

Sesinin tınısı ve kollarının beni sarması, beni o kör edici öfkeden biraz olsun uzaklaştırıyor ve en azından derin bir nefes almayı başarıyorum. Kafam biraz olsun açılıyor ve bakışlarımı Trevor'ın paramparça olmuş bedeninden uzaklaştırıyorum. Kollarımı Draven'ın etrafına sarıp yanağımı göğsüne gömüyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak sadece onun nefesini içime çekiyorum.

Isera hâlâ hayatta.

Fenriel ve Talon hâlâ hayatta.

Hâlâ hayattayım.

Şimdilik bu yeterli olmak zorunda.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Şimdi öyleyim."

"Bu, bir daha asla ayrılmayacağımız son sefer," diyor Draven, elimi saçlarımın arasından geçirip alnımdan öperken. "Beni duyuyor musun?"

Boğazımdan kırık bir kahkaha kaçtı. "Katılıyorum."

"Gitmemiz gerek!" diye sesleniyor Diana, Draven'ın arkasından. "Kuru periler yakında orada olacaklar. Eğer harekete geçtiklerinde biz orada olmazsak, katledilecekler."

Draven isteksizce beni bırakıyor ve ben de yüzümdeki kanın en kötü kısımlarını silerken bir adım geri çekilip sakinleştirici bir nefes daha alıyorum. Kan sadece yanaklarıma bulaşıyor ama en azından görüşümü netleştiriyor.

Yüzlerine tek tek bakıp başımı salladım. "Plan mahvoldu. Trevor öldü. Arkadan ona gizlice yaklaşamayacağız."

"Öyleyse planı uyarlıyoruz," diye yanıtlıyor Draven. Sonra Diana'ya dönüyor. "Cepheden bir saldırıya hazır ol." Başını yana eğip yüzünü buruşturuyor. "Ama yandan."

Diana'nın dudaklarında kurt gibi bir sırıtış belirdi. "Düşünme tarzını beğendim." Sonra bakışlarını, hâlâ Trevor'ın cansız bedeninin yanında diz çökmüş olan Fenriel'e çevirdi. "Fenriel, gitmemiz gerekiyor."

Fenriel titrek bir sesle, "Onu burada öylece bırakamam," diye ısrar etti.

Diana'nın yüz ifadesi yumuşadı. "Onun için geri döneceğiz. Söz veriyorum."

Çimenlerin üzerinden Galen acil bir hırıltı çıkarıyor.

Draven elimi sıktı. "Hazır mısın?"

Buraya kadar beni takip eden perilerin kırık ve kanlı bedenlerine bakışlarımı gezdiriyorum. Derin bir nefes alıp başımı sallarken, öfke ruhumu ateş dalgaları gibi sarıyor. "Bunu bitirelim."

Isera diğer kara ejderhalardan birinin sırtına tırmanırken, Draven ve Diana tekrar şekil değiştirir. Gözlerimi kapatarak, dinleyecek her tanrı ve tanrıçaya yemin ediyorum. Bu şimdi sona eriyor. Jessina şimdi ölüyor. Ne pahasına olursa olsun, güneş batmadan önce onun ölümünü izleyeceğim.

Draven'ın sırtına tırmanıp o gökyüzüne doğru fırladığında, aramızdaki bağımızı açıyorum ve sahip olduğum son enerji kırıntısını da sonuna kadar kullanıyorum.

Şimdi yerde cansız yatan tüm perilere verdiğim sözü tutacağım. Onlar için bu savaşı sürdüreceğiz. Onların hayallerini ve umutlarını devralıp onların yerine hayata geçireceğiz. Bu savaşı bitireceğiz. Bu savaşı ben bitireceğim ve hepimizin intikamını alacağım.

Draven, gizlice geçmeyi planladığımız dağa doğru uçarken rüzgar saçlarımı ve kıyafetlerimi savuruyor. Artık gizlice geçme şansımız yok. Bir yandan da buna sevindim. Jessina'nın beni gelirken görmesini istiyorum. Ölümün onu nasıl yakaladığını izlemesini istiyorum.

Galen, Draven'ın sağında yukarı doğru uçarken, Lyra da solunda ona eşlik ediyor. Onun yanında Diana da yükseliyor ve geriye kalan iki kara ejderha da Galen'in diğer tarafında sıraya giriyor.

Orion, Isera'ya bakarken dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle, "Ah, küçük yılan," diye seslendi. "Yüzüne düşmanlarımızın kanı sıçramışken ne kadar çekici görüldüğünü bir bilsen."

Kısaca güldü ve ardından Unseelie Kralı'na sinsi bir gülümseme fırlattı.

Bakışlarımı ikisinin üzerinde gezdirdim ve sonra diğer yanımdaki Alistair ve Fenriel'e döndüm. Sözlere gerek yok. Sözleri yüzümden görebiliyorlar ve ben de cevapları gözlerinden okuyabiliyorum. Bu yüzden hepsi de onaylayarak yavaşça başlarını salladılar.

Draven ve diğer ejderhalar dağın tepesine doğru hızla yükselirken saçlarım arkamda savruluyor. Hançerimin kılıfında sağlam durduğundan emin oluyor ve büyümü hazırlıyorum. Batan güneşin kızıl ve altın rengi

ışığı, altımızdaki gri taşları kan rengine boyuyor. Çenemi sıkarak, yukarı doğru yükselirken Draven'ın dikenlerini sıkıca kavıyorum.

Sonra zirveleri aşıp düşman hatlarının gerisine doğru dümdüz aşağıya uçuyoruz.

Devasa gümüş bir ejderha şok içinde bize doğru hızla yaklaşıyor.

Jessina Iceheart'a acımasız bir gülümseme fırlatırken, Draven dağları bile titreten bir savaş çığlığı attı. Gümüş ejderhalar imparatoriçelerini korumak için ona doğru fırladılar, biz de hızla ona doğru ilerledik.

Boğazının arkasında soluk, ısıltılı bir parıltı beliriyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Draven güçlerini çağırırken, fırtına bulutları arkamızda uçuşan bir pelerin gibi yayılıyor.

Onların güçleri bize doğru uçuyor, bizi durdurmaya çalışıyorlar.

Jessina çenesini açıyor.

Derin bir nefes alıp kendimi hazırlıyorum.

Havada buzdan alevler yükseliyor.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gökyüzünü ejderha ateşi kaplıyor, önümüzde alevli bir kalkan gibi yayılıyor. Jessina'nın buz alevleri onlara çarpıyor, tıslayan bir buhara dönüşerek patlıyor. Ama imparatoriçelerini korumak için gelen gümüş ejderhalardan oluşan kitle yandan bize doğru hızla yaklaşıyor. Çarpışmaya hazırlanmak için Draven'ın dikenlerini sıkıca kavıyorum.

Dev bir su dalgası savaş alanını kaplıyor. Beyaz, kırmızı ve gümüş ejderhalar, su kütesinin üzerlerine çarpmasıyla şok içinde çığlık atıyor; su kütleleri kanatlarını ıslatıyor ve beyaz ile kırmızı ejderhaların ateşini söndürüyor.

Nefesimi tutarak başımı sola çevirdim ve tam zamanında devasa mavi bir ejderhanın ileri fırladığını gördüm. Mavi Ejderha Klanı'nın lideri Ejnare.

"Neyse ki hâlâ emirleri nasıl yerine getireceğini biliyor," diyor Draven zihnime, sesi kibirli bir şekilde.

"Demek savaş naranızın anlamı buydu," diye karşılık verdim sırtarak.

Ejnare kükrer ve tüm ordumuz ileri atılır. Jessina'nın müttefiklerinin çoğu bize yönelik saldırılarını bırakmak zorunda kalır ve bunun yerine, gökleri bir fırtınanın öfkesiyle kaplayan siyah, turuncu, mor ve mavi ejderhalardan oluşan bir sürüye karşı kendilerini çaresizce savunmaya çalışırlar. Ejnare, düşmanlarımızın üzerine su büyüünün bir başka patlamasını gönderir.

Ama bize en yakın olanlar hâlâ hızla bize doğru geliyorlar.

Jessina çenesini tekrar açarken, "Draven!" diye bağırdım zihnine. "Sola!"

Kükrer. Galen, Lyra ve diğer iki kara ejderha, gümüş ejderhaların kütlesi bize ulaşmadan önce düzenlerini bozup sola doğru hücum ederler.

Buz, ateş ve devasa ejderha bedenleri, iki kuvvet çarpışırken birbirine çarpar.

Jessina, Draven ve Diana'ya doğru buz alevlerinden oluşan bir sel püskürtürken, yüksek bir noktayı ele geçirmek için gökyüzüne doğru hızla yükseliyor. Draven buz alevlerinden kaçmak için yuvarlanırken ve onun peşinden hızla yükselirken midem bulanıyor. Sağımızda, Diana kükrerken Fenriel dikenlerine tutunuyor. Talon, hızla ilerleyen ejderhaya ayak uydurarak omzunun üzerinde uçuyor.

Etrafımızda fırtına rüzgarları uğuldarken Draven büyüünü doğrudan Jessina'ya yöneltiyor. Jessina öfkeyle kükreterek önüne buz alevleri püskürtüyor. Rüzgarlar bu alevlere çarpıyor, ardından buzun parçalarını havada uçuracak kadar güçlü şimşekler çakıyor. Draven avantajı kullanarak ona ateş püskürtüyor. Birlik bağımızın yardımıyla, ateş daha öncekinden daha güçlü ve daha uzağa yayılıyor ve Jessina, zaten çatlamakta olan kalkanını yakarken kaçmak zorunda kalıyor.

Jessina bir yandan sihir kullanarak sağdan saldırırken diğer yandan da önden üzerimize buz alevleri püskürterek bir yandan buz parçaları bize doğru fırlıyor. Diana dalış yaparak, buz parçaları kanatlarını parçalamadan son anda kurtuluyor, Draven ise buza doğru bir rüzgar patlaması fırlatıyor. İkisi de doğrudan buz alevlerine doğru ateş püskürtüyor ve alevler bize ulaşmadan onları eritiyor.

Draven havada savrulup ileri fırlarken, bacaklarımı pullarına daha sert bastırıyorum. Devasa siyah bedeninin etrafında şimşekler çakıyor. Jessina meydan okurcasına kükreterek doğrudan ona doğru hücum ediyor.

"Draven!" diye bağırdım zihnine.

Jessina ona çarpmadan hemen önce birlik bağının kendi tarafını kapatıyor. Pençeleri göğsünü parçalarken çığlık atıyorum. Ama o birlik bağını kapattığı için acıyı hiç hissetmiyorum.

Vücudunu pençeleriyle tırmalayarak onu tuzağa düşürmeye çalışırken boğazına doğru hamle yapar. Dişleri etine saplanmadan hemen önce başını geriye çeker. Öfkeli bir kükreteyle pençelerini göğsünden söker. Draven acıyla çığlık atar ama sonra doğrudan yüzüne ateş püskürtür.

Çaresizce, geri kazandığım azıcık enerjiyle Jessina'yı itiyorum, ama Severin'in onun için yaptığı kalkan hâlâ sağlam, bu yüzden büyüm ona ulaşamıyor.

"Lanet olası sendika tahvilini aç!" diye bağırdım Draven'a.

Bu sayede daha hızlı ve daha güçlü oluyor, hem ejderha ateşi hem de büyüü daha etkili hale geliyor. Elde edebileceği her avantaja ihtiyacı var.

Jessina, Diana'ya doğru bir buz bloğu fırlatırken, dişlerini Draven'ın boğazına doğru şakırdadır. Draven başını yana çevirir, etrafında şimşekler çakar. Şimşekler Jessina'ya saplanır ve Jessina kükrer. Pençeleriyle son tutuşunu kaybeden Jessina, Draven'ın pençelerinden kurtulmasıyla geriye doğru savrulmak zorunda kalır.

"Seni kalın kafalı, kocaman yarasa!" diye kükredim ve yumruğumu Draven'ın pullarına indirdim. "Ağzını aç!"

Jessina'nın pençelerinden son mesafeyi de başarıyla kurtarıyor ve sonunda birlik bağıni yeniden açıyor.

"Bunu bir daha asla yapma!" diye hırladım zihnine.

Yorgunluktan ve acıdan karışık kahkahası zihnimde yankılanıyor. "Ne kadar da otoriter."

Önümüzde, Jessina geriye doğru savruldu ve gökyüzüne devasa bir buz alevi seli püskürttü. Draven ve Diana yukarı doğru fırladılar ve kıl payı kurtuldular. Ancak Jessina bu hamleyi önceden tahmin etmişti. O da yukarı doğru fırlayarak doğrudan Diana'ya doğru hızla ilerledi.

"Dikkat edin!" diye bağırdım.

Fenriel ördekleri.

Jessina hızla ileri atılıyor.

Ancak tam Diana'ya çarpmak üzereyken, devasa bir karga sesi çıkaran bulut Jessina'ya çarpar. Draven'ın fırtına bulutlarından büyük bir kuş sürüsü fırlayıp etrafını sardığında Jessina şok içinde çığlık atar.

Draven, meydan okurcasına kükreyerek ileri atıldı. Havada hızla ilerleyerek doğrudan Jessina'yı hedef aldı; bu sırada kuşlar da pullarını tırmalayıp pençeleriyle görüşünü engelliyordu. Jessina kanatlarını çırparak kuşları geri püskürtmeye çalışırken etrafına buz alevleri püskürttü. Kuşlar yoldan çekilmeye çalışırken çığlık attılar, ancak büyük bölümleri buzun içinde sıkışıp kaldı.

Büyüsüyle hepsini çağıran Diana, acı içinde çığlık atıyor.

Draven, Jessina'yı hedef alarak kuş fırtınasının içine doğru uçarken ben eğildim. Jessina başını ona doğru çevirdi ve daha fazla buz alevi fırlattı, ancak kuşlar kanatlarını parçalamaya çalıştığı için geri çekilmek zorunda kaldı.

Büyümü her an hazırda tutarak doğru anı bekliyorum. Gelecek. Biliyorum.

Jessina, gökyüzünde geriye doğru savrulurken öfkeli bir kükreme sesi çıkardı.

Etrafındaki ejderhalar tamamen çıldırıyor.

"Selena!" diye bağırdı Alistair solumdan bir yerden.

Bakışlarımı ona çevirdim.

Kırmızı, beyaz ve gümüş renkli ejderhalardan oluşan bir sürü kendi kuvvetlerimizi aşır doğruca bize doğru hücum ederken, kafamda panik çınlaması koptu. Draven ve Diana hâlâ çaresizce Jessina'yı gökyüzünde geriye doğru itmeye çalışıyorlardı.

Seelie ve Unseelie perilerinin buz, ateş ve büyü, ejderhalar çarpışır kükreyen ve birbirlerini parçalarken kızıl çizgilerle kaplı gökyüzünde parlıyor. Buz alevlerinden oluşan bir sel, mavi bir ejderhanın üzerinde oturan bir Seelie perisine çarpıyor. Sadece bir saniye çığlık atıyor, ardından ejderhanın sırtından fırlatılıyor ve tamamen buzla kaplanıyor. Mavi ejderha gökyüzünden düşüyor, cansız bir şekilde yere yığılıyor ve hâlâ açık olan birlik bağı da şekil değiştiren perinin canını alıyor.

Büyümden geriye kalanları kullanarak, imparatoriçelerini korumak için bize doğru hızla gelen ejderhaların göğüslerinde bulmayı umduğum mor acı kıvılcımlarına doğru itiyorum.

Büyümün bağlantı kurmasıyla nefesim kesildi.

Bir itmeyle, ejderhaların yarısı çığlık atıp gökyüzünden düşene kadar acılarını yukarı çekiyorum.

Çaresizce nefes alıp verirken, Draven'ın dikenlerine tutunuyorum, etrafımdaki dünya bir bulanık bir bulanıklığa bürünüyor. Artık pek bir şeyim kalmadı.

Isera ve Alistair, bize çarpmak üzere olan orduyu yok etmeye çalışırken, gökyüzünde ateş ve buz büyü uçuşuyor. Draven ve Diana hiç tereddüt etmiyorlar. Arkadaşlarımızın onları koruyacağına güveniyorlar. Tek bir amaca odaklanarak Jessina'ya saldırıyor, pençeliyor ve ısırıyorlar; bu sırada binlerce kuş etrafında çırpınıyor, çılgınca ötüyor ve vücudunun her santimini parçalıyor. Jessina çığlık atıyor ve bize doğru devasa bir buz duvarı gönderiyor.

Orion kabuslarıyla gözlerini kör ederken, Isera kanatlarına mızraklar fırlatıyor ve Alistair Jessina'nın buz duvarına alevler püskürtüyor. Alevler duvara çarpıyor ve Draven'ı ezmekten kıl payı kurtarıyor.

Fakat arkadaşlarımızın yüzlerinde yorgunluk izleri var ve hepsi Galen, Lyra ve diğer kara ejderhanın üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyorlar.

Daha fazla sihir çağırmaya çalışıyorum ama verecek hiçbir şey kalmadı.

Arkadaşlarımızın saldırılarından sağ kurtulan düşmanlar hızla bize doğru geliyor. Jessina kükrüyor ve sonra aniden ileri atılıyor.

Her taraftan açılan devasa çeneler karşısında çaresizlik içinde çığlık atıyorum.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Ağaçlar yerden fıskırarak yükseliyor.

Jessina ve ordusunun yarısı, onları bunca zamandır yönlendirdiğimiz ormandan sarmaşıklar, dallar ve koca ağaçlar birden fırlayınca panik içinde kükrediler.

Başımı geriye doğru eğerek, rahatlama çığlığı attım.

Ağaçlar ve sarmaşıklar yılan gibi bacaklarının ve kanatlarının etrafına dolanıp onu havada hapsederken, Jessina'nın yüzünde saf bir dehşet belirliyor. Aşağıdaki tüm orman, tüm periler diyarının gücü düşmanlarımızı tuzağa düşürürken vahşi bir tıslama ile uğulduyor. Ejderhalar, sarmaşıklar etraflarını sıkıp boğazlarını boğarken ve kanatlarını hapsederken çaresizce çığlık atıyor ve ateş püskürtüyor.

Bu kaosun içinde, kuş sürüsü hızla ileri atılıyor ve Jessina'nın etrafında çılgınca dönüyor.

Ardından, kum saati şeklinde küçük bir nesne taşıyan sihirli bir şahin, kargaşanın içinden fırlayarak ortaya çıkar.

"İşe yaradı!" diye bağırdım Draven'ın zihnine.

Kuşların anlamsız saldırısıyla dikkati dağılan Jessina, Fenriel'in son derece zeki şahinini kaosun içine göndererek dikenlerinden birine yapışmış olan kalkan cihazını çalmaya çalıştığını fark etmedi. Talon'un onu kurtarmak için tüm gücünü ve kurnazlığını kullanması gerekmiş olmalı.

Fenriel'e doğru hızla geri dönerken zafer çığlığı attı.

Jessina büyük bir panik ve dehşet içinde kükrer. Buz alevleri havada süzülerek doğrudan Talon'a doğru ilerler. Fenriel çığlık atar.

Ancak şahin alevlerin içinde kalmadan hemen önce Diana, tüm kuş sürüsünü doğrudan alevlerin önüne gönderir. Kuşları buz alevleri tarafından

yutulurken boğazından bir acı çığlığı kopar. Ama bu fedakarlık, Talon'a havada süzölerek yoldan çekilmesi için yeterli zaman kazandırır.

Draven hızla ileri gidiyor.

Jessina, periler tarafından tuzaga düşürölmüş ve kalkanı olmadan savunmasız kalmış bir halde, öfkeyle çırpınıyor. Gözlerinde bir an için saf bir dehşet parlıyor, ardından öfke ve delilik onu ele geçiriyor. Kükrüyor.

Ve havada simsiyah dumanlar yükseliyor.

Doğrudan dumanın içine doğru uçan Draven, yandan dumanın içine rüzgar büyüsu püskürtürken ona doğru ateş ediyor. Rüzgarlar manzarayı süpürüp gökyüzünü temizlerken, altımızdaki yapraklar titriyor.

Jessina'yı bulmak için başımı bir o yana bir bu yana çevirdim.

Onu görür görmez göğsümde bir alarm zili çaldı.

Yarı dönüşüm geçirerek perilerden kurtulmayı başardı. Gümüş kanatları iki yanında hızla çırpınıyor ve parıldayan gümüş elbisesi ormandan uzaklaşırken arkasında dalgalanıyor. Periler onu tekrar yakalamaya çalışırken, dallar ve sarmaşıklar peşinden yükseliyor. Ama o, kollarını havada savurarak, periler ona ulaşmadan önce onları kesen buz tabakaları gönderiyor. Ormandaki periler acı ve öfkeyle tıslıyor.

"Orion!" diye bağıryorum, Draven ise hızla ileri atılıp doğrudan Jessina'ya doğru ilerliyor.

Galen havada ani manevralar yaparak yön değiştiriyor ve Draven'in peşinden uçuyor, Orion ise dikenlerine tutunuyor. Orion'un vücudunun her yerinden yorgunluk akıyor, ancak Jessina'ya doğru sihir fırlatırken gözü parlıyor.

Gözleri kararıp yerine kâbuslar gelince çığlık atar ve neredeyse kırmızı bir ejderhaya çarpar. Havada kontrolsüzce uçarken, "Korkunç Kral! Korkunç Kralı öldürün!" diye bağırr.

Perilerin korkunç gücüyle boğulmayan ordusunun parçaları, savaşlarından ayrılıp Galen'e doğru ateş açtılar. Buz alevleri her yönden ona doğru kükredi. Galen geriye doğru sıçradı, ancak saldırılar her taraftan geliyordu. Draven, en iyi arkadaşının buz alevleri tarafından yutulmak üzere olduğunu görünce panik içinde kükredi. Galen'in sırtında, Orion çenesini dik tuttu, saldırılar onlara ulaşırken başındaki taç parıldıyordu.

Lyra ve bir başka kara ejderha Galen ve Orion'un saflarına saldırdığında, buzdan kalkanlar ve ateş selleri tam önlerinde belirdi.

Isera savaş alanının dört bir yanına "Ona dokunursan seni gebertirim!" diye bağırdı.

"Onu dışarı çıkarın!" diye bağırdı Jessina.

Draven hızla ona doğru geri döner, ancak ejderha sürüsü Galen ve diğerlerinin etrafını sarar. Buz alevleri ve ejderha ateşi birbirine çarparak çarpışır.

Jessina aniden hızlanarak savaş alanının derinliklerine doğru ilerledi. Orion büyüsünü kullanmak zorunda kalmış olmalı. Ya da enerjisi tükenmişti. Panik içinde arkama baktım ve Isera ile Alistair'in neredeyse ejderhalarının sırtına yığılmış olduklarını gördüm. Hepimiz tükenmiş durumdayız. Ve Jessina daha da öne geçiyor.

Kükreyen bir sesle Draven, Jessina'nın peşinden koşarken gökyüzünü temizlemeye çalışır. Ancak yarı dönüşmüş haliyle Jessina, savaşı ejderhaların arasından zahmetsizce sıyrılırken, Draven'in devasa bedeni savaşı iki ordumuz tarafından engellenir.

"Senin de yer değiştirmen gerekiyor!" diye bağıriyorum zihnine.

"Eğer yerimden kıpırdarsam, sırtımdan düşersin," diye homurdanıyor.

"Riski almaya değer! Kaçmadan önce onu yakalamalısın. Eğer şimdi onu kaybedersek, bir daha asla böyle bir şansımız olmayacak. Panik içinde, korkmuş ve kalkanı yok. Onu şimdi öldürmeliyiz. Bu yüzden yarı dönüşüm formuna geç ve onu kovala. Ben de aşağı inerken başka bir ejderha yakalamaya çalışacağım."

"Eğer senin hayatını bu şekilde riske atacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir. Bu savaşı kaybetmeyi, seni kaybetmeye tercih ederim."

Hayal kırıklığıyla hırlıyorum ve büyümü Jessina'ya doğru savuruyorum. Ama hedeflediğim mor acı alevi orada yok. Ve eğer onun korkusunu veya paniğini hedef alırsam, bu sadece daha hızlı kaçmasına neden olur.

İçimde bir umutsuzluk dalgası yükseliyor. Hiç yoktan bir duygu yaratabilmek için enerjimin toparlanmasına bir dakika daha ihtiyacım var. Ama bir dakikamız bile yok. Jessina her geçen saniye daha da uzaklaşıyor.

Draven'in savaş alanına fırlattığı kara fırtına bulutları etrafımızda patlıyor ve dost düşman demeden herkesi sarıyor. Kükremesiyle müttefiklerimiz Jessina'ya doğru hızla ilerlerken yolundan çekiliyorlar. Ama kırmızı, gümüş ve beyaz ejderhalar durmadan ilerlemeye devam ediyor.

Jessina, cesetlerin arasında zikzaklar çizerek "Onu öldürün!" diye bağırdı. "Hepiniz, Draven Ryat'ı öldürün!"

Beyaz Klan'ın lideri, Draven'in fırtına bulutlarından büyüsünü geçirirken, göz kamaştırıcı bir ışık gökyüzünde patlıyor. Draven hırlıyor ve

bulutları etrafımızda daha da sıkılaştırıyor, ama Jessina'nın peşinden hızla giderken gözlerini kısıtığını anlayabiliyorum.

Ejnare, Beyaz Klan liderine saldırırken, su dalgaları solumuzdaki düşmanlara çarpıyor. Etrafımızdaki ışık, görüşümü tekrar netleştirebileceğim kadar azalıyor.

Bulduklarım karşısında panik omurgamda ürpertiye neden oldu.

Jessina havada döndü ve altımızdan hızla geçmeye çalışırken, askerlerinin geri kalanı doğrudan Draven'a doğru ilerliyor. Buz alevleri ona doğru fırlıyor. Draven, kendini savunmak için umutsuzca ateş püskürtürken, diğerlerinin buz saldırılarını savuşturmak için fırtına rüzgarları fırlatıyor.

Aşağıda parıldayan gümüş bir elbise görünüyor.

Ejderha sürüsü Draven'a çarptı.

Ve dehşet verici bir netlikle onu kaybedeceğimizi fark ediyorum. Pençeler Draven'ın yanlarını parçalıyor. Acı, birlik bağının yarattığı ıstırapla aynı şekilde kaburgalarım da keskin bir şekilde yükseliyor. Draven kükreyerek, onu her taraftan tuzığa düşürmeye çalışan soluk ejderhalar kümesinden kurtulmaya çalışıyor.

Jessina onun altından hızla geçip gitti.

Bir saniyelik bir karar verip Draven'ın sırtına atlıyorum.

İşte bu kadar. Draven kendini zamanında kurtaramayacak. Jessina kalabalığın içinde kaybolacak ve sonra başladığımız yere geri döneceğiz. Ve herkes boş yere ölmüş olacak. Trevor. Kevlin. Grey. Annem ve babam. Orion gözünü boş yere kaybetmiş olacak. Isera boş yere acı çekmiş olacak. Jessina Frostfell'e dönecek ve şehirlerini geri almak için çok çalışan tüm insanları öldürecek. Hem Unseelie Mahkemesi hem de Seelie Mahkemesi, dışarı çıkmaktan çok korktukları için koruma kalkanlarının içinde hapsolmuş kalacaklar.

Hepimiz boşuna acı çekmiş olacağız. Eğer Jessina'yı şimdi kaybedersek, güçlerini toparlayabilecek ve savaş yeniden başlayacak. Buna izin veremem. Bu iş bitiyor. Şimdi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor Draven zihnimde, ben de onun omurgasından aşağı, kuyruğuna doğru hızla koşuyorum.

Ejderhalar her yandan ona saldırıyor ve pençeleriyle vuruyor, o ise kendini savunmaktan başka bir şey yapamıyor.

Son mesafeyi hızla katedip kuyruğuna doğru ilerlerken hançerimi hızla çekiyorum.

"Selena!" diye bağırdı Draven, sesi korku ve panikle titriyordu.

"Özür dilerim," diye yanıtlıyorum.

Sonra bağları koparıp bedeninden uzaklaşıyorum.

Gökyüzünde serbest düşüş yaparken kulaklarıma rüzgarlar doluyor.

Yukarıda, Draven panik içinde kükrüyor. Ama ejderha sürüsü onu her yandan çekiştirip parçalıyor ve onlardan kurtulamıyor.

Aşağı doğru hızla inerken, gümüş kanatlar ve parıldayan gümüş bir elbise altımda çırpınıyor.

Hançerimi kaldırıp sıkıca kavradım ve darbe için kendimi hazırladım.

Jessina'nın başını aniden kaldırıp şok ve korku içinde bana bakmaya vakti bile olmadı.

Sonra hançerimi onun parıldayan gümüş kanatlarının tam ortasına sapladım.

Bedenim onun bedenine çarpmadan önce kanatlarının ince zarını yırtarken acı içinde çığlık atıyor. Kollarımı açıp gövdesine dolayarak çırpınan bedenine yapışıyorum ve ikimiz de aşağıya doğru hızla düşüyoruz.

Kanatlarındaki devasa yırtıklardan kan akıyor ve kanatlarını öfkeyle çırpıyor. Ama delikler yüzünden artık ağırlığını taşıyamıyorlar. Ejderhaya dönmek veya kendi büyüsunü çağırarak için yeterince konsantre olamadan, büyümü çağırarak göğsündeki o büyük acı alevine saplıyorum.

Mor alevi kontrolden çıkmış bir yangına dönüştürürken, ciğerlerinden saf bir acı çığlığı koptu.

Gökyüzünde yuvarlanarak düşerken, o da öfke ve panik içinde beni itiyor. Ama ben onun bedenine sıkıca tutunuyorum, bıçağımı yerine yerleştirmeye çalışırken onu sağlamca tutuyorum.

"Üzerimden in!" diye hırladı Jessina, sesinde acı ve öfke çatırdıyordu. "Eşime yaptığın şey için seni gebertirim!" Gökyüzünde yuvarlanırken soluk gri gözlerinde delilik şimşek gibi çaktı. "Nerede o? Cesedine ne yaptın?"

"Cesedini solucanlarla dolu bir mezara yüzüstü gömdüm!" diye bağırdım ona ve göğsündeki acıyı daha da şiddetlendirdim.

Büyümden dolayı çığlık atarken, sözlerim karşısında yüzünde korku belirtileri belirliyor.

Acısının üzerindeki baskıyı bırakıp, onu bunun yerine o kemik beyazı korku alevine saplıyorum ve iyice alevlendiriyorum. O da çırpınıyor, baskımı kırmaya çalışıyor. Havada takla atarken rüzgar saçları ve kıyafetlerimi parçalıyor.

"Yalancı!" diye bağırdı Jessina bana. "Ona dokunamazsın! Siz kölesiniz! Hepiniz kölesiniz! Beni öldüremezsin. Onu da öldüremezsin—"

“Zaten yaptık!” Bıçağımı hızla kaldırıp boğazına doğru sapladım.

Kolunu yukarı kaldırıp ön kolunu benimkine çarparak bıçağın ona ulaşmasını engelledi. Ben de homurdanarak bıçağı ona doğru ittim, ama havada sürekli yuvarlanmaya devam ettik, bu da benim avantajımı defalarca ortadan kaldırdı.

"Bane'i öldürdük, şimdi de seni öldüreceğim!" diye kükredim, bıçağı göğsüne saplamaya çalışarak.

Kanatları iki yanında işlevsizce çırpınıyor, düşerken etrafımızdaki havayı kan lekesi kaplıyor. Parçalanmış kanatlarından kaynaklanan korkunç acı, gözlerinin odaklanmasını engelliyor ve kendi büyüünü çağırmak için yeterince konsantre olmasını önlüyor. Bu yüzden, diğer kolunu yukarı çekip yumruğunu kaburgalarımın yanına indiriyor. Ciğerlerimden hava fışkırıyor ve hançerimi neredeyse elimden düşürüyorum.

"Altı bin yıldan fazla yaşım var!" diye hırladı bana, yumruğunu defalarca yanıma vurarak. "Ölümsüzüm. İmparatoriçeyim. Bu dünyanın tamamına hükmediyorum. Beni öldüremezsin!"

Hançerimi hızla çekip tekrar aşağı indirdim. Ön kolu daha da aşağı indi, ama bıçağın saplanacağı kadar değil. Kaburgalarımın yanına öfkeyle vurmaya başladı. Korkusuna olan tutuşumu gevşetip, onu mor acı alevine sapladım. Boğazından bir çığlık koptu ve acı her sinirinde alev alev yanarken kaburgalarımın yanına vurmayı bıraktı. Bıçağı göğsüne doğru daha da sapladım.

"Ölümsüz bir imparatoriçe olabilirsin," diye hırladım yüzüne. "Ama bir hata yaptın. Annemle babamı öldürdün. Ve şimdi, dokunduğun her şeyi yok edeceğim."

Rüzgar saçlarımı savururken tüm vücut ağırlığımı yana veriyorum, böylece doğruluyoruz ve sürekli yuvarlanmamız duruyor, ben de onun kalçalarının üzerine oturuyorum. Ve şimdi dünya dönmeyi bıraktığına göre, yerin ne kadar yakın olduğunu görebiliyorum.

Yukarıda, Draven kükrüyor.

Ölümün gölgesi gökyüzünden aşağı doğru, doğrudan bana doğru iniyor.

Yer hızla üzerimize doğru yaklaşıyor.

İçimde kalan son zerre sihir gücünü kullanarak, umutsuzluğun kara alevini yarattım ve doğrudan Jessina'nın göğsüne sapladım.

Umutsuzluk ve çaresizlik tüm ruhunu sararken ağlıyor. Ağzımda acımasız bir hırıltı belirliyor. Çünkü bu, bu dünyadan ayrılmadan önce hissetmesini istediğim son şey. Her şeyi tüketen, sonsuz bir umutsuzluk.

Bunu, hissettiği tek Şey bu olana kadar artırıyorum. İçimde verecek hiçbir Şey kalmayana kadar. Ve tam bir kötü adam gibi, umutsuzluğun kara denizinde boğulurken gözlerindeki umudun snŐn izliyorum.

Kolumu kapatan kolu titriyor, gözlerinden yaşlar sel gibi akıyor.

Elimi hızla yukarı kaldırdım.

Ve hançerimi doğrudan Jessina'nın kalbine sapladım.

Yere akılıyoruz.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Karnımda şiddetli bir ağrı patlak verdi. O kadar şiddetliydi ki, görüşüm karardı. Birkaç saniye boyunca, aklım az önce olanları kavrayamadı. Sonra Jessina'nın soluk gri gözlerine baktım.

Çaresizlik gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı akıyor, ama artık tüm yüzünü acı kaplamış durumda. Yüzüme kan öksürüyor. Sonra vücudu benimkinin altında kasılıyor. Bir kez. İki kez.

Onun bedeni hareketsiz kalırken, intikam ve rahatlama duyguları sel gibi üzerime çöktü.

Gözlerinin sonunda donuklaştığı her saniyeyi ezbere biliyorum.

Ve böylece İmparatoriçe Jessina Iceheart ölür.

Acı ve umutsuzluk içinde.

Ve balık bağırsaklarıyla lekelenmiş bıçağımı onun kalbine sapladım.

Zafer çığlığı atıyorum.

Ama ağzımdan sadece hırıltılı nefesler ve kan çıkıyor.

Bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde, nihayet vücudumda bir yangın gibi yayılan acının kaynağını fark ediyorum.

Yere düştüğümüzde, hançerimi Jessina'nın kalbine sapladım. Ama onun üzerinde olduğum için, darbenin şiddetiyle hançerin sapı doğrudan karnıma saplandı. Parmaklarımı hançer sapından ayırmaya çalıştım ama üst kısmı hala karnımda sıkışmış durumda.

Çaresizlik içinde bir çığlık atarak bedenimi geriye çekmeyi başardım. Ama ondan uzaklaşmaya çalıştığım da bacaklarım kıpırdamadı. İçimdeki her şey o kadar çok acıyordu ki neredeyse hiçbir şey hissedemiyordum. Çarpmanın etkisiyle vücudumdaki kemiklerin yarısı kırılmış ve organlarımın çoğu hasar görmüş olmalıydı.

Hırıltılı bir sesle, öylece yuvarlandım. Sırt üstü çimenlere düştüm ve Draven yere çarptığı anda nefesim kesildi.

Siyah duman manzarayı kaplayarak gökyüzünü bir anlığına kararttı.

"Selena!" diye bağırdı Draven.

Bu, onun ruhunun ta derinliklerinden kopmuş, gökleri sarsacak kadar ham bir çığlık.

Rüzgar üzerime esti, dumanı dağıttı. Sonra Draven görünür oldu. Yüzü dehşetten bembeyazdı, bana doğru koştu. Jessina'yı elbisesinden yakalayıp cesedini fırlattı ve yanıma çöktü.

Yukarıdaki gökyüzünde, gümüş ejderhalar şok içinde aniden durdular. Etraflarında, beyaz ve kırmızı ejderhalar panik içinde bize ve ordumuzun geri kalanına bakışlar savuruyorlardı. Ve sağ tarafta bir yerlerde, büyük bir turuncu ejderha havada hızla ilerliyordu.

Ardından Draven üzerime doğru eğilince görüş tamamen engellendi.

"Selena," diye fısıldadı, gözlerinde korku belirgindi.

Bütün vücudumda dayanılmaz bir acı hissediyorum ve ancak boğuk bir acı iniltisi çıkarabiliyorum.

Draven başını yukarı kaldırarak, "Rin! Çabuk!" diye bağırdı.

Galen, Lyra ve Isera'nın geçici ortağı da bize ulaşırken, etrafımızda kara ejderhalar hızla aşağı iniyor. Alistair, Isera ve Orion, Galen ve Lyra da insan formuna dönüşmeden önce onların sırtlarından aşağı atlıyorlar.

Draven gözlerinden yaşlar süzülürken, nazikçe yanaklarımı avuçladı. "Dayan küçük asi. Lütfen. Dayanman gerekiyor."

"Özür dilerim..." diye hıçkırığa hıçkırığa söyledim. Her kelime göğsümü acıyla yakıyordu. Ama zorlanarak nefes aldım. Elimle gözyaşlarını silmeye çalıştım ama sonunda kanımı yanağına bulaştırdım. "Keşke... geleceğimiz olsaydı..."

"Geleceğimiz olacak. Lütfen, sadece dayan." Başını tekrar yukarı kaldırıp "Rin!" diye bağırdı.

Devasa turuncu bir ejderha yere çarpıyor. Draven her şeyi dağıtmadan önce üzerimize daha fazla duman çöküyor. Bu sefer rüzgarı hissedemediğimi belirsiz bir şekilde fark ediyorum. Aslında, hiçbir şey hissedemiyorum.

"Onu iyileştirin!" diye bağırır Draven.

Rin'in parıldayan büyüsü bana doğru yükseliyor, ancak yüzünde hızla bir korku belirliyor.

“Çok geç,” diye hıçkırdı. “Vücudu çok hasar görmüş. Bu kadar ağır yaraları iyileştiremeden ölecek.” Başını sallarken siyah gözleri pişmanlıkla doluydu. “Eğer hâlâ bir birlik bağım olsaydı belki. Ama peri ortağım sinsice yapılan saldırıda öldü.”

"Öyleyse beni bağla!" diye çıkıştı Isera.

Titreyerek derin bir nefes alıyorum.

Sonra dünya aniden karanlığa bürünüyor.

Bilincimi geri kazanmak için çaresizce çabalarken, içimde korku ve pişmanlık dalgalanıyor. Ölmek istemiyorum. Draven'la bu dünyanın her köşesini görmek istiyorum. Batı Denizi'nin öbür tarafında ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bir yuva kurmak istiyorum. Etrafta koşturup duran çocuklarla dolu bir oda istiyorum. Draven'la bir aile kurmak istiyorum. Her zaman sahip olmayı dilediğim mutlu, sevgi dolu bir aile.

Tanrıçam, ölmek istemiyorum.

“Selen!” Draven'ın sesi çok uzaktan geliyormuş gibi bana bağıyor.

Çaresizlik içinde kendimi ona doğru sürüklüyorum.

Draven'ın güzel altın rengi gözleri aniden üzerimde belirdi.

Gülümsedim, yanaklarımdan yaşlar süzülürken ve ağzımdan kan sızarken. "En azından şimdi... özgürsün."

"Sensiz özgürlüğün hiçbir anlamı yok," diye fısıldıyor titrek bir sesle.

Yanımızda bir ejderha kükrüyor.

Sonra içimden bir sihir dalgası geçiyor.

Göğsümde başlayan ve ardından tüm vücuduma yayılan karıncalanma hissiyle nefesim kesildi. Başımı geriye doğru eğdiğimde, burun deliklerinin arasında bir kan izi olan kocaman turuncu bir ejderhanın orada durduğunu gördüm. Rin Tanaka. Yanında Isera vardı. Isera'nın avucunda bir yara vardı ve kan çimenlere damlıyordu, ama gözleri sadece bana dikilmişti.

Draven titreyerek nefes verdi. Başımı geriye doğru eğerek, hançerimin kabzasının karnımda açtığı deliğe baktım. Hızla kapanıyordu. Ve Rin'in artık güçlenmiş iyileştirme güçleri vücudumu sarıp, hasar görmüş organları ve kırık kemikleri onardıkça, aldığım her nefes daha da kolaylaşıyordu. Başımı çimenlere geri bıraktım ve derin bir iç çektim.

Elleri hâlâ yanaklarımı kavrarken, Draven eğilip alnını alnıma dayadı. "Sen baş belası, sinir bozucu, itaatsiz küçük asi."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Yorgun ve bitkin bir ses, ama aynı zamanda umut ve neşe dolu.

"Bunu bana bir daha asla yapma," diye fısıldıyor.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım.

"Daha önce sırtımdan düşüp neredeyse ölüyordun. Bu da ikinci oluyor. Bir daha asla."

"Teknik olarak, bu sefer atladım."

"Biliyorum. Bu yüzden, baş belası, sinir bozucu, itaatsiz küçük asi. Bunu bir daha denersen, seni ömrünün sonuna kadar kendime kelepçelerim."

"Biliyor musun? Aslında buna razı olabilirim."

Gülüşü, nefes nefese, yorgun ve benimki kadar harika. Dudaklarını benimkine bastırarak beni derinlemesine öpüyor. Kollarımı kaldırıyorum ve acı vermeden, mükemmel bir şekilde hareket ettiklerinde şaşkınlık hissediyorum. Ellerimi Draven'ın dağınık siyah saçlarının arasından geçirerek, onu sahiplenici bir şekilde öpüyorum.

Ve söylediklerimin arkasındayım. Bundan sonra bir daha asla ayrılmayacağız. Bu dünyaya her zaman olması gerektiği gibi, her zaman olması gerektiği gibi, birlikte göğüs gereceğiz.

"Pekala," diye mırıldandı Orion yakındaki bir yerden. "Öpüşmeyi bitirdiyseniz, çimenlere bir ordu indi."

Draven isteksizce öpüşmeyi keser ve başını kaldırır. Orion'a döndüğümüzde, aniden çimenlere inen ve tekrar insana dönüşen gümüş ejderha sürüsünü işaret ettiğini görürüz. Yukarıda, beyaz ve kırmızı ejderhalar gökyüzünde hızla uçarak savaş alanından her yöne kaçıyorlar. Müttefiklerimizden hiçbiri onları kovalamıyor.

Jessina'nın ölümüyle, düşmanlarımızın savaşmaya devam etmek için hiçbir nedeni kalmamış gibi görünüyor. Greinar Fireclaw da öldü, bu yüzden Kızıl Klan'ın lideri yok. Beyaz Klan ise görünüşe göre sadece korkudan Buz Yürekler'e itaat ediyordu. Ancak hem Bane hem de Jessina'nın yanı sıra Greinar'ın da ölümüyle, savaşma cesaretlerini ve motivasyonlarını kaybetmiş gibi görünüyorlar.

Bizden kısa bir mesafede, Rin tekrar insana dönüştü. Sallandı ve sonra yere yığıldı. Diana hızla yanına koştu, ancak Rin'in bu kadar kısa sürede bu kadar çok sihir kullanmaktan yorgun düştüğü anlaşıyordu.

Doğrulup oturdum ve vücuduma şöyle bir baktım; tamamen iyileşmişti. Derin bir nefes aldım, ciğerlerimin tamamen genişlediğini ve sinirlerimde hiçbir ağrı hissetmediğimi fark ettim. Bu inanılmaz bir duygu. Arkamı döndüğümde Rin'in yorgun bakışlarıyla karşılaştım.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Gülümsedi ve başıyla onayladı. "Yüz yıl önce başlatmaya çalıştığım isyanı sona erdirdiğiniz için teşekkür ederim."

Draven boğazını garip bir şekilde temizledi, şüphesiz o isyanı bastırmanın kendisi olduğunu hatırlıyordu. Ayağa kalktıktan sonra eğilip bana elini uzattı. Elini tuttum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim.

Sonra Isera'ya döndüm. Bakışlarımı bir anlığına yakaladıktan sonra gözlerini kaçırdı ve kanlı avucunu usulca uyluğuna sildi. Ona doğru yürümeye başladığımda yüzünde bir endişe belirdi. Bileğinden tutarak elini kaldırdım ve derisindeki kesiğe baktım. Sonra ciddi gözlerle onun bakışlarıyla karşılaştım.

"Kimseyle bağ kurmak istemedin," diyorum.

Bakışları bir anlığına Rin'e kayıyor, sonra da "Hayır" diye itiraf ediyor.

"Ama yine de yaptınız."

"Evet, şey..." Sözüünü yarım bırakarak, alışılmadık bir şekilde kararsız bir ifadeyle hepimize baktı.

Orion, Alistair, Draven, Lyra, Galen. Hepsi de rahatlama ve minnettarlıktan şaşkınlığa, sıcaklığa ve sevgiye kadar her şeyle dolu gözlerle onun bakışlarıyla karşılaşıyor. Bana tekrar bakıyor ve yutkunuyor, sanki tüm bu duygularla nasıl başa çıkacağını bilmiyormuş gibi. Bu onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde genç ve kararsız gösteriyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve sonunda cümlesini tamamlıyor.

"Bu, aileniz için yaptığınız şeydir."

Sözleri kalbimin derinliklerine dokundu. Hem kırılğan hem de güçlü bir şeye. Kırık ama güzel bir şeye. Tıpkı altınla onarılmış, çatlakları bir kusur yerine tasarımın güzel bir parçası haline getiren paramparça bir heykel gibi.

Onu kucaklıyorum.

Şaşkınlıkla donakaldı. Sonra kollarını kaldırıp bana sarıldı. İlk başta biraz beceriksizce, sanki daha önce hiç kimseye sarılmamış gibiydi. Sonra da sanki bu sarılmaya benim kadar ihtiyacı varmış gibi, tutkuyla sarıldı.

"Aile," diye fısıldıyorum.

"Aile," diye tekrarlıyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

İçimde sarsılmaz bir güven duygusu belirliyor ve geri çekilmeden önce ona bir kez daha sarılıyorum.

Çünkü haklı.

Hafifçe dönerek tüm arkadaşlarıma baktım. Ailemi Buz Yüreker yüzünden kaybettim. Isera da öyle. Alistair ise ailesini farklı bir şekilde

kaybetti; ateş büyüsu kullandığı için onu dışladılar. Orion'un ise hiç güvenilebileceği kimse olmadı. Hiçbirimizin gerçek bir ailesi yok.

Biz de kendi versiyonumuz yaptık.

Kalbim sevgiyle doluyor ve hepsi bana gülümserken, içim pırıl pırıl parıldaayan ışıklar gibi sıcaklıkla doluyor.

Tüm hayatım boyunca yalnız ve güvensiz oldum. Her zaman insanların beni sevmesini sağlamaya çalıştım. Herhangi biriyle, kim olursa olsun, bağ kurmak için umutsuzca mücadele ettim.

Artık savaşmak zorunda değilim.

Artık yalnız değilim.

Ve birlikte yaşadığımız her şeyden sonra, kan, acı ve fedakarlıkla kurduğumuz bu bağları hiçbir şey koparamaz. Hayatımı değiştiren bu harika insanlar, sonsuza dek benim ailem olarak kalacaklar.

“Ah,” diye birden haykırdı Lyra. “Beş erkek kardeşim olduğunu ve çılgın bir büyükannem olduğunu söylemiş miydim? Ayrıca ailem de oldukça havalı. Ve koca bir ahır dolusu kuzenim var.” Turuncu gözleri parıldayarak bize ıslıl ıslıl bir gülümseme fırlattı. “Yani daha fazla aile isteyen varsa, bir sürü var.”

Grubumuzun tamamında bir kahkaha dalgası yayıldı.

Alistair, bakışlarını üzerimizde gezdirirken takdirle başını ona doğru eğdi. “Kardeşleri gerçekten çok havalı.”

“Bir gün bize o toplantıyı nasıl atlattığını anlatmalısın,” diye karşılık verdim, dudaklarımda bir sırıtişla.

Kaşlarını hafifçe oynatıyor, gözlerinde yaramaz bir parıltı var.

“Draven Ryat!” diye bir ses duyuldu.

Hepimiz ona doğru döndük ve karşımızda çimenlerin üzerinde toplanmış, insan formlarında Gümüş Klan askerlerini gördük. Gümüş ejderha pullarından oluşan zırhında birkaç süsleme bulunan bir erkek şekil değiştirici en önde duruyordu. Diğer askerler ise gökyüzüne tedirgin bakışlar atıyordu. Ejnare ve ordumuzun geri kalanı, hâlâ ejderha formlarında, savunmasız avlarını izleyen yırtıcılar gibi onların üzerinde daireler çiziyordu.

Birbirimize kısa bir bakış attıktan sonra hepimiz onlara doğru yürüdük. Öndeki adam çenesini dik tuttu ve gözlerini Draven'a dikti. Biz de onların önünde uzun bir sıra halinde, ben ve Draven ortada olacak şekilde, dizildik.

Alistair kollarından hafif bir ateş parıltısı saçarken, Isera onlara gözlerini kısarak bakıyor. Orion ise en küçümseyici bakışıyla onları

dikizliyor, kaslı omuzlarından acımasız bir güç zahmetsiz dalgalar gibi akıyor. Galen ve Lyra, Draven ile benim yanımda duruyorlar. Galen'in mor gözleri, kalabalığı tehdit işaretleri arayarak tararken keskin bir ifadeyle bakıyor. Eli kılıcının üzerinde dururken, Lyra ise sanki onlara bir şey denemeye cesaret etmelerini söylüyormuş gibi kollarını kavuşturmuş.

Öyle yapmıyorlar. Bunun yerine, saflarının çoğu sadece gergin bir şekilde ağırlıklarını değiştirirken, Draven'a, yukarıdaki ejderhalara ve Jessina'nın ölümünden sonra geçici liderleri gibi görünen öndeki adama bakışlarını çeviriyorlar.

Öndeki adam, sesi çimenlerin üzerinden yankılanarak, "Ordumuzun hayatta kalan en yüksek rütbeli üyesi olarak," diye başlıyor, "tüm Gümüş Klanı adına konuşuyorum."

"Öyleyse söyle," diye emrediyor Draven, her kelimesinden otorite fişkırıyor.

Lider yutkundu. "Gümüş Klanı adına, size koşulsuz teslimiyetimizi sunuyorum." Diz çöktü ve başını eğdi, ardından diğer askerler de hemen aynı şeyi yaptı. "Ve Ölümün Gölgesinden merhametini dileyin."

Draven bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinde en ufak bir yargılama izi yoktu. Sadece basit bir soru. Ve daha önce söylediği sözler zihnimde yankılanıyordu.

Kötü adam olmak mı istiyorsunuz? O zaman hadi, tam anlamıyla kötü adam olalım!

Ona buradaki tüm askerleri katletmek istediğimi söylesem, hiç tereddüt etmeden bana yardım ederdi.

Ve bunu istiyorum. Tanrım, gerçekten, gerçekten istiyorum. Çünkü diz çökmüş Gümüş Klan askerlerinin kalabalığına baktığımda, gördüğüm tek şey onların incittiği herkesin yüzü. Öldürdükleri herkesin. Annem ve babam. Isera'nın anne ve babası. Grey. Trevor. Kevlin. Juliette.

Draven'ın kanatlarının paramparça edildiğini görüyorum. Kendi klanı onu ejderha çeliğiyle köleleştirildiğini bilmediği için ondan nefret ederken, Buz Yürekler'e itaat etmeye zorlanmasının gözlerindeki acıyı görüyorum. Orion'un gözünü kaybettiği için yıkılıp ağladığını görüyorum. Alistair'in köpek kulübelerinde tasmalı bir şekilde panik atak geçirdiğini görüyorum. Ve Isera'nın ziyafet salonunun ortasında yarı çıplak bir şekilde diz çöktüğünü görüyorum. Bütün ziyafet salonunun bana güldüğü sırada kendimin ellerim ve dizlerim üzerinde süründüğünü görüyorum.

Hepimizi görüyorum. Beni. Arkadaşlarımı. Binlerce yıldır acı çeken Seelie Sarayı'ndaki tüm perileri. Buz Yürek Hanedanlığı tarafından diz çöktürülen tüm ejderha şekil değıştiricileri. Bunca zamandır koruyucu kalkanlarının arkasına saklanmak zorunda kalan tüm Unseelie perilerini. Kendi vatanlarında ikinci sınıf vatandaş haline gelen Frostfell'deki tüm insanları.

Bütün bunların sorumlusu Gümüş Klanı'dır.

Ve bu yüzden onlardan nefret ediyorum. Bize bunu yapan insanlardan o kadar nefret ediyorum ki, nefes almakta bile zorlanıyorum. Öfke ve nefret tüm ruhumu tüketiyor. Tıpkı ciğerlerimdeki oksijeni tüketen bir ateş gibi, nefes alacak hiçbir şeyim kalmayana kadar. Hepsini öldürmek istiyorum. Çektiğimiz tüm acılar için, benim çektiğim tüm acılar için, bağırıp çağırıp bu dünyayı yerle bir etmek istiyorum.

İçimdeki o yakıcı ateş, kan ve intikam için haykırıyor.

Draven'a hepsinin ölmesini istediğimi söylemek için ağzımı açıyorum.

Ama daha ilk kelimeyi söyleyemeden bakışlarım yerde yatan bir bedene takıldı. İmparatoriçe Jessina Iceheart, kırık bir oyuncak bebek gibi yerde yatıyordu ve hançerim hala göğsüne saplıydı.

Ben o değilim.

Kelimeler kafamda yankılanarak içimdeki kükreyen öfkeyi bastırıyor ve titrek bir nefes almamı sağlıyor.

Büyük bir çaba sarf ederek, içimdeki o dipsiz öfke ve nefret uçurumunun kenarından kendimi zorla geri çekiyorum. Çimenlerin üzerinde küçük bir adım geri atarak, Jessina'nın bedenine bakarken derin bir nefes alıyorum.

Bu benim intikamım.

Bunu zaten talep ettim.

Jessina Iceheart, Bane hakkında ona anlattığım yalanlar yüzünden kalbi kırılmış, büyüümün ona zorla soktuğu umutsuzluktan ağlayarak ve kendi hançerim kalbinde saplanmış halde acı içinde öldü. İntikamımı istedim ve şimdi onu aldım.

Hiç vicdan azabı duymadan insanları öldürdüm ve yaraladım. Altın Klan'ın liderini kendi isteklerimi yerine getirmeye zorlamak için ejderha çeliği kullandım. Acımasız ve gaddar oldum. Ve zalimdim. Jessina'yı sadece öldürmedim. Onun acı çekmesine de neden oldum. Ve bundan başka hiçbir şey hissetmiyorum, sadece acımasız bir tatmin duyuyorum.

Ben bir kötü adam oldum.

Ama ben onun gibi olmayacağım.

Ben yeni bir Jessina Iceheart olmayacağım.

Bu yüzden derin bir nefes daha alıp kendimi deliliğin eşiğinden tamamen geri çekiyorum.

"Onlara evlerine geri dönmelerini söyle," dedim Draven'e. "Kuzeydeki o harap olmuş topraklara, son savaşta yerle bir ettikleri yere. Bütün klanlarını alıp oraya geri dönmelerini ve mahvettikleri şeyi yeniden inşa etmelerini söyle."

Birkaç saniye gözlerime bakıyor, sonra başıyla onaylıyor. Gümüş Klan askerlerine dönerek, uzun zamandır olduğu gibi Dehşet Lejyonu Komutanı gibi emirler vermeye başlıyor.

Göğsüm hâlâ öfke ve nefretle sızlıyor, bu yüzden arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

Düşman ordusunu geride bırakırken rüzgârlar beni okşuyor.

Yeterli.

Savaş kazandık. Draven özgür. Arkadaşlarım güvende. Ve Buz Yüreklers öldü.

Artık yeter.

İçimde hâlâ yanan o öfke, ruhumu tüketmeye, beni içten içe yiyip bitirmeye çalışıyor.

Başımı sallayarak, o korkunç öfkeyi bırakmaya kendimi zorluyorum. Saf iradenin muazzam bir itişiyile, ruhumun kapılarını ardına kadar açıyorum ve tüm öfkeli hiddetimin zaten kanla ıslanmış ovalara doğru akıp gitmesine izin veriyorum.

Yüce tanrıça, çok yorgunum.

Sürekli öfkeli olmak inanılmaz derecede yorucu.

İntikam alındı.

Şimdi yaşama zamanı.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Artık birçok kişi daha koruma büyülerinin şifrelerini biliyor, bu yüzden Draven ve ben Seelie Mahkemesi'ne vardığımızda herkes zaten oradaydı. Ejderha şekil değiştirenler vedalaşıp kendi yurtlarına doğru yola koyulurken, mahkememizin perileri çayırlarda kalıp, garip grubumuzla dikenli ormandan çıkan yalnız kadın arasında şaşkınlıkla bakışıyorlardı.

Lavendera bize doğru yürürken başını dik tutuyor. Ama güzel yüzünde beliren endişeyi ve kırılğan umudu adeta görebiliyorum. Bu anı altı bin yıldır bekliyor.

Yanımda, Dryad Kraliçesi yerde süzülüyor, saçlarının ve elbisesinin sarmaşık dalları arkasında dalgalanıyor.

Savaş alanındaki her şeyi toparlamak, kurtarılabilecek yaralıları bulmak ve kaybettiğimiz ölüleri yakmak neredeyse bütün geceyi aldı. Ardından, Draven'ın klanının geri kalanı Orion vatandaşlarının evlerine dönmelerine izin vermek için Unseelie Sarayı'na uçtu; Diana, Ejnare ve Seelie perileriyle bağ kuran diğer ejderha şekil değiştiriciler ise onları bırakmak için buraya geri döndüler ve daha sonra kendi yurtlarına geri döndüler.

Ve şimdi, Draven, Isera, Orion, Alistair, Lyra, Galen, Kuruad Kraliçesi ve ben Lavendera'ya doğru yürürken, yeni güneşin ilk ışınları ufuktan yükselmeye başlıyor.

"Peki, ilk ejderha uçuşunuz nasıl geçti?" diye sordum, Dryad Kraliçesine eğlenmiş bir bakış atarak.

Bir saniye daha sessizce ilerledikten sonra, garip bir şekilde insana özgü bir hareketle başını yana eğdi. "Şaşırtıcı derecede hoş."

Seelie Sarayı'na yürüyerek geri dönmesi çok uzun süreceği için, Draven'ın onu uçakla geri götürmesine razı oldu. Normalde bu kadar bilge

ve ölümsüz bir yüzünde daha önce hiç bu kadar neşeli bir ifade görmemiştim. Buraya kadar neredeyse tüm yol boyunca sırtıyordu.

"Pekala, siz ve halkınız Batı Adaları'na her zaman hoş geldiniz," diyor Draven, ona da bir bakış atarak.

Güneşin doğuş ışığında kahverengi gözleri parlıyor. "Belki bir gün bu teklifinizi kabul ederiz."

Lavendera bize doğru son mesafeyi koşarken, "Elinde mi?" diye sesleniyor.

Hepimiz durduk ve onun önünde yarım daire oluşturduk. Şehrimizdeki diğer periler de arkamızdan yaklaştılar, şüphesiz neler olup bittiğini merak ediyorlardı.

"Evet, öyleyiz," diye yanıtlıyorum ona gülümseyerek.

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. Bunu görmek o kadar yürek burucu ki, yüzümde belli etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Biraz solumda, Orion süslü gömleğinin kumaşını sıkıştırıp hafifçe dışarı doğru çekerek cebini açıyor. İçinde yoğun bir şekilde parlayan ışık küresi titreşiyor.

"Hadi ama," diyor ona. "Çık dışarı."

Cebine iyice giriyor, onu kucaklıyormuş gibi birkaç kez titreşiyor ve sonunda yumuşak bir hareketle dışarı akıyor.

"Daha önce hiç bir ilahi varlık tarafından kucaklanmamıştım," diye belirtiyor Orion. Ardından dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor ve bakışlarını Isera'ya kaydırırken gözleri parlıyor. "Gerçi sanırım buna oldukça yaklaşıyorsun."

Yanakları kızardı ve bakışlarını ondan kaçırdı. Kıkırdamamı bastırdım. Ama Orion, birdenbire çözemediğim ciddi bir ifadeyle onu izliyordu.

Lavendera, minik ışık topunun orijinal boyutuna geri dönmesiyle nefesini tutar. Artık enerjisini daha küçük bir kaba sıkıştırmasına gerek kalmadığı için ışığın yoğunluğu biraz azalır, ancak derin altın rengi parıltı, Lavendera'ya doğru süzülürken çimenlerin üzerinde altın rengi vurgular oluşturmaya hala yeterlidir.

Kuruad Kraliçesi onu takip ediyor. Ağaçların Ruhu'na bakarken ağzından daha önce hiç duymadığım bir dildeki kadim kelimeler dökülüyor. Kelimelerin ne anlama geldiğini anlamıyorum, ama o kadar ilkel bir güçle dolular ki tüylerim diken diken oluyor.

"Şey," diye başlıyor Lyra biraz sağımda. "Bunu başka gören var mı?"

Bakışlarımı Kuruad Kraliçesi'nden ayırıp, işaret ettiği yere doğru baktım. Dikenli ormandan yüzlerce küçük altın küre yükseliyordu. Bunlar, Kuruad Kraliçesi orman zeminini açarak bizi kurtardıktan sonra doğru yere yönlendiren kürelere tıpatıp benziyordu.

"Evet," diye yanıtlıyor Alistair.

"Oh, neyse ki öyle. Uykusuzluktan kaynaklandığını düşünmeye başlamıştım."

Büyülü bir sessizlik çimenlerin üzerine çökerken, parlayan kürelerin bize doğru akıp Lavendera ve Kuru Peri Kraliçesi'ni altın bir hale gibi çevrelemesini izliyoruz. Havada hafifçe titreşirken ısıldıyorlar.

Kuruad Kraliçesi, Lavendera'nın soluna gelecek şekilde yaklaşıyor ve önlerinde Ağaçların Ruhü parıltıyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor yaşlı peri, şimdiye kadar duyduğum en nazik sesle.

Lavendera titreyerek nefesini içine çekti, gözlerinde rahatlama gözyaşları vardı. "Evet."

Onun yavaşça bir elini kaldırmasını izlerken kalbim hızla çarpıyor.

Ardından avucunu büyük, parlayan kürenin üzerine koyar.

İkisinden de bir enerji dalgası yayılıyor.

Öyle güçlü bir sarsıntıydı ki, hepimiz şok dalgasının etkisiyle geriye sendeledik. Gözlerimi kırptıştırarak hem doğrulmaya hem de görüşümü netleştirmeye çalıştım. Önümdeki manzara tekrar görünür hale geldiğinde ağzım açık kaldı.

Lavendera'nın karşısında, Ağaçların Ruhü'nün öbür tarafında, şimdi görkemli bir peri duruyor. Ana Peri. Peri Kraliçesi'nden tam bir kafa boyu daha uzun ve asma ve dallardan yapılmış, uçuşan elbisesi yumuşak çimenlere gömülüyor. Soluk yeşil teni pürüzlü ağaç kabuğu gibi yıpranmış ve kahverengi gözleri o kadar derin ki, sanki evrenin kendisindeki bir delikten bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Lavendera titrek bir nefes alıp elini başına bastırdı. Boğazından derin bir rahatlama hıçkırığı daha koptu. "Çok... sessiz."

Kuruad Ana gülümsüyor. Altın rengi bir ışık yüzüne düşerken, Ağaçların Ruhü omuz hizasında havada asılı kalıyor.

"Çok cesur davrandın dostum," diyor Kuruad Ana.

Sesini duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Sesinde öylesine ham, öylesine ilkel ve güçlü bir şey vardı ki, birdenbire bir tanrıçanın konuştuğunu dinliyormuş gibi hissettim. Ve yapabildiğim tek şey, olduğum

yerde donakalmış bir şekilde, karşımda duran hayranlık uyandıran varlığa bakmaktı.

Lavendera'nın boğazından bir hıçkırık daha koptu ve peri anaya bakarken alt dudağı titredi.

Ardından tüm manzarada toplu bir şaşkınlık nidası yankılandı.

Bakışlarımı arkamızdaki Seelie Mahkemesi'nin geri kalanına çevirdim, tepkilerine neyin sebep olduğunu anlamadan önce. Hızla arkamı döndüm ve dikenli ormanın küçülmeye başlamasıyla ağzım açık bir şekilde şok içinde kaldım.

Kıvrık ağaçlar, sarmaşıklar ve sivri dikenler, tersine açan bir çiçek gibi toprağa gömülüyor.

Bütün hayatım boyunca beni hapseden dikenli ormanın yavaş yavaş yok oluşunu, geriye sadece yemyeşil ovaların ve Refah Zirvelerine kadar uzanan açık ufku kalmasını izlerken kalbim göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyor.

Boğazımın arkasından ince bir ses geliyor ve göğsüme saplanan bir sancıyla kalbimin hemen üstündeki deri ceketimin kumaşını sıkıca kavırıyorum.

Başardık.

Seelie Mahkemesi ücretsizdir.

Arkamızdaki tüm periler sevinç çığlıkları atıp bağırırken, çimenlerin üzerinde bir neşe dalgası patlak verdi; rahatlama ve gelecek için umut doluydular.

Lavendera, yüzünde hafif bir gülümsemeyle her şeyi izliyor.

Ve o zaman görebiliyorum. Lavendera Dawnwalker. Seelie Kraliçesi'nin kızı.

Sonra bakışları bize kaydı, sanki birden hepimizin burada, onu izlediğimizi hatırlamış gibiydi.

Elini başından aşağı indirerek, gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi. Arkamızdaki diğer periler sessizleşip, onu merakla izlediler.

Lavendera, Kuruad Ana'ya şöyle bir bakarak, "Önce sadece birini gösterebilir misin?" diye soruyor. "Geri kalanını daha sonra?"

"Elbette," diye yanıtlıyor.

Aniden yerden fıskıran sarmaşıklar ayaklarımı sardığında keskin bir nefes aldım. Hem arkadaşlarımla hem de arkamdaki perilerin çığlıklarından anladığım kadarıyla, aynı şey onların da başına gelmişti.

Ama daha ne olup bittiğini sormaya fırsat bulamadan, zihnimde bir görüntü beliriyor.

Açık kahverengi, dalgalı saçları ve mor-altın renkli gözleri olan güzel bir peri kadını. Altın Saray'ın içindeki bir tahtta otururken altın elbisesi ışıktaki parlıyor ve başında nefes kesen bir taç ışıltıyor. Sağında, uzun boylu ve gururlu, altın-kırmızı gözlü başka bir peri kadını duruyor. Solunda ise Lavendera var. Bu resimde yanağında ve çenesinde hiçbir yara izi yok ve pembe-mor gözleri berrak ve parlak. Yüz hatları birbirine çok benzeyen üç kadın da zengin giysiler içindeki Seelie perilerinden oluşan bir kalabalığa bakıyor.

Görüntü aniden sona erince nefesim kesildi ve bir adım geriye sendeledim.

“Ben Lavendera Dawnwalker, Seelie Kraliçesi’nin ikinci kızıyım,” diye sesleniyor Lavendera, şaşkın periler kalabalığının arasından. “Annem ve kız kardeşim öldüğü için, Seelie Kraliçesi unvanı artık benim omuzlarıma düşüyor.”

Herkes ona bakarken çimenlerin üzerinde şok olmuş bir sessizlik yankılanıyor. Ama hepimiz Ana Peri’nin gördüğü rüyayı gördük, bu yüzden kimse onu sorgulamıyor.

Lavendera sözlerine şöyle devam ediyor: “Çocuğum yok ve olmayacak da. Ancak kraliyet soyunun devam etmesi gerekiyor. Bu nedenle, Isera Shaw’ı, şimdiki adıyla Isera Dawnwalker’ı, varisim olarak atıyorum.”

Herkesin ağzı açık kaldı. Isera’nınki de dahil.

Hepimiz ona bakmak için döndüğümüzde kıyafetler hışırdıyor.

Lavendera’ya şaşkınlıkla bakarken tüm yüzüne şok yayılmış bir ifadeyle birden "Ne?" diye sorabiliyor.

Lavendera gülümsedi. “Seni izledim. Gençken, Kefaret Sınavlarında ve bu savaş sırasında. Bu pozisyon için gereken tüm özelliklere sahipsin.” Isera’nın bakışlarına karşılık verirken gözlerinde samimiyet parladı. “Mükemmel bir Seelie Kraliçesi olacaksın.”

“Ne yapıyorsun...” diye kekeledi Isera. “Öylece... Nasıl yapacağımı bilmiyorum... Ne yapıyorsun—”

Sözleri, Lavendera’nın aniden geriye doğru sendelemesiyle bir nefes kesilmesiyle kesildi. Hepimiz öne doğru sendeledik, ama Kuruad Ana onu çoktan yakalamıştı. Nazik hareketlerle Lavendera’yı yumuşak çimenlerin üzerine sırtüstü yatırdı.

Etrafında diz çökerek, endişeli gözlerle onu izledik. Kuruad Ana onun yanına yerleşti ve nazikçe elini tuttu.

“Lavendera,” diye başlıyorum, vücudunu yaralanma olup olmadığını kontrol ederek. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey yanlış değil.” Yükselen güneşin ışığında gözleri parıldayarak hepimize gülümsedi. “Her şey olması gerektiği gibi.”

Vücudundan bir titreme geçti ve titreyerek derin bir nefes aldı. Bir anlığına gözlerini kapatıp nefesini verdi ve sonra tekrar bize baktı. Yüzlere bakarken dudaklarında neredeyse hüzünlü bir gülümseme vardı.

“Bir süreliğine,” diye başlıyor, sesi birden yumuşak ve kırılgan bir hal alıyor. “Bana arkadaş sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattın.”

Göğsüm acıyla sıkışıyor. “Lavendera, neden sanki veda ediyormuşsun gibi konuşuyorsun?”

“Çünkü öyleyim. Altı bin yıldan fazla bir süredir yaşıyorum. Bedenim şu anda rüzgârda savrulan küller olmalıydı. Bu kadar uzun süre yaşamamın tek sebebi Kuru Peri Anası. O olmasaydı hayatta kalamazdım.”

“Ölüyor musun?” diye sordum, sesim titriyordu.

“Evet. Bu kadar üzgün görünme. İstedğim buydu.”

“Bunun olacağını biliyor muydun? Öleceğini biliyor muydun? Ve... bunun böyle olmasını mı istiyordun?”

“Elbette.” Dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirdi. “Seni suikast düzenlemek için beklediğin dikenli ormana girdiğimde neden bu kadar mutlu görüldüğümü sanıyorsun?”

Şok dalgaları tüm vücudumu sardı.

Ama Lavendera tekrar gülümsedi. “Başarılı olmanı umuyordum.”

Yanında, Kuruad Ana onun elini sıkıyor. Lavendera'nın ölümü Kuruad Ana'nın da ölümü anlamına gelse bile, yaşlı yüzünde hiçbir yargılama ifadesi yok. Sanki Lavendera'nın neden bunu umduğunu tam olarak biliyor ve ona sempati duyuyor.

Başımı sallayarak ona baktım. “Anlamıyorum.”

Vücudunda bir titreme daha yaşanırken, derin bir nefes aldı. Gözlerinde bir an için kadim bir acı belirdi ve titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından derin bir nefes daha aldıktan sonra, ciddi bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi.

“Kaçırıldığında on dokuz yaşındaydım,” diyor, son kelimedede sesi titreyerek. “On dokuz. Tüm hayatım sadece acıyla dolu oldu. Sonsuz bir işkence, ıstırap ve umutsuzluk döngüsü.” Dudaklarından bir hıçkırık

kopuyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. “Yorgunum. Artık sadece dinlenmek istiyorum. Altı bin yıldır beni bekleyen annem ve kız kardeşimle nihayet birlikte olmak istiyorum. Acı çekmekten yoruldum. Yalnız ve acı içinde olmaktan yoruldum. Yaşadığım her şeyden sonra, huzuru hak ettiğimi düşünüyorum.”

Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ve boğazımdaki düğüme rağmen yutkunuyorum.

Lavendera'nın vücudunda bir dalgalanma daha olur ve gözleri seğirir.

Peri Ana onun elini tutar ve yanağını okşayarak gözyaşlarını siler. "Altı bin yıldır birlikteyiz dostum. Ve çok güçlüydün. Ama şimdi dinlenebilirsin."

Lavendera hıçkırarak ağlıyor, tüm göğsü titriyor ve gözlerinden yaşlar süzülürken perinin elini sıkıca tutuyor.

Yaşlı peri kızı yatıştırıcı bir ses çıkarır ve parmaklarını Lavendera'nın alnında gezdirerek birkaç gevşek saç telini kenara iter. "Hoşça kal dostum. Senin için güneşin doğuşunu izleyeceğim."

Lavendera'nın dudaklarından, rahatlama ve acıyla dolu, yüzyıllardır süregelen dostluğun izlerini taşıyan kırık hıçkırıklar dökülüyor.

Titreyen elini hâlâ tutan Ana Peri, yanağını okşadı. "Çok şey görmüş ve çok uzun süre acı çekmiş olan Şafağın Kızı. Şimdi dinlen. Senin için şafağı ben yürüyeceğim."

Lavendera derin bir iç çekiyor.

Ve sonra gülümsüyor.

Yükselen güneşin parlak ışığında gözleri ışıldıyor.

Sonra altı bin yıllık hayatının tüm yükü bir anda üzerine çöktüğünde bedeni küle dönüşür.

Yaz rüzgarında küllerinin savrulmasını izlerken yanaklarımdan yaşlar süzülüyor.

Seelie Sarayı üzerinde yeni bir şafak doğarken, altın ışıktaki parıldıyorlar.

.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ana Peri aniden ayağa kalkınca kalabalığın arasından bir dalgalanma geçti. Lavendera'nın ruhunu Mabona'nın her daim yeşil bahçesine uğurlayan arkadaşlarım ve ben de ayağa kalktık ve yaşlı peri kollarını açınca kenara çekildik.

Ama sarmaşıklar hızla yerden fışkırarak ayaklarımızı sarıyor.

Biraz uzaktaki diğer perilere baktığımda, hepsinin ayak bileklerinde de aynı sarmaşıklar olduğunu görüyorum. Ana Peri'nin heybetli elbisesi, hayalet bir rüzgarla savruluyormuş gibi etrafında dalgalanıyor ve bu hareket, ayaklarımızın etrafındaki sarmaşıklarda da yansıyor. Lavendera'nın Seelie Kraliçesi'nin kızı olduğunu herkese gösterdiğinde de aynı şeyi yapmıştı. Ama bundan sonra bize ne göstermeyi planladığı hakkında hiçbir fikrim yok.

“Şimdi, arkadaşşıma verdiğim bir sözü yerine getireceğim,” diyor Kuruad Ana. “Normalde diğer türlerin ortak zihnimize girmesine izin vermeyiz, ancak Lavendera altı bin yıldır bizden biri, bu yüzden size ailesiyle birlikte olan görüntüsünü göstermek istediğinde bir istisna yaptım. Ve şimdi, son dileğini yerine getirmek için son bir istisna daha yapacağım.”

Yeni şafak Seelie Sarayı'nın üzerinden yükselirken, sabah güneşi yumuşak çimenlerin üzerine düşüyor. Gözlerimi, kollarını genişçe açmış, saçları etrafına savrulan Kuruad Ana'dan ayırmıyorum.

“Lavendera bana kendi tarihiniz ve kültürünüz hakkında hiçbir şey bilmediğinizi söyledi,” diyor. “Binlerce yıldır sizden alınıp unutulduğunu söyledi. Ama Lavendera Dawnwalker unutmadı. Buz Kalpler sizden almadan önce sizin tarihinizi biliyordu ve kültürünüzün içinde yaşıyordu. Ve ben de onun zihninin içinde yaşadığım için, ben de biliyorum. Şimdi

nihayet kovan zihnimize tekrar erişebildiğime göre, onun son dileğini yerine getirmek için kullanabilirim. O da her şeyi size geri hediye etmek.”

Zihnimde aniden beliren görüntüler karşısında nefesim kesildi.

Kraliyet soyumuzun tüm üyelerinin yüzleri. Kutladığımız bayramlar. Farklı dönemlerde giydiğimiz kıyafet tarzları. Yaptığımız yemekler. Çocukların oynadığı oyunlar. Hikayeler, efsaneler ve koca kitaplar. Resimler ve haritalar. Eskiden yaygın olan tuhaf davranışlar. Saç stilleri. İçki oyunları. Garip icatlar. Unseelie Sarayı ile olan tarihimiz. Unutulmuş dualar. Farklı ejderha klanlarıyla olan ittifaklarımız. Savaş.

Bütün bunlar zihnimde devasa bir sel gibi akıp gidiyor, boş tarihimizin eskiden olduğu yerleri dolduruyor. Lavendera'nın hatırladığı her şey. Günlük hayata dair önemsiz küçük ayrıntılardan, bu topraklara olan köklerimiz gibi hayati öneme sahip şeylere kadar her şey.

Tüm bunların şokundan geriye doğru sendeledim, ama Draven beni hemen yakaladı. Sırtıma rahatlatıcı bir kolunu dolayarak beni yanına çekti ve orada tuttu. Ana Peri bunu sadece Seelie Sarayı'nın perilerine gösteriyor olmalı, çünkü Draven benim geriye doğru sendelediğimi görebiliyordu. Zengin geçmişimin her detayını içime çekerken onun istikrarlı sıcaklığına yaslandım.

Hayatım boyunca ejderha şekil değiştiriciler tarafından bize, perilerin kayda değer bir geçmişi olmadığı söylendi. Sadece güvenilmez insanların kötü torunları olduğumuz, bir ateşkesi bozduğumuz ve acımasızlığımızla tüm bu dünyayı mahvettiğimiz söylendi. Hiçbir şey yaratmadığımız, hiçbir katkıda bulunmadığımız söylendi. Ve onlara inanmak istemesem de, size öğretilen tek şey buysa, kendinizi aksine ikna etmek zordur.

Ama işte burada. Tarihimiz. Kültürümüz. Ve zengin, canlı ve bize ait. Ve hatırlamaya değer. Kutlamaya değer. Çünkü bu biziz. Hem harika gelenekler hem de eskiden normal sandığımız çok garip şeyler. Biz buyuz.

Bilgi zihnimi doldurdukça gülümsüyorum.

Altı bin yıldır gizli Seelie Kraliçesi olan Lavendera Dawnwalker, sarayımızın ruhunu bize geri verdi. Ailesini gururlandırmış olurdu.

Kendi anne babamı düşündükçe kalbim sızlıyor. Keşke onlarla da böyle bir şey yapabilseydim de sonunda gerçeği öğrenebilseydim. Ama sanırım bazı pişmanlıklar sonsuza dek sürüyor.

Gözlerimdeki imgeler selinin nihayet kaybolmasıyla birlikte gözlerimi kırıyorum ve etrafımızdaki dünya tekrar görünür hale geliyor. Draven hâlâ

yanımda, kolunu belime dolamış duruyor. Yanağımı kaslı göğsüne yaslayarak derin bir iç çekiyorum.

“Vay canına,” diye birden söyledi Alistair. “Bu...”

“Evet,” diye yanıtladık Isera ile aynı anda.

Çimenlerin karşısında, diğer tüm Seelie perileri de aynı derecede şaşkın görünüyor. Ama onlara baktığımda, bunun sadece şok olmadığını fark ediyorum. Gözleri artık ışıkla doluyor ve geleceğe dair umut, güneş ışığı dalgaları gibi kalabalığın içinden geçiyor.

Isera'nın yanında duran Orion, dudaklarında sinsi bir gülümsemeye dilini şıklattı. "Mahkemenin tüm sırlarını benimle paylaşmak istemedin mi?" Sahte bir şekilde gücenmişlik ifadesiyle elini göğsüne bastırarak başını salladı. "Yaralıyım."

Arkadaşlarım ve ben kıkırdıyoruz. Isera ise bunu bastırmaya çalışsa da dirseğiyle onun kaburgalarına hafifçe vuruyor.

Kaburgalarının üzerindeki o noktaya elini sürdü ve sinsi sırıtışını ona çevirerek daha da geniş bir şekilde gülümsedi. "Bu, sert sevişmeyi sevdiğini söyleme şeklin mi?"

Yüzü tekrar kızardı ve hâlâ bize bakmakta olan peri kalabalığına panik içinde bir bakış attı. Gerçi sesini alçak tuttuğu için onun yorumunu duyduklarını sanmıyorum.

“Ah, doğru,” diye devam ediyor o bilerek alaycı ses tonuyla. “Artık sen Seelie Kraliçesisin.” Ona eğlenmiş bir şekilde kaşını kaldırıyor. “Az önce saray içinde bir skandala mı sebep oldum? Belki de bedenine tapınmayı teklif etmeliydim. Bana ne istediğini söyle küçük yılan, tüm kötü küçük hayallerini gerçekleştireceğim.”

“Orion,” diye fısıldadı kendi kendine. Yanaklarındaki kızarıklığı gidermeye çalışırken, biraz kafası karışmış kalabalığa döndü ve sesini yükseltti. “Yeni kraliçe meselesi ve diğer her şeyle nasıl başa çıkacağımızı yarın çözeceğiz. Şimdilik hepinizin evinize dönüp biraz dinlenmenizi öneririm. Bu savaşa yaptığınız fedakarlıklar ve katkılarınız için teşekkür ederim.”

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diye neşeli bir ses duyuldu.

Hepimiz bakışlarımızı sesin geldiği yöne çevirdik ve Fenriel'in omzunda Talon ile orada durduğunu gördük. Şahinin tüylerine elini sürdü ve hepimize göz kırptı. Sonra Isera'ya selam verip şehre doğru yavaşça yürümeye başladı.

Isera'nın yeni Seelie Kraliçesi olarak kamuoyu önünde kabul edilmesi, beklendiği gibi sonuç veriyor; çünkü kalabalığın geri kalanı da tereddütlerini bir anda atıyor. Hepsi ona saygıyla eğiliyor ve ardından şehre doğru yürümeye başlıyorlar.

Güneşli çimenlerin üzerinde, Fenriel şahinine döner ve gagasına hafifçe yukarı doğru bir itme hareketi yapar. "Hadi, Talon. Bakalım biraz hamur işi bulabilecek miyiz?"

Şahin neşeli bir ses çıkararak havaya sıçrar.

Kalbimdeki bir başka çatlak, Fenriel'in Talon'la birlikte sıcak yaz havasında süzülerek Trevor'ın onun için olan hayallerini gerçekleştirmek üzere uzaklaşmasını izlerken iyileşiyor.

Orion birden ciddi bir ses tonuyla, "Sizin için de bir hediyem var," dedi. Ona doğru döndüm.

Ve sonra onun bana baktığını fark edince şaşkınlıkla irkildim. Hâlâ belime kolunu dolamış olan Draven, Unseelie Kralı'na sessizce soru sorarcasına kaşlarını kaldırırken, diğer tüm arkadaşlarımız da onu izliyordu. Hatta iki peri kızı bile onu merakla inceliyordu.

"Benim için mi?" diye sordum, şaşkınlıkla sağa sola bakarak.

"Evet," diye yanıtlıyor.

Ses tonundaki ciddiyet, omurgamdan bir endişe dalgası geçirdi. Draven bunu hissetmiş gibiydi, çünkü kolunu hafifçe etrafımda sıktı.

Orion, o güzel yüzündeki ciddi ifadeyle gözlerime bakarak söze şöyle başlıyor: "Galen ve ben buraya geri dönerken, yaralılarımızı savaş alanından geri getirirken bize söylediklerinizi düşündüm."

Kalbim bir an durdu, bir endişe dalgası daha içimi kapladı. Savaş alanını temizlemek için çalışırken, sonunda onlara büyümün bağımlılık yapan yan etkileriyle ilgili mücadelelerimi anlattım. Başlangıçta nasıl yönetilebilir olduğunu, sonra ebeveynlerimin ölümünden sonra hissettiğim keder ve pişmanlıktan sonra nasıl kötüleştığını ve sonunda Orion'un beni Kander von Graf'ın büyüsünden kurtarmak için o anıları tekrar tekrar görmemi sağlamak zorunda kalmasıyla nasıl doruk noktasına ulaştığını anlattım. Orion bunu zaten biliyordu, tabii ki. Bu yüzden neden tekrar gündeme getirdiğini anlamıyorum.

Bunun bir önemi yok zaten. Burada kalanlar sadece o, Draven, Alistair, Isera, Galen ve Lyra. Tabii ki, iki peri kızı, Ağaçların Ruhu ve o parlayan altın kürelerden oluşan bulut da var. Peri kızları ve yüzen ışık küreleri hariç herkes zaten her şeyi biliyor. Ama sesindeki o ciddi ton beni

endişelendiriyor, bu yüzden Draven'ın kollarından ayrılıp sırtımı dikleştirerek her neyse ona hazırlanıyorum.

Orion gözlerime bakıyor. "Ve anladım ki, çok istediğin cevabı sana verebilirim."

Şok içinde geriye doğru irkildim. Gözlerimi kırpıştırarak, göğsümde belirmeye çalışan hain umut kıvılcımını bastırmaya çalışırken sessizce ona baktım. Çünkü cevabını umutsuzca istediğim tek bir soru var. Ama onun bahsettiği soru bu olamaz, çünkü artık bu soruyu cevaplayacak kimse hayatta kalmadı.

"Nasıl?" diye nefes nefese soruyorum, umudun kanatlarının uçmasını engellemeye çalışarak. "Ailemin benden nefret etmesi için sihir kullanıp kullanmadığımı bilmiyorum, bu yüzden kafamda böyle bir anı yok. Ayrıca ailem öldü, bu yüzden onların anılarına erişemezsiniz."

"Evet, kafanızda böyle bir anı var," diye yanıtlıyor, yüzü samimiyetle dolu. "Sadece bunca zamandır yanlış açıdan izliyordunuz."

Titreyerek derin bir nefes aldım, göğsüm hem umut hem de acıyla sıkışırken yutkundum. Eğer bu doğruysa...

"Size göstermemi ister misiniz?" diye soruyor Orion.

Sesime güvenmediğim için, ancak çaresizce başımı sallayabildim.

"Kıpırdanmaya çalışmamak için Draven'ın bileğini tut," diyor, yanımda duran Draven'ı işaret ederek.

Uzandım ve muhtemelen onun için rahatsız edici derecede sıkarak bileğini kavradım. Ama Draven bu konuda hiçbir şey söylemedi.

"Hazır mısın?" diye soruyor Orion.

Tekrar başımı salladım.

Güneş ışığıyla aydınlanan çimenler ve arkadaşlarım etrafımdan kaybolurken, yerlerini derli toplu ama yıpranmış bir mutfak alıyor.

Odayı tanıdığımda göğsümde bir acı saplandı. Burası anne babamın mutfığı. Bizim mutfığımız. Ve anıyı da tanıdım. Orion'un bana defalarca gösterdiği anı bu.

Ancak bu sefer kendi bedenimde değilim. Bunun yerine, Orion beni annemin bedenine yerleştirdi ve kendi anılarımda bir seyircisi haline getirdi.

Birkaç saniyeliğine, annem bir şey ararken çekmecenin içini görebiliyorum sadece. Sonra dalgın bir şekilde omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve kendimi görüyorum.

İçimden bir ürperti geçti. Tanrım, ne kadar genç görünüyorum. Anılarımda, mutfağın diğer tarafındaki tezgaha yaslanmış, hafifçe çatık

kaşlarla annemi izliyorum. Kendimi dışarıdan böyle görmek çok garip.

Hâlâ bu anıyı gözlerinden izlediğim annem, elini kaldırıp genç halimin arkasındaki dolabı işaret ediyor.

“Selena, üst rafa bakar mısın?” diyor. “Eminim buraya koymuşumdur.”

Genç halim arkasını dönüp dolabı açıyor ve en üst rafa doğru uzanıyor. Annem gözlerini çekmeceye çevirip aramaya devam edince, kısa bir süreliğine tekrar çekmecenin içine bakmak zorunda kalıyorum. Yanında babam da başka bir dolaba bakıyor.

Sonra annem omzunun üzerinden bir kez daha hızlıca bir bakış attı ve parmak uçlarımda yükselip üst raftaki bir şeye uzanan genç halimi gördüm.

Bundan sonra ne olacağını zaten biliyorum, çünkü bu anıyı kendi gözlerimle gördüm, bu yüzden annemin çekmeceye geri dönmesi önemli değil. Çünkü zaten biliyorum ki, onun arkasından kayıp düşeceğim. Sonra kolumu aşağı çekip tahta tezgaha tutunmaya çalışacağım, ama bunun yerine elimi bulaşık rafının kenarına çarpacağım. Raf devrilecek ve üzerinde kurumakta olan bardaklar yere düşecek.

Annem ve babam, benim genç halimle aynı anda kendi etraflarında dönüyorlar.

O halim kırık bardaklara bakarken hıçkırarak, "Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim," diyor.

Annem şimdi doğrudan benim genç halime baktığı için, kırık gözlüklere panik içinde bakarken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını görebiliyorum.

Sonra annem bakışlarını yerdeki bardaklara çevirdi ve bu anıyı daha önce diğer yönden gördüğümünden, yanında duran babamın da aynı şeyi yaptığını anladım.

Yüzümdeki ifadeyi görmeme gerek yok. O saniyelerde aklımdan neler geçtiğini zaten çok iyi biliyorum. Panik. Korku. Ve sahip olduğumuz tek içki bardaklarını mahvettiğim için anne babamın artık benden nefret ettiğine dair korkunç bir inanç.

Sonra üçümüz de aynı anda gözlüklerimizden başımızı kaldırdık.

Annemin gözlerinden genç halimi izlediğimde, turkuaz ve lavanta renkli gözlerimin yaşlarla dolu olduğunu ve yoğun duygularla dolup taşıdığını görüyorum.

Nefesim kesildi. Gerçek ben. Hafızadaki insanlardan hiçbirisi değil. Kafamın içinde bir şok dalgası çınladı ve sadece Draven'ın bileğini sıkıca tutmam, bu şokun şiddetiyle geriye doğru sendelememi engelledi.

Çünkü şimdi, bunu annemin gözlerinden izleyince, daha önce hiç göremediğim bir şeyi görüyorum.

Küçük halim kırık gözlüklerin arkasından başını kaldırıp panik ve korku dolu bakışlarla anne babamla karşılaştığı anda, gözlerimde parıldayan bir sihir belirdi.

Draven'ın bileğine parmaklarımı geçirerek, o parıldayan turkuaz ve lavanta renkli gözlere bakarken titrek nefesler alıyorum. Benim gözlerim. Ve bunda hiç şüphe yok. Büyü. Aileme büyü yapıyorum.

Genç yüzümde bir panik ifadesi belirdi ve içimdeki o kısım çılgınca yalvarmaya başladı: "Hayır, hayır, hayır, lütfen. Lütfen, benden nefret etmeyin. Bunu kastetmedim... Lütfen, bunu kastetmedim—"

Orion beni anıların derinliklerinden çıkarıyor.

Titreyerek derin bir nefes alıyorum.

Birkaç saniye boyunca, şok geçirmiş bir halde çimenlerin üzerinde öylece durdum. Sanki kafama demirci çekiciyle vurulmuş gibiydim.

O anı... Anne ve babamın yüzlerinin bana baktıklarında birdenbire ve çok net bir şekilde nefrete dönüştüğünü izlemek zorunda kaldığım o anı... Tam o an, gözlerinde kinle bana bakmaya başladıkları an, farkında olmadan onlara sihir uyguluyordum.

Bu da ancak tek bir anlama gelebilir.

Dudaklarımdan kırık bir hıçkırık koptu ve elimi ağzıma kapattım. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Sihir kullanıyordum.

Ey yüce tanrıça, yanlışlıkla anne babama sihir yaptım ve bu yüzden benden nefret etmeye başladılar.

Derin bir rahatlamanın gözyaşları yanaklarımdan süzölürken, titrek nefeslerle hıçkırıyorum. Kalbim aynı anda hem pırıl pırıl bir sıcaklıkla dolu hem de fırtına gibi çalkalanan duygularla dolu gibi hissediyorum.

Annem ve babam beni çok severdi.

Annem ve babam beni gerçekten çok seviyorlardı.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Orion, "Krallar kucaklaşmaz," diye ilan eder. "Kucaklaşmak köylülere özgüdür."

Ben de ona bir kez daha sıkıca sarılıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Sert duruşu yumuşadı ve sırtıma hafifçe vurdu. "Rica ederim. Sana bir kapanış sağlayabildiğime sevindim." Sonra, sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak bir sesle ekledi: "İnsanların arkadaşları için böyle şeyler yaptığını duydum."

Sırıyorum ama sırtım herkese dönük olduğu için kimse göremiyor. Ayrıca sesimi alçak tutarak cevap veriyorum: "O acımasız görünümün altında gerçekten de kocaman bir kalbin var, değil mi, Unseelie Kralı?"

"Böyle saçma bir şeyi bir daha ima edersen, seni zindanına kilitleyeceğim ve ömrünün geri kalanında kabuslarına hapsolacaksın."

Gülerek "Elbette." dedim.

Ama onu kucaklamamdan kurtarıp geri çekilirken, siyah ve gümüş rengi gözleri dile getirilmeyen duygularla parıldıyordu. Bana hızla tehditkar bir bakış fırlattı, yorum yapmaya cesaret etmemi bekliyordu. Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım ve geri çekilip arkadaşlarımızın geri kalanına doğru döndüm.

"Orion Nightbane'i kucaklıyor," diyor Draven, Unseelie Kralı'na başını sallarken dudaklarında alaycı bir gülümsemeye. "Şimdi gerçekten her şeyi gördüm."

Orion, gözlerini Draven'a dikerek, "Dikkat et, somurtkan canavar," diye uyardı.

Draven başını yana eğdiğinde altın rengi gözleri parıldar. "Yoksa ne olacak, kendini beğenmiş prens?"

Birkaç saniye boyunca birbirlerine öylece bakıyorlar. Sonra ikisi birden aynı anda kıkırdıyor.

Başımı sallayarak saçlarımı elimle düzelttim, bu sırada birbirine hiç benzemeyen bu iki arkadaş anlamlı bir şekilde sırttılar.

Bizden kısa bir mesafede, iki peri kızı birbirleriyle usulca konuşuyorlar. Ağaçların Ruhı, Ana Peri'nin omzunun üzerinde süzülüyor, dalgalanan saçlarına ve elbisesine altın rengi bir ışık saçıyor ve etrafımızda havada süzülen yüzlerce küçük küre de hafifçe titreşiyor. Hızla yükselen güneşin ışığına altın rengi bir ton katıyor.

"Halkımız bekliyor," diyor Kuruad Kraliçesi. Başının etrafında taç gibi büyüyen kırmızı çiçekler, o ve Kuruad Ana bize doğru döndüklerinde parıldayan ışıktaki daha da canlı görünüyor. "Öyleyse artık bizim de ayrılma vaktimiz geldi."

Onlar bize biraz daha yaklaştıkça hepimiz onlara doğru dönüyoruz.

"Nereye gideceksiniz?" diye soruyor Lyra, ayrılacakları için neredeyse üzgünmüş gibi.

İki kadim varlık önümüzde durdu. Kahverengi gözleri altın ışıktaki parıldarken bakışlarımızla buluştular ve gülümsediler. Etraflarında bir güç titreşimi vardı ve her iki yanlarında altın ışık perdesi gibi yayılan parlayan kürelerle, sanki ilahi bir varlığın ta kendisine bakıyormuşum gibi hissettim. Belki de öyledir.

Bunca zamandır, bu dünyada sadece dört ilahi varlığın olduğuna inanıyordum. Ejderha şekil değiştiren tanrı Azaroth; iki peri tanrısı Mabona ve Malachi; ve sadece Yüce Baba diye adlandırdıkları insan tanrı. Ama şimdi aslında bundan daha fazlasının olup olmadığını merak etmeye başladım. Sonuçta, eğer periler tanrılarımızdan daha yaşlıysa, bu onları ne yapar?

"Ev," diye yanıtladı Kuruad Kraliçesi, gözlerinde bir ışık parlayarak. "Buz Yürek Hanedanlığı'nı yıkmak için yaptığınız fedakarlıklar ve çabalar sayesinde artık yer altında saklanmamıza gerek yok. Nihayet, bu dünyanın ormanlarına dönme zamanımız geldi."

"Sizi bir daha görebilecek miyiz?" diye soruyorum.

"Elbette. Ama bizi görmeseniz bile, her zaman oradayız." Gülümsüyor. "Ormanda dolaşırken ve ağaçların rüzgarda fısıltılarını duyduğunuzda, dünyamızı korumak için orada olduğumuzu bilin."

İçimde bir sıcaklık hissediyorum ve perilerin her zaman burada olacağını, hepimizin paylaştığı bu karmaşık ama güzel dünyayı koruyacağını bilmek bana derin bir rahatlık veriyor.

Ana Peri'nin gözlerinde bir parıltı belirir ve Peri Kraliçesi'ne baktıktan sonra şöyle der: "Hatta Gümüş Klanı'nın anavatanına yeni ağaçlar bile dikebiliriz. Buz Kalpliler ilk nefeslerini almadan çok önce orada bir orman vardı. Orada tekrar bir orman olmalı. Bane ve Jessina'nın isimleri tarih tarafından unutulduktan çok sonra bile varlığını sürdürecektir bir orman."

"Onlar...?" diye başlıyorum, soruyu nasıl bitireceğimi bilemiyorum.

Kuruad Kraliçesi'nin gözleri parıldar ve gülümsemesi daha da keskinleşir. "Tam olarak onlara söylediğim yerdeler."

Öbür dünyadan tamamen dışlanmış ve sonsuza dek boş karanlıkta kaybolmuş.

Tüylerim diken diken oldu ve perilerin bizim tarafımızda olduğu için Mabona'ya bir kez daha şükrettim. Çünkü evet, sanırım daha önce haklıydım. Bu varlıklar dünyamızın kadim tanrıları.

"Ancak ayrılmadan önce ödememiz gereken bir borcumuz daha var," diyor Kuru Peri Kraliçesi.

Yanında duran Ana Peri, zarif bir şekilde elini kaldırıp avuç içi yukarı bakacak şekilde tutar. Küçük altın kürelerden biri bulutun geri kalanından ayrılıp ona doğru süzülür. Açık avucunun üzerinde dururken hafifçe sallanır.

"Orion Nightbane," diyor Dryad Kraliçesi ve onu öne çağırıyor. "Gel öne."

Orion'un yüzünde şaşkınlık belirir, ama ona yaklaşırken bunu hemen gizler. Kadın hiçbir şey söylemez. Sadece onu izler. Bunun yerine konuşmaya başlayan kişi Kuruad Ana olur.

"Ölüleri diriltemem," diyor, sesi kadim bir güçle titreşerek. "Ama Ana Peri olarak, yaşam gücüne sahibim. Hafife alınmaması gereken bir güç. Ancak, yaptığınız şey bu küçük istisnayı haklı çıkarıyor. Bu yüzden, bu dünyadan daha büyük bir borcun karşılığı olarak, size daha önce hiçbir ırka verilmemiş bir şey hediye edeceğim."

Küçük altın küre, Kuruad Ana'nın avucunda titreşirken, elini Orion'a doğru uzatır. Orion keskin bir nefes alır ve göz bandını aniden çıkardığında hafifçe geriye doğru irkilir. Ancak Kuruad, parlayan küreler hala avucunda dururken, avucunu sakince boş göz yuvasının üzerine bastırır.

Elinin altından altın rengi bir ışık yayılıyor.

Orion nefes nefese kalır.

Ardından Ana Peri avucunu çekiyor.

Ağzım açık kaldı.

Orion'un daha önce boş olan göz yuvasında yeni bir göz belirdi. Ve sadece yeni bir göz değil. Orijinaline tıpatıp benziyor. Siyah girdaplardaki gümüş beneklerin yerleşimine kadar, gözlerinin gece gökyüzünün parçaları gibi görünmesini sağlayan aynı güzel kompozisyonu mükemmel bir şekilde yeniden yaratıyor.

Orion sendeleyerek bir adım geri çekildi, önündeki iki periye şaşkınlıkla bakakaldı. Elini uzatıp yüzünün yan tarafına dokundu, yüzünde şok ifadesi belirdi.

Yara izi hâlâ duruyor, alnından yanağının üst kısmına kadar kaşını kesiyor. Yaptığı fedakarlığın bir hatırlatıcısı. Ama gözü...

Orion'un boğazından bir hıçkırık koptu ve dizleri titredi.

Isera hemen oradaydı, düşmeden önce onu yakaladı. Kolunu beline dolayarak, düzensiz nefesler alırken onu dik tuttu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Artık tamamen işlevsel olan iki gözünden.

"Halkımızı kurtarmak ve onları Unseelie Sarayı'na getirmek için diyarımıza koştuğunuzda Grey hayatını kaybetti," diyor Kuruad Kraliçesi. "Ana Kuruad onu geri getiremez. Ama kaybettiğiniz başka bir şeyi geri getirebiliriz. Çünkü siz olmasaydınız, bu dünyayı koruyacak kuruad kalmazdı."

İkisi de başlarını yana eğdi.

"Teşekkür ederim, Orion Nightbane," diyor Ana Peri, bakışlarını tekrar onun gözleriyle buluştururken. "Çocuklarımı ben koruyamadığım zamanlarda koruduğun için. Yeni gözün, kendi bedeninin anıları kullanılarak yaratıldı. Kelimenin tam anlamıyla senin gözün." Kendi gözlerinde yaramaz bir parıltı belirliyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme yayılıyor. "Ancak bir ağacın ruhundan yaratıldığı için, bazı... ekstra yeteneklere de sahip. Bunları zamanla keşfedeceksin."

Etrafımızda süzülen küçük altın kürelere göz atıyorum. Bunlar ağaçların ruhları mı? Bu küçük parlayan küreler, buzdan kurtardığımız o büyük kürenin yavruları mı? Kuru Peri Ana'nın yardımıyla daha sonra yeni kuru periler haline gelecek tohumlar mı?

Orion titreyerek nefesini içine çekti. Tekrar doğrulup başını derin bir şekilde Peri Ana'ya eğdi. "Teşekkür ederim."

Kadın, hafifçe parmaklarını adamın çenesinin altına yerleştirerek başını yukarı doğru kaldırdı. Yaşlı yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Çeneni

dik tut, Unseelie Kralı. Gurur duyabileceğın çok şey var."

Sonra geri çekiliyor. Parlayan kürelerden oluşan duvar, iki perinin etrafında kanatlar gibi çırpınıyor. Yüzlerinde gülümsemelerle, bakışlarını hepimizin üzerinde gezdiriyorlar.

"Tekrar görüşene kadar," diyor Orman Perisi Kraliçesi.

"Tekrar görüşene kadar," diye hep birlikte cevap veriyoruz.

Hepimize başlarıyla selam verdiler. Sonra arkalarını dönüp uzaklaştılar. Arkalarında dalgalanan sarmaşıklar ve ağaçların parlayan ruhları, ucsuz bucaksız ormanlara doğru ilerlerken akıp gitti.

Orion onların ardından gülümsüyor, iki güzel gözünde yaşlar parıldıyor.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Altın Saray insanlarla dolup taşıyor. Herkes taht odasına sığmaya çalışırken, parıldayan duvarlar arasında heyecan yankılanıyor. Zarif bir taht oyulmuş ve şimdi odanın arka tarafı boyunca uzanan kısa platformun üzerinde bekliyor. Tavandaki devasa altın avizelerden gelen ışık, tahtın üzerine ışıltılı parıltılar saçıyor.

Lyra, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle, "Sence ne kadar gergin?" diye sordu.

Alistair, "Ona gülümsemeyi unutmamasını söyledim, o da bana buzdan bir mızrak fırlattı," diye yanıtıyor.

Ciğerlerimden bir kahkaha tufanı koptu. Sonra Alistair'e yan gözle baktım. "Doğrusu, ona bunu söylemek muhtemelen en iyi şey değildi."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Neden olmasın?"

"Çünkü Isera'nın daha fazla gülümsemesine gerek yok," diye yanıtıyor Orion, ben daha ağzımı açmadan. Gözlerinde yoğun bir ifade var, bakışlarını Isera'nın her an çıkacağı kapıya dikmiş durumda. "Olduğu gibi mükemmel."

Başımı hafifçe çevirerek gülümsememi gizledim.

Öte yandan Draven o kadar merhametli değil. Yanımda durduğu yerden Unseelie Kralı'na alaycı bir gülümseme fırlatıyor. "Yine bir şiir mi yazacaksın?"

"Sen sadece şiir kelimesini bile heceleyemediğin için kıskanıyorsun," diye yanıtıyor Orion, dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle. "Onca zamandır muhteşem varlığında bulunduğun için, üstün görgü kurallarımın sana da bulaşmaya başlayacağını sanmıştım. Ama ne yazık ki, incelik ve üslup öğretilmiyor galiba. Sonuçta, bir şeyin bulaşması için, onu

alabilecek bir şeyin olması gerekiyor. Ve sen, sevgili Ölüm Gölgesi, açıkça hiç görgüye sahip değilsin.”

Alistair gülerek, "Bu, 'defol git' demenin çok uzun ve dolaylı bir yoluydu," diye yorum yaptı.

“Tam da demek istediğim buydu.” Orion, kraliyetvari bir sırtışıla hepimize doğru işaret ederek, “Dediğim gibi, stil ve zarafet.” dedi.

Draven ve Alistair gözlerini devirdiler, ama dudaklarında bir eğlence ifadesi belirdi. Ancak Draven karşılık veremeden, tahtın biraz arkasındaki kapı açıldı.

Devasa taht odasında herkes sessizleşip kürsüye doğru dönünce, ortama bir sükunet hakim oldu.

Isera, güzelce dikilmiş bir elbiseyle dışarı çıktı ve platformun kenarına doğru yürüdü. Parlak siyah saçları sırtından aşağı dalgalanıyor, gümüş ve mavi gözleri peri ışığı taşlarının parıltısında ışıldıyordu. Her zamanki gibi sakin ve kontrol altında görünüyordu. Sanki bu dünyada hiçbir şey onu etkileyemezmiş gibi.

Yanımda duran Orion, derin bir nefes alıyor.

Hepimiz duymamış gibi davranıyoruz.

“Bu yeni bir dönemin başlangıcı,” diye sesleniyor Isera taht odasının karşısından, sesi istikrarlı bir otoriteyle yankılanıyor. “Normalde, kraliyet ailesinin bir üyesi veya baş rahibe bir sonraki Seelie Kraliçesini taçlandırır. Ama bizde rahibeler ve kraliyet ailesi yok. Elimizde sadece boş bir sayfa var. Bir başlangıç. Bu yüzden, zorunluluktan dolayı, bu ilk adımı tek başıma atacağım. Ama ondan sonra, bir sonraki adımı atmamda bana yardım etmeniz gerekecek. Sadece birlikte Seelie Sarayını eski ihtişamına kavuşturabiliriz.”

Buna karşılık kalabalıktan büyük bir alkış koptu.

Isera zarif bir altın taç tutuyor.

Onun tacı kendine doğru götürüp sonra kendi başına yerleştirmesini izlerken içimde gurur kabarıyor.

"Yaşasın Seelie Kraliçesi!" diye haykırıyorum.

"Yaşasın Seelie Kraliçesi!" diye yankılandı tüm oda.

Kraliyet soyumuzun yeniden kurulmasını kutlayan kalabalık arasında tezahüratlar ve sevinç çığlıkları yankılanıyor. Isera'nın tahtın önünde gerçek bir kraliçe gibi duruşunu ve Seelie Sarayı için yeni bir çağı başlatmasını geniş bir gülümsemeyle izliyorum. Lavendera gerçekten de bu iş için daha iyi birini seçemezdi.

Isera, tezahürat yapan periler denizinin arasından "Yarın işimiz başlıyor," diye sesleniyor. "Ama bugün kutlama yapıyoruz." Kollarını açarak duvarları kaplayan içecek ve yiyeceklerle dolu masaları işaret ediyor. "Afiyet olsun!"

Parıldayan duvarlar arasında bir başka tezahürat yankılanıyor. Ardından, kalabalık ikramlara veya salonun ilerisindeki balo salonuna doğru ilerlerken heyecanlı sohbetler ve kahkahalar yeniden başlıyor.

Isera, herkesin dikkati başka yöne çevrilene kadar kürsüde ayakta duruyor. Ardından hızla aşağı iniyor ve bize doğru yaklaşıyor.

Galen yanımıza gelir gelmez, "Güzel konuşma," dedi.

Artık onu izleyen koca bir taht odası olmadığı için, kraliyet maskesini düşürüyor ve hepimize göz devirerek şöyle diyor: "Kendimi gülünç hissettim."

"Muhteşemdin," diye hemen yanıtladı Orion.

Vücudundan bir sarsıntı geçti ve bakışları ona kaydı. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Sen her zaman bir kraliçeydin." Yoğun bakışları, odadaki tek kişi oymuş gibi ona dikilmişti. "Neyse ki sonunda herkes bunu fark etti."

Ona doğru baktı, güzel yüzünde bir sürü duygu birbirine karıştı. Sonra yutkundu ve başını salladı. "Yapma..."

"Neden olmasın?" Gözlerinde kısa bir an için acı parıltısı belirdi, ancak bunu alaycı bir gülümsemenin ardına saklamayı başardı. "Sonunda gözümü geri kazandığıma göre, artık yanımda görünmekten utanman için bir sebep kalmamalı. O halde neden sana göstermeme izin vermiyorsun—"

"Ne?" Kadın şok içinde ona bakarak geriye doğru irkildi. "Neyden bahsediyorsun? Gözünden mi? Gözünün bununla ne ilgisi var?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Herkes biliyor." Yüzünde utanç belirdi ve yutkundu. "O kocaman boşluk aynada bana bakarken kendime zar zor bakabiliyordum. Bu yüzden senin o an hissettiğin iğrenmeyi ancak hayal edebiliyorum—"

"Sen," diye hırladı.

Kolundan yakalayıp onu da peşinden sürükleyerek uzaklaşmaya başladı. Ancak birkaç adım sonra, kalabalık bir taht odasında olduğumuzu hatırlamış gibi aniden durdu. Etrafımızdaki insanlar, yan masalardan aldıkları yiyecekleri yerken sohbet ediyor ve gülüyorlardı.

Isera, endişeli bir bakışla hepsini süzdükten sonra tekrar bize döndü. Görünüşe göre bu konuşmayı buradaki yabancıların duymasındansa bizim

duymamızı tercih ettiğine karar vererek, Orion'u kendine doğru çevirdi ve grubumuzdan birkaç adım uzakta durdu.

Hepimiz, onları hala izlediğimiz çok belli olmasın diye, gizlice biraz arkamızı dönüyoruz. Ve Isera tekrar konuştuğunda, her kelimesini hala duyabiliyoruz.

“Eğer benim ya da başka herhangi birinin, bir gözün eksikken seni daha az çekici bulduğunu sanıyorsan, hayatımda tanıdığım en hayalperest insansın.” Kolunu bırakıp, elini kaldırıp öfkeyle yüzüne doğru işaret etti. “Hiç aynaya baktın mı kendine? Bu,” diye elini tekrar yüzüne doğru uzattı, “biyolojik olarak bile mümkün olmamalı. Bu kadar nefes kesici güzellikte bir yüz, tüm doğal yasalara meydan okuyor. Göz olsun ya da olmasın.”

Orion ona şaşkınlıkla bakıyor, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

“Ve bu sadece yüzünle ilgili değil.” İnanmazcasına başını sallayarak, hayal kırıklığıyla nefes verdi. “Senin her şeyinle ilgili. Vücudun, sesin, konuşma tarzın, kendini taşıma şeklin, dünyada hareket ediş biçimin, yaydığın zahmetsiz güç. Senin her şeyin o kadar... dikkat dağıtıcı ki, sen odadayken neredeyse konsantre olamıyorum.”

“Peki o zaman... neden?” Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyor.

Yutkunup bir anlığına başka yöne baktı ve cevap verdiğinde sesi çok daha yumuşak ve neredeyse korku doluydu. “Neden, ne?”

“Sana karşı hislerimi artık biliyor olmalısın.”

“Ben...” Sözüünü yarım bırakarak tekrar aşağıya ve yana doğru baktı.

Orion çenesini kavrayıp başını yukarı doğru kaldırarak tekrar göz göze gelmelerini sağladı. Ve göz göze geldiklerinde, gözleri o kadar yoğundu ki, kız nefesini tuttu.

“Seni seviyorum, Isera.”

Yüzünde bir panik ifadesi belirdi ve çenesini onun elinden kurtarıp çaresizce başını salladı. “Yapamazsın. Beni asla sevemezsin.” Kolunu uzatarak bana doğru bir el uzattı. “Sena gibi nazik ve düşünceli değilim.” Bileğini Lyra'ya doğru salladı. “Lyra gibi bir odayı aydınlatmıyorum.” Başını tekrar salladı, gözleri Orion'a bakarken umutsuzdu. “Soğuk, duygusuz ve zor biriyim.”

“Soğuk mu? Evet. Duygusuz mu? Hayır. Zor mu? Kesinlikle.” Kıkırdar. Sonra, samimiyet dolu gözlerle onun bakışlarına karşılık verirken ifadesi tekrar ciddileşir. “Seni soğuk ve acımasız olduğun için seviyorum.”

“Çünkü o soğuk cephenin altında ne saklandığını görmek istiyorsunuz?”

“Hayır. Seni olduğun gibi olduğun için seviyorum. Buzun altında saklanan narin bir çiçek yok. Sen buzsun. Ölümcül bir keskinliğe ve acımasız bir özgüvene sahipsin. Ve seni tam da bu yüzden seviyorum.”

Titrek bir nefes alıyor, gözleri karmakarışık duygularla dolu, iri gözlerle ona bakıyor.

“Nasıl hissettiğimi biliyorum.” Gözleri onun gözlerine kilitlenmiş, bakışları sabit. “Ve biliyorum ki sen beni henüz sevmiyorsun. Ama bana bir şans verirsen, seveceğim—”

"Hayır," diye patladı.

"Neden?"

“Çünkü verecek hiçbir şeyim yok!” Ona bakarken yüzünde panik belirdi. “Sana verecek hiçbir şeyim yok, Orion. Dünyayı hak ediyorsun. Yaşadığın her şeyden, yaptığın her fedakarlıktan sonra, dünyayı hak ediyorsun. Ve ben sana bunu veremem. Sana hiçbir şey veremem.”

"Sen—"

“Sana verecek hiçbir şeyim yok!” Sesi neredeyse titriyordu. “Tüm hayatım boyunca sahip olduğum tek şey, beni terk ettiği için anneme duyduğum öfkeydi. Sonra ona gerçekten ne olduğunu öğrendiğimde, tek sahip olduğum şey intikamdı. Ve şimdi intikamımı aldığımı göre, geriye hiçbir şey kalmadı.” Elini kendi göğsüne sapladı. “Hiçbir şeyim kalmadı. İçimde hiçbir şey yok. Boşum. Her şeye sahip olmanı istiyorum Orion. Ama verecek hiçbir şeyim yok.”

“Bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin.” Başını hafifçe sallarken gözlerinde duygular parlıyordu. “İsera, bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin. Tam olarak olduğun gibi olman, istediğim tek şey.”

Hıçkırıklarını zorlukla bastırıyor.

“Açıkça belli olmasa da, seni haftalardır seviyorum.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “İntikam hırsıyla yanıp tutuşurken de seni sevdim. Sonrasında kendini kaybolmuş ve boş hissederken de seni sevdim. Ve eğer seni sadece annene karşı öfkenle dolu olduğun zamanlarda tanısaydım, o zaman da seni severdim. Asla tam olarak olduğun kişiden başka bir şey olmak zorunda değilsin. Çünkü senin tüm hallerini seviyorum. Seni seviyorum, Isera.”

Gözleri yaşlarla dolu ve titrek bir nefes daha alırken bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

“Biliyorum, sen aynı şeyi düşünmüyorsun,” diyor. “Ama bana bir şans verirsen, bize bir şans verirsen, ben—”

"Gerek yok."

Yutkunuyor, tartışmak ister gibi görünüyor, ama sonra bakışlarını aşağı indirip yenilgiyi kabul etmişçesine başını sallıyor.

Isera, kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Çünkü zaten öyle yapıyorum."

Orion bakışlarını tekrar onun yüzüne dikti. Güzel yüzünde şok ve umut karışımı bir ifade belirdi. "Ne?"

"Seni seviyorum, Orion." Hafifçe güldü ve sanki bunu sesli söylediğine inanamıyormuş gibi başını salladı. "Bana kendimi güvende ve korunmuş hissettiriyorsun. Hayatımda hiç, seninleyken hissettiğim gibi güvende ve korunmuş hissetmedim. Ve aynı zamanda, bir şekilde bana kendimi güçlü ve ölümcül hissettirmeyi de başarıyorsun. Bana meydan okuyorsun. İstemediğim zamanlarda bile beni güldürüyorsun. Ve bana... bir şeyler hissettiriyorsun. Eskiden soğuk öfke dışında hiçbir şey hissetmezdim. Ama her seninle birlikte olduğumda, içimdeki boşluğu unutuyorum."

Dudakları hafifçe aralandı ve ona öyle bir baktı ki, sanki gözlerini ondan bir saniye bile ayırırsa, bunun rüzgârda duman gibi uçup gidecek bir rüya olacağından korkuyordu.

"Haftalardır buna karşı koyuyorum, çünkü zaten çok şey yaşamışken seni içimdeki o uyuşuk boşluğa sürüklemek istemedim. Ama seni seviyorum, Orion. Seni o kadar çok seviyorum ki—"

Nefesi kesildi. Geriye doğru sıçrayarak gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Sonra ağzı açık kaldı. Yüzünde şok ifadesiyle kendi göğsüne baktıktan sonra bakışlarını tekrar Orion'a çevirdi.

"Biz kaderin bir araya getirdiği eşler miyiz?" diye birden söyledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Dudaklarında yürek burkan güzellikte bir gülümseme beliriyor. "Senin için de eş bağı ortaya çıktı mı?"

"Biliyor muydun?"

"Elbette."

"Ne zamandır biliyorsunuz?"

"O sabah, sen beni kucakladıktan sonra mağarada uyandığımızdan beri."

Yanakları kızardı ve kaşlarını çatarak homurdandı: "Sana sarılmıyordum."

"Evet, öyleydin küçük yılan." Gülümsüyor. "Evet, öyleydin."

Kadın adamın ensesinden yakalayıp ağzını kendine doğru çekti.

O onu tutkuyla öptüğünde sevinç çığlığı attım.

Bir elini beline doğru kaydırırken diğer elini çenesine ve boynunun yan tarafına koydu. Onu sahiplenici bir şekilde tutarak, sanki ona aç kalmış gibi karşılık vererek öptü.

Draven kolunu bana doladı ve beni kendine daha da yaklaştırdıktan sonra şakağımdan öptü. Altın rengi gözleri parıldıyordu ve Isera ile Orion'un haftalardır hepimizin bildiği şeyi sonunda itiraf etmelerini izlerken yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. İkisinin de bir ruhu paylaştığını.

"Bakın!" diye sesleniyor biri taht odasının öbür ucundan. "Seelie Kraliçesi ve Unseelie Kralı!"

"Öpüşüyorlar!" diye bir başkası birden bağırdı.

"Bu ne anlama gelir?"

"Onlar birlikte mi?"

"Mahkemelerimiz birleşecek mi?"

"Eskiden birleşik bir peri diyarı değil miydik? Bunu geri mi getirecekler?"

"Evli mi onlar?"

"İki mahkemeyi birlikte mi yönetecekler?"

Seelie Sarayı'nın perileri, sanki odada sadece onlar varmış gibi birbirlerini öpmeye devam eden Isera ve Orion'a bakarken, sesler ardı ardına parıldayan taht odasında yankılanıyordu.

Sonunda Isera öpüşmeyi keser. Ama geri çekilmez. Elini hâlâ Orion'un ensesinde tutarak alnını onun alnına yaslar ve kısa bir kahkaha atar.

"Ah, bu başımıza bela açacak, değil mi?" diyor, sesinde hâlâ bir eğlence tonu var.

"Evet, öyle." Orion onun çenesini kavrayıp dudaklarını kendine doğru kaldırarak ondan bir öpücük daha çaldı. "Ama sen her zaman baş belası oldun, küçük yılan."

Dudaklarına doğru gülerek, "Ben de öyle, yakışıklı çocuk," dedi.

Gülümseyerek çenesini bıraktı ve göz göze gelebilecek kadar geri çekildi. Siyah ve gümüş rengi gözleri, en güzel gece gökyüzü gibi parıldıyordu. "Peki ne dersin? Mahkemelerimizin her zaman olması gerektiği gibi mi yüzleşmeliyiz?"

Başını sallarken yüzünde tam bir kesinlik ifadesi beliriyor. "Birlikte."

"Birlikte."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Dünyanın gördüğü en beklenmedik arkadaş grubunun bir parçası olmanın, geçen yıl yaşanan olaylardan çok daha çılgınca şeyler içereceğini düşünürdünüz. Ama görünüşe göre öyle değil.

Acımasız Kefaret Sınavlarından geçmek, buzdan bir sarayda hapsedilmek, Unseelie Mahkemesi için eğlence olsun diye hayatımız için savaşmak, birkaç sinsi plan, müttefiklerin ihaneti, bir soygun, efsanevi bir ejderha klanı bulmak, perilerle anlaşmalar yapmak, çağımızın en büyük savaşını vermek ve iki ölümsüz hükümdarı öldürerek bin yıllık bir hanedanı yıkmak yeterli oldu.

Gerçekten çok kolay.

"Sana şiir yazmayı öğretmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Draven, Orion'a inanmaz bir bakış attı. "Ben ne zaman senden şiir yazmayı öğretmeni istediğimi söyledim ki?"

Orion cevap vermeden önce Galen kahkahayla, "Hayal edebiliyor musun?" diyor. "Draven'ın yazdığı bir şiir nasıl olurdu acaba?"

Lyra oturdukları tahta banktan fırlayarak neredeyse masamızı deviriyordu. Şarap kadehleri ve bira kupaları tehlikeli bir şekilde sallanıyor, masadaki mumlar titriyordu. Pencerelerden içeri süzülen altın rengi gün batımının sıcak ışığı neşeli tavernaya giriyor ve Lyra'nın dalgalı saçlarını yüzünden savururken saçlarına altın rengi parıltılar yansıtıyordu.

Göğsüne dramatik bir şekilde elini koyarak, Draven'ın sesini taklit edencesine, "Bu kılıcı kapıyorum," diye tekrarlar. Elini uzatır. "Ve onunla saplıyorum!"

Kahkahalarla gülmeye başladım. Masadaki diğerleri de öyle.

Orion bardağına doğru kıkırdadı ve Draven'a zafer kazanmış bir sırıtış fırlatırken gözlerinde sinsi bir eğlence parladı.

Draven inleyerek alnını ovuşturdu. "Sana öyle mi geliyor sesim?"

"Evet," diye yanıtladı Isera, dudaklarında hafif bir gülümseme belirerek. "Ama biraz daha huysuzum."

"Ve daha da karamsar bir hal alıyor," diye ekliyorum.

"Sen de mi, küçük asi?" Hem alaycı bir ihanet bakışı atıyor hem de sırtıtmaya çalışıyor. "Şimdi kesinlikle bir içkiye daha ihtiyacım var. Alistair nerede?"

Hepimiz başımızı kaldırıp, bara ve hareketli tavernaya açılan açık kapıya doğru döndüğümüz anda, Alistair elinde kupalar ve bardaklarla kapıdan içeri girdi. Masamıza doğru ilerlerken, alkolün kenarlardan taşmasını engellemeye çalışarak dudaklarını ısırdı.

Galen, "Biliyorsunuz, iki ayrı yolculuk da yapabilirdiniz, değil mi?" diye belirtiyor.

Alistair, gözleri hâlâ kupalarda sabitken, "Ailem beni iki seferde bir şey taşıyan beceriksiz biri olarak yetiştirmede," diye yanıtlıyor. "Herkes her şeyi tek seferde taşıman gerektiğini bilir."

Lyra, Galen'e bakarken heyecanla Alistair'i işaret ederek, "Bakın!" diye haykırdı. "Sadece ben değilim."

Galen başını sallayarak kıkırdadı. "Her şeyi aşırı bir spor haline getiriyorsunuz ikiniz de."

Alistair sonunda hiçbir şey dökmeden masaya ulaştı ve kupaları ve bardakları herkesin önüne bıraktıktan sonra Lyra'nın diğer tarafındaki banka tekrar oturdu. Masanın karşısında Orion ve Isera boş bardaklarını yeni dolu bardaklarıyla değiştirdiler.

Draven, yeni kupasını alıp Alistair'e sinsi bir bakış attı. "Bunun içine tükürmedin, değil mi?"

"Ya da zehirleyelim?" diye ekledim, dudaklarımda bir sırıtışla.

"Hey," diye itiraz etti Alistair ve öfkeli görünmeye çalışarak parmağını kaldırdı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Ben hiçbir zaman içeceklere tükürmedim. Sadece yapabileceğim bir şey olduğunu söyledim." Şeytani bir sırıtış dudaklarında belirdi. "Ama zehirlemek mi? Evet, mezuniyet balosunda Maximus'a içeceklerinize zehir koydurdum."

"Biliyordum!" diye haykırdı Galen. Draven ve Lyra'ya bakıp Alistair'i işaret etti. "Bak, sana o zaman hile yaptığını söylemiştim!"

Alistair, yüzündeki o şeytani sırıtışla, "Eğer yakalanmadan kurtulursan hile sayılmaz," diye yanıtlıyor.

"Aynen öyle!" diye heyecanla ekledi Lyra, turuncu gözleri mum ışığında parıldıyordu. "Ben de tam olarak bunu söylüyordum!"

"İşte bu yüzden seninle asla iskambil oynamam," diye yanıtlıyor Galen, iğneleyici bir bakışla.

"Böyle mi kazandın?" diye araya giriyor Orion, o cevap vermeden önce. "Ben senin sadece usta bir kart oyuncusu olduğunu sanıyordum."

Lyra sırtıttı ve omzundan hayali bir toz bulutunu silkeledi. "Ben uzman bir kart oyuncusuyum. Bu yüzden hile yapıyorum."

"Malachi'nin cesareti." Ona başını sallarken gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "O bahiste koca bir ev kaybettim."

"Unseelie Sarayı'nda sizi ziyarete geldiğimizde, benim ve Alistair için harika bir tatil evi olacak." Gözleri yaramazlıkla parıldayarak Alistair'e döndü. "Öyle değil mi, sevgilim?"

Gülüyor. Elini çenesinde gezdirerek eğiliyor ve onu öpüyor. "Evet, güneş ışığım."

Orion gözlerini kısarak geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Buna nasıl kandığımı inanamıyorum."

"Surat asma, yakışıklı çocuk," diyor Isera. Ona uzun uzun bakarken gözlerinde anlamlı bir parıltı var. "Sen de hile yapıyordun. Sadece o daha iyi yaptığı için kızılıyorsun."

"Bu tamamen konu dışı," diye homurdandı. Hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı ve kendi kendine başını salladı. "Aslında onun üzerine bahse girdiği Batı Adaları'ndaki o evi çok istiyordum."

"Eh, hayat sana limon verdiğinde ne yapacağını biliyorsun işte," diyor Draven omuz silkerek.

Orion ona ifadesiz bir bakış attı. "Limonata mı yapalım?"

"Hayır. İnsanların gözlerine sık." Draven ona şaşkın bir bakış attı. "Limonata da neyin nesi?"

Orion kahkaha atmaya başladı. Her zamanki incelikli kıkırdaması ya da kibirli kraliyet gülüşü değildi bu. Bu, ruhundan gelen bir kahkahaydı ve sesi kalbimi ısıttı.

Siyah ve gümüş renkli gözleri parıldarken Draven'a alaycı bir sırıtışla baktı. "Gerçekten de kültürsüzsün, değil mi?"

"Dikkatli ol şimdi, prensim." Draven sırtıttı. "Yoksa sana ve Isera'ya ana adada hediye etmeyi düşündüğüm ev hakkındaki fikrimi değiştirebilirim."

Orion'un gözleri ışıkla doluyor, ama o yine de kurnaz bir gülümseme taklidi yapıyor ve uzun, koyu mavi saçlarını umursamazca omzunun arkasına savuruyor. "Biliyordum. Benim muhteşem varlığımın tadını çıkarmaya doyamıyorsun gerçekten."

Ona bir parça ekmek fırlattım. "Eh, eğer Yüce Majesteleri işini bitirdiyse, kadeh kaldıralım."

Orion, süslü kıyafetlerinin üzerindeki ekmek kırıntılarını silerken bana tehditkar bir bakış atmaya çalıştı, ama saklayamadığı gülümsemesi bunu tamamen bozdu.

Herkes kadehini alıp kaldırırken, kadehlerin içindeki mum ışığı parıldıyor.

Birkaç saniye boyunca, sessizce hepsine bakıyorum. Eşim. Arkadaşlarım. Artık ailem dediğim bu olağanüstü insan grubu.

"Bize," diyorum kadehimi kaldırarak. "Ve önümüzde yeni maceralar var."

"Yeni maceralar!" diye hep birlikte cevap veriyorlar.

Arkadaşlarımın da aynı şeyi yapmasını izlerken, kadehimdeki köpüklü şarabı yudumlarken ruhum sıcaklıkla doluyor. Buraya giden yol zorluydu. Acı, keder ve fedakarlıklarla doluydu. Kalp kırıklığı, üzüntü ve tam bir tükenmişlikti. Ama bu hayat değiştiren yolculuğu bu altı insanla birlikte geçirmekten daha çok istediğim kimse yok. Hayatımın büyük bir bölümünde yalnız ve istenmeyen biri gibi hissettim. Ama şimdi, burada, nihayet kendimi evimde hissediyorum.

Draven beni kucağına çekip şakağımdan öpüyor.

Gülerek omzuna hafifçe vuruyorum. Ama içten içe kalbim sevgi ve sıcaklıkla çarpıyor.

Ve dışarıda altın rengi güneş denize batarken ve parıldayan bir gece yükselirken, o duyguyu içime çekiyorum. Bu harika ışık ve sıcaklık duygusunu. Aşk ve dostluk duygusunu. Bizim duygumuzu. Ve bunu yaparken, aklımdan sürekli tek bir düşünce geçiyor. Kalbimin duvarlarına yazılmış olan tek bir düşünce.

Her şeyi aldım.

Her şeye sahibim.

Ve sonunda meyhaneyi geride bırakıp dışarıya, açık havaya çıktığımızda kendimi sarhoş hissediyorum. Alkolden değil. O inanılmaz duygudan. Bu gecenin bitmesini istemiyorum. Ama aynı zamanda bunun gibi daha birçok

gecenin geleceğini de biliyorum. Çünkü artık nihayet zamanımız var. Hayatın tadını doyasıya çıkarmak için zamanımız.

“Unutmayın,” diyor Isera, hepimizi akşam için evlerimize götürecek son kavşağın ortasında durduğumuzda. “Orion ve ben hepinizi kış gündönümünde bekliyoruz. Aslında, bir gün öncesinde. Çünkü anlaşılan,” diye Unseelie Kralına yan bakış atıyor, “kutlamanın tam üç gün sürmesi gerekiyormuş.”

"Herkes bilir ki, iyi bir parti en az üç gün sürmelidir," diye yanıtlıyor elini gösterişli bir şekilde sallayarak. "Hem ayrıca, küçük yılan, tek bir menüye karar veremeyen sensin, bu yüzden üç menüye ihtiyacımız oldu."

"Bekleyin," diye araya girdim kaşlarımı kaldırarak. "Yemek mi pişiriyorsunuz?"

"Ben yemek yapmam." Bunun yerine çenesini Alistair'e doğru çevirdi. "Ateş büyüğü olan o." Gümüş ve mavi gözleri ay ışığında parıldarken ona sırtıttı. "Hadi bakalım, Flambé."

Burunundan bir ses çıkarır, sonra da kıkırdar. "Pekala."

"Şarabı biz getireceğiz," diye teklif ettim.

Alistair, Isera'ya bakmaya devam ederek, "Peki sen ne getiriyorsun, buz kadın?" diye soruyor.

Kadın adamın gözlerinin içine bakarak "Buz gibi" diye cevap verdi.

Ağzından gülünç bir kıkırdama çıktı.

"Şaraba buz koyamazsın!" diye haykırır Lyra ve Orion aynı anda.

İkisi de duraksadı ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Neden olmasın?" diye soruyorum.

Orion, "Dokuyu bozuyor," derken Lyra da aynı anda, "Alkolü sulandırıyor," diye ekliyor.

Onlar birbirlerine inanmaz bakışlarla bakarken hepimiz gülüyoruz.

"Ne olursa olsun," diye söze başlıyor Isera ve hepimize uzun uzun bakıyor. "Hepinizi kış gündönümünden önceki gün bekliyoruz."

"Orada olacağız," diye söz veriyorum.

Diğerleri de başlarıyla onaylıyorlar.

Birkaç saniye boyunca hepimiz yüz yüze bakıyoruz.

Ardından Lyra hepimize geniş bir gülümseme fırlattı ve selam verircesine iki parmağını alnına götürdü. "Yeni maceralar."

"Yeni maceralar!" diye hep birlikte yankılandık.

Draven ile birlikte Batı Adaları'ndaki evimize doğru yürümeye başlamadan önce arkadaşlarıma son bir kez gülümserken ruhumda bir

sıcaklık dalgası hissediyorum.

Ama daha birkaç adım bile atamadan aniden beni kollarına aldı. Siyah bir duman bulutu içinde kanatları belirirken bir çığlık attım. Midem bulandı ve havaya fırlarken kollarımı boynuna daha sıkı doladım.

"Bunu gerçekten de bilerek yapıyorsun," diye fısıldadım göğsüne.

Ve "Her zaman" diye cevap verirken sesindeki alaycı tonu duyabiliyorum.

Gözlerimi açtığımda, Draven bizi yatak odamızın balkonuna uçururken, ayın adanın etrafındaki suda parıldamasını izliyorum.

Iceheart Hanedanlığı'na karşı son savaştan bu yana bir aydan fazla zaman geçti ve o zamandan beri sihirimi kullanarak yoktan duygular yaratmak zorunda kalmadığım için, bu sürekli özlem her geçen gün daha da azalıyor. Hala orada, bu yüzden Draven bana yardım etmek için hala yarısını alıyor. Ama zamanla, tamamen yönetilebilir bir seviyeye geri döneceğini düşünüyorum.

Ama eğer öyle olmazsa, Draven hayatımızın geri kalanında bu isteğin yarısını almaya devam etmenin onu gerçekten rahatsız etmediğini söyledi. Özellikle de bu, zaten sahip olduğundan daha çok dokunuşuma özlem duymasına neden olduğu için. Ve bundan da şikayetçi olamam. Geçtiğimiz ay gecelerimiz... çılgıncaydı.

"Dikkatli ol şimdi, küçük asi," diyor Draven balkona inerken ve beni nazikçe yere bırakıyor. "Bana böyle bakmaya devam edersen, seni tekrar yatağıma kelepçeleyeceğim."

Balkon kapılarına doğru yavaşça yürürken ve kapıları açarken omzumun üzerinden ona alaycı bir gülümseme fırlattım. "Ya tam olarak istediğim şey buysa?"

"O zaman size otuz saniye içinde kıyafetlerinizi çıkarmanız gerektiğini söyledim."

"Ya da ne?"

"Yoksa senden yalvarmanı sağlayacağım."

Karanlık sesindeki şeytani vaatler içimi yakıp kavurdu. Arkamı dönüp, tişörtümü çıkarmaya başlarken yatak odamıza doğru geriye doğru yürüdüm. Draven dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, aç gözlerle vücudumu süzerek beni içeriye kadar takip etti.

Onun kıyafetleri de benimkilerle aynı anda yere düştü. Bakışlarımı kaslı göğsünde ve belirgin karın kaslarında gezdirdim. Bakışlarım penisinin üzerine indiğinde kanatları hafifçe açıldı.

"İşte başardın," diyor.

Kanatlarını çırparak odanın karşısına uçtu ve bu sırada beni de yakaladı. Beni yerden kaldırıp doğruca yatağa fırlattığında tiz bir çığlık attım. Kalbim gümbür gümbür atarken, şimdi yatakta üzerime oturmuş olan adama baktım.

"Çok buyurgan ve baskıcı," dedim ona yukarıdan bakarak alaycı bir gülümsemeyle.

Üzerimde kanatlarının hışırtısı duyulurken, karanlık bir kahkaha attı.

Yataktan doğrulup, yatağın üzerinde doğruldum. Doğrulurken avucumu kaslı göğsüne koyduğumda Draven da benimle birlikte hareket etti. Sonra, sırtı başlığa dönük şekilde oturana kadar bizi döndürmeye başladığımda kaşlarını kaldırdı. Bakışlarımı, meyhaneye gitmeden önce orada asılı bıraktığımız eşyaya bakmak yerine, onun gözlerine diktim.

"Daha önce yanıliyordun, biliyorsun," diyorum ellerimi göğsünden çekip kollarından yukarı doğru kaldırırken, kollarını başının üstüne kaldırmasını sağlıyorum.

"Ne hakkında?" diye soruyor.

Ellerini başının üstüne doğru hareket ettirmeye devam ederken, göğsünden yukarı doğru öpüşerek ilerliyorum. Dudaklarımı köprücük kemikleri boyunca ve boğazının üzerinden geçirirken gözleri seğiriyor ve ağzından bir inilti kaçıyor.

Ardından iki metalik tık sesi duyuldu.

Draven gözlerini birden açtı. Başını geriye doğru eğerek, bileklerine inanmaz bir şekilde baktı.

Ona sırtıttım. "Kelepçeliyken benden çok daha çekici görünüyorsun."

Yatak çerçevesindeki süslerden birine asılı bıraktığımız kelepçeler, Draven kelepçelerini çekiştirirken metalik bir şekilde şangırdadı. Altın rengi gözleri parıldadı, bakışlarını tekrar bana çevirdi ve alaycı bir şekilde uyardı: "Bir sonraki hamleni çok dikkatli seç, küçük asi."

"Dikkatli mi olayım? Ben mi?" Ona şeytani bir sırıtışla baktım. "Sana kötü haberi vermek istemem ama, ey Ölümün Gölgesi, o iş çoktan bitti."

"Öyle mi? O halde—"

Elimi penisinin etrafına doladığımda boğazından bir inilti koptu. Elimle yukarı aşağı hareketler yaparken, gözleri seğirirken ve kanatları seğirirken ona sırtıttım. Kanatları, vücudu ile yatak başlığı arasına sığacak şekilde iki yana genişçe açılmıştı, böylece uzanıp parmaklarımı yumuşak zarın

üzerinde gezdirirken ve aynı anda elimi penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirirken onları geri çekemiyordu.

Draven başını geriye atarken ciğerlerinden en nefis inlemeler yükseliyor. Kanatları kabarıp seğiriyor ve kelepçelere sertçe direniyor, ben de parmaklarımı vücudunun en hassas iki bölgesinde gezdirerek onu yatak başlığına yaslayıp kıvranmasına neden oluyorum.

"Şimdi, şu dilencilige gelelim," diye kışkırtıyorum.

Gözlerinde zevk kıvılcımları beliriyor ve ben tatlı işkenceme devam ederken görüşünü netleştirmek için birkaç kez göz kırpmak zorunda kalıyor. Göğsü inip kalkıyor, son derece kontrollü nefesler alıyor.

"Yalvar," diye emrettim, dudaklarımda hâlâ o şeytani gülümseme vardı.

Draven'in bakışları nihayet bana odaklandı.

Ve bu gerçekleştiğinde, vücudumda ani bir sarsıntı hissediyorum.

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

Sonra ellerini hızla birbirinden ayırıyor.

Ve kelepçeleri parçalıyor.

Yatak başlığından metal parçaları yağarken nefesim kesildi.

"Şimdi başın belada," diye mırıldandı Draven, sesi şeytani vaatlerle doluydu.

Geriye doğru sendelemeye çalıştım ama daha bir dizimi bile yataktan kaldıramadan Draven kalçalarımın yakalayıp bizi çevirdi. Tekrar üzerime oturmuşken, bir elini boğazıma, diğerini de bacaklarımın arasına kaydırды. Gözleri parıldıdı, elini çenemin altına kilitleyerek beni yatağa doğru bastırdı, parmakları ise zaten zonklayan klitorisime dokundu.

Omurgamda zevk kıvılcımları çıtırdarken ciğerlerimden bir inilti çıktı. Draven tekrar klitorisimi ovuşturdu ve dudaklarımdan bir zevk çılgılığı daha kopardı. Ellerim yukarı fırladı ve kolunu kavradı. Ama onun gücüne o kadar karşı koyamıyordum ki, istesem bile elini boğazımdan uzaklaştıramazdım.

Onun altında kıvranıyorum, o beni orada hapsediyor ve klitorisimi ustalıkla okşuyor. Beni orgazma yaklaştırdıkça dudaklarımdan çaresiz inlemeler dökülüyor.

Elini boğazımın etrafında esnetirken ön kolundaki damarlar belirginleşiyor. Konuştuğunda ise sesi alçak ve boğuk çıkıyor.

"Kahretsin," diye homurdandı. "Bana ne yaptığının farkında mısın?"

Sesindeki çaresiz ihtiyaçtan dolayı omurgamda bir zevk dalgası yayıldı ve onu karşılık vermeye kışkırtmak için ağzımı açmadan önce titreyerek

nefesimi tuttum. Ama daha ilk kelime ağızımdan çıkmadan, minik bir şimşek çakması klitorisime çarparak nefesimi kesti.

"Draven," diye inliyorum, parmaklarını tam da doğru noktada gezdirirken.

Beni başka bir minik şimşekle ödüllendiriyor.

Yumuşak çarşafların üzerinde nefes nefese kıvrılırken parmaklarımı onun ön koluna sapladım.

"Tamamen mükemmel," diye mırıldandı Draven.

Elini çekip yerine penisini girişime yerleştirdiğinde zevk dalgaları tüm vücudumu sardı. Sonra içeri doğru ittiğinde ciğerlerimden derin bir inleme koptu. Sonunda boğazımı serbest bırakıp, eğilerek elini çenemin üzerine kaydırды ve sahiplenici bir öpücükle dudaklarımdan o inlemeyi çaldı.

Bir elimi ensesine doluyorum, diğer elimi de kanatlarının üzerinden geçiriyorum ve o da beni tam istediğim gibi beceriyor. Sanki ben onunmuşum ve o da benimmiş gibi.

Çünkü öyle.

Bu somurtkan, baskıcı, baş belası ejderha şekil değiştirici tamamen benim. Ve onu benden almaya kalkışan herkese Tanrıça yardım etsin. Cehennem ateşlerinden birlikte geçtik. Büyü, düşmanlar ve ölüm yoluyla birbirimize geri döndük. Artık bizi hiçbir şey ayıramaz. Bizi birbirinden uzak tutabilecek hiçbir şey yok. Çünkü biz biriz. Kalp. Beden. Ve ruh.

O yatakta birbirimize tamamen çıplak bir şekilde uzanırken, her saniyesini içime çekiyorum. Onun her anını. Ve orgazm beni sararken, aramızdaki eş bağıyla bu yoğun duyguyu onunla paylaşıyorum, o da aynı şeyi bana yapıyor. Birbirimizin gözlerine bakarken, ruhlarımız tek bir, eşsiz kelimeyle titreşiyor. Benimki.

Ve güneş nihayet denizden yeniden doğduğunda, ikimiz de fazla uyumamış oluyoruz. Ama önemli değil. Bu duyguyla sonsuza dek yaşayabilirim. Biz olmanın, tamamen ve eksiksiz olarak biz olmanın duygusuyla.

Yumuşak çarşafların üzerinde uzanmış, yavaşça yükselen güneşe bakıyoruz. Sırtım Draven'ın göğsüne yaslanmış, kalbinin düzenli atışını hissedebiliyorum. Kolu vücudumun üzerinde, beni kendine yakın tutuyor. Sıcaklığı, kokusu, tüm varlığı beni sarıyor; yan yana uzanmış, parıldayan denizden yükselen güneşi izliyoruz.

"Sence nasıl olacaklar?" diye soruyorum.

Sıcak nefesi boynumun yanını okşarken, "Kim?" diye sordu.

“Çocuklarımız.” Zihnimde beliren görüntülere gülümsüyorum. “Yarı peri, yarı ejderha şekil değıştirici. Acaba nasıl olacaklar?”

“Eh, onlar bizim çocuklarımız. Dolayısıyla doğal olarak sorun çıkaracaklar, buyurgan olacaklar, inatçı olacaklar, sinsi olacaklar—”

“Kuluçkaya yatmak. Kuluçkaya yatmayı unutmayın.”

“Ve hüzünlü.” Omzumu öpüyor ve gülümsemesini tenimde hissedebiliyorum. “Ve kesinlikle, tam anlamıyla mükemmel.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Evet. Evet, ben de öyle düşünüyorum.”

Sıcak yatakta uzanıp, pırıl pırıl dalgalara ve berrak mavi gökyüzünü dolduran altın sarısı ışığa bakarken, huzurlu bir sessizlik çöker.

“Ama önce bir macera istiyorum,” diyorum, denizin üzerindeki uçsuz bucaksız gökyüzüne bakarak. “Bu güzel ve karmaşık dünyanın her köşesini görmek istiyorum.” Kollarında dönerek, onun gözlerine bakmak için yukarı bakıyorum. “Bütün bunları seninle birlikte yaşamak istiyorum, Draven.”

Gülümsüyor. Eğilip beni nazıkçe öpüyor. “Ben de seni, Selena.”

“Yani bugün gerçekten ayrılıyorz, değil mi?”

“Evet, gerçekten öyleyiz.”

Vücudumu baş döndürücü bir heyecan kapladı. Ondan bir öpücük daha çaldıktan sonra yataktan fırladım. “Öyleyse neyi bekliyoruz?”

Gülüyor.

Hazırlıklarımızı tamamlayıp adanın ucuna doğru uçtuktan sonra, yan yana durup önümüzdeki uçsuz bucaksız denize bakakaldık.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Yeni bir şafak söküyor.

Bu dünyanın yeni bir çağı başlıyor.

“İşte bu,” diyorum. “Her şey böyle başlıyor.”

“Yeni bir hayat,” diye yanıtlıyor Draven. “Yeni bir başlangıç.”

“Hayatımızda arzuladığımız her şey, o ufkun hemen ötesinde bizi bekliyor.”

“Ve tüm bunları seninle birlikte yaşamak için sabırsızlanıyorum, küçük asi.”

Gözlerini açık gökyüzünden ve parıldayan denizden ayırdıktan sonra bana döndü. Ellerini saçlarımin arasına daldırıp beni derinden öptü. Her zamanki gibi tadı vardı. Rüzgar, yağmur ve şimşek gibi. Ateş ve günah gibi. Ve benim yıkımım gibi.

Öpüşmeyi kestiği anda nefesim kesildi.

Gözlerindeki ışıltıyla, güzel altın rengi gözlerinden çimenlerin üzerinden geriye doğru çekildi.

Ardından, o hareket ederken havayı kara duman kaplıyor.

Tuz tadındaki rüzgarlar dumanı dağıtırken, karşımda çimenlerin üzerinde duran görkemli siyah ejderhaya hayranlıkla bakıyorum. Alçak bir kükreme çıkarıyor ve kuyruğunu bana doğru uzatıyor. Sırıtiyorum.

Kalbim göğsümün içinde heyecanlı kuşlar gibi çırpınıyor, sırtı boyunca yukarı doğru ilerlerken. Birleşme bağımızı açarken, boynunun omuzlarıyla birleştiği noktaya yerleşiyorum.

"Hazır mısın, küçük asi?" diye soruyor zihnime.

"Her zaman."

Havaya yükselirken etrafımızda kanat sesleri yankılanıyor.

Ilık rüzgarlar üzerimizden eserken gülüyorum ve kollarımı genişçe açıyorum. Uzun gümüş rengi saçlarım arkamda dalgalanırken Draven pırıl pırıl denizin üzerinden uçup gidiyor.

Draven'la birlikte uçup giderken, damarlarımda heyecan gümbür gümbür akıyor ve tüm ruhum sonsuz olasılıklarla dolup taşıyor.

Doğruca açık ufka doğru.

Bir sonraki macera

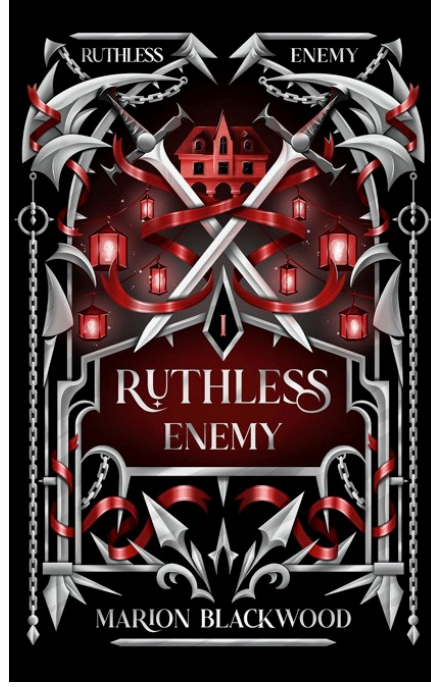
Alev ve Dikenler serisi sona erdi. Selena'nın yolculuğuna katıldığınız için teœekkür ederim. Umarım siz de okurken benim yazarken aldığım kadar keyif almışsınızdır.

Ama Marion, şimdi ne okuyacağım?

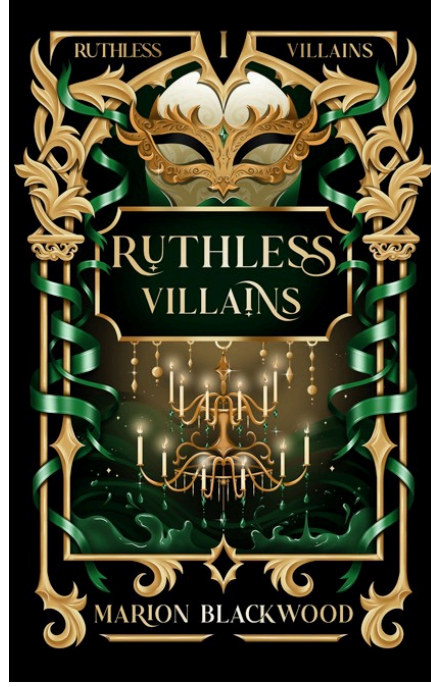
Sorduğunuz için sevindim! Keyifle izleyebileceğiniz tamamlanmış dört dizim daha var.

Kötü bir adamın zeki ve güçlü iradeli bir kadını kendi hizmetine zorlamasıyla başlayan ve yoğun bir düşmanlıktan aşka dönüşen bir ilişkiyi konu alan, heyecan dolu bir fantastik aşk üçlemesi yazdım. "Acımasız Düşman"ı burada bulabilirsiniz: books2read.com/ruthlessenemy1

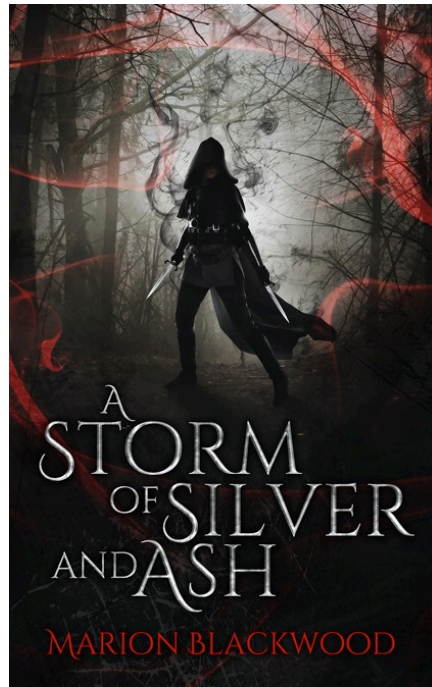
Aynı dünyada geçen, düşmanlıktan aşka dönüşen bir aşk hikayesini anlatan, ancak bu sefer iki ana karakterin de kötü adam olduğu, ateşli bir fantastik aşk serisi daha yazdım. Birbirlerinden nefret ediyorlar ama kahramanların onları yok etmesini engellemek için birlikte çalışmak zorunda kalıyorlar. Acımasız Kötü Adamlar'ı burada bulabilirsiniz: books2read.com/ruthlessvillains1

Ayrıca, farklı bir dünyada geçen, yavaş yavaş gelişen düşmanlıktan aşka dönüşen destansı bir romantik fantastik serim de var. Duvarlardan geçebilen bir casus, Gölge Prensi tarafından yakalanır ve kendi sarayını gözetlemek zorunda kalır. Hain Casus'u burada bulabilirsiniz: books2read.com/courtofelves1

Ve son olarak, ahlaki açıdan gri karakterler, sonradan oluşan bir aile ve yavaş yavaş gelişen düşmanlıktan aşka dönüşen bir romantizm içeren epik bir fantastik macera serim var. Bıçak fırlatmaya düşkün bir usta hırsız, imkansız bir göreve zorlanıyor. A Storm of Silver and Ash'i burada bulabilirsiniz: books2read.com/astormofsilverandash

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM